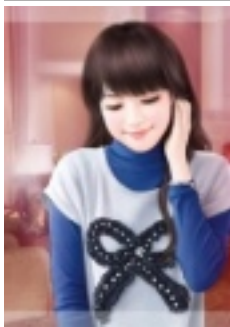

Trở Về Nơi Tình Yêu Bắt Đầu

Contents

Trở Về Nơi Tình Yêu Bắt Đầu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	60
3. Chương 3	71
4. Chương 4	88
5. Chương 5	94
6. Chương 6: Người Yêu	118
7. Chương 7: Tình Yêu Buồn	156
8. Chương 8: Rời Xa	184
9. Chương 9: Kết Thúc	210
10. Chương 11: Ngoại Truyện	228

Trở Về Nơi Tình Yêu Bắt Đầu

Giới thiệu

Thời khắc đẹp nhất của tình yêu là tại nơi tình yêu bắt đầu, tình yêu đầu đời đó thật sự rất đẹp, rất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-ve-noi-tinh-yeu-bat-dau>

1. Chương 1

Lúc Thư Hoàn mở cửa, ba người trong phòng đang nói chuyện rất rôm rả.

Chẳng hiểu tại sao vừa thấy cô, họ đều im lặng rồi đưa mắt nhìn nhau, người thì đọc sách, người thì chơi điện thoại di động.

Nhưng Thư Hoàn không bận tâm, cô cất tiếng chào rồi bỏ túi xách xuống, tìm cuốn sách tham khảo về kỳ thi đại số dành cho sinh viên toàn quốc trên bàn học của mình.

Trên bàn đầy rẫy những thứ linh tinh, túi nilon, bình mật ong uống dở, thậm chí còn có cả nước mì ăn liền chưa đồ đi, tỏa ra thứ mùi mốc meo khiến người khác lợm giọng. Cô khẽ chau mày nhưng lúc ngược lên nụ cười đã hiện hữu trên môi:

- Tôi vứt những thứ này đi được không? Các cậu không còn dùng nữa chứ?

- Ừ.

- Tùy cậu.

Thư Hoàn cố tình bỏ qua sự mất bình tĩnh trong những câu trả lời đó. Cô dọn dẹp rác rưởi cho sạch sẽ, rồi cẩn thận tìm lại một lần nữa, cuối cùng lãnh đạm cất tiếng hỏi:

- Các cậu có thấy một quyển sách tham khảo cho kỳ thi đại số không? Hai hôm trước Giai Giai cầm về giúp tôi...

Cả phòng lặng đi một lát, Cố Hiểu Thần đứng dậy với vẻ gượng ép rồi lấy ra từ gầm bàn học của mình một quyển sách đầy bụi:

- Quyển này à? Bàn học của tôi bị gãy một chân, sợ ý...

- Không sao. – Thư Hoàn đón lấy quyển sách, phủi bụi rồi nói với vẻ dừng dừng: - Còn dùng được là tốt rồi.

Cô thuận thế cúi xuống, cầm lấy túi rác vừa thu dọn:

- Tôi đi vứt rác.

Lúc ra khỏi cửa, Thư Hoàn cố tình nán lại một lát. Cửa vẫn còn một khe hở nhưng lại có thể nghe thấy giọng nói của ba cô gái trong phòng một cách rõ nét:

- Cô ta lại đổi túi xách, nhãn hiệu gì thế?

- Motorcycle đúng không?

- Buồn nôn thật đấy, lại tới khoe khoang.

- Suyt... Khẽ thôi.

Chẳng hề thay đổi nét mặt, Thư Hoàn ném túi rác đi, lúc trở về phòng ký túc, cô bước đi thật mạnh và khi mở cửa thì trong phòng đã lặng ngắt như tờ.

Là sinh viên ngoại trú nên mỗi lần tới ký túc xá, cô thường không nán lại quá lâu, cất sách xong, đang chuẩn bị đi thì điện thoại cố định trong phòng đổ chuông.

Cố Hiểu Thần ở gần nhất, sau khi trả lời bằng một tiếng “alo”, cô ta liền nháy mắt ra hiệu với Lâm Lộ đang ngồi trên giường:

- Điện thoại của Vương Nhất Đắc...

Trong phòng ký túc, ai cũng biết Lâm Lộ từ khi mới vào trường đã thích Vương Nhất Đắc. Đạo này, họ thường ăn cơm với nhau, còn hẹn nhau đi xem phim một lần, tiến triển rất tốt. Hai má Lâm Lộ ửng hồng, đang định bò xuống giường thì nghe thấy giọng nói thoáng chút miễn cưỡng của Cố Hiểu Thần:

- Hả? Cậu tìm Thư Hoàn?

Thư Hoàn liếc nhìn thời gian trên đồng hồ rồi tới nhận điện thoại, nói lời xin lỗi với giọng dịu dàng:

- Sao cậu lại gọi điện tới ký túc? – Dừng lại một lát, cô lấy điện thoại di động ra xem rồi thốt lên đầy kinh ngạc: - Á, di động hết pin nên sập nguồn.

Chẳng biết đầu dây bên kia nói gì, cô khẽ bảo:

- Được, cậu chờ một lát, mình xuống ngay.

Cúp máy, Thư Hoàn như không thấy vẻ mặt cứng đờ của ba người còn lại trong phòng, không nhanh không chậm trở lại ngôi xuống vị trí của mình, lấy túi trang điểm rồi khẽ dặm thêm phấn ở vùng mũi và khu vực

chữ T, thoa thêm son môi khiến cánh môi thoát nhìn có vẻ lộng lẫy và căng mọng. Bây giờ cô mới từ tốn đứng dậy, cười nhạt và nói:

- Tôi đi trước.

Không ai tiếp lời.

Giây phút cánh cửa được đóng lại, Thư Hoàn nghe thấy giọng nói không biết là của ai, nói ra ba chữ bằng chất giọng chua ngoa và khinh bỉ:

- Green Tea Bitch[1].

[1] Một từ phổ biến trên các trang mạng của Trung Quốc từ năm 2013, chỉ những cô gái có bề ngoài nét na, hiền thực, đứng đắn, trong sáng nhưng lại có lối sống tha hóa, sùng bái đồng tiền, hệ tư tưởng lệch lạc. Trong một số trường hợp còn dùng để chỉ những cô gái bán rẻ thể xác của mình.

Nghe thấy ba chữ ấy Thư Hoàn chỉ bật cười. Cô rời tầm mắt, đặt lên tấm gương soi toàn thân trên hành lang.

Cô gái trong gương có vóc dáng mảnh mai, trên người là một chiếc áo sơ-mi jean denim màu xanh đậm, gấu áo được sơ-vin trong cặp quần bó sát màu đen, đôi giày đế bằng da bóng Valentino màu nude và chiếc túi xách Motorcycle Mini city Balenciaga cùng màu, tóc dài được buộc thành đuôi ngựa, lớp trang điểm trên mặt tươi sáng, tự nhiên nhưng cũng không dày quá mức.

Cô rất hài lòng với trạng thái hôm nay. Đi xuống tầng hai, cô loáng thoáng trông thấy có một chàng trai đang ngồi ở cửa sảnh. Bỗng nhớ ra gì đó, cô lấy một chiếc lọ nhỏ nhỏ từ túi xách, thoa lên cổ tay và sau tai, bây giờ mới rảo bước đi tới, nụ cười rạng rỡ:

- Hi. Đợi lâu rồi hả?

Vừa thấy cô, Vương Nhất Đắc liền cười tươi:

- Không sao. Thư Hoàn, đây là thời khóa biểu phụ đạo thầy Vương bảo mình đưa cho cậu, còn hai tháng nữa, lần sau nhớ đi nhé.

- Cậu có thể cho mình mượn vở ghi chép của buổi phụ đạo trước được không? – Khóe mắt Thư Hoàn khẽ cong lên, nói với vẻ hơi khó xử: - Hôm đó mình có chút việc nên không đi được...

- Mình biết là cậu sẽ mượn mình mà – Vương NHẤT ĐẮC lôi ra một tập giấy như làm trò ảo thuật: - Photo cho cậu rồi đó, những điểm quan trọng mình cũng đánh dấu rồi, cậu xem đi, không hiểu thì hỏi mình.

Thư Hoàn nhận lấy rồi xem qua, nụ cười đang đậm hơn:

- Cảm ơn cậu nha, lần sau mời cậu ăn cơm.

Dưới ánh đèn huỳnh quang sáng trưng, nốt mụn trứng cá đỏ tấy bên khóe miệng Vương Nhất Đắc hiện lên rõ mồn một. Có lẽ vì Thư Hoàn nói ra câu ấy, nên cậu như được khích lệ:

- Mình mời cậu được rồi. Tối nay cậu rảnh không?

- Không được rồi – Thư Hoàn ôm lấy tập tài liệu, thở dài tỏ vẻ nuối tiếc: - Mình phải về ngay. Chúng ta hẹn lần sau nhé.

- Ok. – Cậu chàng nhìn bóng dáng mảnh mai của cô biến mất trong bóng đêm, nét mặt ủ rũ và đầy mất mát.

Thư Hoàn liếc nhìn chiếc đồng hồ cơ hiệu Longines trên cổ tay mình rồi bỏ qua việc tính toán thời gian, chậm rãi thả bước đi tới cổng trường, chiếc G63 đang đỗ trên con đường đối diện vẫy vàng bật đèn trước.

Cô nhẹ nhàng băng qua đường, người đàn ông ngồi trên ghế lái đã nhảy xuống xe, mở cửa xe giúp cô, nói bằng giọng điệu thân thiết và lấy lòng:

- Mai không phải đi học à?

Người đàn ông trẻ mặc áo sơ-mi màu nhạt, quần dài màu thẫm, tóc cắt ngắn, các nét trên gương mặt rất bắt mắt, chỉ có điều, từ khóe mắt đến đuôi mày đều có chút cảm giác ngả ngớn và kiêu ngạo.

Thư Hoàn vẫn ôm sách, nói với vẻ không tập trung:

- Cả ngày ấy chứ. Hôm nay em phải về nhà sớm một chút, còn một đồng bài tập kia.

Còn chưa dứt lời thì người đàn ông trẻ đã rướn người sang, chà nhẹ lên đôi môi lạnh lạnh của cô, cắn lên đó bằng một lực vừa phải không mạnh không yếu, lúc định tiếp tục thì cô đẩy anh ta ra với vẻ mất kiên nhẫn:

- Hoa Tẩn, đừng làm thế.

Hoa Tẩn rời khỏi cô một cách hơi lúng túng, chợt nhớ ra điều gì đó bèn cầm chiếc hộp từ hàng ghế phía sau và đưa cho cô.

- Gì thế? – Thư Hoàn nhận lấy nhưng không vội mở ngay.

- Tặng em. – Hoa Tẩn nhếch môi, đập chân ga, nói với vẻ dừng dừng.

Là chiếc di động đời mới nhất, màu vàng, vừa được đưa lên thị trường đã hết hàng ngay, bây giờ rất khó mua được loại này.

Sau khi mở quà, Thư Hoàn đặt sang bên cạnh với vẻ chẳng hề hứng thú:

- Không cần đâu, em có rồi. Anh tặng người khác đi.

Hoa Tẩn nghiêng đầu sang nhìn cô, dường như biết một chiếc điện thoại chẳng thể lấy lòng cô nhưng đáng vẻ thờ ơ đó của cô vẫn khiến chàng công tử nhà giàu thấy mất mát.

Còn chưa nói dứt lời thì chuông điện thoại đã reo, cô lấy một chiếc điện thoại y hệt chiếc vừa nãy ra từ túi xách, trượt để nghe máy.

Có lẽ vì trong xe quá yên tĩnh nên giọng nói ở đầu dây bên kia rõ mồn một:

- Cô Thư, chiếc túi xách cô đặt tuần trước thiếu hàng trên phạm vi toàn quốc, hay là hôm nào cô quay lại chỗ chúng tôi xem những chiếc khác?

Khóe miệng Thư Hoàn hơi mím lại:

- Nhưng tôi chỉ thích chiếc túi đó thôi. Phải chờ bao lâu các anh mới điều được hàng?

- E là phải tới nửa năm...

Gác máy, Thư Hoàn chống khuỷu tay phải của mình lên cửa xe, bàn tay thì chống lên má, không biết đang nghĩ gì.

- Thích túi xách gì? – Hoa Tẩn vội vàng hỏi.

- Không có gì. – Thư Hoàn định thần lại: - Cửa hàng bảo sẽ điều hàng cho em.

- Phải đợi tận nửa năm còn gì? – Hoa Tẩn đập chân phanh, trong thời gian 90 giây chờ đèn đỏ, tay phải của anh ta vô tình đặt lên đùi cô, vuốt nhẹ: - Anh bảo người tìm cho em, không khéo lại mua được sớm đấy.

- Ok. – Nhắc tới túi xách yêu quý, nét mặt Thư Hoàn liền sinh động hẳn lên: - Lúc đó em sẽ gửi tiền cho anh.

Bàn tay xấu xa của anh ta càng mò mẫm lên trên, Thư Hoàn không tránh né mà chỉ nghiêng đầu sang hôn anh ta, khéo léo đẩy lưỡi vào trong quần lấy anh ta.

Trên người anh ta có một thứ mùi hương thoang thoảng, không thể nói rõ đó là mùi gì, có thể là hương thơm của một loài hoa nào đó, ngọt ngào nhưng không ngấy.

Hoa Tẩn có cảm giác nụ hôn đó đã châm lên một ngọn lửa trong con người mình, chỉ hận không thể muốn cô ngay tại nơi này. Nhưng cô vẫn đẩy anh ta ra:

- Đèn xanh.

Anh rời khỏi cô với vẻ khó chịu, nói lỏng cổ áo rồi đạp ga, nói với vẻ thăm dò:

- Chúng ta đến Hilton nhé? Bữa tối ở đó khá ngon.

Thư Hoàn chỉnh lại mái tóc dài vừa bị rối. Lúc cúi đầu, nơi sâu thẳm trong mắt cô ánh lên một tia sáng, nói bằng giọng điệu như nũng nịu nhưng rất kiên định:

- Em ăn tối rồi, còn cả đồng bài tập mai phải nộp kìa.

Anh ta đưa cô tới cửa khu nhà. Như mọi khi, Hoa Tấn không chịu thả cô đi dễ dàng như vậy liền giữ cô trong xe, ôm hôn nồng nàn hồi lâu, bàn tay không ngoan ngoãn kéo áo sơ-mi của cô xuống, lùa vào bên trong từ gấu áo. Nhưng đến giây phút cuối cùng, khi muốn bế cô đặt lên ngang hông mình, anh ta lại bị cô từ chối với vẻ kiên định.

Hoa Tấn thở nặng nhọc, giọng nói khàn khàn:

- Bao giờ em mới đồng ý làm bạn gái anh?

Ngón tay mảnh dẻ của cô khẽ véo lên má anh ta một cái, cười khê:

- Đến khi nào em thấy được thành ý của anh.

- Hay là anh về lấy hộ khẩu, ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn? – Hai mắt anh ta đỏ sòng sọc, miệng lưỡi khô rát, anh ta nhìn bộ quần áo xộc xệch trên người cô, và làn da trắng nõn nà ở phần ngực, hai tay Hoa Tấn đặt trên sống lưng trần bên trong áo cô, kiên quyết không buông.

- Vậy đến khi nào anh lấy được, mình hãy nói tiếp nhé! – Thư Hoàn mỉm cười, né khỏi tay anh ta rồi chỉnh trang lại quần áo của mình: - Em lên nhà đây. Cảm ơn anh đã đưa em về.

Nơi ở của Thư Hoàn là một căn hộ dành cho người độc thân thông thường, tổng diện tích khoảng hơn bốn mươi mét vuông.

Tầng hai là phòng ngủ, còn tầng một kiêm đủ loại: phòng khách, phòng đọc sách, nhà vệ sinh. Vì có khá nhiều quần áo, giày dép, túi xách nên phải giành riêng ra một không gian làm phòng chứa quần áo.

Việc đầu tiên sau khi về nhà là tẩy trang, thay một bộ đồ thể thao rồi xuống dưới sân chạy bộ.

Từ tám giờ ba mươi đến chín giờ mười phút, chạy liên tục, chạy khoảng bốn mươi phút không nghỉ, đến lúc toàn thân đều nóng bừng mới về nhà tắm rửa.

Dưới dòng nước ấm áp chảy ra từ vòi hoa sen, cô dùng kem tẩy tế bào chết ra sức chà lên người, chà đến khi làn da đỏ rực mới rời khỏi nhà tắm với cơ thể ướt sũng, bôi kem dưỡng da lên cơ thể để trần rồi mới mặc đồ ngủ.

Một lớp sương mù được phủ trên mặt gương.

Cô lau bằng tay, trong gương lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn không trang điểm.

Làn da trắng trẻo mềm mịn, đôi mắt hạnh đào với phần đuôi hơi xếch, sống mũi thẳng và đẹp, nếu dùng quan niệm thẩm mỹ hiện nay để đánh giá chiếc cằm, thì nó cũng thuộc loại khiến ai nấy đều yêu thích, hơi nhọn và hơi cong, nét đẹp hiện hữu trong các bức ảnh không sao tả xiết.

Cô nhoẻn miệng cười, dùng tay xoa cằm, cảm nhận độ cong mượt mà hoàn mỹ đó, bất giác lại nghĩ... Hình dạng trước kia của nó là gì nhỉ?

Trước kia, cô không có gương mặt trái xoan, không có chiếc cằm mượt mà, mà là khuôn mặt hình trứng... thực ra không phải là xấu, biết đâu lại có người thích vẻ đẹp thô đại hồn nhiên ấy hơn.

Nhưng cô không hài lòng.

Sau kỳ thi vào đại học, sau khi xác định thi đỗ đại học P ở thành phố Hoài, Thư Hoàn một thân một mình sang Nhật Bản, tiến hành phẫu thuật thẩm mỹ thay đổi toàn bộ gương mặt.

Mài xương, mở rộng góc mắt, chỉnh hình răng...

Vẫn nhớ như in khi cuộc phẫu thuật vừa mới hoàn thành, cô nhìn mình trong gương, mặt mũi sưng vù y hệt một cái thủ lợn. Tác dụng của thuốc mê dần biến mất, những cơn đau dâng lên từng đợt bủa vây lấy cô, từ nông đến sâu, cô cứ nằm ở đó, tỉnh táo mà ghi nhớ cảm giác ấy.

Chỉnh sửa lại những gì vốn thuộc tự nhiên sẽ phải trả một cái giá rất đắt, nhưng không hề hối hận.

Vì đối với một người con gái, diện mạo xinh đẹp có một ý nghĩa vô cùng to lớn.

Cô hao tâm tổn sức như thế, tất nhiên càng có nhiều mong muốn hơn nữa.

Mười giờ, Thư Hoàn trở lại ngồi vào bàn học, mặt bàn rất gọn gàng, chỉ có một cuốn sách bài tập và một xấp giấy nháp.

Cô mở ra một trang trong sổ đó rồi bắt đầu tập trung làm bài.

Chỉ khi đắm chìm trong bài tập, lần lượt đưa ra đáp án cho các bài toán khó, không cần tốn công tốn sức suy nghĩ đến tiêu chuẩn kết giao với người khác... Lúc đó cô mới có thể cảm nhận được mình chỉ đang đơn thuần đang hưởng thụ quá trình này mà thôi.

Báo thức đã đặt đổ chuông vào đúng mười hai giờ.

Thư Hoàn đánh dấu vào sách bài tập, ưỡn sống lưng đã mỏi nhừ rồi đứng dậy, lên tầng hai đi ngủ.

Tiết một tám giờ sáng mai có lớp học, thế thì cô phải dậy từ sáu giờ, rửa mặt, trang điểm, ăn sáng rồi đến trường cho đúng giờ.

Đặt báo thức trên điện thoại di động xong, cô trở mình, cuộn tròn người trong chăn rồi khép hai mắt lại.

Bình thường hề cứ đặt lưng xuống giường là ngủ ngay nhưng hôm nay, chẳng hiểu tại sao, đầu óc lại vô cùng phấn khích.

Vì liên quan đến bài tập sao? Thư Hoàn trằn trọc rất lâu, cuối cùng gơ tay lấy điện thoại, trượt mở màn hình.

Trong hộp thư đến có rất nhiều tin nhắn chưa đọc, nhìn qua đều là tin nhắn do các nam sinh gửi.

Câu nói quen thuộc của cô là “Mình phải đi ngủ rồi, bạn cũng nghỉ sớm đi nhé, có việc gì mai liên lạc sau”, thậm chí chẳng buồn xem nội dung tin nhắn do đám con trai ấy gửi tới thì đã trả lời bằng câu nói ngắn lắt nhắt như một kia, rồi chọn biểu tượng lên mạng.

Thoáng do dự, cô nhập ba chữ vào đó.

Green Tea Bitch.

Nụ cười hiện trên khóe môi, lần lượt đọc mười định nghĩa đặc trưng nhất trên mạng xong, cuối cùng Thư Hoàn cũng hiểu rõ hàm nghĩa của từ này.

Thì ra các bạn học trong ký túc xá đối xử với mình thế này...

Cô cong người thành hình con tôm, nửa gương mặt vùi sâu trong gối đầu, nụ cười trên môi càng đơm vẽ mĩa mai... trên một góc độ nào đó, trực giác của họ cũng đúng lắm.

Nhưng trong lòng cô biết rất rõ, nếu nhìn nhận từ một góc độ khác thì bản thân cô không phải loại đàn bà như trong suy nghĩ của họ.

So với loại đàn bà hư hỏng xấu xa đó, cô độc ác, ham hư vinh, không từ bất cứ thủ đoạn nào gấp trăm lần họ.

Môn học đầu tiên là phân tích án lệ trong thương mại.

Đây là một trong những môn học kinh điển của học viện Thương mại trường đại học P, giáo sư dạy môn này là người rất nổi tiếng, thỉnh thoảng còn có thể mời những bậc tinh anh trong giới kinh doanh tới tọa đàm cùng sinh viên, nhiều khi sinh viên dự thính đứng chật ních hành lang ngoài phòng học, có thể thấy được sức lôi cuốn của môn này.

Thư Hoàn bước vào phòng học lớn có sức chứa cả trăm người, mọi người đã ngồi kín chỗ.

Cô nhìn mấy bàn phía cuối với vẻ do dự, chợt có người vẫy tay về phía cô:

- Thư Hoàn, ngồi đây nè!

Vương Nhất Đắc đến sớm chiếm chỗ. Đến khi cô ngồi xuống, cậu mới hỏi:

- Sao đến muộn thế?

- Bình thường đâu có đông thế này, mấy bàn cuối cũng còn một hai chỗ trống – Thư Hoàn không nói rằng trước khi ra khỏi nhà, cô hơi lưỡng lự không biết nên dùng kèm với chiếc túi xách nào nên bị chậm mất năm phút, lỡ mất chuyến tàu điện ngầm mà cô thường đi đến trường, bèn nở nụ cười vô cùng xinh đẹp với cậu bạn:

- Cảm ơn nhé.

Vương Nhất Đắc hơi đỏ mặt:

- Không có gì. Sau này ngày nào mình cũng giữ chỗ cho cậu.

Sau khi nói với cậu ta mấy câu, Thư Hoàn lấy giáo trình ra.

Nam sinh bên cạnh còn muốn nói chuyện tiếp nhưng thấy dáng vẻ chuyên tâm đọc sách của Thư Hoàn, đôi mi dài vút sáng, Vương Nhất Đắc ngẩn ngơ trong giây lát, không nói ra câu “Trưa này cùng đi ăn nhé”.

Thư Hoàn đọc sách một lúc, rõ ràng cảm nhận được có một vài ánh mắt sắc nhọn như kim từ bên phải phóng sang bên quay đi với vẻ nghi hoặc. Đó chính là vị trí của tụi Cố Hiểu Thần và Lâm Lộ.

Mắt Lâm Lộ đỏ hoe, thấy cô nhìn sang liền vội vàng rời tầm mắt.

Thư Hoàn lại liếc nhìn Vương Nhất Đắc ngồi bên cạnh, tỏ vẻ dăm chiêu.

Vương Nhất Đắc là lớp trưởng lớp các cô, dáng người cao ráo, lại tốt tính, đúng là có không ít nữ sinh thích cậu ta. Vừa có người đứng ngoài cửa gọi nên cậu ta vội vàng ra đó, bỏ lại điện thoại di động trên mặt bàn. Thư Hoàn lặng lẽ nhìn trộm bốn xung quanh rồi gơ tay ra lấy điện thoại của cậu ta.

Di động của con trai thường không cài mật khẩu, cô liền vào mục tin nhắn.

Chỉ bằng một ánh mắt đã nhìn thấy ảnh bán thân của mình, nhưng tên đã được đổi thành “nữ thần”. Hôm qua sau khi gửi xong tin nhắn “Mình phải đi ngủ rồi, bạn cũng nghỉ sớm đi nhé, có việc gì mai liên lạc sau”, cô tắt máy luôn, không đọc được tin nhắn trả lời đầy ân cần của cậu “Mai gặp, mình giữ chỗ giúp cậu”.

Nhưng cô chẳng buồn để ý, trượt đến cái tên “Lâm Lộ”.

“Rốt cuộc cậu coi mình là gì?”

“Bạn bè.”

“Chắc là cậu biết... bắt đầu từ khi khai giảng mình đã rất thích cậu rồi, đúng không?”

“Cảm ơn. Nhưng mình thích người khác rồi!”

“Thư Hoàn à?”

“Ừ”

“Cô ta không thích cậu đâu! Cô ta chỉ thích người nhiều tiền thôi!”

“Cô ấy là bạn cùng phòng ký túc với cậu, cậu lại nói xấu cô ấy như vậy. Hơn nữa, tớ tin cô ấy không phải loại người đó.”

Thư Hoàn nhìn thời gian của cuộc trò chuyện, là sáng sớm hôm nay.

Cô rời khỏi mục tin nhắn của Vương Nhất Đắc như không có chuyện gì xảy ra, để điện thoại lại vị trí cũ rồi nhìn về phía Lâm Lộ bằng ánh mắt pha chút mỉa mai.

Đang là mùa xuân, thời tiết lúc nóng lúc lạnh.

Cô mặc một chiếc áo khoác vải màu trắng ngà của nhãn hiệu Teenie weenie, quần jean xanh sẫm, tóc buông xõa tự nhiên, gương mặt với những đường nét xinh đẹp và thanh tú, chỉ có đôi lông mày là đã lâu không sửa... hoặc cũng có thể là trước nay chưa bao giờ chỉnh sửa, có vẻ hơi thô và lộn xộn, đeo một cặp kính gọng đen, khiến cặp kính dường như nhỏ hơn một chút.

Có lẽ cô ấy là một người con gái tốt, nhưng cũng chỉ là người con gái tốt mà thôi.

Đầu năm nay có rất nhiều cô gái tốt, những cô gái tốt không chú ý đến cách ăn mặc còn nhiều hơn nữa, chỉ có điều... Những người may mắn thì thật sự không có nhiều.

Vương Nhất Đắc vội vàng chạy lên bục giảng, nói vào micro:

- Các bạn xin chờ một lát, hôm nay thầy Tần mời khách quý đến tọa đàm với chúng ta về chủ đề kinh doanh thương hiệu. Họ đang trên đường, sẽ tới ngay bây giờ thôi.

- Khách mời lần này là ai thế? – Bên dưới lập tức ồn ào.

Vương Nhất Đắc cố ý ngừng lại một chút, sau đó đọc ra một cái tên:

- Hoắc Vĩnh Ninh.

Phía dưới lặng đi khoảng mấy giây, rồi sau đó, như có người đổ một bát nước vào chảo dầu đang sôi, nổ bùng ngay lập tức!

- Có phải là Hoắc Vĩnh Ninh của Thụy Đức không?

- Đúng là người đó sao?

- Trời ơi... Tớ phải về lấy máy ảnh tới...

...

Thư Hoàn ngồi im, đầu hơi cúi khiến mái tóc dài rủ xuống, che đi khát vọng trong đáy mắt.

Thụy Đức, Hoắc Vĩnh Ninh.

Cô không lạ gì cái tên này.

Hoắc Vĩnh Ninh, độc thân, 28 tuổi, tốt nghiệp trường Pembroke College ở thành phố Cambridge, năm ngoái mới về Trung Quốc, tiếp nhận công việc tại khu vực Trung Quốc của tập đoàn Thụy Đức.

Lúc cô ngẩng lên, nét mặt gần như đã hoàn toàn bình tĩnh.

Ngoài cửa xuất hiện hai bóng người. Một người là thầy Tần với mái đầu hoa râm, tinh thần phơi phới, còn người trẻ hơn mặc bộ comple màu đen, dáng người cao ráo, đi sau thầy Tần khoảng nửa bước, dáng đi khoan thai đẹp mắt, bước chân thật trọng vững chãi.

Trong lớp vang lên tiếng vỗ tay nhiệt tình.

- ... Mời anh bạn vong niên của tôi nói qua cho mọi người ở đây nghe về việc kinh doanh thương hiệu... Có lẽ mọi người đều biết tới sự kiện sau khi Thụy Đức đẩy mạnh việc kinh doanh sản phẩm mới, năm ngoái đã kéo con số định mức thị trường lên tới 12% một cách nhanh chóng chứ?

Thực ra Thư Hoàn không nghe rõ lắm những lời thầy Tần vừa nói.

Cô chỉ tập trung ngắm nhìn người đàn ông trẻ tuổi kia.

Cách ăn mặc của anh thật chín chu, chiếc áo sơ-mi mặc trong áo comple một hàng khuy không đóng chiếc cúc cuối cùng, áo khoác ngoài thì chỉ đóng mỗi chiếc cúc ở giữa, nổi bật dáng người tầm thước lạ thường. Tóc mai được cắt tỉa gọn gàng, mất một mí, làn môi mỏng, giữa cằm là một đường xẻ mờ mờ rất đẹp, ánh mắt anh không quá đáng đến mức tập trung nhìn vào một vị trí nào, con ngươi màu ngọc lưu ly nhả nhẵn nhưng xa cách, dường như đang nhìn tất cả mọi người trong phòng học này, chất giọng trầm ấm dễ nghe.

- Xin chào các bạn, tôi là Hoắc Vĩnh Ninh, các bạn cũng có thể gọi tôi là Anton.

Người thừa kế nhà họ Hoắc ba đời độc đinh, ai nấy đều có vẻ ngoài tuấn tú và mạnh mẽ, còn phải kể đến thứ mị lực của người đứng đầu thu hút sự chú ý của người khác bẩm sinh.

Thư Hoàn – một người xưa nay luôn tập trung nghe giảng – hiếm khi lơ đãng như lúc này.

Đến khi buổi học kết thúc, cô nghe thấy giáo sư Tần nói:

- Sắp tới Thụy Đức và học viện của chúng ta sẽ bắt đầu công tác cùng tuyển chọn thực tập sinh. Tất cả các sinh viên từ năm thứ hai trở lên của học viện chúng ta đều có thể xin ứng tuyển. Ngài Hoắc đây đến trường của chúng ta cũng là vì chuyện này, hy vọng các bạn có thể ứng cử một cách nhiệt tình.

Tiếng chuông báo tan học vang lên, giáo sư Tần và anh cùng rời khỏi phòng học.

Sáng thứ tư chỉ có hai tiết học.

Các sinh viên trong lớp học chưa vội về ngay, ai nấy đều hỏi bảng biểu về kế hoạch thực tập sinh lấy ở đâu một cách ồn ào.

Thư Hoàn rời khỏi phòng học một mình, rồi dừng bước ở cửa ra của khu giảng đường.

*

Cửa ra này nằm ở phía sau nên không có ai, chỉ có một chiếc xe hơi màu đen đang đỗ, một nam một nữ đang đứng nói chuyện.

Người đàn ông trẻ tuổi chính là Hoắc Vĩnh Ninh, thay vì thái độ nhã nhặn và xa cách khi nãy, nụ cười của anh lúc này ánh lên nét dịu dàng thấp thoáng.

Cô gái đứng đối diện anh có dáng người dong dong cao, mái tóc dày đen nhánh. Có lẽ vì thích chất liệu vải lạnh nên chị mặc một chiếc áo vải lạnh màu trắng và một chiếc váy dài màu xám cùng chất liệu, đi đôi giày vải kiểu dáng đơn giản, không nhận ra là nhãn hiệu gì, đeo ba lô sợi dây màu đỏ.

Vì sở hữu vóc dáng cao gầy mảnh mai nên cách ăn mặc cho dù là rất đổi bình thường ấy của chị cũng đã toát lên được khí chất thanh cao phóng khoáng một cách nhẹ nhàng, trông thật tao nhã, không nhuốm bụi trần.

Thư Hoàn loáng thoáng nghe được vài câu.

- ...Thật sự không cần anh đưa em về à?

- ...Anh đi trước đi, để người ta nhìn thấy không tốt lắm đâu, em còn phải đi học...

- VẬY anh đi trước, cuối tuần...

Hoắc Vĩnh Ninh không nói hết câu vì đôi mắt khẽ nhướn lên của cô nữ sinh, chị nhìn về phía Thư Hoàn.

Thư Hoàn lấy lại vẻ bình tĩnh, nhoẻn miệng cười, giọng nói trong trẻo đầy niềm vui:

- Chị.

Hoắc Vĩnh Ninh quay lại đưa mắt liếc nhìn, đảo qua Thư Hoàn một cách không tập trung, vì chỉ là người đứng nên anh khẽ gật đầu theo phép lịch sự rồi nói với cô gái:

- Anh về công ty trước đây.

Chiếc R8 đi rồi, Thư Hoàn mới bước thêm mấy bước, cười tủm tỉm nói với Hàn Tử Kiều:

- Chị quen ngài Hoắc à? Vừa nãy ngài ấy còn đến tọa đàm với lớp em đấy.

Hàn Tử Kiều là sinh viên năm thứ tư của học viện Nghệ thuật trường đại học P, có lẽ vì học vũ đạo nên chị sở hữu cơ thể mềm mại, lại có vẻ ngoài ưa nhìn nên vừa vào trường đã được các nam sinh nhiệt tình theo đuổi. Nhưng cô nàng này rất khiêm nhường, thêm vào đó là gia thế cực tốt, sự theo đuổi ấy dần trở thành “chỉ có thể đứng nhìn mà thôi”. Vì quá xuất sắc nên đến cả các nữ sinh cũng không cách nào bài xích một cô gái như vậy.

- Ủ, bọn chị quen nhau từ nhỏ. – Hàn Tử Kiều giải thích một cách đơn giản, cũng không muốn nói thêm: - Các em tan học rồi à?

Hai cô gái quen nhau ở câu lạc bộ văn nghệ của trường, có vài lần tập chương trình cùng nhau và cũng từng ăn cơm với nhau.

Thư Hoàn cười nói:

- Vậy em đi trước nhé, em còn phải tới học viện nữa.

Cô đi được vài bước rồi quay lại đưa mắt liếc nhìn, bóng dáng mảnh mai của Hàn Tử Kiều, bước chân làm phần gấu váy tung bay. Cô hít sâu một hơi, bấy giờ mới ý thức được rằng móng tay của mình đang đâm sâu vào lòng bàn tay, nơi bị trầy da nhói nhói đau.

Vừa ngẩng đầu, cô thấy Cố Hiểu Thần và Lâm Lộ đứng cạnh bồn hoa cách đó không xa, rõ ràng đã trông thấy cảnh tượng khi này.

Cô bình thần mỉm cười với họ. Lúc đi lướt qua, Thư Hoàn nghe thấy hai ba câu bình phẩm của họ:

- Không ngờ chị Hàn lại là bạn thanh mai trúc mã của Hoắc Vĩnh Ninh... Chắc chắc...

- Đấy mới là bạch phú mỹ[1] thật sự. Không như một số người, chỉ hận không thể treo Logo khắp người...

[1] Từ phổ biến trong ngôn ngữ mạng, để chỉ những cô gái có vẻ ngoài ưa nhìn, xinh xắn, trắng trẻo và có một tiềm lực kinh tế vững vàng.

Thư Hoàn cúi xuống nhìn chiếc túi xách trên vai mình. Lúc lên lớp, cô quen dùng chiếc túi đeo kẻ ca-rô nhãn hiệu Neverfull, quả nhiên... đúng là “treo logo khắp người” như hai cô bạn vừa nói. Thư Hoàn nhoen miệng cười, không biết đang cười mình hay cười hai cô bạn, rồi ngẩng cao đầu rời khỏi khu giảng đường.

Cả ngày thứ bảy, trường tiến hành tập huấn và phụ đạo cho các sinh viên thuộc khối không chuyên ngành toán tham gia cuộc thi Toán học dành cho sinh viên toàn quốc.

Thư Hoàn có cảm giác phần hình học giải tích của mình hơi đuối một chút, cô cũng có nhiều câu hỏi, bèn làm phiền thầy giáo hỏi han rất lâu. Cuối cùng lần lượt giải quyết xong tất cả các vấn đề còn chưa rõ trong cuốn sách bài tập, cô mới thấy thoải mái hơn một chút.

Cô là người cuối cùng ra về. Lúc ra tới cửa thì thấy Vương Nhất Đắc vẫn đang chờ mình.

- Hi, cùng đi ăn tối nhé?

Thư Hoàn suy nghĩ rất nhanh. Cũng được, cô cũng có vài điều muốn hỏi cậu.

Trên đường đi đến nhà ăn, Thư Hoàn tỏ ra rất bình thản. Bình thường, nam sinh bên cạnh nói đến câu thứ ba, cô mới đáp lại một câu theo phép lịch sự. Nhân duyên trong trường của Vương Nhất Đắc không tồi, liên tục có người chào hỏi cậu. Tranh thủ lúc cậu đang nói chuyện với người khác, cô đi chỗ khác nghe điện thoại.

Điện thoại do Hoa Tấn gọi đến, hẹn cô cùng đi ăn tối.

Đây là lần thứ tư trong tuần này.

Từ chối nữa thì có vẻ lạnh nhạt thái quá.

Giọng nói của Thư Hoàn khe khẽ mà dịu dàng:

- Vâng... Nhưng bây giờ em còn đang họp ở học viện, tối nay anh tới đón em nhé.

- Bấy rưỡi được không?

- Vâng, lát gặp anh.

Cô gác máy, quay lại nói với Vương Nhất Đắc:

- Chúng ta đến tầng hai của nhà ăn số một ăn món xào nhé? Minh mời.

- Ủ. – Thoạt nhìn, Vương Nhất Đắc có vẻ mong chờ, pha vào đó là chút hồi hộp.

Lúc gọi món, Thư Hoàn đưa thực đơn cho Vương Nhất Đắc, cậu đón lấy, xem rất lâu, cuối cùng nói:

- Cậu gọi món đi, thích ăn gì cũng được.

Lúc cúi xuống xem thực đơn, Thư Hoàn khẽ chau mày một cách kín đáo.

Đôi lúc thật sự cảm thấy những cậu trai trong trường đại học này quá khờ khạo. Nếu người ngồi đối diện là Hoa Tẩn, chắc chắn anh ta đã gọi món xong từ lâu rồi, chứ không lãng phí thời gian vào việc do dự và nhượng bộ... thoạt nhìn thì có vẻ chu đáo chăm sóc, thực ra là dài dòng văn tự, chẳng quyết đoán chút nào.

Cô gọi bốn món, trong đó có hai món khẩu vị hơi nặng, hai món còn lại là món xào tái và trứng chưng thanh đạm, rồi ngẩng lên nhìn Vương Nhất Đắc:

- Được không?

- Được.

Nhân viên phục vụ mang thực đơn đi. Vương Nhất Đắc ân cần rót trà cho cô, rửa sạch dụng cụ ăn uống thêm lần nữa, cậu hỏi:

- Cậu có nộp đơn xin làm thực tập sinh của Thụy Đức không?

- Có.

- Tuần sau là bắt đầu chọn rồi, nhóm đầu tiên sẽ bắt đầu thực tập từ học kỳ sau. – Vương Nhất Đắc đặt bộ dụng cụ ăn nóng hổi trước mặt cô, vụng về tìm chủ đề: - Mình nghe thầy hướng dẫn nói vậy.

Học viện Thương mại của trường đại học P đứng đầu cả nước. Sinh viên của học viện đa phần là các thí sinh xuất sắc trong kỳ thi đại học, chọn ra mười người trong số đó, có thể thấy được sự cạnh tranh quyết liệt đến nhường nào.

Có lẽ thấy cô chẳng chút hào hứng, Vương Nhất Đắc hơi căng thẳng, thuận miệng nói sang chủ đề khác:

- Hôm qua lúc ở văn phòng, mình nghe thấy thầy hướng dẫn liên lạc với HR của Thụy Đức, nói họ đang cần tuyển gấp một thư ký, định tìm trong số các sinh viên học năm thứ tư. ..

Thư Hoàn dùng một tay chống má, dường như có chút hứng thú với đề tài này:

- Thư ký gì?

- Cái đó thì không rõ, nhưng thầy Đỗ đã chọn sơ yếu lý lịch của sinh viên năm thứ tư đứng trong top mười, định chỉnh lý một chút rồi gửi sang bên kia. Chắc là vị trí không tồi...

Đồ ăn nhanh chóng được dọn lên.

Có vẻ như Thư Hoàn không hề động đũa vào hai đĩa thịt xào mà chỉ ăn mấy miếng rau rồi múc một thìa trứng chưng, ăn từng miếng nhỏ rồi nhanh chóng gác đũa, nhìn cậu nam sinh ngồi phía đối diện một cách lặng lẽ.

- Cậu ăn ít thế thôi à? Tối sẽ bị đói đấy.

Bữa tối của cô phải khổng chế rất nghiêm ngặt.

Để duy trì được vóc dáng hiện tại, cao 1m67, nặng 46kg, không phải là một việc dễ dàng cho lắm.

May mà ý chí là thứ không mất tiền mua, cô có rất nhiều.

Cô chỉ khẽ cười, nói:

- Vốn dĩ tớ cũng không ăn nhiều, cậu ăn đi.

Bữa ăn kéo dài khoảng hơn nửa tiếng, Thư Hoàn liếc nhìn đồng hồ:

- Tớ phải về nhà ôn bài đây. Cậu no chưa?

Vương Nhất Đắc vội vàng gọi phục vụ tính tiền.

- Không phải đã thỏa thuận là tớ mời rồi sao? – Bị cậu ta ngăn cản, Thư Hoàn chau mày: - Không cần phải khách sáo với tớ đâu.

- Đây là lần đầu tiên tớ mời cơm cậu mà. – Vương Nhất Đắc rút một tờ tiền mệnh giá 100 đồng một cách vội vàng rồi cười nói: - Lần sau cậu mời.

Thư Hoàn không kiên trì nữa, bèn cất ví tiền đi.

- Đúng rồi, tối mai thầy Đỗ mời hội sinh viên ăn cơm, cậu đi cùng nhé?

- Mình không ở trong hội sinh viên của học viện...

- Không sao. Cùng đi nhé?

Trước kia Thư Hoàn không hứng thú với những buổi liên hoan của học viện, nhưng lúc này cô lại gật đầu cái rụp:

- Ok.

Trên con đường đi về cổng sau, Thư Hoàn thuận tay tết gọn mái tóc dài của mình, buộc lại bằng dây buộc tóc một cách thoải mái rồi thả xuống trước ngực. Sau đó, cô soi mình trong cánh cửa bằng kính của một cửa hàng nhỏ. Hôm nay, Thư Hoàn mặc một chiếc áo lông thỏ màu trắng ngà rộng rãi, để lộ chiếc áo sơ-mi kẻ ca rô màu đỏ bên trong, quần leggings dài màu đen và đi giày hiệu Martin.

Tuy không phải là cách ăn mặc quá chải chuốt, nhưng cũng có thể xem là trẻ trung phơi phới.

Cô thoa thêm một lớp son môi màu cam rồi rảo bước về phía chiếc xe đó.

Vừa lên xe, Hoa Tấn liền đưa cô một chiếc hộp màu đen.

- Gì đây? – Vờ tỏ ra nghi hoặc, trông thấy ký hiệu hai chữ C lồng vào nhau, mắt cô khẽ sáng lên: - Không phải là chiếc túi xách em muốn mua kia chứ?

Mở ra xem, đúng là chiếc túi cô đang muốn mua.

Leboy màu trắng da rắn số lượng hạn chế.

Cô ngẩng lên đầy vui vẻ, ý cười dạt dào khiến khóe mắt cong cong:

- Anh làm thế nào mà mua được nó?

- Nhờ một người bạn ở Mỹ, mua được chiếc cuối cùng ở Boston. Hôm qua cậu ta về nước, tiện thể mang về luôn. – Anh ta giơ tay ấn nhẹ lên thái dương cô: - Thích không?

- Dĩ nhiên là thích. – Thư Hoàn như không chịu nổi nữa, chỉ muốn đeo thử ngay lập tức: - Bao nhiêu? Em đưa tiền cho anh.

Anh ta nhìn cô bằng ánh mắt vừa phải, cười mà như không cười:

- Tặng đồ cho con gái mà còn muốn lấy lại tiền thật không phải phong cách của anh.

Thư Hoàn giật mình, dẫu môi:

- Đừng nói như thế em được anh bao nuôi vậy. Nếu anh không lấy tiền thì em không cần nữa.

Anh ta vội vàng giơ tay đỡ dành cô, thì thầm:

- Được rồi, anh lấy, anh lấy. Chốc nữa anh hỏi bạn xem hết bao nhiêu tiền.

Nụ cười của Thư Hoàn đậm hơn một chút, cô nghiêng người thì thầm vào tai anh, khẽ thổi hơi vào đó:

- Thế mới ngoan chứ.

Trái tim anh ta thoáng xao động, vì đang lái xe nên Hoa Tấn có cảm giác hệ thống sưởi trong xe hoạt động hơi mạnh:

- Em thưởng cho anh thế nào đây?

Thư Hoàn ranh ma lại cố tình ngồi cách xa anh ta một chút, cố tình kéo dài giọng:

- Anh muốn em thưởng cho anh thế nào?

Một tay vẫn lái xe, tay còn lại của anh ta nắm lấy tay cô:

- Để anh... ăn thịt em?

- Chỉ bằng một cái túi ấy thôi à? – Cô mỉm cười, không hề tức giận: - Giá trị của em hơi thấp nhỉ?

Xưa nay Hoa Tấn luôn được các cô gái trẻ theo đuổi, nhưng kể từ khi quen biết Thư Hoàn, cô đã ở bên anh ta bằng phương thức không xa không gần như thế. Lúc tâm trạng vui vẻ, cô sẽ có một vài hành động thân mật nhưng chưa bao giờ cho anh ta vượt qua ranh giới cuối cùng. Anh ta tự nhận mình là người phong độ, cũng không ép buộc con gái, nhưng hễ khi nào đối diện với Thư Hoàn, anh ta đều cảm thấy dường như một chú mèo đang ở trong lòng mình. Cảm giác ấy thật thú vị nhưng cũng âu lo.

Đơn cử như vừa nãy, anh ta vẫn còn hứng thú để tiếp tục chơi đùa với cô.

Theo như tác phong bình thường, Hoa Tấn sẽ chỉ đưa cô về nhà, chờ cô tự giác lại gần tặng mình một nụ hôn, đầu anh ta hơi nghiêng, cẩn nhẹ lên tai cô, nói với vẻ mờ ám:

- Bao giờ mới mời anh lên nhà ngồi một lát?

Cô không nói gì, khẽ nhoẻn miệng cười rồi trả đòn bằng cách liếm nhẹ lên vành tai anh ta, khẽ bảo:

- Nhớ báo số tài khoản và số tiền cho em, em sẽ chuyển tiền cho anh.

Thân dưới bị động tác đó của cô hun nóng, thấy cô đứng dậy bỏ đi chẳng chút lưu luyến, Hoa Tấn nói bằng giọng trách móc:

- Tiểu yêu tinh...

Lúc này tiểu yêu tinh vô cùng vui vẻ ôm túi xách hàng hiệu tới trước cửa thang máy, ấn nút lên. Cô biết anh ta sẽ không thông báo số tiền và số tài khoản cho mình... Tất nhiên cô cũng biết điều mà không nhắc đến nữa, cho anh ta có cơ hội bội đố.

Mọi người đều vui.

Thời gian mỗi tối sau khi về nhà đã được cố định như giờ luật.

Tẩy trang, chạy bộ, tắm rửa, chỉnh trang nhan sắc, học bài.

Nhưng hôm nay Thư Hoàn vừa đắp mặt nạ vừa bật máy tính, kích vào một tấm ảnh bán thân đang sáng trên QQ một cách thành thạo.

“Leboy cỡ trung, da rắn màu trắng số lượng hạn chế, đồ mới 100%, bao nhiêu tiền?”

Đối phương vẫn trong trạng thái vắng mặt, không trả lời ngay.

Cô chuyển sang taobao, tìm kiếm bằng một vài từ khóa làm xuất hiện đủ các loại hình ảnh, cô tỉ mỉ chọn một trong số ấy. Đang định đặt hàng thì trên QQ có câu trả lời.

- Cô mua được bằng cách nào thế? Chiếc này hiện đang thiếu hàng ở châu Âu.

- Bạn mua hộ.

Đối phương trả lời bằng một con số.

- Rẻ quá, một vạn nữa.

Cuối cùng cũng thỏa thuận xong giá cả, hẹn ngày mai gặp nhau giao dịch trực tiếp, Thư Hoàn nhanh chóng đặt hàng trên mạng, mua một chiếc Leboy hàng nhái giống hệt nhưng giá chỉ có hai nghìn.

Làm xong tất cả những việc đó, đang định gấp máy tính lại thì không hiểu vì sao, cô lại chợt nghĩ đến Hàn Tử Kiêu.

Giống như Cố Hiểu Thần đã nói, cô ấy không mặc hàng hiệu, không đeo túi xách hàng hiệu nhưng trên người vẫn tồn tại một thứ khí chất, khiến người ta thấy cao quý mà không dám lại gần. Thứ này có lẽ chính là sức mạnh đến từ hoàn cảnh gia đình.

Còn mình thì sao... Hoa khôi học viện thương mại của đại học P, là “Bạch phú mỹ” trong con mắt của nhiều người nhưng chỉ mình cô mới biết, cô không giàu sang, trước đây cũng không có dung nhan mỹ miều như thế, chỉ là... cô “hư vinh” và nhẫn tâm hơn mọi người mà thôi.

Thứ hai dày đặc các tiết học, sau tiết bốn buổi chiều, Thư Hoàn nhận được tin nhắn của Vương Nhất Đắc: “Phòng riêng trên tầng hai của Tự Hương Viên, mau tới nhé.”

Hôm nay cô chỉ thoa một lớp phấn nền mỏng, chải mi, mặc một chiếc sơ-mi sợi bông màu trắng chấm bi, phối với váy ngắn vải jean, giày thể thao Converse để lộ đôi tất có cổ sợi bông màu sắc sỡ, thoát nhìn dạt dào sức sống tuổi trẻ.

Lúc cánh cửa phòng bao riêng được mở ra, trong đó đã có không ít người.

Đỗ Lỗi là nghiên cứu sinh kiêm giáo viên hướng dẫn của học viện Thương mại đại học P, vì không nhiều tuổi hơn sinh viên là bao nên dễ dàng thân thiết với họ, ngay cả bạn gái cũng là cô nàng sinh viên năm thứ ba của học viện Thương mại, tên Tống Ly.

Thư Hoàn không tiếp xúc nhiều với người thầy giáo trẻ tuổi này, thỉnh thoảng có nghe thấy vài câu trong cuộc tám chuyện của sinh viên, đều ca ngợi anh ta. Họ nói anh ta có vẻ ngoài rất ưa nhìn, lại là người vùng này, hoàn cảnh gia đình cũng ổn, là người một lòng chăm sóc bạn gái hiếm có.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên cô đã tìm được vị trí của Đỗ Lỗi, mỉm cười bảo:

- Thầy Đỗ, em cũng đến ăn tiệc đây.

- Trong đại hội thể dục thể thao mùa xuân, Thư Hoàn là người cầm biển cho học viện của chúng ta nên em gọi cô ấy đến đây. – Vương Nhất Đắc vội giải thích với thầy giáo.

Đỗ Lỗi cười vang, nói:

- Ngồi đi, lâu rồi không thấy em đến phòng.

Thư Hoàn thoải mái ngồi xuống vị trí ngay gần cửa. Đúng lúc này, Tống Ly bước vào phòng, tiếng cười đùa lập tức vang lên. Tống Ly đổ mặt ngồi xuống cạnh Đỗ Lỗi, hai người thì thầm với nhau vài câu, nhân viên nhà hàng bắt đầu dọn món.

Lúc Đỗ Lỗi ra ngoài nhận điện thoại, Thư Hoàn cũng đi từ nhà vệ sinh ra, cô dựa vào góc tường, nghe thấy tiếng nói của Đỗ Lỗi:

- Vâng, tôi biết rồi... Mỗi tuần làm việc ba ngày. Ngày mai tôi sẽ gửi hồ sơ của các sinh viên năm thứ tư đủ điều kiện qua đó...

Thư Hoàn lắng lặng nghe, cuối cùng Đỗ Lỗi bảo:

- Tôi biết, vị trí làm việc ngay bên tổng giám đốc Hoắc, dĩ nhiên chúng tôi phải lựa chọn thật kỹ càng, sinh viên nào cũng rất xuất sắc...

Lúc này, các sinh viên ngồi trên bàn cơm vẫn chưa rời khỏi ly rượu.

Cho dù không phải thứ rượu được ủ lâu năm nổi tiếng mà chỉ là loại bia đặc sản của địa phương thì bữa tiệc vẫn rất linh đình, hơn nửa số người đã uống nhiều đến mặt đỏ tía tai.

Thư Hoàn cũng uống khiến hai má đỏ hây hây. Lúc xuống cầu thang, Vương Nhất Đắc kiên quyết đòi đưa cô về. Nhưng bản thân cậu cũng say khướt, cuối cùng được bạn học dìu về nhà.

Thư Hoàn thường đi cửa chính để về nhà nhưng hôm nay cô lại chọn con đường xa hơn. Hai bóng người đằng trước đang dựa sát vào nhau. Thư Hoàn thấy sau khi đưa cô gái về đến sân ký túc, chàng trai một mình rời khỏi đó.

Cô rảo bước nhanh hơn, đầu cúi gằm, cố tình va vào bóng người đằng trước.

- Ui, xin lỗi. - Cô vợ xin lỗi.

Đỗ Lỗi đỡ lấy người cô, thoáng ngạc nhiên:

- Thư Hoàn? Không phải em sống ở nhà mình sao?

- Em về ký túc lấy mấy món đồ. – Cô hơi ngẩng đầu lên. Dưới ánh trăng, cặp má của cô gái trẻ mịn màng phúng phính, phơn phớt màu đỏ hồng, trong sáng vô ngần đến nỗi khiến lòng người xao động: - Thầy đưa chị ấy về ký túc ạ?

Cách nói của cô rất dí dỏm khiến người thầy giáo trẻ hơi đỏ mặt:

- Ủ.

Ký túc xá dành cho giảng viên được bố trí gần cửa hông của trường học, họ vừa hay tiện đường.

Thật ra Đỗ Lỗi uống không nhiều, có điều bước chân Thư Hoàn hơi loạng choạng nên Đỗ Lỗi đành phải đỡ cánh tay cô:

- Lần sau con gái đừng uống nhiều rượu như vậy... Đến cửa thầy gọi taxi giúp em nhé?

Họ đã đi đến gần đường cái, lúc đi qua một khu rừng nhỏ, xung quanh không một bóng người, chỉ có tiếng bước chân dồn dập liên tiếp của hai thầy trò.

- Thầy ơi, Thụy Đức sắp tuyển trợ lý cho tổng giám đốc sao? Chức vụ đó rất quan trọng phải không ạ? Có yêu cầu gì với thực tập sinh thế ạ?

Đỗ Lỗi sững người:

- Cái đó dành cho sinh viên năm thứ tư em ạ.

Cô không chịu bỏ qua:

- Nhưng em cũng chỉ lên lớp vào thứ hai và thứ ba, em cũng rảnh ba ngày.

- Thư Hoàn, xét trên cả phương diện thành tích lẫn đánh giá chung em đều khá tốt, nếu đây là kế hoạch thực tập sinh cho sinh viên năm thứ hai, năm thứ ba thì có lẽ việc em trúng tuyển là không khó...

- Nhưng em chỉ muốn tham gia vào kế hoạch tuyển chọn dành cho sinh viên năm thứ tư thôi... Thầy, thầy bỏ hồ sơ của em vào đó được không? – Bước chân cô bỗng chốc dừng lại, mượn hơi men, cô mở to đôi mắt ướt nước nhìn anh ta. Cô gái trẻ sở hữu gương mặt thật xinh xắn, rèm mi khẽ động đậy, thần sắc nài nỉ toát ra từ bên trong khiến Đỗ Lỗi nhất thời cảm thấy không biết nên từ chối thế nào. Trong lúc anh còn đang do dự, gương mặt cô càng đỏ hây hây, Thư Hoàn khẽ nhón chân, đưa hai tay ôm lấy cổ anh, lắc lư cơ thể như một đứa trẻ, nũng nịu nói: - ... Thầy, giúp em đi, được không?

Nhìn đôi môi đầy đặn của cô, hơi thở mang theo chút men say quẩn quanh bên mình, cơ thể anh lập tức cứng đờ lại. Thế mà cô vẫn đang lại gần, mùi hương trên người dễ chịu vô cùng, khiến anh nghĩ đến hoa anh đào, ôm lấy thắt lưng cô như một phản xạ có điều kiện.

Thư Hoàn nghiêng đầu nhìn anh, khẽ nở nụ cười, nhón chân, hôn anh.

Môi vừa chạm vào anh, cô ồ một tiếng rồi khẽ rời ra xa một chút đầy nghịch ngợm, sau đó đưa lưỡi liếm nhẹ lên môi anh.

Bùng một tiếng, ngọn lửa nổ tung trong đầu Đỗ Lỗi.

Anh mặc kệ tất cả mà cúi đầu xuống, ôm chặt lấy cô gái trong lòng mình, hôn thật mạnh.

Ở trong lòng anh, cơn say rượu của cô đầy nét thơ dại, sự tỉnh táo và nét chế nhạo chỉ vụt qua ở nơi sâu thẳm trong ánh mắt.

... Cái gọi là người đàn ông tốt, bạn trai tốt là thế này sao?

Hóa ra cũng chẳng chịu nổi một chút trêu đùa như vậy!

Đỗ Lỗi lại ôm chặt lấy vòng eo mảnh mai của cô, đặt cô dựa vào một thân cây, bắt cô ngẩng lên hùa theo mình.

Hơi thở ngọt ngào trong miệng cô vương vấn hơi men của rượu, kỹ thuật hôn rất tuyệt, mãi đến khi không thở nổi mới để hai tay trước ngực anh một cách mệt mỏi. Cuối cùng anh cũng buông cô ra.

“Thầy... Có giúp em không?”

Dưới ánh trăng, môi cô đã bị mút đến sưng tấy, lại càng thêm vẻ quyến rũ.

Đỗ Lỗi không thể không gật đầu, giọng nói khàn đặc:

- Được rồi, tôi sẽ gửi đi giúp em... Không biết họ có chọn em không nữa?

Gương mặt cô cong cong, nói giọng vui sướng:

- Cảm ơn thầy!

Có lẽ vì tác dụng của cồn rượu, tầm mắt anh dừng lại trên xương quai xanh thoát ẩn thoát hiện của cô, nghe thấy rõ tiếng mình nuốt nước bọt. Sau đó anh hít một hơi thật sâu, tiếp tục cúi xuống, hôn lên môi cô một cách tàn bạo, câu nói “không cần cảm ơn” cũng tan biến giữa hai làn môi áp chặt vào nhau.

*

Thứ năm, bên Thụy Đức gửi kết quả phỏng vấn sang, Thư Hoàn trúng tuyển.

Lúc biết được tin này, Thư Hoàn không hề thấy bất ngờ, cho dù cô không phải sinh viên năm thứ tư nhưng trước nay cô luôn rất tự tin, mới có thể thể hiện hết khả năng ở cửa ải phỏng vấn.

Nhưng bây giờ cô có một vướng mắc nhỏ cần giải quyết.

Đã cùng thỏa thuận với HR của Thụy Đức là từ thứ tư đến thứ sáu sẽ đến thực tập nhưng thật đáng buồn là buổi chiều thứ năm cô có hai tiết học môn chuyên ngành. Thật ra có thể chọn lại vào tối thứ hai nhưng bây giờ đã hết thời hạn chọn giờ học rồi, giáo viên phòng giáo viên tỏ ra mất kiên nhẫn:

- Hệ thống đã đóng rồi, tôi cũng hết cách.

Thư Hoàn vẫn cười tươi rói:

- Cô ơi, cô giúp em đi mà. Việc thực tập mà em tham gia đã được nhà trường đồng ý rồi...

Thái độ vừa mềm dẻo vừa nhún nhường, dù mặt mũi người đối diện lạnh tanh, cô cũng không để bụng.

Đối phương vẫn từ chối:

- Không được, tôi không có quyền đó.

Thư Hoàn không nài nỉ thêm nữa. Cô rời khỏi văn phòng, đứng trên đại sảnh trong khu vực hành chính tấp nập người qua kẻ lại, nghĩ ngợi một lát rồi gọi điện cho Đỗ Lỗi.

Giây phút được kết nối, nghe thấy giọng nói của đối phương có chút sợ sệt, khóe môi cô không khỏi hơi nhếch lên, thật ra cũng không cần thiết, cô không để bụng tất nhiên cũng không nói ra.

Cô không hề nhắc đến chuyện xảy ra tối hôm đó, chỉ trình bày vấn đề mình đang gặp phải trước mắt.

Đỗ Lỗi thoáng bối rối:

- Nhưng việc chọn giờ học không thuộc trách nhiệm của phòng sinh viên...

Thư Hoàn rất bình tĩnh:

- Thầy Đỗ, hệ thống là vật, nhưng người thao tác trên hệ thống là người. Thầy có thể nhờ lãnh đạo nói giúp em mấy câu không? – ngừng lại một lát: - Nếu không em đành tự đến tìm lãnh đạo của học viện, cơ hội thực tập này rất quan trọng với em.

Đầu dây bên kia do dự rất lâu, cuối cùng anh ta cũng đồng ý.

Cúp máy xong Thư Hoàn không đi ngay mà ngồi xuống đại sảnh, mở phần mềm từ điển trên chiếc Ipad luôn mang theo bên mình, bắt đầu học thuộc từ. Học đến từ thứ tám, Đỗ Lỗi nhắn tin cho cô:

- Đi làm thủ tục được rồi.

Thư Hoàn lại tới phòng giáo vụ lần nữa, vẫn nở nụ cười chân thành với gương mặt đầy vẻ mất kiên nhẫn vừa nãy:

- Làm phiền cô nhiều quá!

Nghe thấy câu “Em chờ một chút” rất kỳ lạ, cuối cùng cô giáo trung tuổi đó cũng bắt đầu thao tác bằng tốc độ chậm rì, đến trước giờ tan sở mới đưa cho Thư Hoàn tờ giấy xác nhận giờ học đã được điều chỉnh, ký xong mới nói:

- Xong rồi, em có thể đi.

- Cảm ơn cô.

Trong ngôi trường này, chỉ cần có lòng, chỉ cần biết nhún nhường, chỉ cần vứt bỏ một số thứ, cô biết, mình có thể làm được bất kỳ chuyện gì.

Trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này, đạo lý cũng tương tự như vậy.

Lúc ra khỏi cửa, Thư Hoàn thu lại ý cười trên gương mặt, điều có được là một thứ tự tin lạnh lùng và khắc nghiệt.

Kết quả này cũng mang đến cho học viện một cơn phong ba.

Có sinh viên chất vấn tại sao Thư Hoàn không phải sinh viên năm thứ tư mà lại có thể giành được cơ hội này, câu trả lời cuối cùng của phòng sinh viên là trong lúc Thụy Đức đến trường chọn hồ sơ thì vô tình trông thấy thông tin về Thư Hoàn, nên đã chủ động yêu cầu cho sinh viên này tham gia phỏng vấn.

Câu trả lời này không chê vào đâu được.

Mặc dù các sinh viên mang lòng đổ kỵ yêu cầu học viện phải đưa ra lời giải thích nhưng không thể phủ nhận so với chính mình, khả năng tổng hợp của Thư Hoàn mạnh hơn bất kỳ ai. Tất nhiên, chiếm phần nhiều hơn là những bạn học không quen biết Thư Hoàn, họ bùi ngùi về cô nàng “bach phú mỹ” trong truyền thuyết, lại có thêm một dấu ấn không thể xóa nhòa trong hồ sơ.

Nhưng chỉ một mình Thư Hoàn mới biết, cơ hội mà cô mất bao công sức mới có được, cũng chính là một thứ khiến người ta thêm ngưỡng mộ trong mắt người khác. Khi thực sự vào được Thụy Đức rồi, việc cô làm chẳng qua chỉ là mấy việc lật vật như bưng trà rót nước...

Hôm nay, trong giờ thực tập, Hoa Tấn gọi điện tới nói chuyện với cô, nói một câu nửa đùa nửa thật:

- Sao phải đến Thụy Đức làm cô em trà nước chứ? Em muốn thực tập thế nào, anh nghĩ cách giúp cho.

Cô biết anh ta thực sự có cách, tóm lại chỉ cần làm cô vui thì ngân hàng đầu tư nước ngoài hay Big Four[1], anh ta đều có cách đưa cô đi thực tập.

[1] Big Four hay Big4 là cách gọi quen thuộc của 4 công ty kiểm toán lớn nhất thế giới về quy mô và doanh thu, gồm: PwC (Pricewaterhouse Coopers), Deloitte (Deloitte Touche Tohmatsu), (E&Y) Ernst and Young, KPMG.

Nhưng Thư Hoàn lại lắc đầu một cách cố chấp:

- Cơ hội này là em tự giành về.

- Thụy Đức có gì tốt? – Hoa Tấn lý luận qua điện thoại: - Cứ bắt em làm mấy công việc nhỏ nhặt kia mãi, lại còn suốt ngày tăng ca nữa. Anh cũng quen Hoắc Vĩnh Ninh, lát nữa anh sẽ nói giúp em mấy câu với anh ta, chuyển em sang bộ phận khác làm việc cho tử tế.

Thư Hoàn đứng cuối hành lang, xoa nhẹ lên mi tâm rồi gằn từng chữ:

- Hoa – Tấn!

- Ủ, ừ, làm vậy cũng không ổn. – Hoa Tấn phản ứng rất nhanh: - Vậy tối nay em có thể ra ngoài ăn bữa cơm không?

- Không, tối nay em còn bận làm thêm giờ, hai ngày nữa em sẽ liên lạc với anh.

Cúp máy, Thư Hoàn có cảm giác hơi nhức đầu, có lẽ là do mấy hôm nay tăng ca liên tục, ngủ không đủ giấc, cô cảm thấy Hoa Tấn bám riết quá mức.

Thực ra trước đây anh ta không như vậy.

Cô và anh ta quen nhau trong một bữa tiệc.

Danh tiếng trường đại học P đứng nhất nhì trong số các trường đại học trên toàn quốc, tất nhiên đây cũng là nơi hội tụ của các sinh viên ưu tú từ nhiều miền đất khác nhau. Dĩ nhiên, một số chỉ tiêu của ngôi trường nổi tiếng này cũng dành cho “nguồn tài nguyên xã hội”. Các sinh viên nằm trong bộ phận này thường không giành được những thành tích quá đáng kể nhưng lại có xuất thân không bình thường, gia đình họ đóng góp cho trường rất nhiều, và lẽ dĩ nhiên, họ hợp thành một vòng tròn nhỏ, những sinh viên bình thường của đại học P rất khó lọt vào trong vòng tròn ấy.

Nhớ đến thân phận “bạch phú mỹ” may mắn có được, Thư Hoàn sống trong “ngôi nhà bố mẹ đặc biệt mua cho con gái” ở ngoài trường, thành tích nổi trội hơn hẳn, lúc nào cũng xài đồ hàng hiệu. Trong trường có tin đồn bố mẹ cô là nhà khai khoáng ở miền Nam, cô cũng không phủ nhận, chỉ nói một cách thờ ơ “Họ chỉ là dân buôn bán nhỏ thôi”.

Dần dần, khác với những sinh viên bình thường cần cù giản dị trong đại học P, cuối cùng cô cũng thành công trở thành bạn của một số sinh viên nữ trong vòng tròn nhỏ hẹp kia. Họ thường cùng nhau đi ăn cơm, đi dạo phố, thế rồi một cách rất tự nhiên, cô cũng tiếp xúc được với một số người đàn ông mà nếu chỉ bằng thân phận là sinh viên thì không cách nào chạm tới.

Tâm tư Hoa Tấn dành cho mình, Thư Hoàn luôn biết rất rõ.

Muốn ăn mà lại không ăn được sẽ mang lại cho anh ta cảm giác mới mẻ, thỉnh thoảng lại tặng vài món quà lấy lòng cô, bình tĩnh chờ đợi một ngày nào đó cô sẽ bị anh ta thu phục.

Nhưng anh ta không phải loại tình thánh trung trinh một lòng, cô cũng không xem mình là nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình.

Cho dù không có được cô, anh ta cũng sẽ không vì cô mà giữ thân trong sạch.

Va phải bức tường của cô, anh ta tất nhiên sẽ tìm đến những người phụ nữ khác.

Vì thế hai người giữ mối quan hệ không liên tục, ngẫu nhiên có những hành động thân mật mờ ám nhưng không quá thường xuyên.

Nhưng dạo này... Dục vọng chiếm hữu của anh ta hình như mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Bảy ngày thì có sáu ngày muốn hẹn cô ra ngoài.

Không phải Thư Hoàn không muốn đi, cũng không phải cô chơi trò lạt mềm buộc chặt mà thật sự là bận quá không thoát ra được, đành phải gắng sức lấy lòng mỗi khi nói chuyện với anh ta, sợ anh ta thực sự nổi giận.

Trước khi trở lại bàn làm việc của mình, Thư Hoàn đã điều hòa được nét mặt của mình, nói với giọng hoạt bát:

- Hôm nay có phải đặt trà chiều không ạ?

Các đồng nghiệp chọn một quán bán đồ ngọt rất đắt hàng gần khu vực này, vì đang là giờ nghỉ uống trà nên tiếng thảo luận trong văn phòng sục sôi đến tận trời. Thư Hoàn nhớ rõ từng món mà mỗi người đã gọi, cuối cùng còn kiểm tra lại một lần:

- Vậy em gọi điện đặt đồ ăn nhé.

- Đặt thêm một suất giúp tôi. – Một giọng nam vang lên, hơi trầm, rất êm tai.

Hoắc Vĩnh Ninh đứng ở cửa, dáng người cao ráo, nét mặt anh dưới ánh sáng hiện rõ vẻ dịu dàng và điển trai.

Văn phòng im bất, đám thư ký nhìn vị sếp bất ngờ xuất hiện ở cửa bằng nét mặt thoáng chút bất an, không ai lên tiếng.

- Ngài Hoắc, ngài muốn dùng gì ạ? - Thư Hoàn lấy lại bình tĩnh, đây là cuộc đối thoại đầu tiên của cô và Hoắc Vĩnh Ninh sau nửa tháng làm việc ở đây.

- Cô gọi món gì? - Hoắc Vĩnh Ninh không để ý đến chuyện nơi đây vừa có thêm một thực tập sinh mà chỉ chú ý đến tuổi tác của cô: - Các cô gái tầm tuổi như cô thích ăn gì?

- Tôi gọi sinh tố bưởi xoài và bánh pancake xoài.

- Gọi món đó đi. - Hoắc Vĩnh Ninh mỉm cười: - Trà chiều hôm nay tôi mời.

Trong văn phòng vang lên tiếng reo hò khe khẽ.

Anh rút mấy tờ tiền từ trong ví ra, Thư Hoàn vội đón lấy, ngón tay anh xương xương, móng tay cắt hơi ngắn nhưng gọn gàng, sạch sẽ, rất đẹp.

Vì đi làm ở đây nên hàng ngày Thư Hoàn tốn hơn nửa tiếng để trang điểm, nét quyến rũ điểm xuyên trong sự tinh khôi, nhất là khi mỉm cười, đôi mắt cô hơi cong cong, nhìn bằng chính cái nhìn hà khắc của mình cũng cảm thấy rất hoàn hảo.

Nhưng khi cô mỉm cười nhận tiền, dường như Hoắc Vĩnh Ninh chẳng thêm bận tâm đến bất cứ điều gì, anh chỉ nhìn lướt qua một cách thờ ơ rồi trở về văn phòng ngay lập tức.

Thư Hoàn nhẹ nhàng kim nén nỗi thất vọng trong lòng, gọi món xong, cô thờ ơ tám chuyện với đồng nghiệp:

- Ngài Hoắc từng đến tọa đàm ở trường bọn em, sau đó các nữ sinh đều si mê ngài ấy đến phát điên luôn!

- Em thì sao? - Lưu Dương cố nói thật khê: - Đừng nói với chị là em cũng...

- Nhưng ngài ấy đẹp trai thật đấy...

- Đàn ông đẹp trai là vô dụng. - Lưu Dương chỉnh sửa lại tài liệu trong tay một lần nữa: - Chỉ cần làm việc dưới trướng anh ta chưa đầy một ngày, ảo tưởng với anh ta sẽ hoàn toàn tan biến thôi.

Lưu Dương thở dài đứng dậy:

- Chị đi nộp báo cáo đây.

Mọi người nhìn theo chị ra cửa bằng ánh mắt cảm thông, rồi bất chợt Lưu Dương quay lại:

- Chết rồi, đoạn cuối tôi ghép sai mất một từ...

Vội vàng sửa chữa, đóng dấu lại, bấy giờ mới đi vào lần nữa.

- Lần nào cũng vậy, trước khi nộp giấy tờ gì cho ngài Hoắc, Lưu Dương đều như người tâm thần ấy! - Đồng nghiệp nói đùa.

Đúng là Hoắc Vĩnh Ninh có yêu cầu khá cao với công việc.

Nhưng các cô lại không dám nói ra câu này.

Thư Hoàn cúi thấp đầu, lặng lẽ chỉnh sửa lại bảng biểu nhưng lại không tự chủ được mà nghĩ, nếu công việc đó là do mình làm... chắc là rất có tính thử thách đây.

Lần này Lưu Dương trở lại rất nhanh.

Xem ra Hoắc Vĩnh Ninh rất hài lòng với bản báo cáo này.

Chị thoải mái ngồi xuống như vừa trút được gánh nặng:

- May quá, ngài Hoắc đang có bạn trong phòng, anh ấy không xem mà bảo chị ra ngoài luôn.

- Ngài Hoắc rất ít đưa bạn đến công ty.

- Một đại mỹ nhân nhưng hình như còn rất trẻ. – Lưu Dương nói thật khê: - Có lẽ gọi đồ ngọt cho cô ấy.
Ngón tay đang gõ bàn phím của Thư Hoàn khựng lại, gõ nhầm một từ đơn.

Đang nói chuyện thì trà chiều được mang tới.

- Thư Hoàn, em mang vào đi. – Lúc mọi người ồn ào chia đồ, Lưu Dương nói: - Đây, hai suất này là của cô gái kia.

Thư Hoàn cố tình hỏi:

- Em đi có được không?

- Ngài Hoắc không thích để bọn chị mang vào đâu. – Lưu Dương mím môi nói: - Việc công và việc tư anh ta phân định rất rõ, em là người lạ, anh ta sẽ không để ý đâu.

Thư Hoàn cầm món ngọt đi về phía đó, gõ cửa thật khê.

Quả nhiên trong phòng còn có một cô gái, đang ngồi trên ghế của Hoắc Vĩnh Ninh. Còn Hoắc Vĩnh Ninh, anh quay lưng ra cửa, thoải mái ngồi lên bàn, vắt chéo đôi chân dài sang bên cạnh, cúi đầu nói chuyện với cô gái kia, dáng vẻ đầy dịu dàng.

Thư Hoàn đứng ở cửa với vẻ hơi ngượng nghịu, bỗng nghe thấy giọng nói thoáng ngạc nhiên của cô gái ấy:

- Thư Hoàn?

- Chị? – Thư Hoàn đi thêm mấy bước, đặt món ngọt lên bàn rồi chuyển sang nói với Hoắc Vĩnh Ninh: - Ngài Hoắc, đồ ngọt mang tới rồi ạ.

Hàn Tử Kiều đứng dậy, có vẻ hơi xấu hổ:

- Sao em lại ở đây?

Hôm nay chị vẫn mặc áo vải lanh phối với váy dài đồng chất, tóc buộc gọn gàng, để lộ chiếc cổ dài mảnh mịn màng, để mặt mộc, trông thật giống một loại cây nào đó, không mang lại cảm giác xâm lấn nhưng lại khiến lòng người mê say.

Thư Hoàn thể hiện vẻ vui mừng và ngạc nhiên vừa phải trên gương mặt:

- Học viện giới thiệu em đến thực tập ở đây.

- Em quen cô ấy à? – Hoắc Vĩnh Ninh đứng dậy, anh nói những lời này với Hàn Tử Kiều.

- Cô em học khóa dưới của em. – Có lẽ chị biết anh rất ít khi nhớ được tên của người khác nên Hàn Tử Kiều cố tình nói: - Thư Hoàn – cô ấy là sinh viên của học viện thương mại.

Bấy giờ Hoắc Vĩnh Ninh mới để mắt đến cô, khê gật đầu với cô.

Thư Hoàn mỉm cười:

- Chị mau ăn đi, để tan ra sẽ mất ngon. Ngài Hoắc, tôi ra ngoài trước.

Thư Hoàn đóng cửa. Nhớ lại hành động ban nãy của anh, bỗng nhiên cô thấy thật nực cười... Có phải vì Hàn Tử Kiều nên anh ta mới bằng lòng dành ra một chút sự chú ý cho mình?

Cô quay đi, khê nhoén miệng cười, nụ cười thật ngọt ngào nhưng lại khiến người ta lạnh sống lưng.

Suy cho cùng, có những người dù chẳng cần phải làm gì cũng đã có người đem một cuộc sống tốt đẹp dâng lên trước mặt họ... Nhưng lại có một số người, có lẽ phải dùng hết sức bình sinh mới có thể khiến cho bản thân đứng cùng vạch xuất phát với những người khác.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cô chính là loại người thứ hai, nhưng không sao hết, cái cô để tâm chỉ là kết quả mà thôi.

*

Bấy giờ, trong phòng thư ký chỉ còn một mình Thư Hoàn.

Cô chủ động đề nghị muốn gõ tài liệu giúp đồng nghiệp, vì vợ đi hẹn hò nên đồng nghiệp cũng yên tâm giao việc lại cho cô, chỉ nói:

- Vậy em cũng đừng về muộn quá nhé, bữa trưa mai chị mời.

Văn phòng lặng ngắt như tờ, quá trình nhập những tấm danh thiếp này vào máy tuy nhàm chán nhưng đơn giản, chỉ cần cẩn thận là được. Cô nhanh chóng hoàn thành công việc rồi nghỉ ngơi một lát. Vì văn phòng ở phía đối diện cách vị trí của cô hai lớp cửa kính mờ cát sần, nên có lúc không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, Thư Hoàn quyết định xách túi và áo bành tô đi vào nhà vệ sinh.

Thế nên lúc ra khỏi nhà vệ sinh, cô “đúng lúc” gặp Hàn Tử Kiều và Hoắc Vĩnh Ninh đang tiễn chị.

Chẳng hiểu sao, cô nhạy cảm nhận ra đã có chuyện gì đó xảy ra giữa hai người họ.

Nét mặt Hoắc Vĩnh Ninh không vui cho lắm, thấp thoáng nét mỗi mệ; còn Hàn Tử Kiều, khi nhìn thấy Thư Hoàn, chị thở phào từ tận đáy lòng, cười hỏi:

- Em có về trường không? Cùng bắt xe nhé?

Hàng lông mày đẹp đẽ của Hoắc Vĩnh Ninh chau lại:

- Em vẫn chưa ăn cơm.

- Về căng tin ăn cũng được. – Chị vẫn giữ nguyên nét mặt ấy, trả lời: - Thư Hoàn, em đã ăn chưa?

Thư Hoàn lạnh lợi liếc nhìn Hoắc Vĩnh Ninh:

- Em ăn rồi. Chị à, em ăn nhiều quá nên muốn đi bộ về cho tiêu cơm.

Hoắc Vĩnh Ninh liếc nhìn cô rồi chuyển tầm mắt sang Hàn Tử Kiều nhìn chị một cách tập trung, bình thản nói:

- Cô ấy bận rồi, để anh đưa em về.

Hàn Tử Kiều giật mình rồi khẽ xê dịch người, lúc quay lưng về phía anh, ánh mắt nhìn Thư Hoàn của chị thấp thoáng một vẻ gì đó, như là cầu cứu.

Nhưng có lẽ chị đã quên mất trong thang máy bốn bề đều là mặt gương, dù đã cố quay lưng về phía anh nhưng cũng không ngăn được việc anh trông thấy vẻ khác lạ của chị.

Hoắc Vĩnh Ninh khe khẽ thở dài, quay sang nói với Thư Hoàn:

- Tiểu Lâm, chỗ này cách khá xa trường học của hai người, để tôi đưa cả hai chị em về trường!

Khóe môi Thư Hoàn hơi cứng lại, rồi lập tức gật đầu và nói:

- Được ạ. – Cuối cùng cô không kiềm chế được, bèn nói: - Còn nữa... Tôi họ Thư, tôi tên là Thư Hoàn.

Hoắc Vĩnh Ninh liếc mắt nhìn phần xương quai hàm hơi héch lên của cô, không nhịn được cười:

- Xin lỗi. Cô bé vừa rời khỏi phòng thư ký họ Lâm.

Ba người cùng ngồi trên xe nhưng không nói chuyện gì nhiều.

Thư Hoàn không muốn để không khí quá trầm lắng và cô quạnh nên đành cố tìm chủ đề nói chuyện với Hàn Tử Kiều.

Cũng may là Hàn Tử Kiều rất phối hợp, họ nói về một số chuyện của hội sinh viên rồi đến cổng trường đại học P một cách suôn sẻ.

Tỏ ra khá biết điều, Thư Hoàn vội vàng mở cửa xe:

- Em về trước nhé!

Nhưng Hàn Tử Kiều cũng không chịu thua kém cô về tốc độ, rõ ràng, chị không muốn ở một mình với Hoắc Vĩnh Ninh.

Thư Hoàn được chị khoác tay một cách thân mật nên đành phải dừng bước, lặng lẽ chờ đợi.

Hoắc Vĩnh Ninh xuống xe từ vị trí ghế lái, một tay vịn vào cửa xe, nhìn Hàn Tử Kiều bằng ánh mắt thoáng chút đăm chiêu, hạ thấp giọng nói:

- Chuyện anh vừa nói... Em hãy suy nghĩ kỹ càng nhé...

Thư Hoàn đưa mắt nhìn sang hướng khác, bất giác hai tay nắm chặt thành nắm đấm, lưng cũng trở nên cứng đờ.

Còn Hoắc Vĩnh Ninh, anh hoàn toàn không để tâm đến sự có mặt của người thứ ba, giọng nói của người đàn ông trẻ như một cơn gió mát lành, anh chân thành nói:

- Chúng ta quen nhau từ tấm bé, đây không chỉ là suy nghĩ của cô chú, mà cũng là tâm tư của anh!

- Em biết rồi! – Hàn Tử Kiều vội vàng cắt ngang lời anh, kéo Thư Hoàn bỏ đi.

Lúc rẽ vào cổng chính, chị mới đi chậm lại, khẽ nói:

- Thư Hoàn, đừng nói cho người khác biết chuyện em gặp chị ở Thụy Đức hôm nay nhé. Được không?

Thư Hoàn khéo léo gạt đầu. Cuối cùng, cô kể sất về phía Hàn Tử Kiều như hai người bạn thân:

- Sư tỷ, ngài Hoắc thích chị phải không?

Hàn Tử Kiều giật mình, chị không phủ nhận mà chỉ nói:

- Chuyện này cũng đừng nói cho người khác biết.

Trong cơn gió đêm, Thư Hoàn chỉ có cảm giác trái tim mình trĩu nặng, giống như miếng bông gòn bị nhúng nước, cứ xẹp xuống dần dần.

Những thứ mà cô yêu quý, cuối cùng đã bị lấy đi cả rồi!

Thế nhưng cô lại ngược lên, nghe thấy bản thân nói bằng giọng dối trá đến cùng cực:

- Em sẽ không nói cho người khác biết đâu, sư tỷ cứ yên tâm! À đúng rồi, số điện thoại của chị như thế nào nhỉ?

Lấy được số điện thoại của người đẹp bằng giá nổi tiếng này một cách suôn sẻ, Thư Hoàn một mình đi về nhà, vừa đi vừa nghĩ: Cùng nhau giữ bí mật có lẽ là bước đầu tiên trong “tình bạn” giữa phụ nữ với nhau.

*

Nháy mắt đã đến cuối tháng.

Thư Hoàn bật máy tính, lấy số liệu chi tiêu từ ứng dụng ghi nhớ của điện thoại di động, sau đó nhập từng con số vào bảng tính Excel do chính tay cô tạo ra.

Số liệu sau phân tích nhanh chóng được đưa ra.

Sau khi trừ những khoản chi tiêu lớn như tiền thuê nhà, tiền mua mỹ phẩm... thu nhập tháng này của cô khá tốt. Ngoài tiền lãi sau khi bán túi xách, còn có một khoản học bổng mà trường gửi vào tài khoản tiết kiệm của cô, lại còn tiền lương thực tập sinh, con số cũng khá lạc quan.

Đây là thói quen của cô, mỗi cuối tháng đều tiến hành phân tích thu chi. Nếu có điểm bất hợp lý thì tháng sau có thể khắc phục.

Cô không phải con nhà giàu đời thứ hai, muốn duy trì cuộc sống “giàu sang” trong mắt người khác, đòi hỏi bản thân cô lúc nào cũng phải tỉ mỉ như thế đấy.

Con số trong thẻ lớn dần lên theo mỗi khoản tiền tích góp của cô từ khi nhập học, bây giờ nó đã khá lớn. Nhiều thành phần trí thức cao cấp đi làm nhiều năm cũng chưa chắc đã có được con số tích lũy này.

Thế nhưng, những thứ này có là gì chứ?

Thư Hoàn gập máy tính lại, lãnh đạm nghĩ: những thứ này còn cách xa thứ cô muốn nhiều lắm!

Công việc ở Thụy Đức của cô không có nhiều thay đổi, nhưng Hoắc Vĩnh Ninh không còn coi cô như không khí nữa, lúc gặp nhau sẽ gật đầu thay lời chào hỏi, thường xuyên nhờ cô mang đồ đến trường cho Hàn Tử Kiều.

Trên đường về, Thư Hoàn liền mở túi ra xem.

Không có gì đặc biệt, chỉ là một túi sô-cô-la trắng thôi.

Anh mới đi công tác Bắc Âu về, chắc là mang từ bên đó về đây.

Cô liền nhón tay lấy một viên, bỏ vào miệng rồi nhai một cách nhẹ nhàng. Hương vị của nó ngọt ngào, thấm đượm bởi sự chăm sóc tận tụy, nhưng không quá ngấy.

Nhai viên kẹo một lát, cô ngẩng gương mặt mình qua cửa sổ bằng kính của tàu điện ngầm, cảm thấy lúc này nó có vẻ hơi dữ dằn. Cô không khỏi mỉm cười, cẩn thận buộc lại gói kẹo sô-cô-la, đưa nó cho Hàn Tử Kiều như không có gì xảy ra.

Cô phải đứng đợi rất lâu dưới sân ký túc xá của Hàn Tử Kiều mới thấy chị đi từ phòng tập về.

- Sư tỷ, có người nhờ em mang đồ đến cho chị. – Thư Hoàn nhảy nhót chạy qua đó: - Hihi, em hoàn thành nhiệm vụ rồi!

Hàn Tử Kiều mở túi ngay trước mặt cô rồi liếc mắt nhìn, thoáng chau mày:

- Chị không bao giờ ăn sô-cô-la. Em mang về ăn đi!

- Hả? Nhưng cái này là ngài Hoắc...

- Yêu cầu về cân nặng của bọn chị rất nghiêm ngặt, bắt đầu từ khi tập múa, chị không còn động đến đồ ngọt nữa! – Hàn Tử Kiều nhét túi kẹo vào tay Thư Hoàn, mỉm cười dịu dàng: - Ngược lại, em gầy như vậy, nên ăn nhiều một chút!

Thư Hoàn vẫn tỏ ra rất khó xử:

- Nhưng... Nếu sếp em mà biết, chắc chắn sếp sẽ không vui đâu!

- Chị sẽ không nói gì đâu... Em cứ lặng lẽ cầm về là được.

Nằm trên giường, Thư Hoàn nhớ lại nét mặt lúc đó của Hàn Tử Kiều, nơi sâu thẳm trong đôi mắt sáng là sự tốt bụng và dịu dàng nhưng chẳng hiểu vì sao, cô lại cảm thấy như vậy thật khiến người khác khó chịu...

Cô ngồi bật dậy, chạy đến ghé sofa lấy túi kẹo sô-cô-la rồi thẳng tay ném mạnh vào sọt rác.

Hôm sau thức dậy mới thấy hai quầng thâm lù lù trên bọng mắt, cô đành đắp một cái mặt nạ khẩn cấp, rồi cẩn thận thoa kem che khuyết điểm lên, bấy giờ mới dám ra ngoài.

Cả ngày hôm đó Thư Hoàn không thấy bóng dáng Hoắc Vĩnh Ninh đâu. Trước khi tan sở, Lưu Dương hỏi cô như không có chuyện gì xảy ra:

- Lát nữa tan sở xong em về trường luôn à?

- Vâng.

- Tối nay ở Vạn Hào, sếp Hoắc có một bữa tiệc, dù sao em cũng tiện đường, giúp chị mang mấy thứ đến cho sếp nhé?

Chị ta thuận tai chỉ vào mấy túi quà nằm liểng xiểng trên mặt đất:

- Quà tặng cho khách hàng ấy mà!

Bên cạnh có đồng nghiệp liếc mắt nhìn Lưu Dương, muốn nói lại thôi.

Chắc là sợ cô từ chối, Lưu Dương bổ sung thêm một câu:

- Em cứ bắt taxi mà đi, nhớ lấy hóa đơn là được.

Không cần suy nghĩ, Thư Hoàn đồng ý ngay:

- Ok chị.

- Đây là thẻ mở cửa nhà sếp Hoắc ở Vạn Hào, em qua đó sớm một chút, nhất định phải để đồ vào phòng trước khi họ tới, rồi báo cho tiểu Ngụy một tiếng.

Nhìn bóng lưng Thư Hoàn dần khuất xa, đồng nghiệp không kiềm chế được bèn nói:

- Sao chị không tự đi? Con bé có biết gì đâu!

- Hôm nay khách của sếp là đám người bên ngân hàng tín dụng, không phải em không biết, không gặp còn đỡ, hễ gặp bọn họ, có ai không phải uống đến nôn ọe đâu! – Lưu Dương cúi thấp đầu, vừa làm việc vừa nói:
- Nhưng để nó đi thì không sao, nhìn qua biết ngay là sinh viên, tặng quà xong thì về luôn, không sao đâu!

*

Lưu Dương cẩn thận đặt mấy túi quà lên hàng ghế sau của xe taxi, dặn dò Thư Hoàn vài câu rồi mới rời đi.

Sau khi xe hòa vào dòng xe cộ trên phố, Thư Hoàn nói một địa chỉ khác với bác tài, rồi nói thêm:

- Phiên bác chở cháu đến đó trước ạ!

Xong việc thì đã hơi trễ, cô gọi điện cho trợ lý tiểu Ngụy của Hoắc Vĩnh Ninh. Đối phương trả lời cô:

- Em mang thẳng vào phòng luôn nhé!

Một mình Thư Hoàn xách sáu, bảy túi quà đến phòng tiệc trên tầng 11, cô đã tranh thủ tút lại nhan sắc của mình lúc ở trong thang máy.

Cô gái trong gương mặc áo sơ-mi vừa người kẻ sọc màu xanh da trời và chiếc váy chữ A màu tím, đeo một chuỗi dây chuyền hiệu Tiffany đơn giản, cùng lắm cũng chỉ được khen là thanh tao và trang nhã. Nếu biết phải đến đây... Cô ưỡ ỏi nghĩ rồi lặng lẽ cởi nút áo trên cùng vốn đang đóng, xách mấy túi quà lên rồi bước về phía căn phòng kia.

Tiểu Ngụy đã đứng sẵn ở cửa đợi Thư Hoàn:

- Sao Lưu Dương không tự mang đến?

- Chị ấy phải đợi một bản fax quan trọng để tự mình xác nhận, nên không dám rời đi. – Thư Hoàn mỉm cười: - Ổ đây có bảy túi, được chưa ạ?

- Em đi cùng chị vào tặng hết cho khách là xong việc.

Thư Hoàn đáp một tiếng. Vừa vào cửa đã nhìn thấy Hoa Tấn, điều này thật sự khiến cô bất ngờ.

Nhưng cô cũng chỉ sững lại một giây, sau đó quay sang chỗ tiểu Ngụy, kính cẩn tặng quà cho từng vị khách.

Lúc lướt qua bên cạnh Hoắc Vĩnh Ninh, cô hạ giọng nói:

- Chào ngài Hoắc ạ!

Anh chỉ mặc áo sơ-mi nhưng rất bất ngờ là nó cũng có hoa văn kẻ sọc và màu xanh da trời giống áo của cô, tay áo xắn đến khuỷu tay. Chắc vì men rượu nên gương mặt vốn trắng trẻo của anh thoáng đỏ, gật đầu với cô:

- Vất vả cho cô rồi!

Cô khẽ mỉm cười đáp lại, trên tay còn hai túi.

Một túi tặng cho một người đàn ông trung niên lạ mặt, túi còn lại thì đưa đến trước mặt Hoa Tấn.

Hoa Tấn nhìn cô không chớp mắt, vì đã uống vài chén nên dường như anh ta cảm thấy mình đã không gặp cô một tháng trời.

Dường như cô gầy đi, áo sơ-mi được sơ-vin trong cạp váy, vòng eo thon gọn đến mức dường như chỉ cần một cánh tay cũng ôm hết. Ăn mặc rất kín cổng cao tường nhưng lúc Thư Hoàn cúi người, thấp thoáng qua hai hàng cúc mở, anh ta có thể lờ mờ nhìn thấy phần ren màu trắng sữa bên trong...

Anh ta có chút hối hận vì bản thân suốt thời gian qua đã ở bên cô một cách bình thản, không nóng không lạnh như thế, nếu có thêm chút nữa... cô ấy đã thuộc về mình từ lâu rồi... Nghĩ đến đây, Hoa Tấn vươn tay nhận lấy túi quà mà Thư Hoàn đưa, tay còn lại nhân lúc người khác không chú ý, véo một cái không mạnh không nhẹ vào đùi cô.

Thư Hoàn đỏ mặt, lùi lại hai bước.

- Cô gái này lạ quá... - Người đàn ông trung niên ban nãy cất tiếng, nói với Hoắc Vĩnh Ninh: - Ánh mắt chọn nhân viên của ngài Hoắc khá thật, thư ký nào cũng xinh như hoa như ngọc.

Hoắc Vĩnh Ninh thần nhiên liếc mắt nhìn Thư Hoàn:

- Sếp Trịnh quá lời rồi!

- Cô gái xinh đẹp cũng uống một ly nhé? – Sếp Trịnh rót một ly rượu để đầy ắp, ánh mắt khôn khéo nhìn Thư Hoàn chằm chằm, như cười như không.

Thực ra cô rất giỏi ứng xử với tình huống này, nhưng dù sao Thư Hoàn vẫn nhớ rõ thân phận hiện tại của mình, chẳng qua cô chỉ là một thực tập sinh non nớt mà thôi. Thư Hoàn hít sâu một hơi, đôi mắt loang loáng nước hướng về phía Hoắc Vĩnh Ninh, nhất thời có chút bối rối không biết nên làm gì.

Hoắc Vĩnh Ninh im lặng một lát, tay bóp trán.

Cô ấy còn ít tuổi hơn cả Tử Kiều, lại còn là sư muội của Tử Kiều, không thể để cục diện rối rắm quá được, anh bèn liếc mắt ra hiệu cho tiểu Ngụy.

Tiểu Ngụy tự rót rượu cho mình, đứng dậy cười nói:

- Sếp Trịnh chớ gây khó dễ cho cô bé nữa, cô bé là thực tập sinh mới đến công tác ở công ty chúng tôi, vẫn còn đang đi học ạ. Nào nào, chén này để tôi uống thay cô bé vậy!

Thư Hoàn liếc nhìn Hoắc Vĩnh Ninh bằng ánh mắt đầy biết ơn, không ngoài dự đoán, cô nghe thấy anh nói một câu:

- Cô về trước đi!

Sau khi ra khỏi phòng, nét bối rối và ảm ức trên mặt biến mất ngay tức thì, Thư Hoàn nhận được tin nhắn của Hoa Tấn: “Đứng ngoài cửa chờ anh một lát, anh đưa về.”

Quan hệ giữa cô và Hoa Tấn... không nên để người ngoài biết thì tốt hơn.

Thư Hoàn ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời: “Tự em về được rồi.”

Lúc thang máy xuống đến tầng 1, Thư Hoàn mới nhớ ra mình chưa trả thẻ mở cửa phòng cho tiểu Ngụy. Cô bèn quay lại phòng tiệc, đang định gọi điện thì cửa mở.

Hoa Tấn đã cầm áo khoác trong tay, vừa thấy cô liền nhướng mày, hạ giọng cười nói:

- Không phải đã nói không đợi anh à?

Ánh mắt Thư Hoàn ngừng lại phía sau anh ta vài giây, một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu, cô bước lên đỡ lấy Hoa Tấn:

- Ngài Hoa uống quá chén rồi phải không? Có cần gọi xe giúp ngài không ạ?

Còn chưa dứt lời, Hoắc Vĩnh Ninh đã đi từ trong phòng ra. Thấy cảnh tượng đó, anh không khỏi chau mày.

Thư Hoàn ngược lên nhìn anh, mặt nóng bừng, giọng nói nghẹn ngào như sắp khóc đến nơi:

- Ngài Hoắc... Tôi tới trả thẻ phòng cho ngài, nhưng hình như ngài Hoa đây đã uống quá chén rồi...

Hoắc Vĩnh Ninh tưởng bệnh phong lưu của Hoa Tấn lại tái phát, mượn rượu quẩn luyến con gái nhà người ta, anh vừa bực vừa buồn cười, nháy mắt với cô rồi hạ giọng nói:

- Tôi để một tài liệu ở trong phòng khách, cô đi lấy rồi mang đến công ty giùm tôi. – rồi sải bước kéo Hoa Tấn lại: - Tấn à, tôi bảo tài xế đưa anh về nhà nhé?

Thư Hoàn vội cúi gằm xuống, chớp chớp mắt với Hoa Tấn, trong mắt là vẻ nài nỉ.

Hoa Tấn biết rõ cô rất dễ tâm đến công việc thực tập này, anh nhếch môi một cái, nói bằng khẩu hình miệng:

- Nợ anh nhé!

Thư Hoàn thuận thế lùi về sau nửa bước, do dự nói với Hoắc Vĩnh Ninh:

- Ngài Hoắc, tôi đi trước ạ!

Cô đi đến tầng 20, mở cửa bằng thẻ phòng. Đó là một căn hộ.

Lặng lẽ nhìn lướt qua cả căn phòng, lúc cô đi đến phòng khách thì ngoài cửa có tiếng động.

- Ngài Hoắc, tài liệu này hay tài liệu này ạ? – Cô lập tức chỉ vào hai tập tài liệu trên mặt bàn, có vẻ khó xử.

- Cái bên trái ấy. – Anh lặng lẽ nhìn cô: - Hoa Tấn không làm gì cô chứ?

Thoạt nhìn, cô có vẻ sợ hãi, lắc đầu theo phản xạ, mặt càng đỏ hơn:

- Không ạ. Tôi chỉ thấy anh ấy đứng liêu xiêu không vững nên giang tay ra đỡ...

Hoắc Vĩnh Ninh khẽ bật cười, hai mắt đen láy khác thường, anh nói như đang thở dài:

- Cô bé đúng là dễ lừa. Trong xã giao kiểu này, có người đàn ông nào mà từ lượng tệ hại đến thế chứ?

Câu này nghe qua như trách móc, nhưng thấp thoáng lại như quan tâm.

Tim Thư Hoàn đập loạn xạ, cô mím nhẹ môi rồi nói:

- Tôi... hiểu rồi ạ...

- Về đi, cẩn thận nhé.

Đi tới cửa, Thư Hoàn bỗng quay người:

- Ngài Hoắc, tôi đã đưa sô-cô-la cho sư tỷ rồi!

Anh lãnh đạm liếc cô một cái:

- Cô ấy nói sao?

Giọng cô nghe thật hồn nhiên và sống động:

- Chị ấy thích lắm, còn cho tôi ăn một cái.

Hoắc Vĩnh Ninh lại một lần nữa nhìn cô bằng ánh mắt thăm dò, cô cố ăn mặc chừng chặc nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một sinh viên hai mươi tuổi đầu mà thôi, mắt trong veo, môi lấp lánh ánh sáng màu tường vì khiến người ta cảm thấy vừa hồn nhiên vừa vui vẻ.

Thế là, anh cười cười, trả lời cô:

- Chắc là cô ấy đưa hết cho cô chứ gì?

- ... - Nét mặt Thư Hoàn lập tức đượm vẻ xấu hổ như vừa bị người ta vạch trần lời nói dối.

Hoắc Vĩnh Ninh nhẹ nhàng rời tầm mắt hướng về phía cảnh đêm ngoài cửa sổ, nơi bốn bề là những ánh đèn, giọng anh thực sự rất êm ái, dường như chỉ cần vận khẽ một cái cũng sẽ có giọt nước rơi xuống:

- Hồi nhỏ cô ấy rất thích ăn sô-cô-la trắng.

Thư Hoàn nghe tiếng trái tim mình đập thành thịch một tiếng, phảng phất như có thứ gì đó đâm mạnh vào nơi mềm mại nhất trong đáy lòng, càng không thể nói rõ đó là cảm giác gì.

Đổ kị, khó chịu, hay là... hăm mọ?

Nhưng dù tâm trạng có đang sôi trào thế nào đi nữa, cô vẫn dịu dàng cười nói:

- Sư tỷ vì phải học múa nên mới không được ăn... nhưng trong lòng chị ấy rất vui.

Hoắc Vĩnh Ninh khẽ cười, gò má góc cạnh rõ ràng, anh khẽ nói:

- Cô tốt bụng quá. Cảm ơn!

Thư Hoàn nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cạch một tiếng, dường như cũng có một thứ gì đó vừa đóng lại một cánh cửa nào đó trong lòng cô.

Tốt bụng? Cô cười giấu cợt, thứ mà cô ghê tởm nhất cũng là thứ mà hiện nay cô đang cần nhất – mặt nạ.

*

Đến cổng nhà, rất bất ngờ khi trông thấy Hoa Tấn đứng dưới sân.

Anh ta dựa người vào xe, miệng ngậm điếu thuốc, gương mặt ẩn hiện trong làn khói thuốc và đêm đen, khiến cô không sao nhìn thấu được biểu cảm trên đó vào lúc này.

Bước chân của Thư Hoàn hơi khựng lại, anh ta búng tàn thuốc rồi bước tới, dùng một tay ôm lấy thắt lưng cô rồi hôn lên môi cô thật mạnh.

Nụ hôn có vẻ hơi dữ tợn, như sói đói vồ mồi khiến Thư Hoàn bất giác lùi lại phía sau hai bước, anh ta không chịu thua tiến sát về phía cô. Trước khi nụ hôn được tiếp tục, anh ta cắn mạnh vào môi dưới của cô một cái.

Cô khẽ hừ một tiếng.

Hoa Tấn hít một hơi thật sâu, nói bằng giọng khàn khàn:

- Tiểu yêu tinh, ban nãy lúc ở Vạn Hào, em muốn chinh anh phải không?

Thư Hoàn có cảm giác môi mình vừa sưng tấy vừa đau điếng, lần đầu tiên cô không muốn hòa theo trò đùa của Hoa Tấn, bàn tay vốn đặt sau lưng anh ta trượt dần lên trên một cách từ tốn, móng tay găm sâu vào cổ anh ta, cô lạnh lùng lên tiếng:

- Buông ra đi.

Anh ta hơ một tiếng rồi chậm chậm buông người cô ra, nở nụ cười khi trông thấy nét mặt thoáng vẻ giận dữ của cô:

- Giận rồi à?

- Anh đang nổi cơn điên gì thế?

- Liều mạng làm việc cho Thụy Đức như vậy là vì thiếu tiền hả em? – Anh ta hừ một tiếng lạnh lùng: - Thiếu bao nhiêu, anh cho!

Tâm trạng tối nay của cô vốn đã không ổn định nên càng không muốn hòa theo anh ta, cô lãnh đạm bảo:

- Em không thiếu tiền, chỉ muốn làm việc cho tốt thôi. Anh không hiểu được đâu.

- Thư Hoàn... - Hoa Tấn nhìn cô bằng ánh mắt nghi hoặc: - Đừng nói là em phải lòng Hoắc Vĩnh Ninh rồi nhé?

Thư Hoàn chỉ lặng lẽ nhìn anh ta rồi bỗng nở nụ cười, quyến rũ đến rung động lòng người:

- Nếu phải chọn giữa anh và anh ấy, dĩ nhiên em sẽ chọn anh ấy rồi!

Đuôi mày Hoa Tấn hơi giương lên, nhìn cô, cười mà như không cười:

- Anh có điểm nào thua kém anh ta?

- Bên cạnh anh nhiều phụ nữ quá, em tự nhận mình không có khả năng kiểm soát anh! – Cô nói đều đều: - Em rất ít khi làm những việc không mang lại lợi ích cho mình.

Anh ta hạ giọng cười thành tiếng, đôi mắt hẹp dài càng thêm sáng ngời:

- Một người chung thủy như anh ta, đến chết cũng chỉ muốn kết hôn với Hàn Tử Kiều chẳng lẽ lại là chuyện tốt?

Thư Hoàn đã quay lại với vẻ mặt thường thấy, quay sang, cô nói:

- Hoa Tấn, anh quá chén rồi, em bảo tài xế đến đón anh nhé?

- Đừng chơi trò lạt mềm buộc chặt với anh nữa! – Anh ta bước lên một bước, ánh mắt sáng ngời một cách rất tinh táo, nói thẳng: - Làm bạn gái của anh đi, anh đảm bảo sẽ đối xử với em thật tốt!

- Đối xử thật tốt à?! – Thư Hoàn cười nhạt: - Anh muốn lên giường với em chứ gì?

Anh ta thoáng chau mày, vẻ bối rối lần đầu tiên xuất hiện trên gương mặt trẻ trung và tuấn tú.

- ... Sau đó đến lúc gần lấy vợ, anh sẽ mạnh tay chi cho em một căn nhà hoặc một khoản tiền rồi chia tay vui vẻ chứ gì? Thật không uống mấy năm đối xử thật tốt! – Cô nói giọng rất nhẹ nhưng đầy chế giễu: - Không phải em không thích cách làm này, nhưng... Hoa Tấn à, em là người ghê gớm lắm đấy, anh không chiều được đâu.

- Em muốn gì? Nói anh nghe thử xem. – Anh ta thu lại vẻ mặt dửng dưng, giọng nói trầm khàn mà quả quyết.

Thư Hoàn lặng lẽ thở dài, tối nay trở mặt với anh ta như thế này quả thực không phải điều cô mong muốn, nhưng lại chẳng thể tránh được.

- Cứ như trước đây không tốt sao? Cả hai đều dễ thở.

Hoa Tấn nở nụ cười phóng khoáng, cúi xuống, nhẹ nhàng hôn phớt một cái lên má cô, nói bằng giọng nhỏ nhất có thể:

- Em ghê gớm, anh cũng không vừa, bắt đầu từ hôm nay, anh chính thức theo đuổi em! Thư Hoàn, kết quả này đã khiến em hài lòng chưa?

Thư Hoàn lạnh lùng nhìn anh ta:

- Anh say thật rồi!

Nhìn bóng lưng cô, anh ta lại đốt một điếu thuốc nữa, trên môi là nụ cười thật sự khó đoán:

- Trong số những người phụ nữ mà anh quen, em là người chơi trò lạt mềm buộc chặt giỏi nhất đấy!

Bước đi của Thư Hoàn thoáng khựng lại. Cô không sợ trở mặt với anh ta, nhưng thái độ này của Hoa Tấn thực sự bất ngờ với cô.

Vậy cũng hay!

Thư Hoàn cười lạnh lùng, rồi sẽ có một ngày điểm ấy trở nên có lợi cho cô.

*

Đại hội thể dục thể thao mùa xuân của trường đại học P được tổ chức đúng kế hoạch.

Trong buổi lễ khai mạc, như thường lệ, học viện thương mại vẫn do Thư Hoàn cầm biển.

Thực ra từ khi mới bước chân vào trường, cô đã lọt vào mắt xanh của các giáo viên, họ muốn cô tham gia vào đội cổ động viên của trường. Đội cổ động viên của trường đại học P nổi tiếng toàn quốc, mặc dù đều là sinh viên trong trường nhưng cũng phải trải qua rất nhiều vòng tuyển chọn mới có thể được lọt vào danh sách.

Chỉ có điều, cô gái trẻ xưa nay luôn nhiệt tình tham gia đủ loại thi cử lại từ chối ngay lập tức.

Giáo viên trong đoàn thanh niên hết lời khuyên nhủ, cô chỉ mỉm cười để lại một câu “Em thích các cuộc thi về trí tuệ hơn ạ.”

Đại hội thể dục thể thao này cũng thế.

Thực ra cơ thể cô rất dẻo dai, sức bật tốt, môn thể dục nào cũng dễ dàng giành được điểm số cao nhất. Nhưng lần đại hội nào cũng thế, cô đều trốn trong thư viện hoặc tự học trong phòng tự học, nhét tai nghe vào tai, im lặng làm bài.

Ngày thứ hai của đại hội, cô hoàn toàn không xuất hiện ở trường.

Giống như những ngày bình thường khác, việc đầu tiên sau khi thức dậy là đi tắm, sau đó quần khăn tắm đứng trước tủ chứa đồ lót, cầm cúi chọn áo lót sẽ mặc ngày hôm sau.

Xưa nay tủ quần áo của cô lúc nào cũng chỉnh tề ngăn nắp, quần áo và các món đồ đắt tiền đều được giữ gìn cẩn thận và sạch sẽ. Thế nhưng, tủ chứa đồ lót của cô còn ngăn nắp hơn cả tủ quần áo.

Thư Hoàn đặc biệt kén chọn trong việc chọn mua đồ lót. Bộ nào cũng được lựa chọn một cách kỹ lưỡng trong quầy chuyên doanh, đủ loại màu sắc, hoa văn và kiểu dáng, tốn kém không thua gì túi xách và giày dép hàng hiệu.

Nhất là sau khi bước chân vào Thụy Đức, cô tranh thủ một dịp cuối tuần đi mua mới hầu như tất cả đồ lót của mình.

Cô không thể đoán trước được ngày nào mình sẽ phải cởi sạch đồ trước mặt đàn ông... vì thế ngày nào cũng đầy phiếu lưu, mỗi ngày cô đều phải chuẩn bị sẵn sàng.

Đến văn phòng đúng giờ, bọn Lưu Dương nhìn thấy cô đều có vẻ rất ngạc nhiên:

- Hôm nay em không phải đi học à?
- Hôm nay trường em tổ chức đại hội thể thao, dù sao cũng rảnh rồi nên em đến xem có thể giúp các chị một tay không.
- Hay quá, thật đúng lúc, em giúp chị kiểm tra tất cả các số liệu này một lượt xem có vấn đề gì không nhé?
- Em vào toilet một lúc đã. – Thư Hoàn vui vẻ nhận việc rồi đặt tài liệu lên mặt bàn.
- Đám người các cô, nếu chẳng may tiểu Thư bị phân công đến bộ phận khác... Tôi xem các cô sẽ xử lý thế nào! – Lưu Dương lẩm bẩm một câu. Không ngạc nhiên khi đáp lại chị là một tràng cười: - Chị cũng thế thôi... Có lần nào không sai cô bé chạy đông chạy tây đâu!

Nói đùa một hồi. Sau khi Thư Hoàn vào phòng, đám đồng nghiệp ít nhiều cũng ái ngại, bèn cười nói:

- Tiểu Thư này, trưa nay chị mời em ăn cơm nhé?

Thư Hoàn đang tập trung đọc tài liệu, nghe thế, cô giơ tay vuốt tóc rồi nói:

- Không có gì. Chị không cần khách sáo với em đâu ạ.

Trưa nay cô không ở lại ăn cơm ở công ty, trở về sau khi lượn lờ một vòng bên ngoài, văn phòng không một bóng người.

Cô nghiêm túc chỉnh sửa từng tờ biên lai do ngân hàng gửi tới, đang chuẩn bị dán vào sổ thì bỗng nhiên cửa được mở ra, theo đó là một cơn gió.

Lúc đi vào, Lưu Dương thuận tay nhặt hộ cô tờ biên lai bị gió thổi bay xuống đất, liếc nhìn rồi nói:

- Em chuyển tiền gì qua ngân hàng thế?

Thư Hoàn nhận lấy với nét mặt rất tự nhiên, mỉm cười nói:

- Em thích một cái túi xách, khó lắm mới nhờ được bạn ở nước ngoài mua cho nên chuyển tiền trả cho người ta chị ạ!

Lưu Dương liền hứng thú hỏi:

- Túi gì vậy?

Thư Hoàn không đổi sắc mặt lấy ảnh trong điện thoại di động rồi đưa cho Lưu Dương. Hai mắt chị ta sáng ngời:

- Chị cũng thích túi này!

Muốn chen chân vào một giới hạn vốn có thật không dễ dàng, nhất là ở đây, ai nấy đều tự xưng là tinh anh trong giới trí thức, nhận lương cao ngất, câu chuyện giữa họ cũng không ngoài chủ đề về túi xách, nước hoa, thậm chí còn ngấm ngấm phân cao thấp.

Thư Hoàn rất khó tưởng tượng, nếu hôm nay người ở đây là một sinh viên với gia cảnh bình thường thì người đó sẽ đối đáp như thế nào với câu chuyện của những người phụ nữ trong cái văn phòng này? Dù không đến nỗi bị xa lánh nhưng e rằng cũng không khỏi cảm giác khó hòa nhập.

May mà đối với Thư Hoàn, việc xử lý với tình huống này thuận lợi như cá gặp nước.

Vì nói đến hư vinh, giống trống khua chiêng, không ai giỏi bằng cô.

Chiều, Lưu Dương nhận một cuộc điện thoại lúc nộp tài liệu cho Hoắc Vĩnh Ninh.

Cô liếc nhìn ông sếp bằng ánh mắt thăm dò rồi đi sang bên cạnh, khẽ nói:

“Đúng vậy. Tiểu Thư của văn phòng chúng tôi sẽ đến gặp anh bên đó.

Ký xong, anh dừng dừng hỏi:

- Đưa tài liệu cho bên công ty của Hoa Tấn à?
- Vừa xác nhận rồi ạ. Tiểu Thư sẽ đưa tài liệu sang đó.

Hoắc Vĩnh Ninh thoáng chau mày nhưng không nói gì mà chỉ khẽ gật đầu.

Tan sở, Thư Hoàn kiểm tra lại tài liệu, đang định ra về thì bị Lưu Dương gọi lại:

- Em hẹn gặp thư ký của Hoa Tấn ở đâu?
- Đại sảnh của Vạn Hào ạ.
- Tốt quá, chúng ta cùng đi đến đó.
- Ngài Hoắc cũng đi ạ?
- Ừ, đi cùng xe luôn nhé, giờ này khó bắt taxi lắm.

Lưu Dương lái xe, Thư Hoàn ngồi ghế lái phụ, Hoắc Vĩnh Ninh ngồi ghế sau, lúc nào cũng thấy anh hạ giọng nói chuyện qua điện thoại.

Có lẽ vì đã kéo kín bức màn cách âm nên dù có đồng tai lên nghe, vô tình hay cố ý cô cũng chỉ nghe thấy loáng thoáng có tiếng cãi vã ở phía sau, nhưng nguyên nhân cụ thể thì không nghe rõ.

Vừa đi vừa dừng đèn đỏ cuối cùng cũng đến khách sạn, cô xuống xe, ôm tài liệu và nói:

- Em đi trước ạ.
- Sắc mặt Hoắc Vĩnh Ninh có vẻ hơi tệ, anh gật đầu, đi được một đoạn thì quay lại nói:
- Đưa tài liệu xong cô về luôn đi nhé.
- Tôi biết rồi ạ.

Phòng tiệc nằm trên tầng hai, đứng cạnh tay vịn là có thể nhìn rõ tất cả mọi hoạt động bên dưới.

Vì khách đi chuyến bay tối nay nên Hoắc Vĩnh Ninh phải đứng chờ, anh vịn tay lên lan can cầu thang bằng đá cẩm thạch, đốt thuốc.

Anh không phải người nghiện thuốc lá nặng nên thỉnh thoảng mới nghĩ đến nó... tỷ lệ của cái “thỉnh thoảng” ấy rất thấp, vì hầu như lúc nào cũng bận rộn, bận đến mức không có thời gian mà nhớ đến nó.

Trong làn khói cay cay mờ mờ, anh thấy Thư Hoàn sải bước đi vào, đảo mắt nhìn bốn phía xung quanh, một người đàn ông trẻ cất tiếng chào hỏi cô, cô liền đưa tài liệu trên tay cho người này.

Người đàn ông đó anh cũng biết, là trợ lý của Hoa Tấn.

Hoa Tấn không đến ngược lại có thể coi là chuyện tốt.

Anh đang định rời tầm mắt thì lại thấy người kia không nhận tài liệu mà nói gì đó với Thư Hoàn, cô gái trẻ nhìn anh ta với vẻ hơi do dự, cuối cùng cô gật đầu, hai người sóng vai đi về phía thang máy.

Họ đi thang máy chuyên dụng để đi thông lên quán bar trên tầng.

Mắt Hoắc Vĩnh Ninh hơi híp lại.

- Thừa sếp, bên trong đã sắp xếp xong, tài xế cũng đã đón họ ở sân bay, chắc khoảng một tiếng nữa thì đến đây. – Lưu Dương đi đến cạnh anh, dè dặt nói.

- Cô đi hỏi tiểu Thư xem đã đưa tài liệu cho người ta chưa? – Anh lãnh đạm nói.

- Tôi làm ngay. – Vừa gọi điện thoại, Lưu Dương vừa nói: - Cô bé rất kỹ tính, chắc sẽ ok thôi ạ.

Điện thoại được kết nối, chị ta nói vài câu rồi cúp, trả lời Hoắc Vĩnh Ninh:

- Cô ấy đang soát lại tài liệu, hai người gặp nhau rồi ạ.

Hoắc Vĩnh Ninh ừ một tiếng, anh đứng thẳng người đi về phía thang máy.

- Sếp đi đâu thế ạ?

Anh chỉ nói:

- Tôi quay lại ngay.

Lúc này quán bar vẫn chưa có khách, Hoắc Vĩnh Ninh đứng ở cửa, chẳng khó khăn gì đã thấy ngay người đang ngồi bên trong.

Thư Hoàn không có ở đó, người đàn ông trẻ kia đang nói chuyện điện thoại, rồi liếc mắt nhìn bốn xung quanh bằng ánh mắt thăm dò rồi kín đáo lấy một gói gì đó từ trong túi quần ra, đổ vào cốc nước phía đối diện.

Hoắc Vĩnh Ninh đứng sau cánh cửa, có thể thấp thoáng nghe thấy tiếng nói.

Đi ra từ toilet, Thư Hoàn cẩn thận hỏi:

- Chúng ta bắt đầu soát lại số liệu chứ ạ?

- Cứ từ từ, cô Thư đã phải đợi một lúc rồi đúng không? Uống nước trước nhé?

Cô rất khát nước, bèn uống một hớp to hết gần nửa cốc, sau đó lấy bút ra, vẽ rất nghiêm túc.

Ánh mắt người đàn ông sáng lên, ho khè một tiếng:

- Tôi cũng phải vào toilet một lúc, xin cô Thư chờ một lát.

Đợi đến khi bóng dáng anh ta biến mất, Thư Hoàn mới sải bước đi đến trước mặt Thư Hoàn, hạ thấp giọng nói:

- Đi theo tôi!

Thư Hoàn không hiểu, bèn nhìn anh:

- Ngài Hoắc, sao lại...

Sắc mặt anh hơi tệ, cô không dám nói gì nữa, mắt dán vào đồng tài liệu trên bàn, định cúi xuống thu dọn.

- Kệ nó đi. Cô ra đây.

Cô đành theo anh ra khỏi quán bar, có lẽ vì trên hành lang quá sáng nên nhất thời cô thấy hơi chóng mặt, theo bản năng đưa tay bám vào tường.

Anh giang tay tóm lấy cánh tay cô, kéo cô vào thang máy rồi thẳng tay ấn nút tầng 1.

Vẫn là căn hộ anh đang ở, thấy cô mềm oặt ngã nhào xuống sofa nhưng vẫn gắng gượng đứng dậy, Hoắc Vĩnh Ninh lặng lẽ cầm một chai nước lạnh từ trong tủ lạnh ra.

- Cô ở lại đây nghỉ ngơi một lát, lát nữa tôi cho người đưa cô về.

Thư Hoàn hơi ngược lên, má hây hây đỏ, ánh mắt hơi mơ màng, chẳng biết có hiểu lời anh vừa nói không, cô đã nằm hẳn xuống sofa mềm mại rồi không thấy động đậy nữa.

Lúc Hoắc Vĩnh Ninh trở lại phòng tiệc, khách vừa vào đến cửa phòng.

Anh vội vàng tiếp đón, nét mặt không nhận ra điểm nào khác lạ.

Quá ba tuần rượu, cảm thấy hơi nóng, anh bèn kéo cổ áo hơi thấp xuống, gọi trợ lý đến, hạ giọng dặn dò vài câu.

Về ngạc nhiên không khỏi vụt qua trên nét mặt tay trợ lý, anh ta liền gật đầu, nói:

- Để tôi đi xem thế nào.

Anh ta nhanh chóng quay lại, trả thẻ mở cửa phòng cho Hoắc Vĩnh Ninh rồi ghé sát vào tai anh, nói:

- Trong phòng không có ai. Chắc là tiểu Thư đã tỉnh nên tự về rồi ạ.

Hoắc Vĩnh Ninh gật đầu.

- Vĩnh Ninh, lần này còn phiền cháu mở tiệc chào đón cô chú thế này... Tử Kiều đúng là...

- Tử Kiều bận tập luyện cho bài múa đơn trong buổi biểu diễn tốt nghiệp, dạo này cô ấy rất bận ạ! – Hoắc Vĩnh Ninh rất lễ phép nâng chén: - Lần này nhất định cô chú phải ở lại lâu lâu. Chén này cháu mời cô chú, cô chú uống thế nào cũng được.

Trước kia nhà họ Hàn ở thành phố Hoài nhưng mấy năm gần đây trọng tâm nghiệp vụ của công ty chuyển sang hải ngoại nên họ hiếm khi về đây, chỉ có một mình Hàn Tử Kiều ở lại thành phố này học đại học. Chung Nam tuy đã ngoài 40 nhưng vì được chăm sóc tốt nên thoát nhìn trẻ như người mới ngoài 30. Bà vừa xuống máy bay nhưng không hề có vẻ mệt mỏi, bà nhấp môi rồi buồn bã nói:

- Tử Kiều có hơi cứng đầu, Vĩnh Ninh này, cháu phải giúp cô chú để mắt đến nó nhiều...

- Cháu biết, cháu sẽ làm như vậy! – Trên môi Hoắc Vĩnh Ninh là nụ cười dịu dàng, anh dừng lại một chút rồi đưa mắt hướng về phía Hàn Thịnh Lâm: - Chú lần này đến thành phố Hoài chắc không phải chỉ để xem buổi biểu diễn của Tử Kiều chứ ạ?

Xưa nay Chung Nam không bao giờ xen vào chuyện làm ăn, bà ăn một miếng súp cua thì bỗng có người mở cửa đi vào, gọi “ba, mẹ”.

Cô gái đi vào, một người xưa nay lúc nào cũng nghiêm nghị như Hàn Thịnh Lâm cũng mỉm cười, Chung Nam nắm tay con gái, rồi không kiềm chế được mà trách móc:

- Ba mẹ về mà cũng không biết đường đến sớm một chút...

Hàn Tử Kiều ôm Chung Nam rồi nói bằng giọng nũng nịu:

- Không phải con đã tới rồi sao?

Cô vội vàng chạy tới đây, chân còn đi giày múa, tóc buộc gọn sau gáy, không trang điểm, để lộ cái trán cao rộng, thoát nhìn có vẻ rất mát lạnh và tự nhiên. Đôi mắt đẹp của Hoắc Vĩnh Ninh hơi híp lại, trên môi hiện hữu nụ cười, anh không cất ngang gia đình họ.

- Ngồi xuống trước đã. – Chung Nam xót xa nắm nhẹ cánh tay Hàn Tử Kiều: - Lại gầy đi nữa hả?

Vì có ít người trong phòng nên chỗ ngồi còn trống rất nhiều, Hàn Tử Kiều lãnh đạm đưa mắt nhìn một lượt rồi liếc qua vị trí bên cạnh Hoắc Vĩnh Ninh, cô ngồi xuống chiếc ghế cách xa anh nhất.

Hoắc Vĩnh Ninh cúi xuống nhấp một ngụm rượu, nhân thể che đi nỗi thất vọng tận sâu trong đáy mắt.

- Sao Tử Diệp không tới? – Hàn Tử Kiều rất quý em trai, không khỏi buồn bã: - Hôm qua nó còn gọi cho con, bảo nhất định tới xem con biểu diễn...

- Tháng sau mới diễn cơ mà, còn sớm chán. Nó đang đi học, sao có thể xin nghỉ dài ngày thế được?

- Không phải ba mẹ tới rồi sao?! – Hàn Tử Kiều thân thiết ôm lấy cánh tay mẹ: - Con biết mà, mẹ tốt với con nhất trên đời!

- Nếu biết mẹ tốt với con, sao ngay cả điện thoại con cũng không chịu nghe, việc gì cũng bắt Vĩnh Ninh lo lắng hộ? – Chung Nam chẳng biết vô tình hay cố ý liếc nhìn Hoắc Vĩnh Ninh: - Còn không cảm ơn người ta đi!

- Cảm ơn! – Đuôi mày Hàn Tử Kiều khẽ nhếch lên, chị nói rất nhanh rồi lại cụp mắt xuống.

Hoắc Vĩnh Ninh nở nụ cười, bình tĩnh bóp trán, hạ giọng nói:

- Không có gì.

- Hai đứa như vậy mà cũng gọi là thanh mai trúc mã à? – Chung Nam nhìn họ bằng ánh mắt nghi hoặc: - Sao lại xa cách thế?

Hàn Tử Kiều ngẩng lên trừng mắt với mẹ, nghiêm giọng nói:

- Hồi còn bé, con và anh ấy không hề quen biết nhau!

- Tử Kiều! – Hàn Thịnh Lâm hạ giọng chặn ngang lời con gái, có vẻ không vui: - Dù sao đi nữa trong những ngày tháng con ở thành phố Hoài, Vĩnh Ninh lúc nào cũng chăm sóc cho con, sao con bất lịch sự thế!

Có lẽ vợ chồng họ Hàn thường ngày quá nuông chiều con gái nên Hàn Tử Kiều càng tỏ ra lạnh lùng, trong suốt bữa cơm chị chỉ uống mấy hớp trà, mãi đến khi dùng xong bữa cũng không nói câu nào.

Trước khi Chung Nam kéo chồng đi, Hoắc Vĩnh Ninh cố tình muốn nói riêng mấy câu với Hàn Tử Kiều, nhưng chị chỉ lãnh đạm nhìn về phía trước, đứng đưng trả lời vài câu hỏi.

- Hàn Tử Kiều, em thấy anh chướng mắt đến thế ư? – Anh không giận, trong giọng nói toát lên vẻ bất đắc dĩ: - Cho dù em thực sự chướng mắt với anh thì cũng không nên tỏ thái độ trước mặt cô chú, kéo lát nữa họ lại mắng em đấy.

- Đừng tưởng em không biết ý định của anh với ba. – Hàn Tử Kiều mím môi lại một cách lạnh lùng, xưa nay lúc nào chị cũng tỏ ra dịu dàng, nhưng lúc này thì rất nghiêm túc: - Em không biết bị hai người kéo vào cuộc!

Trong lòng Hoắc Vĩnh Ninh đã hơi giận, anh nói chậm lại:

- Em cho là... Anh và ba em đang nghĩ gì chứ?!

Ánh mắt Hàn Tử Kiều trong veo:

- Em không phải tiền đặt cược của bất cứ ai cả.

Hoắc Vĩnh Ninh ngỡ ngàng, anh mỉm cười:

- Em nghĩ anh coi em là tiền đặt cược cho việc hợp tác à?

- Chẳng phải thế hay sao? – Giọng nói của Hàn Tử Kiều vừa nhẹ vừa nhanh, không cho anh một cơ hội nào để thanh minh, cô đã nhanh chóng sải bước đuổi theo ba mẹ, ánh mắt mà cô quay lại nhìn anh rất quả quyết, nó mang theo cả sự chống cự đến cùng.

Hoắc Vĩnh Ninh chỉ cảm thấy tim mình nặng như đeo đá nhưng nét mặt vẫn hoàn toàn bình thường, anh tiễn họ lên xe rồi mới rời đi. Trơ lý khê hỏi:

- Bây giờ về công ty ạ?

- Tôi không đi đâu cả. – Anh hít một hơi thật sâu: - Cậu về đi.

*

Hoắc Vĩnh Ninh một mình đến quán bar, gọi chai rượu lần trước chưa uống hết rồi lặng lẽ rút một điếu thuốc.

Sau đó cũng có nhiều cô gái trẻ tiếp cận anh nhưng anh chẳng thèm đáp lời họ, cứ tỏ ra lạnh lùng như thế, các cô cũng biết điều mà tránh xa.

Trong khố thuốc vẫn vít, anh bất giác nghĩ... Rốt cuộc vì lý do gì mà lúc nào cô ấy cũng lãnh đạm với mình như vậy?

Là do anh chưa đủ tốt? Hay bày tỏ chưa đủ thành ý?

Hay là... cô ấy thực sự không thích mình?

Đúng là Hàn Thịnh Lâm và Chung Nam mong anh và cô có thể nên duyên vợ chồng, nhưng chẳng lẽ cô ấy cho rằng... mình là loại người dùng hôn nhân để lấy lợi ích của tập đoàn?

Hoắc Vĩnh Ninh cười lạnh lẽo rồi uống hết chỗ rượu còn lại, đập diều thuốc trên tay vào gạt tàn, sau khi thanh toán cho phục vụ mới ra về.

Trong phòng không một bóng người.

Anh chỉ bật một bóng đèn đứng bên cạnh ghế sofa rồi đưa tay cởi cúc áo, đến gần tay vịn ngồi xuống đó.

Rượu đang dần phát huy tác dụng, vừa nãy anh lại uống hơi vội... hoặc có lẽ là do tâm trạng không tốt khiến người ta dễ say hơn bình thường.

Anh ngồi đó day nhẹ thái dương, mơ hồ cảm thấy có lẽ mình say thật mất rồi, nếu không thì sao lại có thể nghe thấy tiếng động trong nhà tắm?

Phù phù...

Âm thanh càng rõ nét hơn.

Anh chau mày đứng dậy, bật đèn sáng choang rồi theo bản năng đi vào nhà tắm.

Trong đó không bật đèn, nhờ ánh đèn hắt vào từ phòng khách, anh cảm thấy dường như bên trong không bình thường.

Anh đi vào, với tay bật đèn, ánh sáng màu vàng dịu dàng tỏa ra, trong phòng ướt nhẹp.

Trên sàn, trong bồn tắm đều có nước... thậm chí còn có người đang nằm trong bồn tắm, khoác bộ áo choàng tắm trên người, đầu nghiêng sang một bên, ngủ say.

Anh bất giác cúi xuống kéo áo choàng tắm xuống dưới, dễ dàng nhìn thấy một gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo hồng hào, có lẽ vì còn trẻ nên người đó hoàn toàn không trang điểm, tươi non như trứng gà bóc.

Hoắc Vĩnh Ninh thần thờ trong một thoáng chốc, không hiểu sao cô lại có mặt ở đây?

Trí nhớ dần trở về trong tác dụng của hơi cồn...

Chắc chắn khi nãy, tay trợ lý bị anh sai về xem cô còn ở đây không đã vội vàng chỉ xem ngoài phòng khách... chứ không ngờ cô nhóc này trong lúc mơ mơ tỉnh tỉnh đã chạy vào phòng tắm rồi ngủ quên ở đây.

- Thư Hoàn. - Anh đưa tay vỗ nhẹ lên má cô: - Tỉnh lại đi!

Gọi vài câu nhưng cô không đáp, trở mình một cái rồi tiếp tục ngủ, mà dường như còn say hơn.

Hoắc Vĩnh Ninh thở dài, không biết Hoa Tấn đã bỏ thứ gì vào cốc nước... nhưng nói sao đi nữa chắc chắn chẳng phải thứ tốt đẹp. Anh bất giác chau mày, Hoa Tấn mà anh quen biết tuy có thói phong lưu đa tình nhưng không đến mức phải dùng đến thủ đoạn ấy. Có điều mỗi người một tính, tuy anh coi thường việc này nhưng làm bạn bè cũng không tiện phê phán.

Ngồi xồm một lúc lâu, đầu óc anh càng choáng váng, lòng kiên nhẫn của anh dần biến mất, anh cởi áo choàng tắm của cô, toan bế cô lên.

Dưới áo choàng tắm... lúc tiếp xúc đột ngột với cơ thể sống động đó, con người Hoắc Vĩnh Ninh thoáng co lại.

Còn chưa cởi xong, cô đã ngủ mất rồi.

Đồ lót không phải kiểu sexy gợi cảm... mà là màu trắng sữa – rất phù hợp với sở thích của các cô gái ở độ tuổi này, có lẽ vì bị ướt nên nó càng dính chặt vào người cô, thậm chí còn khiến cho làn da cô càng thêm trắng trẻo, mịn màng.

...

Màu đỏ trên mặt vẫn chưa biến mất hoàn toàn, mảy hơi nhú lại, nửa khuôn mặt nhỏ nhắn vùi trong chăn bông mềm mại, vì nhịp thở yếu ớt nên làn mi dài không hề rung rinh.

Cô ấy là ai...

Đầu óc anh trống rỗng trong một thoáng chốc.

Cô gái vừa chia sẻ một đêm tình với mình... rốt cuộc là ai?

Anh có quen cô không nhỉ?

Cô ấy là người quen hay vẫn là người lạ?

Rốt cuộc mình đã làm gì thế này?

Trong đầu bỗng xuất hiện rất nhiều ý nghĩ hoang đường, anh nhắm chặt hai mắt, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Chẳng biết bao lâu sau, trong phòng khe khẽ có tiếng động.

Lúc Thư Hoàn ngồi dậy, cô dùng hai tay day nhẹ hai bên thái dương của mình.

Rồi ngẩn ngơ ngồi đó thật lâu, một lúc sau mới đưa mắt nhìn người đàn ông bên cạnh.

Anh ngủ rất say, tóc mai gọn gàng, gương mặt với các nét rõ ràng, không còn vẻ sắc sảo và lãnh đạm thường thấy mà chỉ như một thanh niên bình thường, không muốn rời khỏi giấc ngủ say và cái chăn ấm, không muốn tỉnh giấc.

Cuối cùng, cô như giật mình tỉnh mộng.

Quay người xuống giường, nhưng vì đôi chân mềm oặt và cơn đau dội lên từ bên dưới nên không đứng vững mà khụy xuống nền nhà.

Nền nhà trải thảm nhung nhưng đầu gối vẫn va phải một bên của chiếc ghế quý phi, cô bị đau đến mức phải hít một hơi không khí lạnh, nhưng không dám gây ra tiếng động, chỉ hoảng hốt chạy ra khỏi phòng ngủ, thu lượm quần áo rơi lả tả khắp nơi.

Áo sơ-mi, quần...

May mà trời chưa sáng và có mặc áo khoác bên ngoài nên có lẽ không nhìn thấy gì...

Cô chỉnh trang lại cho mình rồi không trở lại phòng ngủ nữa mà lặng lẽ rời khỏi căn nhà, không một tiếng động.

Lúc này trong phòng ngủ, Hoắc Vĩnh Ninh đã tỉnh giấc.

Hoặc nên nói là bắt đầu từ lúc cô trở mình thức dậy, anh đã tỉnh giấc rồi!

Xuất phát từ một nguyên nhân nào đó, anh quyết định nằm im không nhúc nhích.

Hình như cô có ghé sát lại kiểm tra xem anh đã thức chưa rồi bỗng như một con thỏ bị hoảng sợ, không quan tâm đến việc bản thân còn chưa mặc quần áo, vội vàng chạy ra ngoài.

Hoắc Vĩnh Ninh ngồi dậy.

Lúc này đầu anh vẫn nặng trĩu và đau buốt... Anh biết bản thân mình đã làm những chuyện hoang đường gì.

Gặp phải một chương ngại vật của Tử Kiều, anh mượn rượu... lên giường với thư ký thực tập của mình.

Đưa tay bóp trán, anh lặng lẽ cười khổ sở.

*

Phòng ngoài có tiếng mặc quần áo, mặt không đổi sắc, anh đứng dậy, lấy một bộ quần áo trong tủ rồi khoác lên người, sau đó chờ cô rời đi, anh mới dám đi ra ngoài phòng khách lúc này đã không còn ai, rồi vào nhà tắm.

Tất cả những thứ thuộc về cô đã bị lấy đi hết, ánh mắt anh cuối cùng đặt lên chiếc áo choàng tắm, vết máu đỏ thẫm trên đó rõ mồn một. Anh thở thốt, vội vã rời khỏi nhà, chạy ra ngoài.

Đã quá nửa đêm, cô không bắt taxi mà chạy bộ tới hiệu thuốc 24 giờ đối diện Vạn Hào.

Lát sau, cửa hiệu thuốc được mở ra, cô cầm một chai nước, ngồi dưới cây cột điện, ngửa cổ như vừa nuốt một viên thuốc.

Cách một con đường, nhìn bóng lưng gầy gò của cô, Hoắc Vĩnh Ninh chợt có một niềm xúc động muốn đi về phía Thư Hoàn.

Nhưng mới đi được một bước, anh đã lùi lại.

Cô gái trẻ ôm lấy cánh tay mình, hai vai run rẩy, dường như đang khóc.

Hối hận cũng được, áy náy cũng được, trong khoảnh khắc ấy, Hoắc Vĩnh Ninh không biết nên làm thế nào.

Suy cho cùng, anh chính là kẻ thừa nước đục thả câu.

Biết thừa cô bị bỏ thuốc, vậy mà vẫn cưỡng bức cô... Anh biết rõ lúc đó cô được không tỉnh táo.

Hoắc Vĩnh Ninh một mình đứng trong gió đêm rất lâu, bấy giờ mới quay người đi về.

Nhưng Hoắc Vĩnh Ninh không hề biết rằng, sau khi lên taxi, Thư Hoàn rất nhẹ nhõm, thậm chí cô còn bật di động, thoải mái lướt weibo. Trò dự đoán về các cung hoàng đạo đang rất hot hiện nay nói rằng thời gian này cung Thiên Yết sắp phải đối diện với thử thách, làm việc gì cũng nên cẩn thận.

A... may mà hôm nay, cô đã hoàn thành việc này.

Leo lên giường của Hoắc Vĩnh Ninh một cách thuận lợi.

Dù không tin vào chuyện cung hoàng đạo nhưng cô vẫn cảm thấy mình gặp may.

Mỗi ngày cô mặc một bộ đồ lót khác nhau, ngày nào cũng chuẩn bị cho sự việc này... cũng từng nghĩ đến khả năng tiến hành trong phòng làm việc của anh, hoặc trên xe anh, nhưng những tình huống này đều quá miễn cưỡng, nếu không thể bỏ thuốc vào đồ uống của anh, cô bắt buộc phải tự tìm cơ hội khác.

Nhưng dù thế nào chăng nữa, cô vẫn cảm thấy Hoắc Vĩnh Ninh có khả năng tự chủ rất tốt.

Mãi đến hôm nay.

Cô cảm thấy mình gặp may, vận may của cô thực sự rất tốt.

Trợ lý của Hoa Tấn là bạn của Thư Hoàn, thứ “thuốc” đó chẳng qua chỉ là bột mỳ mà thôi.

Cô chỉ đang đánh cược anh liệu có nể mặt Hàn Tử Kiều mà lo lắng cho cô không.

Quả nhiên anh xuất hiện ở quầy bar, và quả nhiên anh đưa cô đến nghỉ ngơi ở nhà của mình.

Cô biết chắc chắn anh sẽ cho người đưa mình về, vì thế anh vừa rời khỏi nhà, cô cũng rời khỏi đó luôn. Mãi đến lúc trợ lý của anh về nhà anh xem xét một lượt, không tìm thấy mình và bỏ đi... cô mới dùng tấm thẻ mở cửa phòng hôm nọ tự mở cửa nhà anh, giả bộ ngủ quên trong nhà tắm.

Trong bồn tắm rất lạnh, cô nằm ở đó, bên dưới ướm sùng đến mức cứng đờ nhưng Thư Hoàn chỉ có thể chờ đợi như thế, đồng thời chân thành cầu xin... anh sẽ về một mình sau khi đã say khướt. Rồi sau đó nữa... Lần đầu tiên thực sự rất đau, nhưng không đáng sợ như cô vẫn tưởng.

Cô biết anh giả vờ ngủ, vì tụi Lưu Dương rất ít khi pha cà phê và trà xanh cho anh, họ nói anh hay bị mất ngủ. Vì thế lúc tỉnh dậy, cô rất cẩn thận, cố tình ngồi lại trên giường một lúc, để anh thức dậy cùng lúc với mình.

Vào hiệu thuốc mua thuốc tránh thai, rõ ràng trong hiệu thuốc có cả nước ăm miễn phí nhưng cô cố tình đi ra ngoài, uống thuốc bằng nước khoáng lạnh lẽo.

Cô nhìn thấy bóng dáng cao ráo của anh, ở ngay bên kia đường, anh đang nhìn cô, lặng lẽ, không một tiếng động.

Anh không đau lòng, mà chỉ áy náy.

Áy náy là tốt rồi...

Thư Hoàn hí hóp nhớ lại chuyện vừa xảy ra vào một tiếng trước, nhưng cô chợt có cảm giác như đã qua mấy đời.

Anh nhiều lần ra vào cơ thể cô, không hề nương nhẹ, dường như muốn xuyên qua người cô vậy. Giây phút ấy, cái anh quan tâm chỉ là khoái cảm của mình chứ không phải cảm nhận của cô.

Việc làm tình lần này không hề liên quan đến tình sâu nghĩa nặng.

Nếu... Nếu đổi lại là Hàn Tử Kiều, chắc anh sẽ không mãnh liệt như vậy.

Nhưng không sao... Thư Hoàn, cái mày muốn không phải tình yêu của anh ấy, mày chỉ cần... một lời hứa của Hoắc Vĩnh Ninh mà thôi.

Không phải thẻ non hẹn biển.

Mà là lời hứa liên quan đến lợi ích và trao đổi.

Cô lặng lẽ nhìn ra ngoài, tuy bên dưới rất đau nhưng ý cười lại hiện trên môi, tuy rất nhạt nhưng đầy quyết tâm.

Thế nhưng tại sao... lại thấy ngứa ngứa mắt.

Cô vô thức giơ tay sờ lên má, giờ mới nhận ra hai má đã ướt nhẹp từ lúc nào... hình như là nước mắt.

Thư Hoàn vội vàng lau đi như để che giấu sự yếu đuối trong phút chốc của mình, cô bắt bản thân phải kiên cường, ý cười trên môi càng đậm.

Nước mắt có tác dụng ư?

Dĩ nhiên là có tác dụng.

Lúc quỵn rũ đàn ông, lúc giả bộ mềm yếu, nước mắt có tác dụng hơn bất cứ thứ gì.

Bây giờ mày đang khóc cho ai xem đây?

Tiếng nói trong lòng tiếp tục vang lên: Tỉnh lại đi, Thư Hoàn.

Thành phố về đêm rất thông thoáng, đến cửa khu nhà, cô trả tiền rồi xuống xe. Lúc đặt chân xuống đất và đi bước đầu tiên, suýt nữa cô không đứng nổi.

Có lẽ là vì vừa mới biết anh đang ở phía sau, lúc trái tim mỗi một thì phản ứng của cơ thể cũng không sao nhạy bén được...

Trên đời, để có được thứ mình muốn, bạn sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Muốn không chế cân nặng của cơ thể ở mức 45kg, đã hai năm qua cô không được ăn một bữa cơm bình thường.

Muốn giành được học bổng quốc gia, trong lúc các bạn xem phim đọc truyện, cô ra sức làm bài tập, đọc sách tham khảo, học tiếng Anh.

Còn một thứ khác mà cô cũng muốn... Ít nhất, hôm nay cô đã hoàn thành bước đầu tiên một cách suôn sẻ.

Thư Hoàn, mày không phải Hàn Tử Kiều, không có ai dọn sẵn mọi thứ trước mặt mày đâu!

Mày đã biết vậy từ lâu rồi mà.

Mỗi bước đi của cô đều rất vững vàng, lưng ưỡn thẳng. Cô chợt nghĩ, nỗi đau trên cơ thể thật sự chẳng đáng nhắc tới.

*

Hôm sau lúc đến công ty, Hoắc Vĩnh Ninh vô thức đưa mắt liếc qua văn phòng của thư ký.

Vị trí tề nhất tất nhiên là bàn làm việc đối diện cửa vào, nhưng không thấy ai ở đó.

Hoắc Vĩnh Ninh lãnh đạm rời tầm mắt rồi đi về phòng làm việc của mình, nhấn điện thoại nội bộ gọi Lưu Dương.

Như thường lệ, đầu tiên Lưu Dương cho anh xem lịch trình làm việc ngày hôm nay, đọc qua một lần, anh nói ok ý bảo Lưu Dương có thể ra ngoài. Lúc Lưu Dương đang định đi ra thì bỗng nghe thấy Hoắc Vĩnh Ninh hỏi:

- Tài liệu hôm qua tôi bảo chị chuẩn bị đâu rồi?

- Tiểu Thư đang làm, nhưng cô ấy ốm nên xin nghỉ hai ngày ạ...

Lưu Dương còn chưa nói xong thì đã thấy nét mặt vô cảm của Hoắc Vĩnh Ninh, trái tim chị đập mạnh một nhịp, biết điều im lặng.

- Lúc không có thực tập sinh, các chị làm ăn thế nào? Chẳng lẽ việc gì cũng chờ cô ấy làm hộ hay sao?

Giọng anh không quá to, thái độ điềm tĩnh nhưng lại khiến Lưu Dương sợ đến mức không dám thở mạnh, đành nói:

- Tôi sẽ đi chuẩn bị ngay.

Khi chị ta đã rời khỏi phòng, Hoắc Vĩnh Ninh đứng dậy nhìn con đường đông nghịt bên dưới, anh vẫn chưa hết đau đầu.

Cô xin nghỉ là chuyện dễ hiểu. Dù sao ngay cả anh cũng không tránh khỏi cảm giác xấu hổ và áy náy khi đến văn phòng hôm nay.

Nếu xem xét một cách khách quan, thực ra Thư Hoàn là một nhân viên tương đối tận tụy, thậm chí còn hơn cả tận tụy, cô rất xuất sắc và chăm chỉ. Những tài liệu do cô chỉnh sửa là những tài liệu mà anh thích nhất, không cần lo lắng trong khi đọc sẽ gặp phải những sai sót nhỏ trong đó. Nếu có thể, anh rất mong muốn cô có thể ở lại công ty làm việc sau khi thời gian thực tập kết thúc.

Nhưng chuyện xảy ra tối qua không phải một đêm tình giữa nam nữ trưởng thành, đối với một nữ sinh còn đang đi học mà nói, có lẽ chuyện này có sức ảnh hưởng rất lớn và nhất thời rất khó chấp nhận. Hoắc Vĩnh Ninh hơi mím môi, đột nhiên cảm thấy cô xin nghỉ như vậy cũng tốt, ít nhất là cho anh thời gian để suy nghĩ kỹ hơn để xem nên xử lý tình hình lúc này như thế nào.

Hiếm khi nào Thư Hoàn được ngủ đầy giấc như hôm nay. Sau khi thức dậy, cô đắp mặt nạ sữa tươi và bột yến mạch, rồi thử chạy chậm vài bước. Cô thở dài thườn thượt, ngủ cả đêm nhưng cơ thể không thấy tốt lên như mong đợi, lúc tắm tấp vẫn phải hết sức cẩn thận.

Thoát ra khỏi tâm trạng tối qua, cô tỉnh táo hơn nhiều, quay lưng về phía gương khiến vết máu bầm phía sau thắt lưng càng rõ ràng hơn, hôm qua anh bóp rất mạnh, sau đó còn quăng cô lên giường và thế là va ngay vào thành giường. Lúc lau người, cô không kiềm chế được mới chửi thề một câu, bình thường Hoắc Vĩnh Ninh là người đàn ông bị cấm dục sao? Mẹ kiếp, ra tay độc ác quá!!!

Thay quần áo xong thì cô đến trường, phải tranh thủ hai ngày nghỉ này để bù lại chương trình bồi dưỡng cho kỳ thi toán mới được.

Vương Nhất Đắc vẫn rất nhiệt tình với cô. Sau khi hai người cùng giải quyết xong bữa trưa, Thư Hoàn vốn định nằm nghỉ một lát ở phòng tự học nhưng thấy Vương Nhất Đắc có vẻ sẽ không đi ngay, hôm nay cô thực sự không có tâm trạng đối phó với cậu, bèn tự thu dọn đồ đạc, định về phòng ký túc nghỉ trưa một lúc.

Vương Nhất Đắc đưa cô về ký túc. Dù đã cố đi sao cho có vẻ bình thường nhất, nhưng vẫn bị cậu trai có lòng phát hiện:

- Có phải cậu bị trật chân không?

Thư Hoàn nói bừa:

- Giày mới mua nên hơi cọ vào chân ấy mà.

- Cậu chờ mình một lát nhé! – Cậu chàng quay đi, chạy đến cửa hàng tạp hóa nhỏ trên lề đường.

Ba mẹ của Vương Nhất Đắc đều là giảng viên đại học P, từ nhỏ đến lớn cậu đều sống trong cảnh sung túc, bề ngoài thư sinh điển trai, là thành viên đội chạy Marathon của trường. Một cậu trai như vậy... Nếu cô chỉ là một nữ sinh đại học bình thường như bao người khác, có lẽ cô sẽ rất thích thú mà nhận lời yêu cậu!

Thư Hoàn thất thần nhìn bóng lưng hơi gầy của cậu, mãi đến khi cậu quay lại, hươ hươ tay trước mặt cô:

- Sao thế?

- Không sao... - Thư Hoàn mỉm cười, nhìn hộp băng dính vết thương trong tay cậu, cô khẽ nói: - Cảm ơn nha.

- Dán lên chỗ này hả? – Đối diện với nụ cười của nàng, chàng có vẻ bối rối.

- Mình về phòng dán cũng được. – Cô đưa tay ra nhận rồi bỏ hộp băng dính vào túi xách. Cô cúi thấp đầu, mĩa mai nghĩ: suy cho cùng cậu vẫn không chịu tin những lời Lâm Lộ đã cảnh cáo... Vì thế mới nói đàn ông là một lũ ngốc, chỉ có phụ nữ mới thực sự hiểu lòng một phụ nữ khác.

*

Ba cô bạn cùng phòng với Thư Hoàn lúc này đều có mặt ở phòng ký túc. Biết họ không ưa gì mình nên Thư Hoàn cũng không cố chào hỏi, mà chỉ ngồi vào bàn của mình bật máy tính tra tài liệu.

Vì có cô ở đó nên phòng ngủ có vẻ yên tĩnh hơn bình thường, ba cô bạn, người thì nằm ngủ trưa, người thì đọc sách, không ai nói chuyện với ai.

Thỉnh thoảng Cố Hiểu Thần và Lâm Lộ lại liếc mắt nhìn nhau, không giấu vẻ khinh bỉ và mất kiên nhẫn.

Dù có trông thấy nhưng Thư Hoàn chẳng bận tâm.

Vì đối với cô, cái nhìn của người ngoài chẳng có nghĩa lý gì.

Tra được một nửa số tài liệu cần thiết, điện thoại di động trên bàn bỗng đổ chuông.

- Ôn ào chết đi được! Có biết đang là giờ nghỉ trưa không hả?! – Cố Hiểu Thần trở mình với vẻ bực bội, trừng mắt lườm Thư Hoàn.

Vốn dĩ Thư Hoàn cũng thấy hơi áy náy, đang định nói một tiếng xin lỗi thì mặt cô bỗng đổi sắc khi thấy cái tên đang nhấp nháy trên màn hình, cô vội cầm điện thoại, rào bước đi ra khỏi phòng.

“Dì út, cháu nói rồi, cháu sẽ không về đâu!”

Giọng điệu đầy vẻ khó chịu và hết kiên nhẫn của cô bị cắt ngang bởi giọng nói của một người đàn ông:

“Dì út của cháu tự nhiên lại đổ bệnh, bây giờ đang phẫu thuật... Nếu cháu không bận thì tranh thủ thời gian về đi.”

Lúc trở lại phòng, sắc mặt Thư Hoàn tái nhợt nên không phát hiện ra vẻ kỳ quặc trên nét mặt mấy cô bạn cùng phòng. Cô chỉ vội vàng thu dọn máy tính và sách vở trên mặt bàn rồi hối hả rời khỏi phòng.

*

Lúc chuẩn bị đi ăn trưa ở nhà ăn của công ty thì Hoắc Vĩnh Ninh nhận được điện thoại của Hàn Tử Kiều.

Đây hình như là một trong số rất ít lần chị chủ động gọi điện cho anh.

Vốn dĩ anh nên cảm thấy rất vui mới đúng, chẳng hiểu sao trong khoảnh khắc đường dây được kết nối, Hoắc Vĩnh Ninh lại cảm thấy lòng dạ rối bời, ngổn ngang đủ thứ cảm xúc.

Sau chuyện tối qua, dường như anh không thể đối diện với chị bằng thái độ như trước được nữa. Dù sao cũng vì quan hệ với Hàn Tử Kiều nên anh mới để ý đến Thư Hoàn, vậy mà tối qua anh lại không kiềm chế được bản thân, lại để mình xảy ra quan hệ với cô gái trẻ kia...

“Chiều nay anh có rảnh không?” Hàn Tử Kiều nói khẽ: “Sắp đến sinh nhật ba em rồi, em muốn đi mua quà, anh có thể tư vấn cho em được không?”

Hoắc Vĩnh Ninh thoát ra khỏi cảm xúc rối bời kia, anh dịu dàng đáp:

“Rảnh chứ. Anh đến trường đón em nhé?”

Hiếm khi chị không từ chối anh như lần này:

“Em mời anh ăn trưa nhé? Em chờ anh ở cổng trường!”

Thực ra trong lòng Hoắc Vĩnh Ninh thừa biết, hôm nay Hàn Tử Kiều chủ động liên hệ với mình, bề ngoài thì nói muốn mình tư vấn giúp, nhưng có lẽ lý do thật là vì tối qua cô ấy đã bị Hàn Thịnh Lâm và Chung Nam trách móc, nên bây giờ mới lúng túng mời mình đi ăn thế này.

Cúp máy xong, anh báo qua cho Lưu Dương biết rồi mới rời khỏi công ty, lái xe đến cổng trường đại học P thì đúng lúc thấy Hàn Tử Kiều đeo cặp sách đi tới.

Quả nhiên, câu nói đầu tiên của chị là:

- Chuyện hôm qua... cho em xin lỗi nhé?

Đột nhiên, một nỗi phiền muộn trào dâng trong lòng Hoắc Vĩnh Ninh, anh hơi mím môi nhưng sắc mặt không hề thay đổi, chỉ đưa tay chỉnh lại mái tóc dài của chị:

- Có cần khách sáo với anh thế không?

Hàn Tử Kiều đứng im không động đậy, có điều ánh mắt chị hơi lóe lên một cái:

- Trưa nay anh muốn ăn gì?

Anh ồ một tiếng:

- Lên xe hãy nói.

Anh lo quá giờ cơm Hàn Tử Kiều sẽ bị đói nên đã chuẩn bị sẵn món nhẹ cho chị nhưng Hàn Tử Kiều không nhận, chỉ khách sáo nói:

- Lát nữa ăn là được mà.

Hoắc Vĩnh Ninh không nài nỉ thêm nữa, anh đang định lái xe đi thì ánh mắt lại bắt gặp một bóng dáng đang đứng trước cổng đại học P.

Lúc đi lại vẫn có vẻ hơi khập khiễng, dù cách xa như thế nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được tâm trạng hoảng hốt lúc này của cô... Đã xảy ra chuyện gì?

Anh bắt bản thân không được chú ý đến sự bất an và áy náy đang trỗi dậy trong lòng, đang định rời khỏi đó như không nhìn thấy gì thì Hàn Tử Kiều đã nhìn thấy Thư Hoàn.

Trước khi anh kịp phản ứng, chị đã xuống xe, vẫy tay với Thư Hoàn:

- Thư Hoàn!

Vì đi giày cao gót nên dáng đi của Thư Hoàn không được ổn định lắm, con đường trước cổng trường rất đông người qua lại nhưng tuyệt nhiên không có một chiếc taxi trống nào đi qua, cô sốt ruột tiến lên hai bước, đang nhìn ngó hết bên này đến bên kia thì chợt nghe thấy có ai đó đang gọi mình. Ngược lên nhìn, cô không lạ gì chiếc xe kia, mặt càng tái hơn, nhất thời chỉ biết đứng im tại chỗ với vẻ lưỡng lự chứ không đi về phía đó.

Không phải cô không đối phó được, chỉ là không nên là ở đây, và cũng không nên rơi vào thời điểm này.

Nhìn bóng lưng đang sải bước đi về phía Thư Hoàn của Hàn Tử Kiều, Hoắc Vĩnh Ninh đưa tay bóp trán, cô ấy vẫn đang lẩn tránh mình... giá mà có thể tìm được một người đồng hành. Nếu cô ấy biết chuyện tối qua... Hoắc Vĩnh Ninh nhìn cảnh hai cô gái đứng nói chuyện trước cổng trường, lần đầu tiên anh cảm thấy chột dạ, xen lẫn cảm giác lo sợ bất an.

Chẳng mấy chốc Hàn Tử Kiều đã quay lại, vẻ mặt vẫn bình thường, chỉ nói:

- Mình đi trước thôi.

Biết Thư Hoàn đã không tiết lộ với Hàn Tử Kiều, Hoắc Vĩnh Ninh bèn liếc nhìn Thư Hoàn bằng ánh mắt phức tạp rồi nhanh chóng thu lại tầm mắt, hỏi Hàn Tử Kiều;

- Cô ấy... có chuyện gì à?

Lúc chiếc xe lướt qua trước mặt Thư Hoàn, cô vẫn không nhìn anh mà chỉ hơi nghiêng mặt đi, đủ để anh nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn đang tái mét và tiều tụy đó, cảm cô nhợt nhạt, mắt tập trung nhìn dòng xe cộ trên đường.

Anh không khỏi nhớ lại đêm qua, lúc cô nằm dưới anh và rên rỉ khe khẽ, vì cô ngửa đầu về phía sau nên để lộ đường cong rất đẹp trên xương quai xanh, trẻ trung, tươi mới.

Hơi mất tập trung, anh chợt nghe thấy Hàn Tử Kiều nói:

- Thư Hoàn phải ra sân bay ngay, hình như có việc đột xuất ở nhà. Không biết có đặt được vé máy bay không nữa?

Anh nói bằng giọng thờ ơ:

- Cô ấy thực tập ở phòng thư ký, chẳng lẽ còn không biết đặt vé máy bay hay sao?

- Anh là sếp, dĩ nhiên sẽ nói vậy! – Hàn Tử Kiều hiếm khi nói đùa với anh: - Anh có bao giờ phải động tay vào làm mấy chuyện cón con này đâu!

Nhờ mấy câu nói này của chị mà dường như tâm trạng của anh khá hơn, anh thờ ơ đáp:

- Hay là anh bảo Lưu Dương đặt cho cô ấy một vé nhỉ? Mấy việc này nhỏ nhặt ấy mà!

Chị khẽ cười, hỏi ngược lại:

- Đối với anh, việc gì mới là quan trọng?

Một tay Hoắc Vĩnh Ninh nắm vô lăng, giọng nói không mạnh mẽ nhưng ngắn gọn và kiên định:

- Em!

Hàn Tử Kiều ngỡ ngàng. Chị không nói tiếp mà đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe.

Tuy chị không thể xác định lý do người đàn ông này đối tốt với mình như vậy, suy cho cùng là vì chính bản thân chị hay vì gia thế của chị nhưng thời khắc này, chị biết chắc chắn lời anh nói... là thật lòng.

*

Trên đường đến sân bay, Thư Hoàn vẫn luôn âm thầm niệm Phật.

Cô không tin Phật nhưng tập trung làm một việc gì đó vào lúc tâm trạng hoảng loạn là cách có thể khiến bản thân bình tĩnh lại.

Mãi đến khi máy bay đáp xuống Nhạc thành, cô mới bật máy, trong đó chỉ có một tin nhắn:

“Hoàn Hoàn, di chờ cháu ở nhà.”

Cô bắt taxi ở ngay cửa sân bay, bấm vào số điện thoại đó lúc đã an vị trên hàng ghế sau.

Điện thoại do dì út bắt máy, giọng nói của dì có vẻ sợ hãi. Thư Hoàn lo lắng suốt quãng đường đi, bất ngờ nghe thấy tiếng nói của đối phương, cô lập tức hiểu ra mọi chuyện nhưng không biết bản thân lúc này nên vui hay buồn nữa, cũng quên cả giận dữ, chỉ hạ giọng hỏi:

“Chú ấy vào hòa với dì gặt cháu à?!”

Dì út im lặng một lát:

“Hoàn Hoàn, không phải dì muốn kết hôn nên mới gọi cháu về đâu... Dì có chuyện muốn nói với cháu.”

Thư Hoàn dập máy luôn, taxi đã đỗ trước cửa tiểu khu. Nền đất của khu nhà cũ kỹ lồi lõm nhấp nhô, đèn cao áp cũng không sáng lắm, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng kêu meo meo của một con mèo lạc. Thư Hoàn vội bước xuống đứng dưới sân, quả nhiên tầng 4 vẫn sáng đèn. Cô hít một hơi thật sâu rồi đi vào trong hiên.

Phòng khách sáng choang, dì út ngồi ngay cạnh bàn trà, nghe thấy tiếng động từ cửa liền lập tức đứng dậy.

Thư Hoàn điềm tĩnh nhìn dì, bộ quần áo dì đang mặc là bộ lần trước cô mua rồi mang về đây tặng dì.

Dì út không nhiều tuổi, mới hơn 30, dù đã qua độ tuổi đẹp nhất của cuộc đời một người phụ nữ nhưng tuyệt đối không thể coi là già. Dì sở hữu làn da vừa trắng vừa mịn, nếu có thể chăm chút cách ăn mặc hơn một chút chắc chắn nhìn còn trẻ hơn tuổi thật. Nhưng dì không thích mua quần áo, lúc nào cũng chỉ mặc những bộ cực kỳ bình thường, chưa bao giờ đặt chân vào trung tâm mua sắm một lấy một cái áo, một năm bốn mùa cũng chỉ có mấy bộ như thế này.

- Không phải tháng nào cháu cũng gửi tiền cho dì sao!? – Thư Hoàn nói: - Bộ quần áo này đã mua từ lâu lắm rồi mà bây giờ dì vẫn mặc là thế nào?

Dì út nhìn bộ quần áo trên người bằng ánh mắt sợ sệt, lưỡng lự lên tiếng:

- Tiểu Hoàn, hôm nay... dì đã đi đăng ký với chú Lâm cháu rồi.

Thư Hoàn lạnh lùng cắt ngang:

- Chỉ vì thế mà dì gặt cháu lặn lội về tận đây?

Dì út đứng im tại chỗ, mặt xanh tái đến đáng sợ.

Thư Hoàn biết người đàn ông đó của dì, người không cao ráo, mặt mũi khó coi, chỉ là một công nhân kỹ thuật, quen dì út nhờ một lần đến sửa dây điện cho nhà này.

Thế mà dì út lại muốn cưới anh ta!

... Người đó không xứng với dì.

Sau khi biết chuyện, Thư Hoàn không chỉ một lần phản đối mà còn với thái độ rất quyết liệt.

Thế mà, người dì lúc nào cũng chiều theo ý cháu gái lần này lại không nghe lời Thư Hoàn.

Cô và dì út đã sống nương tựa vào nhau bao năm qua, đó là những ngày tháng chẳng lấy gì làm dư dả, dì út không có trình độ, cũng không được khỏe mạnh cho lắm nên chỉ làm nhân viên văn thư ở một công ty tư nhân nho nhỏ.

Dì chỉ hơn Thư Hoàn vài tuổi, vậy mà bao năm qua, dì một lòng một dạ tần tảo nuôi lớn cô, chưa bao giờ có một câu oán thán. Trong trí nhớ của Thư Hoàn, lần duy nhất hai người mâu thuẫn là sau khi cô thi đỗ đại học.

Cô nhất quyết đòi đi làm phẫu thuật thay đổi khuôn mặt, đầu tiên dì út khuyên nhủ cô, nhưng khuyên không được, dì lo đến phát khóc.

Cô dẫn lòng, nhẫn tâm nói ra lời trái với lương tâm:

- Cháu biết mẹ có để lại tiền cho cháu, dì không muốn đưa tiền cho cháu chứ gì?!!!

Khi đó dì út chỉ biết tròn mắt nhìn cô đầy ngỡ ngàng, môi run run, không thốt lên lời.

- Dì chỉ cần cho cháu tiền phẫu thuật thôi, còn lại cứ coi như tiền công mấy năm nay dì vất vả nuôi cháu.
Cuối cùng dì út vẫn đành cho cô số tiền ấy.

Nhưng Thư Hoàn không cho dì đi cùng mình, đến khi trở về, mặt cô đã không còn sưng húp như mấy hôm đầu nữa, hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Nhìn “gương mặt mới” của cô, dì út chẳng nói gì, nhưng Thư Hoàn biết chắc chắn dì lại đi khóc trộm.

Thư Hoàn cảm thấy dì út của mình quá yếu đuối, quá nhu nhược, nhưng như thế rất tốt, cô phải học đại học, cô phải đến thành phố Hoài, cô sẽ có một cuộc sống mới.

- Số tiền đó cháu sẽ trả dần cho dì mỗi tháng. – Lúc dì út tiễn cô ở sân bay, Thư Hoàn đã nói như vậy.

Sau đó, vì chuyện dì út có bạn trai mà cô không còn trở về đây với dì nữa.

- Ăn tạm trước đã, về muộn thế này chắc là trên máy bay cũng chẳng ăn uống gì đúng không? – Dì út bưng bát bánh tổ nóng hỏi ra: - Giường của cháu đã chuẩn bị xong rồi, ăn xong thì đi ngủ cho khỏe.

Bánh tổ là món mà trước kia Thư Hoàn thích nhất, hồi cấp ba cô thường thức ôn bài đến rất muộn, dì út ngày nào cũng thức cùng cô, nấu cho cô một bát bánh tổ, chờ cô ngủ rồi dì mới đi ngủ. Nhưng bây giờ đến nhìn cô cũng chẳng buồn nhìn, chỉ ngồi xuống, nói với vẻ hơi mất kiên nhẫn:

- Rốt cuộc là có chuyện gì? Mai cháu phải về rồi!

Dì út hít một hơi thật sâu, ngồi xuống trước mặt Thư Hoàn rồi nói khẽ:

- Mấy ngày nay dì đã đếm tiền rồi gửi vào thẻ, mặt khẩu là ngày sinh của cháu, gồm cả số tiền năm xưa mẹ để lại cho cháu, cả tiền mỗi tháng cháu gửi cho dì trong suốt hai năm qua... Dì út không cần tháng nào cháu cũng gửi tiền cho dì, tiền mỗi tháng dì và Lâm Cường kiếm được cũng đủ cho dì và chú ấy chi tiêu rồi.

Dì đưa một chiếc phong bì cho Thư Hoàn, nét mặt vẫn sợ sệt như vậy.

Thư Hoàn nhận lấy rồi đưa mắt liếc nhìn, trên đó là các khoản chi mà dì đã dùng trong hai năm nay, bao gồm tiền mua nhà và đăng ký giấy tờ ở thành phố này, và cả số tiền cô đã tiêu trong việc phẫu thuật thẩm mỹ.

Dì út sợ sau khi kết hôn sẽ khó phân chia những thứ tài sản này chẳng? Nên dì mới giao cho mình sớm như vậy?

Cô cười lạnh lùng, rồi mở giấy tờ nhà ra xem, tên chủ hộ là cô.

- Sao? Dì định dọn ra ngoài? – Thư Hoàn đặt xấp giấy lên mặt bàn, khoe môi hơi cong lên, rõ ràng trong lòng cô đang dậy sóng nhưng giọng nói lại hết sức điềm tĩnh.

- Không phải... - Dì út ngạc nhiên: - Suy cho cùng đây là nhà của cháu, dù cháu cho thuê cũng kiếm được một khoản, dì biết cháu vừa đi học vừa đi làm rất vất vả. Hơn nữa, Lâm Cường cũng có nhà...

- Mấy căn nhà lụp xụp ở quê dì cũng ở được ư? Dì út, dì đúng là người dễ tính quá đấy! – Thư Hoàn đứng phắt dậy: - Tùy dì, dì muốn ở với chú ấy thì cứ việc.

Có lẽ vì tối nay chưa ăn gì nên lúc đứng dậy Thư Hoàn thấy hơi choáng váng, cô toan về phòng thì nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ của dì út vang lên phía sau.

- Hoàn Hoàn, mấy năm nay dì càng ngày càng không hiểu cháu đang nghĩ gì nữa. Chuyện quá khứ chúng ta hãy buông xuôi đi, cháu không thể cứ mãi đối xử với bản thân như thế... - Có vẻ dì muốn đi về phía cô, đang nói lại ngừng.

Thư Hoàn dừng bước, nhìn người phụ nữ với nét mặt đầy âu lo đang đứng trước mắt, bỗng nhiên cô không sao kiềm chế được phần nộ trào dâng từ đáy lòng.

Dì là người chăm sóc mình từ bé đến lớn, là người chứng kiến mình trưởng thành, sao dì có thể không hiểu mình như vậy?!

Trên đời này, bất cứ ai cũng có thể không hiểu mình, nhưng chỉ có dì là không được!

*

- Dì thì hiểu gì chứ! – Giọng cô cao vút: - Dì muốn lấy chồng thì cứ đi lấy chồng, việc của cháu không cần dì phải lo.

Rồi đóng cửa đánh “rầm” một tiếng. Căn phòng vẫn như xưa, trên tường còn dán thời gian biểu mà cô lập từ hồi học cấp ba. Thư Hoàn nằm trên giường, chần thơm mùi nắng mới, mềm mại, ấm áp, thơm nức mùi nắng. Tắt đèn, trong căn phòng thân thuộc, cô nghe thấy tiếng thút thít bị kìm nén vọng vào từ ngoài phòng khách. Nhắm nghiền hai mắt, cô cố kiềm chế nỗi ân hận trào dâng trong lòng.

Trong không gian bị bao trùm bởi bóng tối này, không cần giả vờ ngủ trang, cô nghe thấy rất rõ suy nghĩ từ tận sâu thẳm đáy lòng mình.

Hễ ở trước mặt dì út, lúc nào mình cũng là một đứa trẻ ích kỷ.

Cô nói người đó không xứng với dì út, đó chẳng qua là vì cô không dám thừa nhận, lý do thực sự là cô không muốn phải chia sẻ dì út của mình với bất kỳ ai khác, vì thế, cô ra sức kiếm cớ phản đối chuyện họ ở bên nhau.

Thực ra cô chỉ là một đứa trẻ ích kỷ và ham hư vinh mà thôi.

Còn dì út – người lúc nào cũng bao dung cô, thậm chí còn là người từng cứu mạng cô, cuối cùng vẫn quyết định ở bên một người khác – không phải cô.

Sáng hôm sau, Thư Hoàn lặng lẽ thức dậy thì thấy có một tờ giấy nhỏ trên bàn.

“Hoàn Hoàn, bữa sáng ở trong nồi giữ ấm, ăn xong rồi hãy đi nhé.”

Thư Hoàn liếc mắt nhìn chiếc nồi hấp còn đang bốc hơi nghi ngút trong nhà bếp, cô không vào đó mà đi luôn.

Một chiếc ô tô cỡ nhỏ đang đỗ dưới sân nhà, người đàn ông trung tuổi dựa người vào cửa xe, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn vào trong hiên nhà.

Thư Hoàn dừng bước.

Lâm Cường sải bước đi về phía cô, dè dặt nói:

- Dì cháu bảo chú đến đưa cháu ra sân bay.

Thư Hoàn chẳng buồn liếc mắt nhìn anh ta, đang định đi qua thì đột nhiên chẳng biết nghĩ đến chuyện gì, cô lại dừng bước, ngồi lên xe.

Lâm Cường do dự rất lâu mới cất tiếng nói:

- Thực ra dì út của cháu đã nói với chú rất nhiều lần, cháu không cần phải gửi tiền về hàng tháng đâu.

Thư Hoàn rời tầm mắt với vẻ mặt kiên nhẫn:

- Đây là việc giữa dì ấy với tôi, không cần chú phải lo lắng.

Lâm Cường dừng lại với vẻ bối rối. Khi đối diện với cô bé này, lúc nào anh ta cũng cảm thấy áy náy và mất tự nhiên, như thể cưới dì cô bé là mình đã nợ cô bé vậy.

- Cháu nên thường xuyên về thăm dì, có gì cần giúp đỡ cứ đến tìm chú...

- Tìm chú? Chú có thể làm gì cho tôi nào?! – Thư Hoàn cười lạnh, chặn ngang lời Lâm Cường: - Sửa dây điện cho nhà tôi à?

Mặt Lâm Cường lập tức đỏ bừng, ngập ngừng nói:

- Chú biết trước nay cháu luôn cảm thấy chú không xứng với dì út của cháu, nhưng chú thực sự muốn đối xử tốt với dì cháu mà...

Thư Hoàn lại bật cười lạnh lùng, không muốn nói chuyện gì với anh ta nữa, cô nhét tai nghe vào tai.

Im lặng suốt quãng đường, mãi đến lúc trước khi xuống xe, Thư Hoàn mới đưa sổ tiết kiệm cho anh ta.

- Chú không nhận, chú không nhận đâu! – Lâm Cường vội vàng xua tay: - Chú cưới dì cháu không phải vì tiền mà chú thực sự yêu dì cháu mà...

Người đàn ông trung niên đó tỏ ra rất sợ sệt, như thể sợ cô sẽ nổi giận:

- Với lại, nếu chú mà nhận, dì cháu sẽ không vui, sẽ giận chú mất...

Thư Hoàn nhìn anh ta hồi lâu, lòng cô hơi xúc động nhưng cuối cùng chỉ lạnh lùng nói:

- Đây là tiền cho dì út, cứ coi như là tiền công mấy năm nay dì chăm sóc tôi.

Lúc máy bay bay lên cao, Thư Hoàn nhìn thành phố mà mình sắp rời xa, lòng cô biết rõ, con đường mình sắp phải đi còn rất dài, rất dài... Sau này, khi không còn dì út nữa, cô sẽ vững bước hơn.

Thư Hoàn nhắm mắt, cảm nhận sự choáng váng do hiện tượng mất trọng lực trong chốc lát. Lòng cô hiểu rằng, cô sẽ vững bước và kiên định hơn... không phải vì cô trở nên kiên cường hơn, mà vì những người bên cạnh đang lần lượt rời xa cô.

Cô vĩnh viễn chỉ có một mình mà thôi.

Xuống máy bay, cô bật điện thoại đăng một status: Về đến nơi rồi!

Phần địa điểm cô chọn ở Sân bay quốc tế Thành phố Hoài.

Chỉ vài giây sau đã xuất hiện vài comment, đa số là nam sinh, hỏi có cần họ tới đón không?

Đang định chọn trả lời một trong số đó thì Hoa Tấn gọi điện:

“Đang ở sân bay à? Có cần anh đến đón không em?”

“Có tiện không?” Cô nói bằng giọng dịu dàng: “Em tự bắt xe cũng được.”

“Tiện.” Hoa Tấn trả lời thật phóng khoáng: “Em ngồi nhắm nháp một ly cà phê đi, nửa tiếng nữa anh đến.”

Cô không khước từ nữa.

Ý định của cô khi đăng status này chính là muốn tìm một con cá mắc câu. Những lúc thế này cô rất muốn tận hưởng cảm giác “được đàn ông nhiệt tình theo đuổi”.

Hoa Tấn đợi ở lối ra sân bay rất lâu mới thấy Thư Hoàn tay cầm cà phê, thông thả đi ra.

Anh gỡ kính râm xuống, nhảy xuống mở cửa xe cho cô, mỉm cười, mắng yêu:

- Sao không mua cho anh một ly?

- Anh không biết tự đi mua à? – Thư Hoàn lãnh đạm đáp rồi ngồi lên vị trí ghế lái phụ.

Hoa Tấn đã quen với dáng vẻ lúc nhiệt tình lúc hờ hững của cô, anh ta không giận:

- Tốt xấu gì anh cũng bỏ công bỏ việc tới đón em mà.

Thư Hoàn quay sang, con ngươi đen như ngọc trai nhìn thẳng vào Hoa Tấn, nói nửa cười nửa không:

- Em bắt anh đến đón sao? Miễn cưỡng như thế thà em tự bắt xe về còn hơn!

Cô quay đi mở cửa toan bước xuống thì Hoa Tấn rướn người sang đóng sập cửa xe lại, nói vẻ cam chịu:

- Thôi mà, coi như anh làm việc từ thiện đi.

Cô bình thản rời tầm mắt, không nói gì nữa.

- ...Thư Hoàn, sao thế em? – Vừa lái xe Hoa Tấn vừa liếc mắt quan sát sắc mặt cô, không thể nói rõ có gì khác lạ nhưng anh ta luôn cảm thấy cô đã thay đổi.

Cô im lặng nhìn ra ngoài cửa xe, không trả lời.

Hoa Tấn thăm dò hỏi:

- Nhà em không có chuyện gì chứ?

Chỉ một lát sau, Thư Hoàn đã mỉm cười với anh ta, nét mặt sống động:

- Không sao, em nhớ nhà nên về thăm gia đình ấy mà.

- Thư Hoàn, rốt cuộc em sao vậy? – Hoa Tấn đập chân phanh: - Nói cho anh biết đi.

Trong nét cười thoát nhìn có vẻ dịu dàng của Thư Hoàn ánh lên một sự giấu cợt:

- Em không phải loại con gái vì một chút yếu lòng mà bị đàn ông dụ lên giường đâu ngài Hoa ạ!

Anh ta chau mày liếc cô một cái, gương mặt điển trai với vẻ ngả ngớn thường thấy sa sầm lại, thậm chí giọng nói thoáng vẻ rầu rĩ:

- Thư Hoàn, em nói chuyện dễ nghe một chút được không? Anh có nói muốn dụ em lên giường không hả? Nếu thật sự muốn lên giường với em, anh có bám lấy em thế này không?

Thư Hoàn hơi khép mắt lại, làn mi dài cong vút, lúc cô chớp mắt, nó khẽ động đậy như một chiếc bàn chải nhỏ, chà nhẹ lên trái tim Hoa Tấn khiến anh ta vừa thấy ngứa vừa thấy khó chịu, nhất thời chẳng biết nên nói gì tiếp theo, chỉ biết dồn cơn giận vào việc lái xe.

Đi hết đường cao tốc, lúc chuẩn bị vào trung tâm thành phố, Hoa Tấn phá tan không gian im lặng:

- Ăn tối chưa?

- Em về nhà ăn tạm cũng được.

- Nhà em có gì ăn không? – Anh chuyển hướng: - Có cần ghé vào đâu mua nguyên liệu không?

Thư Hoàn ngạc nhiên, cảm thấy những lời này không nên xuất phát từ miệng Hoa Tấn.

Nếu là bình thường, anh ta sẽ lôi kéo cô đến một nhà hàng cao cấp nào đó. Suốt quãng đường, hai người không ngừng khoe mưu đầu trí, một người cố tìm cơ hội lôi cô lên giường, người kia thì chơi trò lạt mềm buộc chặt.

- ... Có cần đến cửa hàng tiện lợi mua đồ không? – Anh ta từ tốn đỗ xe, không chú ý đến sự khác lạ của cô.

- Hoa Tấn, anh bị gì vậy? – Thư Hoàn bật cười: - Anh cứ như một người khác ấy!

Anh phanh xe lại, nghiêm trang nói:

- Chuyện lần trước anh nói với em không phải em quên rồi đấy chứ?

- Anh sẽ cưới em chứ?

- Bây giờ không nói trước được! – Hoa Tấn nói rất nghiêm túc: - Dù sao cũng phải một thời gian nữa mới biết được!

Thư Hoàn bật cười không hề che giấu.

- Thư Hoàn, em có thái độ gì thế? – Hoa Tấn thoáng lúng túng: - Bây giờ anh cũng chẳng thể cầu hôn ngay với em được, đúng không?

Thư Hoàn mở cửa bước xuống mà mặt mũi vẫn thản nhiên như không, đi được nửa bước, cô quay đầu lại nói:

- Nếu một ngày nào đó anh thực sự thất bại trong tay em thì đừng hối hận đấy!

Hoa Tấn chau mày, trở lại với vẻ playboy thường thấy:

- Anh rất mong chờ!

Về nhà, việc đầu tiên của Thư Hoàn là lấp đầy dạ dày, nghỉ ngơi một lúc rồi xuống sân chạy bộ.

Mấy ngày không chạy khiến cô mới chạy được hai mươi phút đã thở phì phò, dừng lại nghỉ chân một lát rồi nghiêng rằng chạy thêm nửa tiếng nữa, bây giờ mới về nhà tắm rửa rồi đi ngủ.

Ý định của cô là muốn vận động một chút sẽ dễ ngủ hơn nhưng đến khi nằm xuống giường mới nhận ra biện pháp này gần đây không khả thi. Cô trở mình mấy lần trên giường, cuối cùng hết cách đành bật đèn dậy học tiếng Anh.

Cô đã đăng ký kỳ thi tiếng Anh cấp sáu vào tháng sáu này nhưng vì học kỳ này xảy ra quá nhiều chuyện nên kế hoạch ôn tập không được thuận lợi lắm. Ở trường đại học P, sinh viên năm nhất thi qua tiếng Anh cấp bốn là bình thường, điểm thi cấp bốn của Thư Hoàn gần đạt điểm tuyệt đối nhưng cấp sáu thì chỉ lẹt đẹt tầm 600, cô rất không hài lòng nên định thi lại lần nữa.

Quyển từ mới này cô đã học vô số lần, học nữa cũng không thấy có gì mới.

Trùng mắt thần thờ một lúc, cuối cùng cô dựa lưng lên thành giường, cầm máy tính bảng lên lướt web.

Trong mấy ngày không ở nhà, trên diễn đàn của trường P xuất hiện một bài post nóng bỏng tay, có hàng trăm comment.

Nhìn tiêu đề bài post, cảm giác buồn ngủ hoàn toàn tan thành mây khói.

“Lột trần cái mác ‘bach phú mỹ’, nghi ngờ mua túi hàng fake trên taobao.”

Chỉ một cái tiêu đề đã khiến Thư Hoàn lập tức đề cao cảnh giác.

Cô mở bài post ra xem nhưng chỉ kịp đọc được nội dung đại ý của nó. Người gửi là tài khoản mới lập, còn về đương sự, chủ thread chỉ nói một cách mơ hồ “Nữ sinh nổi tiếng là bach phú mỹ của trường ta”.

Ngón tay nhẹ nhàng trượt xuống dưới, thấy hình ảnh được post lên, Thư Hoàn híp mắt lại, một tia sáng lạnh lẽo thoáng hiện ở nơi tận sâu thẳm đáy mắt.

*

Hôm sau cô vẫn đi học như bình thường, môn học đầu tiên của ngày thứ hai là thống kê. Ngồi ở bàn thứ hai, vừa lấy sách giáo khoa và vở từ trong túi xách ra, cô đã nghe thấy tiếng xì xào khe khẽ vang lên từ những bàn phía sau, vài ánh mắt liếc qua khiến cô không tiếp tục những động tác đang làm.

- Đồ thật hay đồ giả thế nhỉ...? Có thật là nó không?

- Mấy hôm trước không phải vẫn thấy nó đeo chiếc của Dior hay sao?

Thư Hoàn thần nhiên quay xuống, cô gái ngồi sau lưng cô học cùng ngành nhưng khác lớp, gặp nhau thì cũng gật đầu chào xã giao nhưng không thân thiết. Cô mỉm cười với họ:

- Buổi trước mình nghỉ, cho mình hỏi hôm trước thầy giảng đến chỗ nào rồi?

Một cô gái trong số đó lập tức nở nụ cười nhiệt tình thái quá, cầm vở đưa liền cho Thư Hoàn:

- Cậu tự xem đi này.

Thư Hoàn đáp bằng một tiếng cảm ơn, lúc quay lên chép bài, cô nghe thấy tiếng xì xào khe khẽ hơn lúc nãy.

- Hôm nay nó không đeo...

- Cái này chẳng phải cũng là hàng hiệu sao... Nếu là tở, tở sẽ không khoe khoang dã man thế đâu...

Thư Hoàn chẳng thèm đếm xỉa, cô quẳng ngay những lời bàn tán đó ra khỏi suy nghĩ của mình, chép bài xong, cô lịch sự trả vở cho người ta thì cũng là lúc thầy giáo bước vào lớp. Đối với cô, hai tiết học này chẳng có gì khác thường, cô không để ý đến hai người ngồi cạnh là ai và những ánh mắt khác lạ của mấy đứa bạn cùng phòng.

Bữa trưa cô đi ăn một mình, trong lúc đó cũng có một cậu chàng lạ mặt đến ngồi đối diện cô, nét mặt có vẻ hơi hồi hộp:

- Này bạn, tôi ngồi đây được không?

Thư Hoàn gật nhẹ đầu rồi tập trung ăn cơm, không nói thêm một lời.

Cậu chàng ngồi đối diện rõ ràng đang vắt óc suy nghĩ cách bắt chuyện với Thư Hoàn nhưng Thư Hoàn giải quyết bữa trưa một cách nhanh chóng rồi cúi đầu đi ra ngoài, không cho cậu ta một cơ hội nào.

Trong trường gần như lúc nào cũng không thiếu các cậu trai lạ mặt xuất hiện mọi lúc mọi nơi muốn làm quen với cô. Họ không quan tâm liệu có phải cô gái này đã từng có rất nhiều bạn trai hay không, cũng không quan tâm liệu có phải danh tiếng của cô ta rất tệ hại hay không, chắc các chàng chỉ nghĩ cô ấy xinh xắn là đủ rồi.

Nếu là bình thường, Thư Hoàn có lẽ còn có tâm trạng nói đôi ba câu với anh chàng kia, vì cô hiểu rõ một điều: trên đời này không nên bỏ qua bất cứ cơ hội kết giao bạn bè nào vì ai dám nói trước liệu sau này người ta có thể giúp đỡ bạn hay không? Nhưng hôm nay, cô thực sự không có tâm trạng tiếp chuyện đám người ấy, chỉ muốn nhanh chóng về đi ngủ thôi.

Lúc mở cửa, đám bạn cùng phòng có vẻ hơi lạ.

Cô bình thần lấy hai cuốn sách trên bàn của mình, đang định đi thì nghe thấy giọng cười quái gở của Cố Hiểu Thần, nói với Lâm Lộ:

- Thì ra túi xách của Chanel cũng không đắt mày ạ! Một ngàn là mua được một cái rồi!

Đã một khoảng thời gian khá dài kể từ lúc nhập học nhưng thời gian cô sống trong ký túc thì rất ít ỏi nhưng cô vẫn có thể hiểu được thái độ thù địch của họ với mình.

Giống như mình với Hàn Tử Kiều vậy... nhưng điểm khác biệt là cô có thể giả bộ tốt hơn đám bạn này.

Trước đây, cô chưa bao giờ cự lại đám bạn cùng phòng, đó là vì cô không thêm để ý.

Cũng giống như một đứa trẻ lúc nào cũng đứng đầu lớp trong các kỳ thi, rõ ràng nó được nuôi dạy rất tốt nên dĩ nhiên sẽ không để ý đến mấy lời rèm pha của đám bạn học dốt về chỉ số thông minh của mình.

Nhưng lần này, cô dừng bước rồi cười thật to, nói thẳng vào mặt Cố Hiểu Thần:

- Dù chỉ là túi hàng fake loại A cũng cần phải xem ai đeo mới được.

Cố Hiểu Thần giật mình:

- Sao?

- Ý tôi là nếu cậu đeo túi Chanel thật mà đi trong sân trường, người ta cũng chỉ nghĩ đó là hàng fake loại A thôi. Chẳng ai nghĩ cậu đeo hàng xịn đâu. – Tầm mắt cô không bỏ lỡ cơ hội quan sát chiếc áo len váy màu hồng cánh sen trên người cô bạn, vẻ khinh bỉ không thêm giấu giếm: - Có thời gian đi rình mò người ta đeo túi xịn hay túi fake sao không chăm chỉ học hành đi mà lấy học bổng. Kể ra, với mức phí sinh hoạt hàng tháng của cậu, mua một cái túi hàng A chắc cũng phải nhịn cơm ba tháng đấy nhỉ? Hà tất phải vậy?

- Mày! – Cố Hiểu Thần đứng phắt dậy, giận đến run người: - Mày nhắc lại lần nữa xem?

Lâm Lộ vội vàng kéo cô ta ngồi xuống, lạnh lùng nói với Thư Hoàn:

- Thầy Đỗ ở văn phòng khoa đang tìm cậu đấy, tốt nhất cậu đừng có phách lối như vậy nữa, kéo lúc về lại cầm theo một tờ giấy xử lý.

Thư Hoàn không nhượng bộ, chỉ đứng đưng nhìn họ:

- Đúng lúc lắm. Tôi cũng đang muốn tìm thầy ấy nói chuyện, không biết ai đã dùng trộm máy tính của tôi!

Cô đi thẳng một mạch đến văn phòng khoa, không một lần ngoái lại.

Văn phòng khoa lúc này chỉ có một mình Đỗ Lỗi.

Thư Hoàn gõ cửa đi vào, vừa thấy cô, Đỗ Lỗi có vẻ bối rối.

- Thầy Đỗ tìm em ạ?

Đỗ Lỗi khẽ húng hắng ho một tiếng:

- Ngồi đi.

- Chuyện nhà giải quyết xong chưa? – Anh ta hỏi với vẻ nghiêm túc: - Sao vẫn chưa về báo cáo?
- Em vừa về hôm qua. Vừa này phải đi học nên bây giờ mới đến được ạ.
- Thư Hoàn này, gần đây các sinh viên trong khoa mình đang đồn thổi, em... tốt nhất nên chú ý một chút.
- Đôi mắt Đỗ Lỗi lấp lánh: - Dù sao đối với một sinh viên, việc học vẫn là quan trọng nhất, ba cái chuyện hàng hiệu đó chẳng thực tế chút nào!
- Thầy Đỗ, em cũng đang định tìm thầy! – Thư Hoàn lãnh đạm nói: - Bài post trong diễn đàn trường thầy cũng đọc rồi đúng không? Sao ạ? Khoa không định xử lý nó sao?

Đỗ Lỗi giật mình:

- Em cũng đọc rồi à?

Hôm nay Thư Hoàn mặc áo phông trắng, quần short jean và giày lông thú màu vàng chấy, cổ áo không cao không thấp, vừa vặn để lộ chiếc cổ trắng trẻo... Cách ăn mặc trong sáng đơn giản nhưng cô lại có vẻ rất hung hăng.

- Hình ảnh về việc trao đổi buôn bán giữa hai bên tuy đã được làm mờ nhưng những con chữ ấy đều chỉ rõ là em, khoa mình không định bảo vệ quyền riêng tư của sinh viên sao? -Thư Hoàn cười lạnh lùng: - Còn nữa, hôm nay em có tình mang mấy thứ này đi để thầy xem, thầy xem có phải em mua hàng A không?

Cô rải một loạt hóa đơn mua hàng ở trung tâm mua sắm lên mặt bàn, chỉ vào chúng:

- Em cũng có thể đi với thầy đến trung tâm mua sắm đối chất!
- Cái này... Không cần đến mức này Thư Hoàn ạ. – Đỗ Lỗi lúng túng nói: - Thầy không có ý đó, nhưng tin đồn giữa các sinh viên thực sự không dễ nghe.
- Đúng là không dễ nghe, vì thế thầy mới không có ý định điều tra xem ai đã làm chuyện này sau lưng em, thầy không định lấy lại công bằng cho em ạ? – Thư Hoàn bình tĩnh nói: - Đến trung tâm quản trị mạng của trường tra IP là biết ngay người nào làm đúng không thầy?
- Cái này... - Đỗ Lỗi cười gượng: - Có phải chuyện bé xé ra to không?
- Thầy không đi điều tra xem bạn nào nói xấu sau lưng em mà lại kêu em đến, bảo em chú ý đừng gây ảnh hưởng! Có người xâm phạm quyền riêng tư của em, lại còn buông lời phỉ báng bịa đặt cho em mà thầy cũng mặc kệ được hả?! – Im lặng một lúc, Thư Hoàn nhếch môi: - Nếu thế em sẽ gửi thư vào hòm thư của thầy hiệu trưởng, chắc chắn phải có người xử lý vụ việc này!
- Haiz, em... Thư Hoàn, khoan đã. – Đỗ Lỗi gọi cô lại với vẻ chào thua: - Thầy có bảo mặc kệ đâu nào? Dù sao em cũng phải nghe thầy nói hết đã chứ!

Thư Hoàn cười vẻ chế giễu, nhìn người thầy giáo trẻ cam đoan với mình:

- Thầy chắc chắn sẽ cho em một câu trả lời thuyết phục!

Tối hôm đó Thư Hoàn nhận được điện thoại của Đỗ Lỗi, nói là bài post đã bị xóa, còn việc ai là người đăng nó lên khoa vẫn đang điều tra, bảo cô đừng nóng vội.

Cô đang nhàn rãi sơn móng tay, bật loa ngoài, nói “Cảm ơn thầy!”

Cúp máy tâm trạng cô mới bình thường trở lại, đến khi móng tay đã hơi se lại mới bật máy tính, bắt đầu viết thư.

Bức thư này cô đã đắn đo rất lâu, chuẩn bị gửi đến nhân viên phòng nhân sự phụ trách các vấn đề về đào tạo thực tập sinh của Thụy Đức, nói ra ý định muốn đổi vị trí công tác của mình, nhưng trước khi gửi đi, cô không khỏi do dự, dù sao cô cũng mới công tác ở phòng thư ký chưa được bao lâu, không biết mình làm vậy có khiến người ta đánh giá không.

Lúc vừa kích hoạt tài khoản dành riêng cho mình trong công ty*, cô thấy trong đó có một thư mới chưa đọc.

*: trong các công ty lớn, mỗi nhân viên được cấp một địa chỉ mail riêng để liên lạc trong công việc, còn có thể lấy tên miền là tên miền riêng của công ty, do công ty đăng ký riêng (cái này tùy vào từng công ty).

Khi thấy tên người gửi, Thư Hoàn cảm thấy hô hấp của mình như chậm lại.

Theo lý mà nói, với chức vụ hiện tại của mình, cô chắc chắn không thể có liên hệ thư từ trực tiếp gì với Hoắc Vĩnh Ninh được. Hít một hơi thật sâu Thư Hoàn mới dám mở thư ra đọc.

“Tôi đã đề nghị điều cô tới thực tập tại bộ phận thương mại quốc tế, nếu đồng ý xin hãy liên hệ trực tiếp với XXX.”

Thư Hoàn nhìn chằm chằm những con chữ này hồi lâu, bất giác thở phào nhẹ nhõm, tác phong giải quyết công việc thế này quả nhiên là của Hoắc Vĩnh Ninh.

Trước nay, cô chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ vào làm việc ở một trong những bộ phận quan trọng nhất của Thụy Đức, chỉ cảm thấy nếu đứng trên lập trường của Hoắc Vĩnh Ninh, mình đã không còn phù hợp ở lại bên cạnh anh nữa, không ngờ anh lại chủ động đưa ra lời mời chuyển vị trí công tác này.

Kết quả còn tốt hơn cả suy nghĩ của chính cô.

Đơn giản, gọn gàng, không hạ thấp nhược điểm của đối phương, cũng không tỏ vẻ thiếu thốn tình cảm, thậm chí qua đó còn thể hiện thái độ của anh – đêm đó là chuyện ngoài ý muốn, sau này sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Cô xóa lần lượt từng con chữ trong lá thư do chính mình vừa viết, mắt nhìn con trỏ đang nhấp nháy trong trang giấy trắng tinh, đột nhiên trong lòng lại trào dâng cảm giác mông muội.

Đây là kết quả mà cô muốn nhưng cũng hoàn toàn chứng minh một điều: Anh không hề có một chút tình cảm nào với cô hết.

Anh chuyển cô đến một bộ phận rất tuyệt vời, đó là lời khen cho biểu hiện trong công việc của cô, và cũng là sự bồi thường và lời xin lỗi cho chuyện xảy ra đêm đó.

Vậy cũng tốt, cuộc đua này sẽ công bằng hơn một chút.

Thư Hoàn gập máy tính lại, bình thần suy nghĩ: Dù sao cái cô muốn từ xưa đến nay chưa bao giờ là tình cảm của anh.

*

Hôm sau trở về Thụy Đức thực tập, như bình thường cô đến phòng thư ký trước, bàn giao một số công việc cho đồng nghiệp.

Việc chỉnh sửa số liệu và ghi chép lại vô cùng phức tạp mà Lưu Dương giao cho cô trước khi Thư Hoàn xin nghỉ đã được cô hoàn thành xong xuôi, sau khi đưa USB cho Lưu Dương, chị ta hớn hờ ra mặt:

- Ô, em làm xong hết rồi ư?

Thư Hoàn mỉm cười:

- Nhanh lắm ạ, em tranh thủ giờ tan học làm một loáng là xong.

- Chị còn nghĩ nếu chẳng may em chưa làm xong cũng không sao... - Lưu Dương mỉm cười nhưng lại thấp thoáng vẻ chột dạ: - Em đã làm việc trong văn phòng này khá lâu, mọi người còn chưa có dịp cùng liên hoan một bữa thì em đã chuyển đi mất rồi.

- Lúc nào chẳng được, dù sao em vẫn thực tập trong công ty mà. - Thư Hoàn mỉm cười đáp lại rồi hướng ánh mắt về phía văn phòng của Hoắc Vĩnh Ninh: - Ngài Hoắc lại đi công tác rồi hả chị?

- Ủ, vẫn chưa về em ạ. - Lưu Dương nói nhỏ hơn: - Sếp Hoắc thực sự rất coi trọng em đấy, bộ phận quốc tế chưa bao giờ nhận thực tập sinh, em là người đầu tiên.

Thư Hoàn tỏ ra mừng rỡ một cách thái quá, rồi cũng hạ thấp giọng hỏi:

- Ngài Hoắc có biết tên của em không nhỉ? - Cô lẩm bẩm: - Em còn tưởng ngài ấy chẳng biết em là ai chứ!

- Lần này em chuyển đi đúng là do HR đề nghị nhưng sếp Hoắc đích thân phê duyệt đấy!

Thư Hoàn gật đầu, kính cẩn nói:

- Sau này em sẽ cố gắng làm việc chăm chỉ hơn nữa.

Nghe câu này, Lưu Dương không nhin được mà bật cười:

- Được rồi, em mau đến trình diện sếp mới đi!

Ngày đầu tiên sau khi được điều chuyển công tác, một xấp dày tài liệu mà tổ trưởng đưa khiến Thư Hoàn nhanh chóng trở nên quen thuộc.

Thư Hoàn lặng lẽ học thuộc từ mới trong xấp tài liệu đó, chủ động đi tiếp nước cho phòng họp ở đối diện hai lần, chẳng mấy chốc đã đến giờ tan sở. Nhìn thấy các đồng nghiệp không ai có ý định ra về, Thư Hoàn biết họ đang chờ để tham gia một cuộc họp trực tuyến với đối tác nước ngoài, bèn hỏi:

- Mọi người có cần em đặt giúp cà phê và bữa tối không ạ?

Quả nhiên có người đáp:

- Tốt quá! Không muốn ăn ở nhà ăn nữa đâu, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có vài món đó...

Thư Hoàn đặt cơm cho các đồng nghiệp rồi ăn uống xong thì tổ trưởng trước khi vào phòng họp còn cố tình dặn cô:

- Em có thể về trước, không cần chờ mọi người đâu.

Cô mỉm cười thay câu trả lời rồi thu dọn túi xách. Chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại, là tin nhắn của Hoa Tấn:

“Tan sở chưa? Anh chờ em ở lối ra nhé!”

Thư Hoàn cau mày.

Thực ra xưa nay Hoa Tấn không có kiên nhẫn chơi trò nhắn tin, nhưng gần đây anh ta lại có vẻ rất chăm nhắn tin hỏi han, cô không coi lời thông báo bắt đầu theo đuổi mình của anh ta là thật lòng và cũng không muốn gặp gỡ anh ta ở gần công ty, nếu bị các đồng nghiệp bắt gặp sẽ khó tránh khỏi biến thành chủ đề trong mấy câu chuyện lúc nhàn rỗi của họ. Nghĩ rất lâu, Thư Hoàn trả lời:

“Hôm nay em không đi làm, ở nhà suốt!”

Lúc đi thang máy xuống cô đã tính toán cẩn thận, nếu đi ra ngoài từ cửa sau của công ty rồi đi thẳng đến trạm tàu điện ngầm, có lẽ sẽ không bị Hoa Tấn bắt gặp.

Nhưng cô hoàn toàn không ngờ Hoa Tấn cũng không nói thật, anh ta không chờ ngoài đường mà lại thành thơi ngồi trong đại sảnh dưới tầng 1.

Vừa bước ra khỏi thang máy, Thư Hoàn liếc mắt đã nhìn thấy anh ta đang thành thơi ngồi trên sofa, cô rất bất ngờ, theo bản năng định bước trở lại vào thang máy thì anh ta đã đứng dậy, vẫy tay với cô, mỉm cười như có như không từ phía xa xa.

Dù nói dối bị vạch trần ngay tại chỗ nhưng Thư Hoàn không bận tâm, cô vờ như không nhìn thấy anh ta, cầm túi vội bước đi ra cửa lớn.

Hoa Tấn có hơi giận, đôi chân dài nhấc lên định đuổi theo thì bỗng nghe thấy đằng sau có người đang gọi tên mình.

Anh ta quay lại liếc nhìn bằng ánh mắt không mấy bình tĩnh rồi đành dừng bước, cất tiếng chào hỏi với đôi lông mày nhíu chặt:

- Ô, về rồi đó hả?

Hoắc Vĩnh Ninh đi vào từ cửa sau, nhìn anh ta với nét mặt điềm nhiên:

- Sao? Đến tìm tôi à?

*

Hoa Tấn lưu luyến nhìn theo hướng mà Thư Hoàn vừa biến mất, do dự một lát, anh ta mỉm cười:

- Khi không tìm anh làm gì? Tôi đang chờ người ta mà.

Sắc mặt Hoắc Vĩnh Ninh hơi trầm xuống. Trước kia, Hoa Tấn cũng từng theo đuổi một cô gái là nhân viên của công ty anh, cả một xe ô tô chất đầy hoa hồng dừng ngay dưới sân, cuối cùng anh ta chỉ bằng một chữ “chán” mà chia tay cô gái ấy, chuyện này cũng đồn thổi đến tai Hoắc Vĩnh Ninh vài lần. Nhưng kể cả lần đó cũng không thấy anh ta kiên nhẫn ngồi đợi người ta như thế này.

Người mà Hoa Tấn chờ đợi lần này là ai, anh đã nhận ra rồi.

- Đợi ai thế? – Giọng điệu của Hoắc Vĩnh Ninh rất bình tĩnh: - Có cần đến chỗ tôi ngồi một lúc không?

Hoa Tấn tỏ vẻ sốt sắng:

- Lần sau nhé. Tôi đi trước đây!

Hoắc Vĩnh Ninh im lặng một lúc, thật ra anh có thể nhận thấy thái độ tránh né của Thư Hoàn đối với Hoa Tấn lúc anh gọi Hoa Tấn ban nãy, bây giờ nhớ lại cũng thấy khó hiểu.

Ngoài tối hôm đó, anh không còn quan hệ nào với Thư Hoàn nữa, và cũng không định có quan hệ gì với cô. Có người theo đuổi là việc riêng của cô. Anh đã cảnh tỉnh chính mình không được nhúng tay vào việc của cô ấy nữa, hãy coi chuyện đã xảy ra là quá khứ!

Nhưng anh vẫn nhúng tay vào, có lẽ... vì anh thấy áy náy trong lòng, nên muốn giúp cô một chút.

- Phải rồi, không phải văn phòng của anh mới có thêm một cô gái trẻ hay sao? – Mới đi được hai bước Hoa Tấn đã quay lại.

Hoắc Vĩnh Ninh bình thản đáp:

- Tôi không để ý.

- Họ Thư, bữa tiệc lần trước cô ấy còn vào phòng tặng quà cho khách mà, anh giúp đỡ cô ấy một chút nhé.
- Hoa Tấn cười nói: - Cứ coi như tôi nhờ anh, nhưng đừng để cô ấy biết!

- Anh thật lòng đấy à? – Ánh mắt Hoắc Vĩnh Ninh có vẻ nghiêm túc hơn: - Hoa Tấn, nếu không thật lòng, anh đừng có công tư không rõ ràng như vậy!

Hoa Tấn cười ngại ngùng, như thể bị người ta nắm thóp:

- Cứ coi là thật lòng đi.

Hoắc Vĩnh Ninh nhếch môi, nụ cười thoáng vẻ mỉa mai:

- Thư Hoàn đúng không? Sao? Yêu cô ấy từ cái nhìn đầu tiên à?

Hoa Tấn cười cợt:

- Đâu có, chúng tôi quen nhau lâu rồi. Tôi đi trước đây, nói chuyện sau nhé!

Nhìn dáng vẻ vội vã của anh ta, Hoắc Vĩnh Ninh đứng im tại chỗ, một bóng mờ nhạt màu hiện lên trong lòng anh.

Có lẽ đã thấy nhiều sự ganh đua dữ dội và đủ loại mách khéo xảo trá trên thương trường, âm mưu này kế hoạch kia nên một người vốn luôn cảnh giác như anh ngay lập tức đã nhận thấy một điều gì đó bất thường... Anh quay đi rồi chậm chậm bước về phía thang máy, bấm lên tầng trên.

Vách tường kim loại bóng loáng của thang máy phản chiếu bóng dáng anh, áo sơ-mi trắng và quần âu đen tuy đơn giản nhưng lại có vẻ nhàm chán, đó chẳng qua chỉ là một sự phối hợp ổn thỏa nhất mà thôi.

Nhưng trong lòng lại thấp thoáng cảm giác bất an, anh có cảm giác như vừa bị sập bẫy.

Lúc cửa thang máy mở ra, Hoắc Vĩnh Ninh gọi điện thoại, nói vài câu ngắn gọn cho trợ lý của mình, nhưng lúc đi đến trước cửa văn phòng anh vẫn không sao thoát ra khỏi cảm giác u ám nặng nề này.

Anh lại bấm điện thoại nội bộ, dặn dò hai câu. Mười phút sau, hồ sơ cá nhân và sơ yếu lý lịch của Thư Hoàn đã được HR gửi đến hòm thư của anh.

Trên hồ sơ là tấm ảnh 3x4, mái tóc dài được cô buộc gọn phía sau, để lộ vầng trán rộng mịn màng và một khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ lớn hơn bàn tay một chút, cách trang điểm cẩn thận mà nền nã, đó gần như là một bức ảnh hoàn mỹ, quả thực là một cô gái trẻ tuổi khiến đàn ông chỉ cần nhìn thấy thôi cũng đủ điều đứng. Đáy mắt Hoắc Vĩnh Ninh dần hội tụ thành một cơn lốc nhỏ, anh bấm điện thoại nội bộ gọi cho HR.

“Nếu hồ sơ này là đúng thì đợt trước các anh tiến hành lựa chọn thực tập sinh trong số các sinh viên tốt nghiệp năm nay cơ mà?”

HR trả lời:

“Thư Hoàn là do bên trường đề cử, tuy không phải sinh viên tốt nghiệp năm nay nhưng màn thể hiện của cô bé trong cuộc phỏng vấn còn tốt hơn cả các sinh viên năm cuối, lại có thời gian làm việc phù hợp với yêu cầu của công ty, chúng tôi linh động, muốn chọn người xuất sắc nhất. Ngài Hoắc, có vấn đề gì không ạ?”

Hoắc Vĩnh Ninh im lặng một lát rồi điềm tĩnh trả lời:

“Không sao.”

Thư Hoàn không biết Hoắc Vĩnh Ninh đang âm thầm điều tra mình.

Cô bắt xe về nhà, thở phào nhẹ nhõm khi thấy Hoa Tấn không dai dẳng bám theo. Vừa mới chuyển vị trí công tác nên còn rất nhiều nghiệp vụ cô cần phải làm quen, bữa tối hối hả ép cho mình một ly nước chanh, ngâm thêm một bát yến mạch, rồi mới ngồi vào bàn bắt đầu đọc tài liệu.

Di động kêu ting một tiếng, báo hiệu có tin nhắn mới.

Cô biết 80% là tin nhắn Hoa Tấn mời cô ra ngoài dùng bữa. Rất lâu sau đó cô mới dần đo mở ra đọc.

Tin nhắn từ một số điện thoại lạ: “Có giấy thông hành Hong Kong không? Cuối tuần theo tôi đến Hong Kong.”

Trái tim cô đập ngày càng nhanh hơn, không cần biết tên người gửi tin nhắn, chỉ từ cách nói này cô đã nhận ra người đó là ai.

Chưa kịp định thần thì tin nhắn thứ hai đã được gửi đến điện thoại di động của Thư Hoàn.

Lần này là thông tin về chuyến bay và khách sạn. Có lẽ anh chuyển tiếp tin này từ tin của thư ký gửi cho mình nên ngay cả kính ngữ “ngài Hoắc” ở đầu tin nhắn cũng chưa xóa.

Thư Hoàn nắm chặt di động trong tay, nhìn hai tin nhắn kia, nét mặt cô hoàn toàn vô cảm.

Nhìn thì có vẻ dịu dàng ân cần hỏi cô có giấy thông hành Hong Kong không nhưng thực ra hoàn toàn không cho cô một cơ hội nào để thương lượng, chỉ như đang nhắc nhở về một thực tế: cuối tuần anh muốn nhìn thấy cô ở Hong Kong... cho dù cô không có giấy thông hành thì cũng phải nhanh chóng có được trong khoảng thời gian cho phép.

Anh có ý gì đây?

Chuyến cô đến nơi khác làm việc không phải là muốn sau này hai người hoàn toàn không còn quan hệ gì nữa hay sao. Tại sao bây giờ lại hành động như vậy?

Thư Hoàn chau mày, trực giác mách bảo cô rằng sự việc lần này hoàn toàn không đơn giản. Nhưng trước khi bản thân hiểu được vấn đề, cô vẫn quyết định đi bước nào tính bước đó.

Cẩn thận trả lời một tin “Thưa ngài Hoắc, tôi biết rồi ạ.”, Thư Hoàn tắt điện thoại vì cô biết chắc chắn anh sẽ không trả lời mình nữa.

Chuyến bay đến Hong Kong được đặt lịch vào thứ năm. Đầu tiên Thư Hoàn sắp xếp công việc thực tập của mình một cách ổn thỏa rồi về khoa xin phép.

Việc xin phép thực tế diễn ra rất thuận lợi. Bây giờ thấy cô, Đỗ Lỗi luôn tỏ vẻ đứng đắn đạo mạo, thậm chí chẳng hỏi han gì mà cho nghĩ luôn, chỉ là lúc cô sắp đi, anh ta mới nói:

- Đây là bản kiểm điểm của bạn cùng phòng ký túc của em, em xem qua đi.

Thư Hoàn nhận lấy, đọc lướt thật nhanh một lượt, dưới cùng là chữ ký của Lâm Lộ và Cố Hiểu Thần. Cô hiểu rằng đây có lẽ là sự nhượng bộ lớn nhất của họ... đối với lòng tự kiêu hãnh của một “nữ sinh” mà nói, có khi giải thích còn đau khổ hơn cả cái chết. Hiện tại cô không có ý định làm khó bạn cùng phòng nên chỉ gật đầu:

- Em chỉ mong họ lần sau đừng nhằm vào em là được rồi.

Đang là giờ lên lớp buổi chiều nên con đường rợp bóng mát trong sân trường vắng tanh. Thời tiết tháng năm đã hơi nóng bức, ánh nắng rực rỡ xuyên qua khe lá sum suê chiếu xuống khiến phần da thịt dưới mái tóc dài hơi ẩm ướt. Thư Hoàn chợt dừng bước, ánh mắt hướng về bảng thông báo của toàn trường.

Học viên nghệ thuật năm nào cũng tổ chức buổi biểu diễn tốt nghiệp nhưng rất ít khi có những buổi biểu diễn độc quyền, cho dù là có thì với khoản kinh phí eo hẹp, việc mời giới truyền thông cũng có vẻ hơi tạm bợ.

Nhưng Hàn Tử Kiều thì không như vậy.

Việc sắp xếp cho bài múa đơn lần này gần như có thể nói là không màng đến chi phí, họ mời các nhiếp ảnh gia đến từ các tạp chí nổi tiếng nhất, ngay cả thiệp mời cũng được làm bằng chất liệu mềm mại như tơ lụa, chữ bên trong thếp bạc, cảm giác khi sờ lên tấm thiệp thật dễ chịu, tuy đơn giản nhưng không mất đi vẻ cao quý. Cho dù là các buổi biểu diễn của vũ công đẳng cấp thế giới chắc cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Tuy Hàn gia giàu có nhưng tận tâm tận sức như vậy thì lại là một người khác.

Tầm mắt của Thư Hoàn lướt nhanh trên những cái tên trong phần “hợp tác truyền thông”, mỗi công ty trên đó đều là bạn làm ăn đã từng hợp tác với Thụy Đức, là những công ty quan hệ công chúng có mối quan hệ hữu hảo với Thụy Đức.

Cô khẽ nhếch môi. Tất cả mọi thứ trên đời này, trong khi rất nhiều người dù mong mỗi mắt cũng chẳng có được thì một số người khác tuy có được nhưng lại chẳng thèm coi trọng.

Đó chính là vận mệnh.

Lúc chờ máy bay ở sảnh, Thư Hoàn nhận cuộc gọi từ một số điện thoại lạ.

Đối phương hỏi cô bằng thái độ rất lịch sự:

“Thư tiểu thư, cô có ở sân bay không ạ?”

“Tôi đang ở sảnh đợi. Anh là?”

“Tôi họ Triền, là trợ lý của ngài Hoắc. Tôi gọi điện báo cho tiểu thư biết, sau khi máy bay đáp xuống Hong Kong sẽ có xe riêng đến đón và đưa tiểu thư đến khách sạn.”

Thư Hoàn nhanh chóng lục tìm trong trí nhớ một lượt tất cả các trợ lý của Hoắc Vĩnh Ninh, theo cô biết, hình như không có người trợ lý nào như vậy... Cũng có thể người này là trợ lý riêng của Hoắc Vĩnh Ninh, chắc là vì Hoắc Vĩnh Ninh không muốn cho người trong công ty biết quan hệ giữa anh và cô chẳng?

Cô mỉm cười đáp lại:

“Vâng, sau khi đến nơi tôi sẽ liên lạc với anh.”

Đúng giờ, máy bay hạ cánh xuống sân bay Hong Kong. Sau khi làm xong thủ tục hải quan, Thư Hoàn vào toilet xem lại cách trang điểm và ăn mặc. Hôm nay cô cố ý mặc đồ theo phong cách nhẹ nhàng đơn giản, thậm chí còn không khiến người ta chú ý bằng lúc đi học, không thể nói rõ lý do của điều này, có lẽ là do trực giác. Đã mấy ngày cân nhắc đắn đo nhưng cô vẫn không hiểu được ý định của Hoắc Vĩnh Ninh khi gọi mình tới đây.

Tất nhiên anh sẽ không đích thân đến đón mà chỉ phái vị trợ lý trong điện thoại có vẻ vô cùng lịch sự họ Triền kia đứng chờ ở lối ra. Vừa thấy cô, trợ lý Triền đã bước lên đón lấy va ly rồi ân cần hỏi:

- Thư tiểu thư, ngài Hoắc dặn tôi đưa cô đến khách sạn trước để cô có thể tranh thủ nghỉ ngơi.

- Vâng. – Thư Hoàn gật đầu, do dự một lát cô hỏi: - Ngài Triễn... Ngài Hoắc hiện đang làm gì ạ?
- Ngài Hoắc vẫn đang họp, tối nay sẽ đến gặp cô. – Chàng thanh niên trẻ mỉm cười: - Cô cứ gọi tôi là Triễn Phong được rồi.

Xe dừng trước cửa khách sạn Bán Đảo.

Thang máy đi một mạch lên trên. Do sự có mặt của nhân viên phục vụ phụ trách xách hành lý nên Triễn Phong cũng không tiện nói nhiều, ánh mắt anh ta chỉ lướt qua bàn tay đang nắm chặt thành nắm đấm, buông thõng bên người của Thư Hoàn rồi khẽ mỉm cười:

- Thư tiểu thư mệt lắm phải không?

Phục vụ đi trước, Thư Hoàn và Triễn Phong sóng vai đi phía sau, mỗi bước chân đều giẫm lên tấm thảm mềm mại. Cầm cô hếch lên, cười khẽ:

- TrỢ lý nào cũng phải hiểu lòng người khác như anh sao? Anh thừa biết tôi không phải mệt, mà là căng thẳng.

Sự bình thản của cô thật sự khiến Triễn Phong nhất thời không biết tiếp lời thế nào, chỉ biết cười ngượng ngùng.

Sau khi xếp hành lý gọn gàng, nhân viên ngay lập tức rời khỏi phòng, Triễn Phong cũng không nán lại lâu. Chẳng mấy chốc chỉ còn một mình Thư Hoàn trong phòng.

Trong cái thành phố tắc đứ tắc vàng này, căn phòng này lại rộng rãi đến khó tin.

Trên ban công duy nhất của khách sạn sang trọng có thể nhìn thẳng ra cảng Victoria, Thư Hoàn đứng bồi hồi thật lâu.

Chưa đến đêm khuya, ánh chiều hoàng hôn dừng lại trên làn nước biển xanh thẫm mát lạnh, những tòa nhà cao cao thấp thấp, tiền tài, quyền lực, danh tiếng ở bờ bên kia... đều là những dấu hiệu không thể rõ ràng hơn của thành phố này, còn cô bây giờ đang quan sát hết thấy, gần như vậy mà cũng xa đến thế.

Gió lạnh táp vào mặt, Thư Hoàn hít sâu một hơi rồi trở vào phòng khách. Đúng lúc này, phục vụ cẩn thận trải khăn lên mặt bàn, đặt thức ăn xuống rồi mới mời Thư Hoàn ngồi.

Chiếc đĩa bằng sứ xương trắng tinh mang lại cảm giác ấm áp, thịt gà tươi ngon, Thư Hoàn miễn cưỡng ăn nửa miếng thì nhận được tin nhắn của Triễn Phong: “Khoảng 40 phút nữa ngài Hoắc về đến nơi.”

Thư Hoàn nhanh chóng tính toán thời gian, chỉ cần hai mươi phút trang điểm lại nên cô cũng không vội vàng mà thong thả dùng dao nĩa cắt đồ ăn. Món phụ ăn kèm với gà là khoai tây chiên, được rán giòn tan và rất ngon. Cô ăn hai miếng rồi ngồi thêm một lúc mới đứng dậy vào nhà vệ sinh trang điểm lại.

Cô gái trong gương có gương mặt được trang điểm rất cẩn thận và hoàn hảo, thực tình không có gì phải chỉnh sửa.

Thư Hoàn nhìn bản thân hồi lâu, lấy phấn má hồng ra dặm lại một cách tượng trưng để sắc mặt mình có vẻ tươi tắn hơn chút.

Bỗng ngoài cửa xuất hiện tiếng động rất khẽ, cô cứ tưởng phục vụ đến dọn bàn, nhưng tự nhiên lại thấy khác lạ, tìm đập nhanh hơn, bèn hồi hã dọn đấm mỹ phẩm trên giá bên cạnh lại rồi vội vàng đi ra.

Hoắc Vĩnh Ninh về rồi.

*

Đứng ngay bên bàn ăn ngoài phòng khách, chiếc ghế dựa mà cô vừa ngồi còn lệch sang một bên, không nhiều món được bày trên bàn. Dáng người anh cao ráo, lại hơi khom xuống một chút, tầm mắt dừng lại trên chỗ thức ăn thừa của cô.

- Ngài Hoắc. – Thư Hoàn nhẹ nhàng cất tiếng, giọng nói có vẻ hồi hộp: - Ngài về rồi!

Hoắc Vĩnh Ninh có vẻ không bất ngờ với sự xuất hiện đột ngột của cô, ánh mắt anh không hướng về phía cô mà chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc đĩa sứ tròn to màu trắng kia, khẽ hỏi:

- Cô làm đây sao?

Xếp khoai tây chiên thành một cái miệng ngoác rộng, hai quả cà chua bi là hai con mắt, rồi dùng sốt cà chua vẽ thành hai bên ria mép.

Chiếc đĩa có vẻ rất đáng yêu, dùng thức ăn xếp thành mặt hề.

Cô từ nhỏ tính tình quái đản, thường tự nghĩ trò chơi giết thời gian lúc chờ ai đó trong nhà hàng hoặc lúc nhàm chán vô vị không có việc gì làm.

Thư Hoàn cảm nhận được mí mắt mình đang giàn giụa nhưng lại nói với vẻ rất điềm nhiên:

- Vâng ạ. Ở trường ai cũng chơi trò này, nếu có xương gà còn có thể xếp thành một con thú nhỏ nữa cơ.

Cuối cùng Hoắc Vĩnh Ninh cũng ngẩng lên nhìn cô, trong đôi mắt sâu thăm thẳm vụt qua một tia sáng nhưng cuối cùng nó cũng tắt ngúm, anh vẫn như mọi khi.

- Có mệt không?

Thư Hoàn lắc đầu, nhìn anh bằng ánh mắt thắc mắc.

Anh đưa tay tháo cúc áo sơ mi rồi bình thản liếc cô một cái:

- Ra ngoài mua sắm thôi.

Thư Hoàn ngẩn ra:

- Ngài gọi tôi tới đây...

- Đi về rồi nói. – Dù giọng điệu rất nhạt nhòa nhưng không cho phép ý kiến cũng không định giải thích nổi thắc mắc cho cô.

Thư Hoàn đành nói:

- Vậy tôi đi thay quần áo đã.

Cặp con người của Hoắc Vĩnh Ninh hệt như hai con dao nhỏ, lướt qua bộ đồ Thư Hoàn đang mặc trên người, anh nhếch môi:

- Thôi khỏi, mặc như vậy rất hợp.

Thư Hoàn có cảm giác những lời này của anh còn ẩn chứa một hàm ý khác nhưng lại không thể nói rõ cụ thể là gì, cô bèn nhìn vào vách tường kim loại bóng loáng trong thang máy đánh giá lại cách ăn mặc của bản thân lần nữa. Cách ăn mặc trước mắt anh lúc này không quá cầu nệ, chỉ đơn giản là một chiếc váy ngắn màu đen, tóc dài buộc lỏng sau gáy, giày múa đế bằng, thứ trang sức duy nhất chỉ là một chiếc dây chuyền ngọc trai, không phải hàng hiệu, chỉ có thể miễn cưỡng gọi là đẹp mắt mà thôi.

Nhưng cô nghĩ đến hai chữ “rất hợp” kia, hình như giọng điệu có vẻ giấu cợt.

Tsim Sha Tsui(*) xưa nay luôn là tụ điểm của khách du lịch. Cách không xa khách sạn Bán Đảo là một khu trung tâm thương mại sang trọng, mọi lúc mọi nơi đều có thể nghe thấy đủ loại khẩu âm của khách du lịch đến từ Đại lục khiến cho thành phố mang nét phong tình độc đáo này trở nên thân thiết hơn với cô.

(*)Tsim Sha Tsui là một khu chợ lớn, nơi có cảng lớn của Hong Kong, cùng với khu mua sắm, cửa hàng, chợ và các trung tâm thương mại. Nơi này nổi tiếng với các cửa hàng chuyên bán đồ hiệu.

Thư Hoàn đi cạnh Hoắc Vĩnh Ninh, trong lòng vẫn chưa hết thắc mắc.

Dù nơi đây đâu đâu cũng là các cửa hàng bán đồ hàng hiệu nhưng người như anh, nếu muốn mua thứ gì, chắc chắn sẽ không đến những nơi thế này.

- Có muốn xem túi xách không? – Hoắc Vĩnh Ninh dừng chân trước cửa hàng treo logo hai chữ C(*): - Tôi thấy con gái ai cũng thích thương hiệu này, đúng không?

(*) Logo của thương hiệu Chanel.

Rõ ràng trong cặp mắt sáng ngời của anh là hình bóng hối hả của dòng người qua lại tấp nập nhưng khi Thư Hoàn nhìn vào đó, cô chỉ trông thấy sự xa cách và lạnh lùng. Cô dừng bước, lòng dội lên cảm giác bất an:

- Ngài Hoắc...

Anh bình tĩnh nhìn vào cửa hiệu:

- Vào xem đi.

Nhân viên bán hàng đã sớm luyện được cặp mắt tinh tường, nhìn qua là biết ngay ai là kim chủ, hoặc giả cô ta chẳng lạ gì chuyện kim chủ đưa các cô gái trẻ đến mua túi xách hàng hiệu, chẳng thể ý kiến, cô ta ân cần giới thiệu một chiếc túi xách kiểu dáng cổ điển, đồng thời liên tục theo dõi sắc mặt Hoắc Vĩnh Ninh.

Trong suốt quá trình Thư Hoàn đều giữ nụ cười trên môi, không nói năng gì, cuối cùng Hoắc Vĩnh Ninh chọn giúp cô một chiếc, quay sang hỏi:

- Thích chiếc này chứ?

Thư Hoàn gật đầu. Lúc thanh toán và gói lại, cô rút thẻ tín dụng của mình ra, toan đưa cho thu ngân thì bị Hoắc Vĩnh Ninh chặn lại.

- Để tôi.

Thư Hoàn không thu tay lại, cô nhìn thẳng vào cô thu ngân kia, kiên quyết nói:

- Quẹt thẻ này đi ạ.

Hoắc Vĩnh Ninh nhẹ nhàng lật bàn tay lại, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên cổ tay cô, khẽ nói bằng chất giọng hơi lạnh lạnh:

- Dừng để tôi phải khó xử.

Người Thư Hoàn cứng lại, cô cũng trả lời bằng giọng nói khê khàng như thế:

- Ngài đang khiến tôi khó xử đấy ạ...

Anh nhướn mày nhìn cô, nụ cười đầy vẻ giễu cợt:

- Thế sao?

Cuối cùng thu ngân vẫn quẹt bằng thẻ của anh, mỉm cười tiễn họ ra tận cửa.

Dường như anh rất thích thú, ghé vào hai cửa tiệm nữa, chọn thêm một chiếc vòng cổ và một đôi giày. Đang định vào cửa hàng thứ ba, Thư Hoàn không kiềm chế được bèn nói:

- Ngài Hoắc, ngài đang làm gì vậy?

- Đi dạo phố. – Anh nói mà sắc mặt chẳng hề thay đổi: - Cô không thích sao?

- Tôi thấy hơi mệt, có thể về khách sạn bây giờ được không?

Anh lặng im nhìn cô, cuối cùng không gượng ép nữa, họ cùng đi bộ về khách sạn Bán Đảo.

Ánh hải đăng trên cảng Victoria cuối cùng cũng sáng.

Túi lớn túi bé để hết trên tấm thảm nhung trắng tinh như tuyết, đó đều là những thương hiệu nghe nhiều thành quen, xét theo ý nghĩa tâm thường của nó thì những món đồ này đại diện cho tiền tài và địa vị mà ai cũng “hiếu”.

- Ngài Hoắc, nếu vì chuyện đêm hôm đó, ngài không cần phải vậy. – Thư Hoàn hít một hơi thật sâu: - ... Tôi không yêu cầu ngài bồi thường bằng những món đồ này.

Hoắc Vĩnh Ninh an vị trên sofa. Từ góc độ của anh không thấy được toàn cảnh cảng Victoria, mà chỉ nhìn thấy cô, ánh mắt vẫn sáng ngời và sâu sắc như thế, nhưng chúng không còn kín đáo như ban nãy nữa.

- Túi xách và giày dép hàng hiệu đó cô không thích sao? – Anh bình thản nói: - Tôi chọn theo nhãn hiệu mà cô thích đấy.

Thư Hoàn chau mày, có dự cảm không hay.

Giọng điệu của anh vẫn thản nhiên như thế:

- Nếu lên giường với tôi có thể đổi túi xách giả, giày dép giả của cô đổi thành hàng xịn, tôi nghĩ Thư tiểu thư sẽ vui hơn một chút. Chỉ ít cô không cần phải lo sợ đề phòng bạn bè sẽ vạch trần chuyện mua hàng nhái qua mạng nữa.

Trái tim Thư Hoàn cứ chìm dần xuống.

Anh biết rồi... Nhanh quá, anh đã biết hết rồi.

Sự tiếp cận “vô tình” của mình, và tất cả mọi chuyện xảy ra ở trường... có lẽ ngay cả hoàn cảnh gia đình mình cũng điều tra rõ ràng rồi.

Trái tim đang chìm kia lại đập mãnh liệt trở lại. Nhìn gương mặt điển trai nhưng hơi gầy guộc kia, tầm mắt Thư Hoàn như mờ đi, cô há miệng nhưng chẳng nói được gì.

- Kể từ khi tôi đặt chân vào Thụy Đức, bấy lớn bấy nhỏ rình rập tôi chẳng ít nhưng cô là người đầu tiên khiến tôi sa vào mà hoàn toàn không có chút cảnh giác nào, thậm chí sau đó còn thấy áy náy. – Nụ cười trên môi anh dần tắt, câu sau lạnh đậm hơn câu trước: - Thư tiểu thư, cô thực sự là người thông minh, đáng tiếc trí thông minh đã dùng nhầm chỗ rồi.

Phòng khách lạnh phắc như đã chết.

Có vẻ như... anh đã biết một phần nào đó nhưng chưa biết hết mọi chuyện.

Không thể phân biệt rõ cảm xúc trong lòng là mất mát hay nhẹ nhõm, Thư Hoàn khẽ rướn cái cổ đã cứng ngắc của mình lên, nhờ đó ánh mắt cô chiếu thẳng vào anh.

Có lẽ không ngờ thời khắc này cô còn dũng cảm dám nhìn mình chằm chằm như vậy, Hoắc Vĩnh Ninh nhìn cô bằng ánh mắt thích thú:

- Chẳng ít phụ nữ muốn leo lên giường của tôi nhưng cô là người đầu tiên thành công với cách làm này. Cô muốn gì nào? Tiền sao?

Từng câu từng chữ của anh thực ra không khiến người khác khó chịu lắm nhưng khi nhìn lại sự ngây thơ trong sáng giả tạo trước kia của mình, Thư Hoàn cảm thấy bản thân thật dối trá, thật xấu xa, như thăng hê nhảy nhót trong vở kịch vậy.

May mà vốn dĩ cô cũng không để ý đến những thứ như lòng tự tôn gì đó.

Tầm mắt nạ kia bị lộ tẩy rồi cũng hay, phải giả vờ giả vịt cô cũng mệt mỏi lắm rồi.

- Tiền? Tôi thực sự không thiếu tiền. – Thư Hoàn mím môi, ý cười trong sáng dần biến mất, khoe mắt đuôi mày hiện rõ một vẻ đẹp, nhấn mạnh từng chữ: - Tôi... chỉ thích ngái mà thôi.

Hoắc Vĩnh Ninh không hề ngạc nhiên, chỉ ôn hòa nói tiếp:

- Nếu thế cô thật chẳng thông minh. Cô thừa biết người tôi muốn cưới là Hàn Tử Kiều. Có một vài thứ, dù đã leo lên giường cũng chẳng có được đâu.

Đây là lần đầu tiên anh nhắc đến Hàn Tử Kiều một cách thẳng thắn như vậy, anh nói muốn cưới chị ấy một cách tự nhiên như thế... Như một con cá nhảy lên bờ cát, nước và không khí trong phổi đang dần cạn kiệt, Thư Hoàn rất khó chịu, nhưng cô không thể không che giấu tâm trạng đó, nụ cười vẫn hoàn hảo không khuyết điểm như trước, nói như đang làm nũng:

- Ngài thấy tôi kém sự tỷ ở điểm nào chứ?

Phản ứng của cô lại một lần nữa khiến anh bất ngờ, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này chỉ bình tĩnh nhìn cô, mắt ánh lên một nét xót xa:

- Cô rất xinh đẹp, đó là nét đẹp có thể thu hút được mọi đàn ông. Nhưng cô không phải cô ấy... chỉ cần vậy là đủ rồi.

Thư Hoàn không hỏi thêm nữa. Trên chiếc sofa mềm mại, dáng ngồi của Thư Hoàn thật cao quý, đôi chân thẳng tắp thon gọn hơi nghiêng sang một bên, nét mặt rất nghiêm túc:

- Ngài Hoắc, trong thời gian này có ba người đàn ông đang nghiêm túc theo đuổi tôi, trong số đó có cả Hoa Tấn mà ngài quen. Vì thế, ngài phải tin rằng nếu tôi lên giường với ngài chỉ vì tiền thì chi bằng chọn một người trong số họ là xong.

Anh lắng nghe rất chăm chú.

- Nếu vì danh phận... - Cô cười giễu cợt: - Con người tôi hiểu bản thân rất rõ, chưa bao giờ hy vọng xa vời được gả cho ngài, xin ngài cứ yên tâm.

Đôi đồng tử anh sâu thẳm như ngọc đen:

- Vậy tôi càng không hiểu.

Thư Hoàn không trả lời, chỉ vịn thắt lưng rồi đứng dậy, chậm chậm bước tới bên cạnh anh, cúi xuống.

Đôi môi căng mọng mềm mại chạm lên môi anh, cô như đang hôn anh lúc nói chuyện:

- Thực ra ngài không phản cảm lúc lên giường với tôi, thậm chí còn hơi thích phải không?

Họ thực sự rất gần nhau, gần đến mức chóp mũi, lông mi dường như khê chạm vào nhau. Trong ánh mắt anh, cô nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình, tư thế này của cô gái trẻ kia thật sự lạ lẫm đến mê hoặc.

Nhưng anh vẫn ngồi yên như thế, như đang bình tĩnh theo dõi tất cả mọi diễn biến, cả sự khiêu khích cố ý của cô.

Thư Hoàn đang định đứng thẳng lên thì bất thành linh, anh vươn tay ôm quanh thắt lưng cô, kéo cô vào lòng bằng một tay rồi đặt cô xuống sofa, cúi đầu, hôn mạnh lên môi cô.

Rất ngang ngược, hung hăng như giặc ngoại xâm. Khi hai hơi thở hòa vào làm một, tay trái anh đã cởi phăng cúc áo của cô, để lộ một khoảng da thịt trắng trẻo mềm mại.

Cầm Thư Hoàn bắt giắc hếch lên vì nụ hôn của anh, không thể lẩn tránh, cô chỉ biết thở thật gấp, anh dùng tay, dùng ngón tay mân mê chiếc vòng cổ được cô giấu trong cổ áo, anh hôn lên đó rồi nói bằng giọng mờ ám vô cùng:

- Tôi thực sự không ghét khi làm vậy với cô.

Chiếc dây chuyền ngọc trai thô kệch kia vẫn nằm trên ngón tay anh, bị anh vịn về bằng lực vừa phải.

Sắc mặt Thư Hoàn hơi thay đổi, cô giựt lại chiếc vòng cổ của mình ra khỏi tay anh rồi đẩy mạnh Hoắc Vĩnh Ninh ra, bắt đầu chỉnh lại quần áo xộc xệch.

Ngón tay cô đang run lẩy bẩy, khó khăn lắm mới đóng được cúc áo hoàn chỉnh; thế nhưng khi đối diện với anh, cuối cùng hơi thở hỗn loạn cũng lấy lại nhịp độ.

- Ngài Hoắc, trước mặt tôi ngài chẳng cần phải ngại trang dẫu. - Giọng nói của cô không hề pha lẫn chút cảm xúc nào, điềm tĩnh như không phải của một sinh viên: - Ngài giữ thân trong sạch, bây giờ lại không có bạn gái, tôi thực sự rất thích ngài.

Anh dựa lưng lên sofa, mỉm cười:

- Cảm ơn.

- Hàn Tử Kiều không đón nhận ngài, mấy năm nay chắc ngài phải nhẫn nhịn khổ sở lắm nhỉ? - Cô bình tĩnh nói tiếp: - Sau này, bất cứ lúc nào ngài cần, tôi đều sẽ đến ngay.

Nụ cười của Hoắc Vĩnh Ninh dần tan biến, anh từng gặp rất nhiều cô gái chủ động tiếp cận mình, chỉ đơn giản vì tiền, nhưng lại chưa bao giờ gặp ai như cô, có thể nói ra chuyện đó một cách trôi chảy như vậy. Anh hao tâm tổn sức đưa cô tới đây, mua một đồng những thứ vớ vẩn mà anh khinh thường, chỉ đơn giản là

muốn giáng cho cô một cái tát: nếu đây là những thứ cô coi trọng, anh sẽ ném thẳng vào mặt cô những thứ này.

Nhưng anh thực sự không ngờ câu trả lời lại là như vậy.

Lúc này, cơn thịnh lộ đã chuyển hóa thành một chút tò mò. Anh muốn nghe xem cô sẽ thích gì.

- Tôi rất sạch, lần với ngài cũng là lần đầu tiên của tôi. – Dừng lại một chút, nhìn sắc mặt anh, Thư Hoàn bất giác bật cười tự giễu: - Ngài không tin sao? Loại người như tôi đây, khi quyết định cho ai lần đầu tiên của mình... là đã tính toán thật kỹ lưỡng. Ngài là một lựa chọn thích hợp.

Sắc mặt Hoắc Vĩnh Ninh dần sa sầm lại.

- Tôi có kế hoạch của mình, nhưng xin cứ yên tâm, tôi không muốn cưới ngài đâu. – Thư Hoàn càng nói càng trôi chảy: - Tôi chỉ muốn có được cơ hội thôi, cơ hội trong công việc. Cũng giống như lần này có thể vào bộ phận thương mại quốc tế vậy... nếu không lên giường với ngài, chắc tôi còn phải đợi ít nhất hai ba năm nữa.

- Tôi còn rất trẻ, và cũng có dã tâm rất lớn, tôi có thể chơi trò quy tắc ngầm, tôi muốn cơ hội, muốn được thành công, vậy thôi.

Cô nói một hơi tất tần tật những lời muốn nói rồi ngồi im một chỗ, quan sát nét mặt Hoắc Vĩnh Ninh.

Không phải không có bất an, cô biết bản thân đang đánh cược, cược anh thích cơ thể tươi trẻ của mình, cược anh bị ma xui quỷ khiến, hoặc đồng ý đổi lấy niềm khoái lạc của cơ thể bằng một lời hứa hư vô mông lung đó. Dù sao thì, nếu đồng ý với cô... anh cũng không thực sự phải đánh đổi điều gì cả.

Nhưng lúc nói ra, Thư Hoàn biết dấu sao anh cũng không phải loại đàn ông tinh trùng lên não... Sai lầm lần trước có thể đã khiến anh bắt đầu cảnh giác. Hoắc Vĩnh Ninh đứng dậy gọi điện:

- Tiểu Triển, cậu qua đây một lát.

Anh không hồi đáp lời đề nghị đó của cô, chỉ bóp trán rồi nói bằng giọng mệt mỏi:

- Tiểu Triển sẽ đưa cô đi nghỉ ngơi. – Dừng lại một lát: - Cô mang mấy thứ kia đi luôn đi.

- Vâng. – Thư Hoàn ngoan ngoãn đứng dậy, giọng điệu dịu dàng: - Nếu ngài đồng ý lời đề nghị của tôi, có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào.

2. Chương 2

Thư Hoàn không nán lại Hong Kong quá lâu, cô nhờ Triển Phong đổi vé máy bay cho mình và trở về thành phố Hoài ngay sáng hôm sau.

Dĩ nhiên mang theo cả quà mà Hoắc Vĩnh Ninh tặng.

Nếu đã chỉ là trao đổi lợi ích một cách trần trụi, thậm chí còn tồn tại khả năng thất bại, cô sẽ nhận hết mà chẳng ngần ngại gì.

Lúc máy bay cất cánh, cảm giác vô trọng lực khiến cô tựa lưng lên ghế, hai mắt nhắm nghiền.

Cô cứ nghĩ tới qua mình sẽ mất ngủ, nhưng thực tế là không.

Sau khi tấm rèm chắn sáng được kéo kín như bưng, cảnh Victoria ngọc ngà biến mất trong nháy mắt.

Hoắc Vĩnh Ninh chưa trả lời, nhưng chẳng hiểu vì sao cô dám chắc... anh nhất định sẽ đồng ý.

Chỉ ít anh cũng không từ chối ngay lập tức.

Do dự trong chốc lát cũng là tình hình tốt nhất rồi.

Thư Hoàn quay nghiêng người nhìn ra khoảng mây bao la ngoài cửa sổ, lòng cô hiểu rất rõ một điều: lúc này cô chẳng làm được gì, có chăng... chỉ là đợi chờ mà thôi.

Đã có thành tích vòng đầu loại kỳ thi toán cao cấp. Trong nhóm sinh viên không chuyên, điểm số của Thư Hoàn khá tốt nên thuận lợi lọt vào vòng chung kết. Cô vẫn thực tập ở Thụy Đức như bình thường, công việc đã đi vào quỹ đạo, tổ trưởng yên tâm giao cho cô vài hạng mục nhỏ và cô đã hoàn thành chúng khá êm đẹp.

Nhưng Hoắc Vĩnh Ninh vẫn bất vô âm tín trong cuộc sống của cô, anh không liên lạc với cô nữa.

Thành phố Hoài bước vào mùa hạ, màu xanh cây cối trong sân trường đại học P càng mượt mà hơn, hơi thở thương cảm của mùa tốt nghiệp đã bắt đầu lan tỏa. Đi trong sân trường, Thư Hoàn thường bắt gặp cảnh các sinh viên năm thứ tư khoác trên mình bộ quần áo cử nhân tím năm tùm ba chụp ảnh kỷ niệm. Nhưng đối với Thư Hoàn, cô thực sự không có thời gian thương cảm cho họ, mặc dù trong thành phố nổi tiếng với nhịp sống hối hả này, bước chân của cô đã vội vã hơn người bình thường rất nhiều.

Đại học P nổi tiếng ở thành phố Hoài với vườn hoa theo thể thức lâm viên. Ngày đẹp trời, lúc nào cũng đông nghẹt người ngồi la liệt trên bãi cỏ xanh mướt. Mấy ngày gần thi này, chẳng ít sinh viên cầm sách vở ra ngoài vừa ôn tập vừa hòa mình cùng thiên nhiên.

Thư Hoàn vòng qua bãi cỏ, một nam một nữ sóng vai đi đằng trước, họ đều sở hữu dáng người cao dong dỏng. Vẻ đẹp của cô gái thật hoàn hảo, chiếc váy dài tôn lên vẻ đẹp thanh tú phóng khoáng, còn chàng trai mặc quần jean màu xanh đậm khiến đôi chân thon dài khác lạ, dáng vẻ sống động không khác gì những anh chàng đẹp trai chân dài được săn đón nhất trong làng giải trí hiện nay.

Bước chân Thư Hoàn chỉ dừng lại một chốc lát, vậy mà hai người kia đã đi xa.

Thư Hoàn định thần lại, đuổi theo.

- Sư tỷ.

Hàn Tử Kiều quay lại nhìn, bước chân cũng dừng lại:

- Hi.

Thư Hoàn chạy tới gần chị:

- Sư tỷ, buổi biểu diễn của chị chuẩn bị đâu vào đấy rồi phải không? Tiếc là tối qua em có việc nên không tới xem chị tổng duyệt được.

- Không sao, chị còn chưa kịp cảm ơn em vì đã giúp chị tìm đạo cụ ở phòng văn nghệ hôm nọ mà.

Thư Hoàn cười xua tay, tầm mắt hướng về phía chàng trai đứng cạnh Hàn Tử Kiều, hỏi với vẻ tò mò:

- Sư tỷ, anh này là...

Chàng trai mặc áo sơ mi ca rô và quần jean, cao hơn Hàn Tử Kiều khoảng một cái đầu, tóc ngắn, các nét trên mặt rất ưa nhìn: mũi cao thẳng, môi hơi mỏng; một tay bỏ trong túi quần, rất lịch sự nghe hai cô trò chuyện.

- Em trai chị, Hàn Tử Diệp. – Hàn Tử Kiều khoác tay chàng trai bên cạnh, cười khì khì nói: - Đây là sư muội của chị, Thư Hoàn.

Hàn Tử Diệp khẽ gật đầu với cô, chào hỏi:

- Chào chị.

- Chào em. – Có vẻ như tầm mắt của Thư Hoàn khó có thể rời khỏi anh chàng này: - Sư tỷ... Em trai chị không sống ở thành phố Hoài đúng không? Em chưa gặp bao giờ.

- Nó học cấp ba ở nước ngoài, vừa mới về đây.

Tuy Hàn Tử Kiều không quá quan tâm đến lời ông tiếng ve trong trường nhưng chị vẫn biết số nam sinh trong trường này theo đuổi Thư Hoàn chưa bao giờ dừng lại, không nghe nói Thư Hoàn đặc biệt để ý người nào, nhưng chị vẫn nhạy cảm nhận ra một điều: ánh mắt nhìn em trai mình của Thư Hoàn hình như có chút khác lạ.

- ... Sư tỷ, em còn có tiết học, em đi trước đây. – Cuối cùng tất cả các nét biểu cảm trên mặt Thư Hoàn cũng bị cô thu lại hết, quay sang mỉm cười với Hàn Tử Diệp: - Hai chị em em giống nhau thật đấy.

- Vậy à? – Hàn Tử Diệp khẽ mím môi, vô tình tỏ vẻ coi thường và xa cách: - Tôi thấy chúng tôi chẳng giống nhau gì cả.

- Ủ phải rồi, chị đâu có đẹp như em. – Hàn Tử Kiều rất thân thiết véo tay em trai một cái: - Từ cấp hai đã là hotboy ở trường rồi, tuần nào cũng có bạn gái mới.

Thấy hai chị em họ cười cười nói nói, chẳng hiểu tại sao, Thư Hoàn lại cảm thấy khóe môi mình như cứng đờ lại, cô đành cố nhếch môi nhìn sang hướng khác.

- Đúng rồi, em phải đi thực tập đúng không? Hay là tụi mình cùng đi nhé? – Hàn Tử Kiều giữ Thư Hoàn lại: - Bọn chị cũng phải đến Thụy Đức đón ba mẹ.

Đây là lần đầu tiên trong đời Thư Hoàn muốn từ chối lời mời mọc kiểu này, không phải vì Hoắc Vĩnh Ninh mà chỉ là... thời khắc này cô không muốn đi cùng với họ, đang định từ chối khéo thì Hàn Tử Kiều như nghĩ ra điều gì đó, đỏ mặt:

- Yên tâm, Hoắc Vĩnh Ninh không đến đón bọn chị đâu, em đừng căng thẳng.

Cuối cùng Thư Hoàn cũng gật đầu:

- Vậy cảm ơn chị.

Hàn Tử Diệp lái xe, Hàn Tử Kiều và Thư Hoàn cùng ngồi ở hàng ghế sau, tán gẫu.

- Sư tỷ, chị có kế hoạch gì sau khi tốt nghiệp không? – Do dự một lát Thư Hoàn hỏi tiếp: - Nghe nói rất nhiều công ty điện ảnh và truyền hình muốn ký hợp đồng với chị phải không?

Mái tóc dài của Hàn Tử Kiều được buộc gọn lại phía sau gáy, để lộ vầng trán cao rộng, nét mặt chị lúc nào cũng trang nhã lịch sự và khoan thai như thế, chỉ lắc đầu rồi nói:

- Chị sẽ ra nước ngoài một thời gian.

- Hả? – Thư Hoàn thở ra một hơi: - Vậy... Hoắc... Ngài ấy có biết không?

- Anh ấy đâu có là gì của chị. – Hàn Tử Kiều nói nửa đùa nửa thật: - Có quyền gì mà ý kiến?

Tầm mắt Hàn Tử Diệp hơi ngước lên một chút, nhìn hai cô gái phía sau qua gương chiếu hậu, thoáng vẻ đăm chiêu.

Xe chạy đến cửa Thụy Đức, bảo vệ đứng ở một nơi cách đó rất xa nhưng cũng không tới hỏi han gì, vì Hoắc Vĩnh Ninh đã đích thân đứng dưới sân, có vẻ như đang đợi họ.

Nhìn thấy anh từ phía xa, chẳng hiểu sao trong lòng Thư Hoàn dấy lên nỗi bất an mơ hồ, nhưng cô không hề biểu lộ ra ngoài, chỉ ngập ngừng nói:

- Ngài Hoắc ở kia kìa.

Nét mặt Hàn Tử Kiều cũng có chút thẳng thốt, nhìn em trai rồi hỏi:

- Ba mẹ đâu?

Hàn Tử Diệp nhún vai:

- Không biết, chắc còn đang họp.

Hoắc Vĩnh Ninh đích thân mở cửa xe phía sau. Anh khẽ giật mình lúc nhìn thấy Thư Hoàn nhưng vẫn nghiêng người sang bên một cách rất ga lăng, chờ cô bước xuống.

- Cảm ơn ngài Hoắc ạ. – Thư Hoàn nói với vẻ rất tự nhiên, đứng im tại chỗ chờ Hàn Tử Kiều bước xuống.

Người đang mặc bộ đồ công sở nhưng vẫn không giấu nổi vẻ trẻ con trước mặt mình đây thực sự là cô gái trẻ bình tĩnh nhắc đến quy tắc ngầm ngay trước mặt mình hôm nọ ư?

Sau khi chia tay nhau ở Hong Kong, đã gần hai tháng Hoắc Vĩnh Ninh không gặp lại Thư Hoàn. Nhưng cô vẫn thực tập ở công ty, vẫn như mọi ngày, vẫn mặc áo sơ mi màu xanh nước biển sọc kẻ ngắn tay vừa vặn và váy đen dài đến đầu gối, trên người vẫn tỏa mùi hương ngọt ngào thoang thoảng rất hợp với lứa tuổi.

Thời gian này anh không còn chú ý đến tin tức của cô nữa nhưng không thể phủ nhận một điều, thỉnh thoảng đi qua phòng thư ký, anh vẫn thất thần, rất ngạc nhiên vì bản thân lại có thể nhớ rõ vị trí cô đã từng ngồi.

Anh gạt đầu với vẻ bình tĩnh rồi chuyển tầm mắt về phía Hàn Tử Kiều.

Sau khi xuống xe, sắc mặt Hàn Tử Kiều rất tệ, chỉ cười gượng gạo với Hoắc Vĩnh Ninh.

- Sư tỷ, vậy em đi trước đây.

Thư Hoàn biết điều rời khỏi nơi này, Hàn Tử Diệp thì dựa người vào thân xe, hai chân thon dài, mỉm cười lịch sự chào cô. Thư Hoàn gạt đầu, tầm mắt dừng lại trên cánh cửa kính – nơi phản chiếu hình bóng của chàng trai trẻ tuổi, thật lâu.

*

- Anh Vĩnh Ninh. – Hàn Tử Diệp miễn cưỡng đứng thẳng dậy rồi thuận tay đóng cửa xe lại, đi tới đứng bên cạnh chị gái, phá tan không khí gượng gạo rất đúng lúc: - Ba mẹ em đâu rồi? Chẳng phải kêu tụi em đến đón sao?

- Còn một số việc nữa chưa bàn xong, hai em lên trên ngồi đi. – Hoắc Vĩnh Ninh đứng so chiều cao với cậu, vỗ vai Hàn Tử Diệp: - Thằng nhóc này, cao hơn cả anh rồi đó!

Hàn Tử Diệp kín đáo nhìn chị gái, xoa mũi:

- Hay là em đứng đây chờ với chị vậy. Anh có việc thì lên trước đi, lát nữa cùng ăn cơm.

Nét mặt của Hoắc Vĩnh Ninh vẫn thản nhiên như vậy, không miễn cưỡng họ nữa, anh gạt đầu nói:

- Ok.

Anh vừa dậm bước thì đột nhiên bị Hàn Tử Kiều gọi lại:

- Hoắc Vĩnh Ninh, em đã đặt vé máy bay ra nước ngoài vào tháng sau rồi! – Chị bổ sung thêm: - Mừng ba tháng sau!

Anh bất ngờ quay phắt lại, ánh mắt dần lạnh đi, hồi lâu sau mới gằn từng chữ, nói:

- Em thực sự không muốn đến mức này ư?

Dường như không thể đón nhận ánh mắt sắc sảo đó, hoặc cũng có thể là... đã nhận ra nỗi thất vọng và u ám được giấu kín đằng sau đôi mắt sắc sảo của người đàn ông này, cuối cùng Hàn Tử Kiều đành nhìn sang hướng khác.

Mãi đến khi Hoắc Vĩnh Ninh bỏ đi, Hàn Tử Diệp mới nhìn chị gái, khẽ nói:

- Chị, chị thực sự không muốn gặp anh ấy đến thế sao?

Hàn Tử Kiều cười gượng gạo:

- Vớ vẩn. Anh ấy tốt lắm đó!

- Vậy ư? Chị thừa biết ba mẹ muốn hai người tổ chức lễ đính hôn vào tháng sau, thế mà còn muốn chạy trốn? – Hàn Tử Diệp huýt sáo: - Thực ra Hoắc Vĩnh Ninh rất tốt vì thế nếu chị không cần, anh ấy sẽ bị rất nhiều phụ nữ khác cướp mất.

Hàn Tử Kiều giật mình:

- Sao cơ?

- Chị à, em là đàn ông, cô gái nào có ý với anh ấy em chỉ cần liếc mắt cũng đủ biết. – Hàn Tử Diệp nhìn chị, nửa cười nửa không, không nói thẳng ra tên của người đó: - Nếu chị không thích anh ấy, em cũng đành chịu. Nhưng nếu ngoài miệng nói không thích mà trong lòng lại thích thì cũng nên có mức độ thôi, đi quá giới hạn sẽ chẳng vui về gì đâu.

Hàn Tử Kiều rất sững sốt vì câu nói này của em trai, cuối cùng chị bật cười:

- Em học kiểu lý sự này ở đâu thế?

Gương mặt làm điên đảo chúng sinh của Hàn Tử Diệp lập tức không còn biểu cảm gì, nghiêm túc hỏi:

- Nhưng dấu sao em cũng đứng về phe chị mà. Chị nói thật cho em biết, chị thật lòng không thích anh ấy à?

Hàn Tử Kiều im lặng một lát:

- Tuy chị không biết rõ chuyện làm ăn lắm nhưng sơ sơ cũng biết tình hình hiện nay. Hội đồng quản trị của Thụy Đức luôn gây áp lực cho anh ấy, yêu cầu anh ấy mua lại công ty nhà chúng ta. Anh ấy không muốn trở mặt với chị nên cứ nằng nặc đòi kết hôn, như vậy anh ấy có thể gián tiếp lấy được quyền kinh doanh công ty nhà mình, coi như vẹn cả đôi đường. – Chị dừng lại một chút: - Cứ cho là chị ngại thơ, nhưng chị thực sự không muốn ở bên anh ấy một cách mơ hồ như vậy.

Hàn Tử Diệp sờ mũi, thở dài:

- Chị, lát nữa phải nói với ba mẹ mới được. Em đã lớn rồi mà, dù việc làm ăn của nhà mình có thất bát đến đâu, cũng có em chống đỡ.

Nhìn nét mặt chân thành của cậu em, đột nhiên Hàn Tử Kiều thấy ấm lòng, chị khẽ bật cười, quay sang vò rối mái tóc Hàn Tử Diệp:

- Mau tốt nghiệp đi, chị còn chờ mày nuôi cả nhà đấy!

Hôm nay vốn dĩ Thư Hoàn không cần phải đến công ty nhưng tổ trưởng đột nhiên lại kêu cô đến làm giúp họ một số tài liệu. Thang máy đã đến nơi nhưng sức nhớ ra phải đến lấy số liệu ở phòng ban khác, nên vội vàng ấn lại nút thang máy.

Cửa thang máy mở ra, một đôi vợ chồng trung tuổi hiện diện ngay trước mắt Thư Hoàn, cách ăn mặc sang trọng cao quý, nhưng sắc mặt không giấu nổi vẻ nặng nề.

Lưu Dương đang đi cùng họ, chỉ kịp gật đầu với Thư Hoàn rồi lướt qua cô.

Phía sau lưng cô, cửa thang máy đã mở nhưng Thư Hoàn chỉ nghe thấy tiếng ong ong trong tai mình, cô đi từng bước thật chậm chạp, hai tay bất giác nắm chặt thành nắm đấm, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay... Nỗi đau sâu sắc ấy khiến cô kiềm chế khao khát muốn quay lại nhìn, cố gắng bước đi thật vững chãi và tự nhiên.

Bình thường chẳng bao giờ để ý, thế mà Tiểu Lương lúc đưa tài liệu cũng nhận ra vẻ khác lạ của cô, vừa đưa túi hồ sơ cho cô vừa đùa giỡn, hỏi:

- Bạn thân ghé thăm hả? Sao mặt mũi xám xịt thế kia?

Thư Hoàn gật đầu, nhận lấy tài liệu của mình:

- Cảm ơn chị, em về trước đây.

Về đến văn phòng cô liền ngồi im trước máy tính chỉnh sửa số liệu, tổ trưởng gọi mấy lần Thư Hoàn mới ngẩng lên, ánh mắt trống rỗng:

- Lão Đại, chắc hôm nay làm không xong được, em mang về làm nhé?

- Không vội. – Tổ trưởng nhìn đồng hồ: - Hôm nay em thấy khó chịu trong người phải không? Đến giờ tan sở thì về nhà nghỉ ngơi nhé.

- Dạ. – Cô đứng dậy một cách máy móc, chậm chạp dọn dẹp mặt bàn.

Chẳng biết hôm nay có chuyện gì mà đám nhân viên cuồng làm thêm giờ trong bộ phận này cũng túm năm tụm ba về sớm. Đối diện với căn phòng dần tĩnh mịch, Thư Hoàn đột nhiên thấy lạnh người. Cô cầm điện thoại, băng qua hành lang dài dằng dặc, mở cửa cầu thang thoát hiểm, nhờ ánh đèn lạnh lạnh, cô bấm một số điện thoại.

Dường như chỉ một lát sau, dì út đã bắt máy.

Nghe thấy giọng nói đó, hốc mắt Thư Hoàn nóng lên, im lặng được một lúc thì nghe thấy tiếng gặng hỏi có vẻ rất sốt ruột của đối phương:

“Hoàn Hoàn, cháu không sao chứ?”

Cô hít một hơi thật sâu: “Cháu gặp họ rồi dì ạ.”

Giọng nói của dì út càng lo lắng hơn: “Cháu không sao chứ?”

“Cháu không sao, dì út.” Cô dùng hết chút không khí còn sót lại trong phổi, cuối cùng cô bật cười, nhắc lại lần nữa: “Cháu gặp họ rồi.”

“Hoàn Hoàn... Ai kia?”

“Họ... cả em trai cháu nữa.”

Có lẽ không biết nói tiếp thế nào, cô liền vội vàng cúp máy ngay lập tức.

Dì út lập tức gọi lại nhưng Thư Hoàn không muốn nghe liền chỉnh về chế độ im lặng rồi nhét vào túi áo.

Khép cánh cửa gỗ thật dày chỗ cầu thang thoát hiểm, cánh cửa nặng nề lặng lẽ đóng lại. Cô không trở lại văn phòng mà ngạc nhiên nhìn về phía cuối hành lang.

Bên đó là phòng họp, sẽ chẳng có ai bén mảng ở đó nếu không có cuộc họp thêm giờ, nên lúc nào nó cũng lạnh lẽo và trống trải.

Hoắc Vĩnh Ninh đang dựa lên lan can, hút thuốc.

Nhìn từ góc độ này, tư thế đó của anh rất đẹp. Lúc này anh chỉ mặc áo sơ mi và quần âu, ráng chiều thành phố hắt vào qua cửa kính vẽ nên một quang cảnh mờ ảo bên ngoài cơ thể cao ráo đó nhưng lại lặng lẽ như tranh chạm khắc, chỉ có điệu thuốc trên đầu ngón tay anh vẫn vút khỏi mờ.

Trái tim Thư Hoàn đập thình thịch. Chẳng biết tại sao cô lại cho rằng Hoắc Vĩnh Ninh đang đợi mình.

Cô chậm chậm bước qua đó, từng bước từng bước, mãi đến khi anh quay sang nhìn cô, đứng thẳng người dậy rồi dập thuốc.

Lúc hai ánh mắt giao nhau, Thư Hoàn chợt nghĩ đến bốn chữ:

Không liên quan đến rung động, cũng chẳng liên quan đến điều gì khác, chỉ là rối như tơ vò.

Hôm nay, tại nơi này, không chỉ mình cô lòng rối như tơ vò.

Anh đi nhanh về phía cô rồi túm lấy tay cô, kéo vào một góc hành lang khác. Anh cúi xuống, đè cô lên tường rồi hôn lên môi Thư Hoàn.

Thế mà đèn cảm ứng lại không sáng, có lẽ nó hỏng mất rồi. Không gian tối tăm chẳng thể thấy rõ bất cứ thứ gì, chỉ có tiếng hít thở gấp gáp của cả hai.

Thư Hoàn vẫn đang trợn mắt vì ngạc nhiên, nhờ thế cô có thể nhìn thấy nơi sâu thẳm trong đáy mắt anh thấp thoáng vẻ đau thương, cô nghe thấy tiếng anh rời khỏi mình rồi nói bằng giọng khàn khàn:

- Nhắm mắt lại đi.

Cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Anh lại tiếp tục nụ hôn đang dở.

Thực ra trước đây họ đã có hành động thân mật hơn đây nhưng nụ hôn mãnh liệt thế này lại là lần đầu tiên.

Thư Hoàn có thể cảm nhận được mùi thuốc lá thoang thoảng trên người anh, thô ráp nhưng mát mẻ, và cả sự ấm áp thân mật của hai đôi môi đang chạm vào nhau... Anh vẫn miệt mài hôn cô, nụ hôn chứa đựng chút tình dục, nhưng không hoàn toàn chỉ là tình dục.

- Ngài sao vậy? – Cô cố đẩy anh xa ra một chút, không kiềm chế được mà thốt ra câu hỏi đó.

Anh chỉ nhìn cô chằm chằm, chẳng mở miệng nói gì mà lại cúi xuống hôn tiếp.

Bỗng có tiếng bước chân vang vọng trên cầu thang, chắc là một đồng nghiệp nào đó ở tầng trên định ra về bằng cầu thang bộ nhưng vì xung quanh bốn bề yên lặng nên tiếng bước chân ấy rõ mồn một, ngay lập tức đã đến rất gần.

Thư Hoàn đỏ mặt liền ra sức muốn thoát khỏi anh, nhưng chẳng hiểu sao anh lại nhếch mép cười, rồi thì thào bằng chất giọng ám muội và giễu cợt:

- Không phải em còn muốn lên giường với tôi sao?

Tiếng bước chân đến ngày càng gần, Thư Hoàn chỉ cảm thấy đầu óc mình chưa bao giờ linh hoạt đến thế, cô nhanh tay đổi vị trí của hai người, đề anh lên tường rồi nhón chân ấn lên bả vai anh, trợn mắt lườm anh bằng ánh mắt dữ tợn rồi hôn mạnh lên môi anh.

Anh thẳng thốt nhìn cô nhưng không chống cự mà làm theo sự dẫn dắt của cô.

Cô liếm môi anh, sau đó đưa lưỡi vào trong. Trong lúc hai đôi môi hòa quyện, ánh mắt cô lại bình tĩnh đến kỳ lạ.

Phía sau có tiếng hô khe khẽ.

Có lẽ người đó không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng ướt át này trên cầu thang, thấy hai người hôn nhau chăm chú như vậy, người đó vội vàng chạy xuống dưới, tiếng bước chân xa dần.

Thư Hoàn thở phào nhẹ nhõm, có cảm giác sau lưng ướt đầm mồ hôi.

May mà đèn cảm ứng ở đây hỏng rồi, cô lại đề anh lên tường rồi kiễng chân che mặt Hoắc Vĩnh Ninh.

Còn mình... Người ăn mặc như cô trong công ty này không hàng nghìn thì cũng phải mấy trăm, chắc người đó không nhận ra đâu. Cùng lắm trên diễn đàn của công ty hôm nay sẽ xuất hiện một bài post, nói là gặp một đôi ôm hôn nồng nàn trong cầu thang bộ, chứ không ai đoán được người đàn ông đó lại là Hoắc Vĩnh Ninh.

Chỉ mất tập trung trong một chớp mắt, thế mà đến khi định thần lại, cô đã nhận ra bàn tay của Hoắc Vĩnh Ninh đã di chuyển đến nơi bí mật nhất từ bao giờ.

Trên cơ thể Thư Hoàn, phần dưới eo và trên xương cụt một chút có một chỗ lõm, vì đang áp sát lên người anh nên đường cong đó càng thêm mê hoặc.

Nơi đó được ngón tay anh mân mê bằng lực vừa phải, anh cúi sát vào tai cô, thì thầm:

- Em nói không sai, tôi thích cơ thể em, cũng thích lên giường cùng em.

Thư Hoàn mỉm cười vòng tay ôm cổ anh, cố tình để ngực mình chạm mạnh hơn vào lồng ngực rắn rỏi của Hoắc Vĩnh Ninh.

Anh cắn nhẹ vào tai cô, nhét vào tay Thư Hoàn một thứ gì đó:

- Tôi có thói quen đứng 11 giờ vào phòng ngủ.

Anh chỉnh lại cổ áo sơ mi rồi bỏ đi trước cô.

Một lúc sau, Thư Hoàn cũng chỉnh lại quần áo và tóc tai xộc xệch của mình rồi bước ra ngoài bằng nét mặt điềm đạm tự nhiên, thế nhưng, chiếc khóa thẻ từ lại bị siết chặt trong lòng bàn tay cô.

*

Đêm muộn.

Lúc kéo lê cơ thể bải hoải rã rời từ phòng tắm ra ngoài, Thư Hoàn đi thật rón rén.

Mặc dù phòng ngủ của khách và phòng ngủ chính cách nhau cả một phòng khách và một lối đi hành lang nhưng cô vẫn hết sức cẩn thận để không gây ra một tiếng động nào. Hoắc Vĩnh Ninh ngủ không sâu, Thư Hoàn thì mệt rã rời, cũng chẳng muốn sau khi làm anh thức giấc lại mất công mất sức đối phó với nhau.

Thông thường, cô sẽ có mặt ở đây lúc chín giờ, chạy bộ, tắm rửa, tẩy trang rồi lẳng lẽ đọc sách.

Trong cái thành phố ồn ào náo nhiệt này, căn nhà của Hoắc Vĩnh Ninh thực sự rất yên tĩnh, mỗi tầng chỉ có một căn hộ và được bảo vệ rất nghiêm ngặt. Tuy Thư Hoàn có thể khóa từ mở cửa phòng nhưng vì là người lạ nên không tránh khỏi bị hỏi vài câu, cuối cùng họ còn đích thân gọi điện cho chủ nhà xin ý kiến rồi mới cho cô vào.

Quả đúng như lời Hoắc Vĩnh Ninh nói, anh về nhà lúc 10h30, đúng 11 giờ vào phòng ngủ, và giày vò cô đến tận bây giờ.

Phòng khách chỉ bật một ngọn đèn nền nhưng cũng đủ để chiếu sáng.

Thư Hoàn nhét sách bài tập và hộp bút mình mang tới vào túi xách cẩn thận rồi rón rén chuẩn bị ra về.

Bỗng có tiếng cạch rất khê vang lên sau lưng, đó là tiếng mở cửa phòng ngủ.

Cô dừng bước. Giọng nói của Hoắc Vĩnh Ninh vẫn hơi khò khè, hình như chưa hết buồn ngủ:

- Em đi đâu vậy?

Chắc là anh dậy giữa chừng uống nước nên chỉ buộc tạm bợ chiếc khăn tắm quanh eo, để lộ cơ thể với những đường cong mạnh mẽ phía trên, tóc hơi rối, mắt nhắm lại, không thấy vui vẻ chút nào.

- Em làm anh thức giấc sao? – Thư Hoàn dịu dàng đáp lại: - Bây giờ em về luôn đây.

Thời gian trên chiếc đồng hồ quả lắc khiến Hoắc Vĩnh Ninh phải chau mày:

- Muộn lắm rồi. Bên này còn phòng trống nè.

- Không sao, em đã hỏi bảo vệ rồi, họ có thể gọi taxi cho em. – Thư Hoàn vén mái tóc còn hơi ẩm ướt ra sau tai, nhẹ nhàng nói: - Anh ngủ ngon nhé.

Cánh cửa bị đóng lại thật khê.

Con người đen láy của Hoắc Vĩnh Ninh dần trở nên tỉnh táo.

Dường như mùi hương nào đó vẫn còn lưu lại trong căn phòng này, anh không phân biệt rõ đó là mùi gì... chỉ biết chắc chắn là mùi của một loại nước hoa.

Khác với mùi hương tươi mát của thảo mộc trên người Hàn Tử Kiều, anh biết Thư Hoàn rất kỹ tính trong việc chọn lựa nước hoa, nhưng thực sự không thể không thừa nhận, anh không ghét mùi hương nhẹ nhàng này.

Ngoài những câu nói bình tĩnh đến mức gần như lạnh lùng của Thư Hoàn ở Hong Kong hôm đó, đa phần cô gái này đều rất thấu hiểu lòng người, thậm chí ngay cả lúc ở trên giường.

Có người thấu hiểu lòng người là vì người đó lương thiện.

Cũng có người thấu hiểu lòng người là vì người đó thông minh.

Và rõ ràng Thư Hoàn là loại người thứ hai.

Hoắc Vĩnh Ninh lấy nước từ trong tủ lạnh ra, uống từng ngụm đến hết, dường như làm vậy có thể khiến anh tỉnh táo hơn một chút.

Nhưng suy cho cùng cái cô muốn là gì?

Đến tận bây giờ câu hỏi này đối với anh vẫn khó trả lời như trước.

*

Thư Hoàn bước ra khỏi phòng học ồn ào. Giờ học mới trôi qua một nửa, cô thấy hơi buồn ngủ nên ngay sau khi thầy giáo cho phép nghỉ giải lao, cô liền phóng ngay ra ngoài đứng cạnh máy bán hàng tự động ngoài cửa lớp mua một lon cà phê lạnh.

Đối với cô, mấy hôm nay chẳng qua chỉ là thêm một “công việc” với giờ làm việc không cố định, người ta gọi thì đến, người ta đuổi thì đi nên chỉ mệt hơn chút xíu thôi.

Nhiều lần anh bạn hợp hoặc đi công tác, khuya lắm rồi còn gọi cô, dù mệt mỏi đến đâu, cho dù lúc nghe máy đã lên giường đi ngủ, cô cũng vẫn phải đến.

“Công việc” này có lẽ chính là cái mà người ta hay gọi là “đê tiện”.

Thư Hoàn cảm thấy mình và Hoắc Vĩnh Ninh đúng là người làm không hết, kể lần không ra.

Cho dù làm việc trong khách sạn đẳng cấp nhất, yêu cầu với người phục vụ khắt khe đến thái quá thì có lẽ cảm giác của khách hàng cũng chẳng tốt hơn cảm giác mà Hoắc Vĩnh Ninh có được từ cô.

Lần mâu thuẫn duy nhất mới xảy ra tối hôm qua.

Quá nửa đêm Hoắc Vĩnh Ninh còn gọi điện kêu cô tới.

Trước đây mỗi lần đến gặp anh, cô đều gỡ hết trang sức trên người xuống nhưng tối qua vì hơi vội nên cô quên tháo chiếc dây chuyền ngọc trai luôn đeo trên người. Thư Hoàn vừa đến anh đã vội vàng cởi hết quần áo của cô rồi đè lên người Thư Hoàn, thấy chiếc vòng ngọc vướng víu anh liền hấp tấp kéo xuống.

Thư Hoàn muốn đẩy anh ra nhưng đôi môi anh đã ập tới, mùi rượu thoang thoảng khiến Thư Hoàn chẳng thể nói gì, cũng không thể động đậy, đành cắn mạnh vào anh một cái. Không khống chế được độ mạnh nhẹ nên đã làm anh chảy máu. Hoắc Vĩnh Ninh giật mình liền dừng ngay động tác.

Thư Hoàn đẩy mạnh anh ra rồi lật người, chạy lật đặt xuống gầm giường, cứ để nguyên cơ thể trần như nhộng đó mà quỳ xuống nền nhà, bắt đầu tìm chiếc vòng cổ không biết đã bị anh ném vào góc nào.

Căn phòng ngay lập tức như lặng đi.

Chỉ có tiếng hít thở của hai người là còn nặng nề.

Với cô, đó là lo lắng.

Với anh, đó là cơ thể chưa được thỏa mãn.

Hoắc Vĩnh Ninh vẫn rất ga lăng, anh lạnh mặt nằm trên giường nhìn cô hồi lâu rồi giơ tay bật đèn để cô có thể nhìn rõ hơn rồi cầm chiếc áo sơ mi đã bị ném vào một góc của mình choàng lên người cô, không bắt ép Thư Hoàn nữa mà tự đi vào nhà tắm.

Cuối cùng Thư Hoàn tìm thấy cái vòng cổ đã bị đứt đó trên tủ đầu giường.

Cầm viên ngọc trai đó đặt vào lòng bàn tay, cảm giác lạnh khiến cả cơ thể cô nhẹ bẫng, như thể sắp đổ sụp đến nơi. Bất chợt cô phát hiện ra mình chưa mặc quần áo, bèn vội vàng kéo sát hai vạt áo sơ mi lại.

Vừa từ nhà tắm bước ra, trên cơ thể ướt sũng của Hoắc Vĩnh Ninh còn nhỏ nước tong tong, anh thuận tay cầm khăn tắm lên lau tóc, chẳng buồn nhìn cô một lần:

- Tìm thấy rồi hả?

Áo sơ mi của anh vừa vặn che đi bắp đùi Thư Hoàn, tóc rối, hai má đỏ hây hây vì căng thẳng, thoạt nhìn được một nét phong tình rất đặc biệt. Chẳng hiểu tại sao, Thư Hoàn không còn tâm trạng tán tỉnh anh nữa, chỉ gật đầu rồi khẽ nói:

- Xin lỗi anh.

Anh nằm lên giường, nhắm mắt lại.

Thư Hoàn đứng đó một lúc rồi khẽ cắn môi, cẩn thận đặt vòng cổ lên tủ đầu giường rồi cởi áo sơ mi.

Buổi tối tiết trời rất êm dịu nên không bật điều hòa.

Gió lùa vào làm tấm rèm cửa bay lên rồi hạ xuống.

Một cơn gió đêm thổi vào mơn man trên da thịt cô, vì vừa toát mồ hôi khắp người nên toàn thân Thư Hoàn nổi da gà, run lấy bầy mà không sao khống chế được.

Cô vội vàng quỳ một chân xuống giường, chậm chậm đến gần anh.

Nửa người phía trên của Hoắc Vĩnh Ninh vẫn hơi ẩm, Thư Hoàn cảm thấy cơn run rẩy của mình càng dữ dội hơn, cô đưa hai tay xuống dưới, cởi chiếc khăn tắm đang quấn quanh người anh ra.

Hoắc Vĩnh Ninh vẫn để cô tự ý hành động nhưng khi đôi tay lạnh lẽo đó chạm vào thắt lưng mình, anh cuối cũng cũng miễn cưỡng nhúc nhích người, ngăn cô lại, khẽ hỏi:

- Là thứ gì vậy?

- Dây chuyền. – Thư Hoàn liếc mắt về phía tủ đầu giường theo bản năng.

Anh nằm im, quay sang nhìn cô, chẳng cần nói cũng biết đang nghĩ gì.

Cô chỉ có thể rướn người về phía đó, cầm lấy vòng cổ rồi cẩn thận đưa anh.

- Đứt rồi, không đeo được nữa! – Anh chỉ liếc nó một cái với vẻ thờ ơ.

- Ừm.

- Lần sau đừng mang mấy thứ này đến đây. – Anh trả lại cho cô rồi trở mình quay đi: - Hôm nay tôi mệt rồi, em về đi.

Thư Hoàn vội vàng xuống giường, nhặt quần áo của mình rồi mặc lên người.

Cô trộm nghĩ: đây là bạn giường đúng nghĩa chăng?

Nếu... anh để ý đến mình một chút thôi, ít nhiều cũng sẽ hỏi một câu:

- Chiếc vòng này rất quan trọng với em phải không?

Nhưng không, anh chỉ thấy mất hứng mà thôi.

Là lỗi của cô.

Đúng là tệ tiện thật, đêm hôm khuya khoắt chạy đến đây rồi chưa làm được gì đã bị đuổi.

Cô nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại cho anh, lặng lẽ đi ra ngoài không một tiếng động, đầu thì nghĩ vậy nhưng cảm lại héch lên, có điều... lòng bàn tay cô đang siết chặt viên ngọc trai nho nhỏ đó.

Ầm một tiếng, cuối cùng đồ uống cũng được nhả ra.

Cô cúi xuống lấy lon cà phê lạnh đó rồi áp ngay lên má, nhiệt độ giảm đi ngay lập tức.. Mở nắp lon rồi uống một ngụm, chất lỏng ngon ngọt lành lạnh chạy từ miệng xuống dạ dày, tinh thần cũng khá hơn chút.

- Hi, Thư Hoàn. – Có tiếng chào cô ngập ngừng từ ai đó bên cạnh.

- Hi. – Thư Hoàn hé môi cười nhẹ rồi thuận tay nhét đồng xu còn thừa trên tay vào máy, mua thêm một lon cho cậu: - Đã lâu không gặp kể từ sau kỳ thi lần trước.

Rất bất ngờ khi Vương Nhất Đắc lại không lọt vào vòng bán kết, điều này khiến Thư Hoàn thường mượn vở cậu không khỏi cảm thấy áy náy.

- Đạo này cậu đang bận làm gì vậy? – Cậu chàng ướm hỏi.

Thư Hoàn đang định trả lời thì có tiếng chuông di động.

Cô nở nụ cười ngại ngùng với cậu rồi sang chỗ khác nghe máy.

Người trong điện thoại nói cô có một bưu phẩm chuyển phát nhanh. Vì xưa nay tất cả các món đồ mua qua mạng đều được gửi thẳng về nơi ở nên Thư Hoàn hơi ngạc nhiên:

- Vậy anh cứ mang lên đây đi.

Người mang đồ lên trông không giống nhân viên chuyển phát, anh ta ăn mặc rất sang trọng, đưa cho cô một túi giấy màu xanh bạc hà có in logo của một nhãn hiệu trang sức nổi tiếng, khẽ nói:

- Ngài Hoắc bảo tôi mang tới.

Ngược lại Thư Hoàn có chút khó xử không biết nên giải quyết túi đồ này thế nào, dù không biết bên trong là thứ gì nhưng thế này cũng đủ gây chú ý lắm rồi. Ngẫm nghĩ, cuối cùng cô vẫn xách chiếc túi này hiên ngang đi thẳng vào lớp.

Không ngoài dự kiến, chiếc túi thu hút được ánh mắt của rất nhiều người.

Có ngạc nhiên, có hâm mộ, và cũng có cả coi thường.

Vì một lời tuyên cáo nửa thật nửa đùa, có lẽ rất nhiều đang cho rằng cô làm vậy để ra oai.

Thế giới này chính là như vậy, con người đều muốn tin vào cái “sự thật” mà họ “cho rằng” là đúng.

Lúc tiếng chuông báo hết giờ học vang lên, ai nấy trong lớp đều như thở phào nhẹ nhõm, rào rào đứng dậy.

Thư Hoàn ung dung dọn dẹp sách vở của mình. Khi mà mọi người trong lớp đã về hết, cô vẫn thấy Vương Nhất Đắc đang đứng sau mình, ngập ngừng như muốn nói gì đó.

- Có việc gì à? – Cô mỉm cười mở lời trước.

- Người bạn này... Là ai vậy?

- Ba mẹ nhờ bạn mang đồ lên cho mình ấy mà. – Đột nhiên cô không còn kiên nhẫn giả vờ hay kiêu có nữa, cô kiên quyết chấm dứt đoạn hội thoại này: - Mình về trước đây, chào cậu!

Mang theo chiếc túi giấy đầy thị phi đó về nhà, Thư Hoàn ném lên ghế rồi đi đun một ấm nước, pha một ấm hồng trà.

Nước nóng bỏng chảy từ ấm trà trong suốt vào chén sứ, được khoảng hai phần ba chén thì dừng lại, sau đó đổ sữa bò từ trong tủ lạnh vào.

Nhiệt độ được điều chỉnh vừa phải, mùi sữa vừa vặn át đi mùi hơi đắng của trà. Uống hai ngụm, Thư Hoàn thông dong bước đến sofa rồi mở túi ra xem.

Trong túi có hai chiếc hộp, hạt ngọc trai được lót trên vải nhung, dịu êm sáng bóng, tròn trịa hoàn hảo.

Anh đang bồi thường vì đã lỡ tay làm đứt dây chuyền của cô chăng?

Thư Hoàn uống trà, lấy dây chuyền và lắc tay ra khỏi hộp, ướm lên cổ và tay mình rồi lại cất đi như cũ, môi nhếch lên lạnh lùng.

Nhìn thì có vẻ chăm sóc rất tử tế, cũng xấp xỉ chiếc vòng cổ “ngọc trai” đã bị hỏng của cô... Nhưng trong mắt Hoắc Vĩnh Ninh, những nhãn hiệu nữ trang này chắc chắn chẳng khác gì những thứ tầm thường trong mắt người đời.

Chỉ là lựa chọn những món đồ có vẻ cổ điển một chút thì chắc chắn sẽ không nhầm.

Cô gài lên lớp vải nhung bọc bên ngoài hộp, đột nhiên nhận được điện thoại của Hoắc Vĩnh Ninh.

“Nhận được chưa?”

“Nhận được rồi. Cảm ơn anh!”

Vào lúc cô nghĩ anh sẽ cúp máy thì chất giọng đều đều ấy lại vang lên:

“Sau này em không cần bán đồ thật mua đồ giả nữa, không cần kiếm chút tiền kênh giá ấy đâu!”

“... Sao?” – Khóe môi cô khẽ mím lại.

Anh chỉ cười khe khẽ nên Thư Hoàn thật sự không biết giọng điệu này suy cho cùng là sỉ nhục hay chỉ là khuyên nhủ đơn thuần:

“Không cần làm vậy nữa đâu!”

3. Chương 3

Buổi biểu diễn tốt nghiệp của Hàn Tử Kiều sẽ diễn ra vào cuối tuần này.

Thực ra trong khoảng thời gian này học viện nghệ thuật có tổ chức rất nhiều buổi biểu diễn tốt nghiệp cho các sinh viên năm cuối: độc tấu piano có, hát đơn ca có, triển lãm tranh có ... Gần như cứ một thời gian trên bảng tin trường lại đăng một áp phích khác nhau với đủ loại màu sắc, đó đều là các áp phích tuyên truyền.

Nhưng chỉ lần này mới tạo ra một cơn sóng nhỏ trong nội bộ trường đại học P.

Rất khó để kiếm một tấm vé.

Ngay cả thành viên của hội sinh viên trường cũng vì nghe nói quan hệ giữa Thư Hoàn và Hàn Tử Kiều rất tốt nên mới đến cầu cạnh cô nhờ xin hộ một vé. Thư Hoàn liền gọi điện cho Hàn Tử Kiều, xin được vé cho bạn như ý nguyện.

Ngày buổi biểu diễn diễn ra, Thư Hoàn cẩn thận trang điểm thật kỹ lưỡng, mặc một chiếc váy đen ngắn rồi đeo cả chiếc vòng cổ ngọc trai mà Hoắc Vĩnh Ninh tặng, xuất hiện trong hội trường mới được tân trang toàn bộ của trường. Vị trí ghi trên vé của cô rất gần sân khấu, có thể coi là khách V.I.P, hội trường được tổ chức đầu ra đầy, đầy đủ nhân viên phục vụ. Lúc Thư Hoàn ngồi xuống mới thấy hàng ghế đầu tiên vẫn chưa có ai, sau lưng ghế đều có dính giấy nhưng không viết tên, chắc đó là một loại ký hiệu.

Hội trường dần kín chỗ, khách trên hàng ghế V.I.P cũng tới.

Dĩ nhiên trong số đó có cả ba mẹ, em trai của Hàn Tử Kiều, và cả Hoắc Vĩnh Ninh nữa.

Thực ra họ cùng đi vào một lúc. Dù đã hơi cúi xuống, cố tình để bản thân không nổi bật nhưng người đàn ông này và cả Hàn Tử Diệp với dáng người đặc biệt cao ráo đi sau anh dường như lập tức thu hút được ánh mắt của tất cả mọi người.

Thư Hoàn cố tình không nhìn ba mẹ Hàn Tử Kiều. Cô dõi mắt lên sân khấu nhìn đến không chớp mắt, mãi đến khi nhận thấy hình như đằng trước có người đang quay xuống cố tình nhìn mình, cô mới thu tầm mắt lại.

Đó là Hàn Tử Diệp.

Khác với cách ăn mặc thoải mái lần trước, vì đây là buổi biểu diễn của chị gái nên cậu ăn mặc rất đứng đắn, chỉ không đeo cà vạt và không đóng hai cúc trên cùng, nhưng không hề có vẻ bất lịch sự mà ngược lại khiến người ta cảm nhận được sức sống tươi trẻ, và các nét điển trai đến phát cuồng trên mặt cậu.

Thư Hoàn hơi mím môi, cười với cậu thay lời chào hỏi.

Tuy nhiên sự đáp lại của cậu không thân thiện như vậy, mà thấp thoáng trong đôi mắt là sự lạnh lùng mờ ảo.

Thư Hoàn nhìn sang hướng khác. Trong lúc chờ đợi, cô lấy điện thoại, vào trang diễn đàn của trường.

Không có gì bất ngờ khi thậm chí màn biểu diễn còn chưa bắt đầu mà trang BBS đã bùng nổ vì buổi biểu diễn tối nay.

“Hiệu trưởng cũng đến nữa! Ngồi hàng đầu tiên kìa!”

“Anh chàng đẹp trai không đeo cà vạt ngồi giữa hàng ghế đầu là ai thế?”

“CEO của Thụy Đức cũng tới! Hoắc Vĩnh Ninh á!”

Đúng là sinh viên đại học P, không chỉ si mê về hình thức mà với sự gia nhập của sinh viên khoa Tin tức và khoa Tài chính, họ bắt đầu nêu ra lý do thực sự về sự hiện diện tại đây của Hoắc Vĩnh Ninh.

“Mấy năm nay Hàn thị liên tục thua lỗ, bị Thụy Đức thu mua là xu hướng phát triển tất yếu nhưng hôm nay thoát nhìn có vẻ quan hệ giữa Hàn gia và Hoắc Vĩnh Ninh rất tốt đẹp. Điều này có thể nói lên một khả năng có xác suất xảy ra rất cao: hai gia đình định tổ chức đám cưới cho Hoắc Vĩnh Ninh và Hàn Tử Kiều để một mũi tên trúng hai đích.”

“Xin bái phục bác bình luận bên trên, chẳng lẽ nữ thần Tử Kiều của chúng ta sau khi tốt nghiệp sẽ cưới Hoắc Vĩnh Ninh luôn à?”

“Haha, có cưới luôn hay không thì không biết nhưng chắc chắn hai bên đều đang tính toán như vậy. Dù sao cách này không làm mất mặt ai cả mà lại giữ được quyền khống chế Hàn gia ở một mức độ nào đó.”

“Trai tài gái sắc! Chúc mừng!”

“Đúng là nữ thần Tử Kiều đã khiếm tốn quen rồi, không ngờ đấy, tôi cũng không biết cô ấy lại có một gia thế vững chắc đến vậy. Hôm trước còn gặp mỹ nhân ăn cơm ở căng tin mà.”

Thư Hoàn chậm rãi bỏ điện thoại xuống. Một quang sáng xuất hiện trên sân khấu, một bóng hình mảnh mai dần xuất hiện trong luồng ánh sáng ấy, mờ ảo như một hình bóng nhưng cũng đẹp đến khó tả.

Dù đến đây với thái độ thờ ơ nhưng Thư Hoàn không thể không thừa nhận, Hàn Tử Kiều đang đắm chìm trong niềm say mê đứng trên sân khấu thực sự rất quyến rũ, đủ khiến đàn ông phát cuồng.

Cô lặng lẽ rời tầm mắt nhìn về phía gương mặt trông nghiêng của người đàn ông ngồi hàng ghế trên.

Chỉ trong bóng tối thế này, cô mới có thể nhìn anh một cách lộ liễu như thế.

Anh hơi ngẩng đầu, không thả lỏng người dựa vào lưng ghế mà ngược lại, dù đang thưởng thức một bữa tiệc thị giác như vậy nhưng dường như anh có vẻ rất nghiêm túc. Nhìn từ bên cạnh sang, cằm anh hơi hếch lên, mũi thẳng tắp như một ngọn núi cô độc khiến khuôn mặt càng thêm vẻ sâu sắc.

Thư Hoàn muốn xem xem lúc nào anh mới định chớp mắt nhưng chờ lâu quá, đến mức cô phải chớp một cái mà anh vẫn cứ im lìm như vậy.

Có thể nhận ra anh tập trung đến nhường nào.

Cô nghĩ đến câu mình đã hỏi anh tối nọ:

- Em kém sự tỷ ở điểm nào?

Đúng là không nên hỏi, tự rước nhục vào bản thân.

Cô là bạn giường không thể xuất hiện ngoài ánh sáng. Cô gái trên sân khấu mới thực sự đáng để theo đuổi.

Thư Hoàn nghe thấy tiếng mình khẽ thở dài. Thoát ra khỏi thế giới u ám lạnh lẽo ấy, cũng giống như những khán giả khác, cô mỉm cười với vẻ ngạc nhiên rồi hướng ánh mắt nhìn lên cô gái xinh đẹp đang tỏa sáng trên sân khấu.

Sau khi kết thúc, Thư Hoàn không nán lại lâu.

Ngược lại khách trên hàng ghế V.I.P không đi ngay, sau khi trò chuyện một hồi, Hoắc Vĩnh Ninh vỗ vai Hàn Tử Diệp:

- Đang nhìn gì thế?

Ánh mắt lạnh lùng của Hàn Tử Diệp rời khỏi đám đông, đi sau ba mẹ đang cười vui vẻ, sóng vai ngang hàng với Hoắc Vĩnh Ninh, nét mặt lúc này đã chuyển sang nét cười ngây thơ:

- Anh Vĩnh Ninh, anh sẽ chờ chị em từ nước ngoài về chứ?

Hoắc Vĩnh Ninh ngạc nhiên, giọng hơi trầm:

- Ừ.

- Anh thích chị ấy thật lòng?

Lần này anh thật sự suy nghĩ một lúc rồi mới cân nhắc nói:

- Anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ cưới người con gái nào khác – dừng lại một chút, anh mới bổ sung thêm: - Từ 12 tuổi đến giờ.

- 12 tuổi? – Hàn Tử Diệp cười: - Lúc đó em mới 2 tuổi. Sao anh trưởng thành sớm thế hử?

Hoắc Vĩnh Ninh nở nụ cười vui vẻ, vỗ vai cậu:

- Anh đã kêu người chuẩn bị tiệc chúc mừng rồi. Anh nghĩ vì buổi biểu diễn này chắc chị em đã vài tháng không được ăn uống tử tế rồi.

Nhưng chỉ nửa tiếng sau, bữa “tiệc chúc mừng” ấy đã tan rã mà chẳng vui vẻ gì.

Bởi lẽ nhân vật chính không hề xuất hiện.

Điều này khiến bó hoa và món quà được Hoắc Vĩnh Ninh chuẩn bị kỹ lưỡng trông có vẻ hết sức buồn cười.

Lái xe được phái đi đón khách khê thì thăm gì đó vào tai Hoắc Vĩnh Ninh. Anh giật mình, chuyển tầm mắt nhìn sang Hàn Thịnh Lâm và Chung Nam, nụ cười hơi gượng gạo:

- Tử Kiều nói không được khỏe, chúng ta bắt đầu thôi ạ.

Gương mặt được chăm sóc cẩn thận của Chung Nam cứng đờ ngay lập tức. Hàn Thịnh Lâm thì thở mạnh một hơi, lấy điện thoại rồi đi ra ngoài gọi điện.

Bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Hoắc Vĩnh Ninh vẫn tự nhiên nói chuyện với bạn bè, bỗng nghe thấy tiếng dạy bảo khe khẽ của Hàn Thịnh Lâm từ trong góc phòng:

“Mày đang ở đâu?”

Không nói gì với ai, chỉ một giây sau đó, ông ta đã cúp máy, chạy ra khỏi phòng.

Nhìn có vẻ như đang nổi trận lôi đình.

Vốn dĩ bạn bè mà Hoắc Vĩnh Ninh mời đến bữa tiệc chúc mừng này đều là bạn trong giới văn nghệ sĩ của anh, cũng coi như tạo mối quan hệ cho Hàn Tử Kiều sau này. Dù trong lòng có giận anh cũng không dám đắc tội với họ, đang xã giao không thể bỏ đi, anh đành nháy mắt ra hiệu cho Hàn Tử Diệp.

Sau khi Hàn Tử Diệp đuổi theo ba và cũng rời đi, Hoắc Vĩnh Ninh thoát thân khỏi đám bạn bè. Lúc anh chạy ra đến cửa khách sạn thì đã thấy hai ba con Hàn Tử Diệp chuẩn bị lái xe khởi động.

Gió đêm thổi vào khiến anh tỉnh táo hơn một chút, bấm điện thoại cho Hàn Tử Diệp.

Hàn Tử Diệp khẽ nói trong điện thoại:

“Em đang đi đến cổng sau đại học P.”

Nhân viên BellBoy của khách sạn đưa xe của Hoắc Vĩnh Ninh tới cửa, anh đón lấy chìa khóa rồi nhanh chóng cho xe hòa vào đường phố.

Cổng sau đại học P là tụ điểm của các sinh viên trong trường nhất là sau thời gian tự học buổi tối. Rất nhiều các cặp đôi hay thậm chí cả bạn cùng lớp đều tụ tập đến nơi này ăn khuya.

Hoàn cảnh ọp ẹp xập xệ không đảm bảo vệ sinh, dĩ nhiên không thể so với khách sạn năm sao. Con phố chỉ dài khoảng vài trăm mét nhưng có lẽ để đi từ đầu đến cuối phải mất đến hơn một tiếng đồng hồ. Hoắc Vĩnh Ninh dừng xe ngoài phố chính rồi xuống đi bộ vào trong.

Kết quả vừa đi đến cửa hàng đầu tiên đã thấy bóng dáng người nhà họ Hàn.

Hàn Tử Kiều cúi gằm mặt đứng bên cạnh bàn, trên bàn còn hơn chục người đang ngồi, liếc mắt cũng đủ để anh nhận ra đó đều là các sinh viên đến giúp đỡ Hàn Tử Kiều trong buổi biểu diễn tối nay. Hàn Thịnh Lâm có vẻ đang cố nén giận nói gì đó với con gái, hình như Hàn Tử Diệp đứng cạnh định can ngăn nhưng đành thôi với vẻ bất đắc dĩ. Các sinh viên khác thì ngần ngại cúi đầu thật thấp, không ai dám đưa mắt nhìn cha con họ.

Hàn Tử Kiều vừa tẩy trang xong, đã đổi sang chiếc áo phông cotton màu xám và váy dài màu hồng cánh sen, trên gương mặt nhỏ nhắn là vẻ kiên cường và quyết tâm đã rất quen thuộc với anh. Có lẽ với cô gái trẻ này, sau khi hoàn tất buổi biểu diễn được chuẩn bị công phu, đi ăn thịt dê nướng với các bạn quan trọng hơn nhiều so với những bữa tiệc xã giao với người lạ hời hợt kia.

Anh hiểu chị nhưng cũng không khỏi nản lòng. Lúc đang định dậm bước đi về phía đó thì Hoắc Vĩnh Ninh rất bất ngờ khi thấy Hàn Thịnh Lâm giáng một cái tát lên mặt Hàn Tử Kiều. Vì quá đột ngột nên Hàn Tử Diệp không kịp ngăn cản, đám bạn của Hàn Tử Kiều ai nấy đều mắt chữ O mồm chữ A.

Hàn Tử Kiều sưng người trong vài giây rồi hít một hơi thật sâu, kiềm chế không để chảy nước mắt, nói tiếng xin lỗi rất lịch sự với các bạn rồi chẳng buồn nhìn ba ruột lấy một cái mà đi thẳng ra ngoài luôn.

Trong đám đông đang chen lấn, hai người nhìn thấy nhau.

Phản ứng đầu tiên của anh là nhìn lên má chị. Chắc hẳn cái tát này cũng không quá mạnh nên chỉ có vài dấu tay rất mờ, nhưng anh vẫn thấy xót xa trong lòng.

Thế nhưng còn chưa kịp lên tiếng thì Hàn Tử Kiều đã nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lẽo, gần từng chữ một:

- Hoắc Vĩnh Ninh, anh đoán xem em đã có tâm trạng gì sau khi biểu diễn?

Anh vẫn ngơ ngác.

- Em chỉ hy vọng buổi biểu diễn của em không cần có vé vào cửa, các sinh viên trong trường có thể được vào cửa tự do, không đủ chỗ ngồi có thể ngồi dưới đất hoặc đứng bên ngoài xem cũng được. Em hy vọng lúc em múa, ánh mắt vô thức lướt qua hàng ghế đầu sẽ thấy hình bóng của các thầy cô đã từng dạy dỗ em và các bạn cùng lớp chứ không phải Cục trưởng Cục Văn hóa hay Hội trưởng gì đó... - rồi chị ngừng lại một lát: - Cảm ơn anh và ba em... đã cùng hủy diệt nó.

Xưa nay Hoắc Vĩnh Ninh luôn biết tự kiềm chế, giữ bình tĩnh cho bản thân nhưng giây phút này, anh chẳng thể nói ra dù chỉ một câu, mà chỉ biết giương mắt nhìn chị bỏ đi như vậy.

Cũng như khi bạn đã nỗ lực đã cố gắng hết sức mình, chỉ hận không thể moi cả trái tim cho cô ấy xem nhưng trái lại cô ấy không cần, không cần bất cứ thứ gì mà chỉ cảm thấy coi thường bạn, ngay cả giờ tay ra cầm cũng không muốn.

Xưa nay anh luôn là người ở trên cao, được bao người ủng hộ và sùng bái... nào đã từng bị cư xử như vậy?

- Vĩnh Ninh à, Tử Kiều nó còn trẻ con quá, haiz... - Hàn Thịnh Lâm bước tới vỗ vai anh: - Ngại quá, khiến cháu phải lo lắng rồi.

Hoắc Vĩnh Ninh bình tĩnh ngược lên nhìn gương mặt lộ rõ vẻ bất an thấp thoáng đâu đó chút nghi hoặc của ông Hàn:

- Không sao ạ. Cô ấy còn trẻ con, cháu không để bụng đâu.

*

Vì biết chắc chắn đêm nay Hoắc Vĩnh Ninh sẽ không tìm đến mình nên Thư Hoàn đã trải qua một buổi tối cực kỳ thong thả.

Tắm xong cô khoác tạm lên người chiếc áo sơ mi rộng rãi, lau khô tóc, sau đó chọn trong đám sơn móng tay đủ màu một lọ màu đỏ tươi. Trong một buổi tối như thế này, ngồi dưới ánh đèn thong thả về lung tung lên móng tay rồi chờ nó khô lại. Đối với một người vẫn thích nhịp sống hối hả như Thư Hoàn mà nói, đây là thứ niềm vui hiếm khi được trải nghiệm.

Mới vẽ được một bàn tay thì có điện thoại.

“Mở cửa đi.”

“Sếp Hoắc...” – Phản ứng của Thư Hoàn có vẻ hơi chậm, cô bật loa ngoài: “Gì ạ?”

“Tôi bảo em mở cửa.” Giọng anh có vẻ đã mất kiên nhẫn.

“Anh biết nhà em...” Mới nói được một nửa cô đã biết điều tự nuốt nửa câu còn lại vào bụng. Vì Thư Hoàn đã hiểu ra một điều, nếu đã điều tra mình, anh đương nhiên biết nơi ở của cô.

Thư Hoàn vội vàng ra mở cửa, quả nhiên anh đã đứng sẵn ở đó, vẫn là bộ comple chỉnh tề ấy nhưng mặt mũi thì sa sầm lại.

Cô lùi lại hai bước mời anh vào nhà. Như mọi khi, anh dùng chân đá cho cánh cửa khép lại rồi dè cô lên tường ở ngay gần đó, một tay đã vội vả thò vào trong áo sơ mi của Thư Hoàn rồi thuận thể cúi xuống.

Bấy giờ Thư Hoàn mới sực nhớ mình đang ở nhà nên chỉ mặc áo sơ mi và quần lót, cả áo lót và quần đùi ở nhà cũng không mặc.

Anh không uống rượu, nhịp thở cũng không nặng nề nhưng cực kỳ vội vã.

Thư Hoàn cố tránh khỏi đôi môi Hoắc Vĩnh Ninh, cuối cùng cũng tìm được cơ hội, cô hỏn hển nói:

- Khoan đã... Anh... Anh có mang...

Cuối cùng anh cũng ngừng lại, thoáng chau mày nhìn cô bằng ánh mắt lạnh nhạt:

- Em định nói gì?

- Em định nói anh có mang quần áo thay không? – Thư Hoàn nhìn áo sơ mi của anh bằng ánh mắt e sợ: - Em không nghĩ anh lại đến đây.

- Thì? – Anh hơi nhếch mày: - Em có quyền lựa chọn địa điểm không nhỉ?

- Không phải, anh cọ vào sơn móng tay của em rồi... - Cô e dè chỉ vào mấy vết màu đỏ tươi loang lổ trên ngực áo sơ mi của anh.

Hoắc Vĩnh Ninh cúi xuống nhìn áo sơ mi của mình rồi ngẩng lên mà sắc mặt chẳng hề thay đổi, anh chỉ lạnh lùng nhìn cô:

- Không mang!

- Vậy... Hay là anh thay quần áo, tắm rửa trước được không? – Thư Hoàn chỉ vào tủ quần áo gần đó: - Ở đây em có vài chiếc áo sơ mi của nam, khăn tắm cũng mới tinh. Anh chịu khó một lúc, lát nữa em mang vào cho.

Cô chạy vội đến bàn học, lấy chai nước rửa móng lau sạch sơn móng tay còn bám lại rồi rửa tay thật sạch sẽ mới bắt đầu đi lấy đồ.

Hoắc Vĩnh Ninh ngồi chễm chệ trên sofa đánh giá căn nhà nho nhỏ này. Thấy cô lấy áo sơ mi ra, anh hơi nheo mắt lại:

- Của bạn trai hả?

Cô khẽ cười:

- Em thích mặc áo sơ mi nam cỡ rộng nhất đi ngủ, nên có mấy cái ở đây. – Cô dừng lại một lúc: - Hay là anh muốn tiếp tục ngay bây giờ cũng được, em lau sạch móng tay rồi!

Anh đang ngồi còn cô đang đứng. Nếu ngược mắt nhìn từ dưới lên trên có thể thấy rõ đôi chân dài trắng trẻo mảnh mai của cô, từ bụng dưới đến bắp đùi gần như là một đường thẳng, rất hoàn mỹ. Chiếc cằm cong vút, lông mi hơi nhạt do không trang điểm nhưng lại rất dài, hoàn hảo bẩm sinh. Mái tóc dài màu nâu hạt dẻ buộc hờ phía sau, nhưng còn sót lại vài sợi hơi quăn tinh nghịch buông xuống vai. Da trắng như trứng gà bóc. Thực sự là một cô gái tươi trẻ, tràn đầy sức sống và cực kỳ quyến rũ.

Anh lặng yên nhìn cô trong phút chốc rồi nhận lấy chiếc áo từ cô:

- Tôi đi tắm trước.

Tiếng nước chảy vọng ra từ nhà tắm.

Thư Hoàn bình tĩnh ngồi vào bàn học, cô mở cuốn sách bài tập toán nhưng không có tâm trạng chiến đấu với mớ ký hiệu toán học rắc rối đó.

Rõ ràng đã có chuyện không ổn. Anh tìm mọi cách lấy lòng Hàn Tử Kiều nhưng tối nay chị ấy lại không nể mặt anh.

Lần nào cũng vậy, sự lạnh nhạt của chị ấy đều vô tình đá anh đến tìm “sự đồng cảm” nơi cô.

Thư Hoàn quay bút trên đầu ngón tay rồi nhếch môi cười hờ hững.

Tiếng nước trong nhà tắm vẫn vang vọng và còn tiếp tục đến rất lâu sau đó, đến nỗi Thư Hoàn còn nghi ngờ không biết có phải anh đã ngắt xiủ trong đó không nữa?

Lương lự định đến gõ cửa thì cửa được mở ra rất bất ngờ.

Hoắc Vĩnh Ninh đi ra ngoài với tấm thân ướt sũng. Anh ngẩng lên nhìn phòng ngủ nho nhỏ trên gác:

- Em ngủ trên đó hả?

Thư Hoàn gạt đầu:

- Anh lên trước đi, em sẽ lên ngay.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, cô đành giải thích:

- Em phải dọn dẹp nhà tắm trước đã.

Tầng gác xép của những căn nhà nhỏ thường được thiết kế thành phòng ngủ nhưng mái hơi thấp, con gái thì không sao nhưng với một người có chiều cao khủng như Hoắc Vĩnh Ninh mà nói thì có vẻ quá chật chội, hề không để ý là cụng đầu ngay.

Anh nằm xuống giường của cô, không thể không thừa nhận một điều: tuy nơi này không rộng rãi nhưng lại rất thoải mái, dễ chịu.

Phái nữ nhiều người thích bày biện đồ đạc khắp nơi trong nhà, bữa bộn đến mức không còn chỗ để chân. Thế nhưng căn nhà này lại rất gọn gàng, tuy đồ đạc cũng nhiều nhưng được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, chăn ga gối đệm là kiểu màu xanh nước biển kẻ sọc êm dịu mà anh thích.

Anh muốn tới đây vì nó rất gần với cổng sau trường đại học P, nhưng nếu nhìn thấy cảnh tượng bữa bộn, chắc chắn anh sẽ không bước vào, chứ càng không nằm ở đây một cách khó hiểu thế này.

Nhưng bây giờ anh đã nằm xuống thật, chăn gối là mùi thơm ngọt ngào của cô. Chẳng đợi cô lên tới nơi, anh đã nhắm mắt từ lúc nào.

Sau một giấc ngủ không kéo dài, lúc Hoắc Vĩnh Ninh mở mắt, căn nhà bốn bề yên lặng.

Anh mất một giây để nghĩ xem đây là đâu rồi chắc chắn mình đang nằm một mình, sau đó mới ngồi dậy.

Ánh sáng mỏng lung hắt lên từ dưới nhà.

Lúc đứng dậy anh quên cúi xuống nên đỉnh đầu va phải trần nhà, bất giác kêu lên một tiếng.

Nhìn xuống qua lan can, bên cạnh Thư Hoàn là tách cà phê đã nguội lạnh, cô đang ngồi ở bàn học học bài.

Vì đêm đã khuya nên Thư Hoàn khoác thêm một chiếc áo len mỏng hở cổ màu vàng nhạt ra ngoài áo sơ mi, khiến cô trông càng mảnh mai hơn.

Men theo cầu thang đi xuống dưới, vì rất nhẹ nhàng nên dù anh đã đứng sau lưng một lúc lâu nhưng Thư Hoàn vẫn không phát hiện được.

Rõ ràng cô đang bị bài toán đó gây khó dễ, giấy nháp chi chít chữ nhưng vẫn chưa nghĩ ra cách làm mà chỉ biết ngồi cắn bút. Dẫu không thấy nét mặt Thư Hoàn, anh cũng có thể tưởng tượng ra vẻ bất lực trên đó.

Hoắc Vĩnh Ninh đột nhiên bật cười vì hai chữ “bất lực” này.

Thực ra trong ấn tượng của anh, dường như cô chưa bao giờ có nét biểu cảm đó, dù trong bất kỳ trường hợp nào.

Thư Hoàn bị giật mình bởi tiếng cười bất ngờ vang lên phía sau đó, quay lại thấy anh đứng sau, cô vội nói:

- Em làm anh thức giấc sao? – Dừng lại một chút, cô nhếch môi dụ giọng giải thích: - Thấy anh ngủ nên em không làm phiền nữa.

- Ủ. – Anh cứ lặng thinh nhìn cô như thế, chợt cảm thấy cô thật sự quá mỏng manh, chiếc áo len mỏng màu vàng kia lại thêm cả búi tóc, trông thật giống thú cưng lông xù: - Lấy thêm cái ghế nữa ra đây.

Thư Hoàn hơi chau mày:

- Anh... không phải muốn “làm” ngay ở đây chứ? – Rồi cô nói với vẻ đắn đo: - Hay là mình lên gác nhé?

Hoắc Vĩnh Ninh lạnh mặt. Anh mím môi giằng lấy cây bút trên tay cô, rồi ngồi xuống ghế của Thư Hoàn.

- Vẽ thêm một đường cong về phía trước gọi là (x, y, z) ... cắt ở điểm này...

Chỉ với hai ba nét bút, ba phương trình đã xuất hiện dưới ngòi bút.

Hai mắt Thư Hoàn mở to:

- Khoan đã... Phương của vec tơ vuông góc này anh lấy ở đâu ra vậy?

Anh vẽ thêm một đường lên nháp với vẻ mắt bình tĩnh:

- Từ đây mà ra này.

Thư Hoàn cầm một cây bút khác tính sơ qua trên giấy nháp rồi ngược lên nhìn anh, vẻ phấn khởi rạng ngời trong đôi mắt:

- Thì ra sai ở đây, em bỏ sót điều kiện này.

Đôi mắt trắng đen rõ ràng của cô lấp lánh vui mừng, sáng rực như những vầng sáng lugu linh rực rỡ, như sắp chảy thành nước đến nơi.

Hoắc Vĩnh Ninh giật mình, thú thực anh chưa bao giờ nhìn thấy nét biểu cảm đó nơi cô, không phải để nịnh bợ ai cả mà chỉ đơn thuần là niềm vui.

Dường như đã nhận ra vẻ khác lạ trong chốc lát đó của anh, cô ngỡ ngàng cất nụ cười đi rồi xoa lên má mình:

- Mặt em có dính gì à?

Để che giấu sự thất thần trong giây lát đó, Hoắc Vĩnh Ninh cúi xuống thuận tay giở sách bài tập của cô, miệng sai bảo:

- Pha cho tôi tách cà phê.

Biết anh quen uống cà phê đen hạt xay, không thêm đường sữa, nên Thư Hoàn không khỏi do dự:

- Nhưng chỗ em chỉ có cà phê hòa tan thôi.

Quả nhiên anh chau mày:

- Cà phê hòa tan?

- Em chỉ uống để tỉnh táo lúc học khuya thôi mà. – Cô cúi xuống rồi nói: - Hay là em pha cho anh cốc hồng trà nhé?

- Cứ pha cà phê hòa tan đi. – Ngón tay thon dài lật qua từng trang sách, anh mau chóng hiểu ra những bài đánh dấu * đều là những bài cô chưa tìm ra cách làm.

Thư Hoàn đặt vào tay Hoắc Vĩnh Ninh một tách cà phê nóng hổi rồi ngoan ngoãn ngồi xuống.

- Hình như em hơi yếu về phần đại số vec tơ và giải tích hình không gian... - Anh thuận tay chỉ vào mấy bài trên trang sách: - Mấy bài này vẫn chưa nghĩ ra.

Thư Hoàn nhìn anh bằng ánh mắt sùng bái, mau chóng đuổi kịp suy nghĩ của Hoắc Vĩnh Ninh.

Khác với thầy dạy kèm ở trường, anh nói rất ngắn gọn nhưng đúng trọng tâm. Thư Hoàn nghi ngờ Hoắc Vĩnh Ninh chắc đã từng đọc cuốn sách bài tập này nên mới có thể tổng kết một cách đầy đủ như thế mặc dù chưa được xem nội dung ôn tập cụ thể.

Thậm chí sau khi giở đến hai trang đề thi mẫu cuối cùng, anh cầm bút viết thẳng lên giấy cách làm của một phương pháp cực kỳ khó hiểu nào đó rồi nói:

- Lần sau cứ áp dụng cách này, chắc chắn ra kết quả.

Cô mắt chữ O mồm chữ A.

Anh mặc chiếc áo sơ mi mà cô đưa, tóc không được mượt mà lắm, khác nhiều so với vẻ lạnh lùng như băng tuyết ngày thường.

Anh vừa giải toán vừa nhấc tách cà phê nhấp một ngụm, vẫn dáng vẻ khoai thai cao quý đó, như thể đang trong cuộc họp trực tuyến với đối tác Châu Âu hay đàm phán với khách hàng quan trọng vậy.

- ... Đã hiểu chưa?

Quen nhau đến bây giờ, dù đã ngủ với nhau nhiều lần nhưng có lẽ số câu họ nói với nhau tính đến giờ còn không nhiều bằng đêm nay.

Thư Hoàn thoải mái gạch dấu * kia đi, gật đầu nói:

- Em hiểu rồi.

Thời gian cứ trôi đi trong yên lặng như vậy... Bóng đêm ngoài cửa sổ chuyển từ đen kịt sang xanh thẫm, những ngôi sao chợt sáng chợt mờ.

Cuối cùng Thư Hoàn buột miệng hỏi:

- Sao anh giỏi vậy?!

Nhiều lúc rõ ràng cô sở hữu một gương mặt xinh đẹp và ngây thơ nhưng lại nói chuyện với anh bằng giọng điệu bình tĩnh và chín chắn.

Nhưng ít khi như lúc này, nhìn anh với vẻ sùng bái thật rõ nét.

Hoắc Vĩnh Ninh không nhịn được cười:

- Nếu không vì Thụy Đức, có lẽ tôi đã chọn ngành Toán lúc học bên đại học Cambridge. – rồi thay đổi sắc mặt thật nhanh: - Bây giờ em giải bài này xem đã thành thạo chưa?

Cô cũng rất thông minh, nhanh chóng đưa ra đáp án rồi tủm tủm cười nhìn anh, như một đứa trẻ đang đợi được khen.

- Sao phải vất vả như thế? – Đột nhiên anh nổi máu tò mò: - Một cô gái xinh đẹp như em vốn dĩ không cần như vậy.

- Vẻ đẹp bề ngoài sẽ hết hạn mà anh. – Cô cúi xuống chứ không nhìn anh nhưng giọng nói rất điềm tĩnh: - Một đứa con gái hoàn cảnh như em, thứ duy nhất có thể nắm bắt chỉ có bằng cấp và kiến thức, có lẽ người như sếp Hoắc chẳng hiểu được đâu.

Anh nhìn cô, chẳng hiểu tại sao mà tất cả niềm vui và sự hứng khởi của việc dạy toán tối nay lại hoàn toàn tan biến vì câu nói ấy.

- Quần áo của tôi đâu rồi?

Cô đã gấp gọn gàng đặt trên sofa.

Anh không chờ trợ lý mang bộ đồ mới đến mà vội vã mặc vào rồi không nói thêm một lời mà bỏ đi ngay lập tức.

Lúc khởi động ô tô, anh cúi xuống nhìn qua mấy vết lốm đốm màu đỏ thoạt nhìn có vẻ rất đáng sợ trên ngực áo, lúc này đồng hồ đã điểm năm giờ kém.

Anh không hiểu sao mình lại giúp cô giải toán cao cấp suốt đêm.

Rốt cuộc tại sao anh lại muốn đến đây?

Hoắc Vĩnh Ninh khẽ nghiêng người nhìn món quà đặt trên ghế lái phụ... Đây không phải món đồ anh kêu nhân viên đi mua một cách qua loa mà là do chính tay anh chọn lựa kỹ càng, thế nhưng Hàn Tử Kiều còn chẳng thèm mở ra xem.

Vậy nghĩa là, cả đêm hôm qua anh đều không nghĩ đến chị ư?

Chỉ chìm đắm trong niềm vui giải toán và trong sự sùng bái của cô gái bên cạnh?

Hoắc Vĩnh Ninh chậm rãi cho xe chạy lên đường cái, anh thấy chuyện này thật hoang đường; nhưng lúc cho xe đỗ vào gara công ty, anh đã yên lòng khi tìm được lý do thuyết phục bản thân.

Anh chỉ cần tìm lại sự tự tin từ ai đó mà thôi.

*

Vì sắp xuất ngoại nên Hàn Tử Kiều phải nhanh chóng làm thủ tục tốt nghiệp.

Thư Hoàn hồi được thời gian chị rời khỏi trường rồi nhanh chóng chạy đi tặng cho Hàn Tử Kiều một món quà trước khi chị chuyển từ ký túc ra ngoài.

Lúc chạy tới nơi, lái xe của nhà họ Hàn đang chuyển thùng các tông lên xe ô tô bảy chỗ, còn Hàn Tử Kiều thì ôm ba mẹ đứng chụp ảnh trước ký túc xá nơi đã gắn bó bốn năm trời.

Đây là lần thứ ba Thư Hoàn nhìn thấy Hàn Thịnh Lâm và Chung Nam.

Khác với sự kích động trong lần đầu tiên, vẻ tảng lờ trong lần thứ hai, lần này cô đã có thể lên tiếng chào hỏi họ một cách cực kỳ tự nhiên, bình thường như đang đối diện với ba mẹ của bạn.

- Đây là sư muội của con học ở Học viện Thương mại, bây giờ em ấy đang thực tập ở Thụy Đức.

Nhắc đến Thụy Đức Hàn Tử Kiều có vẻ hơi mất tự nhiên, nhưng ngược lại Chung Nam đưa mắt nhìn Thư Hoàn một cái theo bản năng rồi bật cười:

- Thật không? Cháu giỏi thật!

Ánh mắt đó lướt qua rất nhanh, nhưng chứa đựng bao hàm ý.

Thư Hoàn chỉ coi như không thấy, nhẹ nhàng ôm lấy Hàn Tử Kiều:

- Chị đi mạnh giỏi nhé!

Thư Hoàn nhìn theo bóng chiếc xe dần khuất xa. Lúc đang định ra về thì một ánh đèn khác bật sáng từ dưới bóng cây râm mát.

Cô hơi nheo mắt, chiếc xe đó chậm chậm đi về phía này.

Cửa sổ chỗ ghế lái được hạ xuống một nửa để lộ gương mặt trẻ trung và điển trai, đuôi mắt hơi cong, khê huyết sắc:

- Lên xe đi!

*

Thư Hoàn nhìn cậu, nửa cười nửa không:

- Đây là cách tán gái của cậu em đấy hả?

Hàn Tử Diệp đặt một tay trên vô lăng:

- Mỹ nhân có nể mặt không?

Thư Hoàn vòng qua vị trí ghế lái rồi mở cửa xe ngồi vào thì nghe thấy Hàn Tử Diệp hỏi:

- Về nhà nhé?

Cô khẽ gạt đầu, thậm chí cậu chẳng hỏi cô nhà ở đâu mà cứ thế lái thẳng ra khỏi trường.

- Ế, cậu em biết nhà chị ở đâu hả? – Thư Hoàn nhìn phía trước, có vẻ rất ngạc nhiên: - Cậu em không đi tiễn chị gái sao?

- Đã có nhiều người tiễn chân chị ấy rồi, vả lại cũng đâu phải ra nước ngoài. – Hàn Tử Diệp thông thả đạp phanh, nhìn chằm chằm cột đèn đỏ, đến lúc nó đổi màu xanh cậu mới quay sang nhìn Thư Hoàn: - Thư tiểu thư thường ngồi ở vị trí này phải không?

Giọng điệu rất thoải mái nhưng thấp thoáng vẻ giễu cợt.

Nét mặt Thư Hoàn không hề thay đổi:

- Không hẳn. Tôi thường đi bộ.

Hàn Tử Diệp khẽ cười:

- Thực ra chị tôi là người rất đơn giản, cũng chẳng có bạn bè gì, cô có thể coi là bạn thân của chị ấy.

Thư Hoàn im lặng một lúc:

- Chị cậu... rất tốt bụng.

- Thế nên những gì là của bạn thân mới hấp dẫn hơn, đúng không? – Hàn Tử Diệp nói giọng lạnh nhạt: - Tâm tư của phụ nữ các cô thật đáng sợ!

Nét mặt Thư Hoàn như cứng lại nhưng cô vẫn thản nhiên giắt tóc mai vào sau mang tai:

- Những gì là của bạn thân?

- Có nhiều vị trí muốn ngồi lên một lúc rất đơn giản nhưng nếu muốn ngồi đó cả đời thì chắc phải xem số mệnh!

Thư Hoàn bật cười, nhìn cậu bé to xác bên cạnh từ trên xuống dưới:

- Em trai à, có ai nói cho em biết em đang trong độ tuổi rất dễ tự cho mình là đúng?

- Vậy ư? – Cậu nhìn cô: - Nhiều khi trực giác của đàn ông với phụ nữ chuẩn lắm đó!

Cậu dừng lại một lúc:

- Cô nào giả vờ thanh cao trong sạch, cô nào có thể dễ dàng lên giường với đàn ông, chỉ cần liếc mắt là nhận ra ngay.

Thư Hoàn không giận, cười nói:

- Cậu nói chị đấy à? Nhưng xin lỗi cậu em nhé, chị đây không thích chơi trò tình yêu chị em đâu!

Nụ cười trên môi Hàn Tử Diệp dần tắt. Dù còn rất trẻ nhưng lúc tỏ ra nghiêm túc, trông cậu cũng có vẻ nghiêm khắc ra trò.

- Hôm đó sau khi bị chị tôi chọc giận đến mức phải bỏ đi, tôi lo Hoắc Vĩnh Ninh gặp chuyện không may lên cứ bám theo anh ấy suốt. Tôi thấy anh ấy đến một nơi... - Hàn Tử Diệp đạp phanh, hơi ngẩng lên nhìn khu nhà trước mặt: - Tôi không nghĩ Hoắc Vĩnh Ninh lại sống ở một nơi thế này!

Khu nhà thật thân quen với Thư Hoàn. Cô quay sang nhìn Hàn Tử Diệp, hơi nhếch môi: - Cậu định nói gì?

- Tôi chẳng muốn nói gì cả. – Cậu gõ nhẹ tay vào vô lăng: - Và cũng sẽ chẳng nói với chị Tử Kiều đâu.

- Nếu không muốn nói gì thì tôi xuống xe. – Thư Hoàn đẩy cửa xe, sắc mặt không đổi: - Cảm ơn đã đưa tôi về.

- Có những cô gái rõ ràng chỉ cần dựa vào sự nỗ lực của bản thân cũng đủ được tôn trọng nhưng lại cứ khẳng khái chọn một lối tắt. – Hàn Tử Diệp vẫn nhìn thẳng: - Dẫu biết cuối con đường đó chỉ là công dã tràng xe cát Biển Đông nhưng vẫn muốn thử một lần. Cô nói xem, loại phụ nữ đó có ... đề tiện không?

Đúng là Thư Hoàn đã bước chân ra khỏi xe nhưng cơ thể cô bỗng chốc như hóa đá, chẳng thốt lên lời, đành đẩy mạnh cửa xe rồi bỏ đi ngay lập tức.

Lúc còn đứng trong thang máy Thư Hoàn đã nhận được điện thoại của Hoắc Vĩnh Ninh.

“Tôi nay rảnh chứ?”

Lời chào đầu của anh lúc nào cũng thế, chẳng có tí sáng tạo nào nhưng thế mới phù hợp với bản tính tiết kiệm thời gian, không bao giờ lãng phí dù chỉ một giây vào những chuyện vô nghĩa.

Kể từ khi chấp nhận mối quan hệ này, đây là lần đầu tiên Thư Hoàn thấy không có tâm trạng đối phó với anh... có thể là vì câu nói đó của Hàn Tử Diệp. Nhưng cô lập tức lắc đầu thật mạnh, tự cười nhạo sự yếu đuối trong lòng mình lúc này, dấu Hàn Tử Diệp có nói khó nghe hơn nữa thì sao chứ? Quan điểm của người ngoài xưa nay đều vô nghĩa với cô.

“Tôi nay không được.” Sau khi vô thức thốt ra câu này, Thư Hoàn bất giác nhìn chằm chằm bản thân trên bức vách kim loại, không để ý đến giọng điệu đã đi của mình: “Tôi nay em có việc ở trường nên ngủ luôn ở ký túc.”

Đối phương từ một tiếng rồi dập máy luôn.

Cô mở cửa rồi treo túi xách lên giá treo quần áo gần đó. Sau khi ngồi lên sofa, rõ ràng có rất nhiều việc phải làm nhưng tự nhiên lại thấy rất uể oải, bèn thuận tay bật TV.

Kênh tin tức phát sóng từ tình hình biến đổi khôn lường trên thị trường thế giới đến việc vặt trong nhà, cuối cùng là một bộ phim truyền hình với những tình tiết nhàm chán về đạo lý gia đình. Dù không theo dõi từ đầu nhưng cô cũng thấy nó khá hay.

Hoặc... chỉ muốn nghỉ ngơi một lúc, tạm thời rời xa cuộc sống này, thế giới này.

Sau khi ba tập phim được chiếu hết, cô đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa.

Miễn cưỡng đứng dậy khỏi chiếc sofa. Nhưng người xuất hiện trên màn hình tinh thể lỏng lại khiến cô hơi ngạc nhiên.

Cuối cùng cô vẫn quyết định ấn nút mở cửa sau khi đắn đo rất lâu. Nghe thấy tiếng chuông báo thang máy, luông suy nghĩ ấy mới dừng lại.

Hoắc Vĩnh Ninh đứng đỉnh bước tới. Lúc đi qua cô, mùi rượu thoang thoảng tỏa ra từ người anh. Anh đi thẳng đến sofa, ngồi xuống rồi tháo cà vạt.

Cứ như cô mới là khách ở đây, cứ ngẩn tò te đứng mãi ở cửa mà chẳng biết nên làm gì tiếp theo. Nhưng tình huống đó không kéo dài quá lâu, khéo môi Thư Hoàn nhanh chóng nhếch lên cao, cô đóng cửa lại:

- Anh muốn uống nước không?

Ánh mắt anh rời khỏi màn hình TV, lướt qua cô một giây rồi đáp:

- Cũng được.

Cô bình tĩnh lại. Lấy mật ong trong tủ lạnh khuấy một chút vào nước ấm, trong đầu không ngừng suy nghĩ: nên giải thích chuyện mình ung dung ngồi nhà xem TV mà không chịu đến chỗ anh như thế nào đây?

Lúc mang nước tới thì phim đã chiếu đến đoạn cuối. Thư Hoàn ngồi xuống cạnh anh, Hoắc Vĩnh Ninh không vội cầm cốc nước đó mà chỉ hỏi bằng giọng lạnh nhạt:

- Nếu tôi nhớ không lầm thì trước đây em có nói em sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào tôi cần?

Tim cô đập nhanh, miệng cười gượng gạo:

- Xin lỗi.

Trong giây phút này đây cô như xóa bỏ hết tất cả những lý do đã nghĩ ổn thỏa trước đó. Cô ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt anh, khẽ nói:

- Em cũng có lúc bực tức mà. Xin lỗi anh nhiều... Lúc anh gọi điện, em thấy mình không nên gặp anh.

Đôi mắt anh không giống đôi mắt của người đã uống rượu, trông nó hoàn toàn tỉnh táo:

- Tại sao vậy?

Sóng mắt Thư Hoàn thoáng dao động, cuối cùng cô không trả lời mà hỏi:

- Vậy còn anh, sao lại tới đây?

Hoắc Vĩnh Ninh không ngờ lại bị cô hỏi ngược lại như vậy. Dường như câu hỏi này dù có trả lời thế nào cũng là một cái bẫy.

Trong lòng anh biết cô đang có tâm trạng, anh biết ngay từ lúc Thư Hoàn bắt máy. Đây là chuyện cần được cả hai bên chấp thuận, nếu là trước kia, Thư Hoàn không muốn anh dĩ nhiên cũng không gượng ép. Nhưng sau khi bữa tiệc kết thúc, anh vẫn kêu lái xe chuyển hướng đưa mình tới đây.

Hoặc là anh chỉ đang tò mò, anh tò mò không biết một Thư Hoàn lúc nào cũng thuận theo mình sẽ như thế nào khi không thuận theo mình nữa?

Trong giây phút ấy, anh giật mình.

Tò mò ư? Anh thực sự bắt đầu tò mò về cô rồi chẳng?

Cuối cùng Hoắc Vĩnh Ninh không trả lời câu hỏi đó mà chỉ nhìn chăm chăm vào gương mặt điềm tĩnh vô cảm của Thư Hoàn:

- Đã có chuyện gì vậy?

Thư Hoàn cúi đầu, tóc dài chạm vai, phần đuôi tóc hơi quăn.

Thực ra chẳng có gì. Chỉ là cô đi tiễn Hàn Tử Kiều rồi bị em trai chị ấy mắng là đồ dê tiện mà thôi.

Cô cũng có thể bình tĩnh mà nói cho người đàn ông này biết, rằng đám bạn cùng phòng căm ghét cô, xa lánh cô, cô chẳng thèm để ý nhưng chẳng hiểu vì sao một câu của Hàn Tử Diệp lại khiến cô im lặng như thế.

- Thực sự không có gì cả. – Thư Hoàn khe khẽ thở dài, cô vén tóc ra sau mang tai rồi khe khẽ thủ thỉ: - Sếp à, lần sau anh đừng đến chỗ em nữa nhé kéo lại gặp phiền toái không đáng có.

- Ví dụ?

- Như bị người khác nhìn thấy chẳng hạn. – Cô thoải mái ngẩng lên: - Em thì không sao nhưng sẽ ảnh hưởng không tốt đến anh.

Đôi mắt trong veo của cô gái này dưới ánh đèn có màu hổ phách rất đẹp, nhạt hơn người khác một chút nhưng chút “nhạt hơn” đó lại khiến anh không thể đoán được cô đang nghĩ gì. Anh ngạc nhiên:

- Có ai biết rồi hả?

- Không. – Cô một mực phủ nhận: - Em chỉ lo xa thế thôi.

Hoắc Vĩnh Ninh không hỏi nữa mà cúi xuống bưng cốc nước ấm pha mật ong đó lên, uống từng ngụm đến hết rồi đứng dậy bảo:

- Tôi đi tắm đây.

Tối hôm đó chuyện gì nên xảy ra vẫn cứ xảy ra như bình thường.

Nhưng sau đó họ cùng nằm trên một chiếc giường. Thư Hoàn cố để bản thân nằm sát mép giường hơn một chút.

Cô cố nhắm mắt lại. Mắt ngủ thật khó chịu, nhất là khi bên cạnh có người. Lúc không thể thoải mái trở mình hay trằn trọc, cô chỉ biết cố thở vào hít ra khe khẽ hết mức có thể nhưng hình như người bên cạnh vẫn phát hiện ra.

- Không ngủ được à?

Cô liền nhích về phía mép giường thêm chút nữa:

- Làm ồn đến anh ạ?

- Không. – Giọng nói anh như giãn ra, dường như cơ thể đang rất thả lỏng.

Không gian trên gác xép thực sự chật chội, ngồi lên có thể sẽ đụng vào trần nhà, nghiêng người có thể sẽ va phải người bên cạnh.

Cho dù vừa mới đây thôi họ còn chia sẻ với nhau niềm khoái lạc thầm kín nhất nhưng sau khi kết thúc, họ lập tức trở lại với mối quan hệ còn lạnh nhạt hơn cả người đứng nước lã.

- Hôm nay em đi tiễn chị Tử Kiều. – Thư Hoàn khẽ thì thào: - Chị ấy tốt nghiệp rồi!

- Tôi biết rồi. – Hiếm khi Hoắc Vĩnh Ninh không có vẻ bực mình hay mất kiên nhẫn khi nhắc đến Hàn Tử Kiều như hôm nay, cứ như họ chỉ đang nhắc đến một người bạn mà cả hai đều quen mà thôi.

Trong bóng đêm, giọng nói của Thư Hoàn thật khẽ:

- Tại sao anh lại yêu chị ấy như vậy?

- Thanh mai trúc mã. – Anh khẽ bật cười, tuy giọng nói rất điềm tĩnh nhưng lộ rõ vẻ bất đắc dĩ: - Tôi cũng chẳng biết tại sao ... mình lại có thể khoan dung với cô ấy như vậy nữa.

- Duyên phận của thanh mai trúc mã hiếm có lắm đấy.

Giọng nói của anh có chút gì đó khiến người khác không sao nắm bắt được:

- Không phải hiếm có... mà như kỳ tích vậy...

- Anh còn nhớ chuyện trước kia không? – Thư Hoàn chợt hỏi: - Kiểu như nhớ mãi không bao giờ lãng quên ấy!

Anh im lặng một lúc:

- Có chuyện vẫn nhớ, có chuyện quên rồi.

Trong bóng đêm, Thư Hoàn mím chặt môi, cuối cùng cô nhẹ nhàng ngồi dậy, nhanh chóng mặc quần áo vào.

Anh chỉ nhìn vào cái bóng của cô, thấy cô rón rén rời khỏi giường rồi đèn dưới nhà sáng.

Hoắc Vĩnh Ninh nằm trên giường đắm chiêu suy nghĩ, anh có thể nhận ra Thư Hoàn còn bài xích sự tiếp xúc giữa hai người nhiều hơn cả anh. Tuy vậy anh không muốn nghĩ nhiều hơn nữa. Lại thật, dường như căn phòng ngủ nhỏ nhỏ này có một loại ma lực nào đó, bình thường phải mất rất lâu Hoắc Vĩnh Ninh mới có thể say giấc, còn ở đây anh có thể ngủ say chỉ trong giây lát.

Lúc anh tỉnh giấc thì đã gần sáng. Xưa nay giấc ngủ của anh thường kéo dài không quá lâu, lúc xuống dưới thấy Thư Hoàn vẫn đang ngồi ở bàn học.

- Thức trắng đêm à? – Anh khoanh tay trước ngực, chau mày hỏi cô: - Nếu sau này tôi liên tục tới đây, em định bỏ luôn giấc ngủ đêm hả?

Thư Hoàn cắn bút ngược lên nhìn anh:

- Ngày kia là vòng chung kết rồi! – Dừng lại một lúc, cô nhấn mạnh hơn: - Vòng chung kết đó!

Đôi mắt ướm át, quầng mắt hơi thâm vì thức đêm, thoát nhìn tiều tụy hơn mấy phần.

Anh mỉm cười ngồi xuống:

- Đưa tôi xem nào.

Lúc đi rời khỏi nhà Thư Hoàn đồng hồ đã điểm gần năm giờ sáng. Trong thời tiết này, gần năm giờ trời đã rạng sáng rồi.

Nhìn anh ra khỏi cửa, Thư Hoàn do dự một lúc rồi vẫn gọi anh lại.

Hoắc Vĩnh Ninh quay lại nhìn cô vẻ khó hiểu.

- À... Nếu được giải, em mời anh một bữa nhé? – Cuối cùng cô cũng cười, nhưng giọng nói đượm vẻ bất an:
- Được không ạ?

Hoắc Vĩnh Ninh đã biến thành con người khác, anh không còn lòng kiên nhẫn như ban nãy nữa mà tỏ vẻ đứng đưng, thậm chí có chút lạnh lùng:

- Đến lúc đó hãy nói.

Lúc đến trường nhìn thấy chiếc ô tô đang đỗ dưới sân chờ mình, đột nhiên sắc mặt Thư Hoàn cứng lại.

Cô không gặp Hoa Tấn đã được một thời gian khá dài, cứ tưởng anh ta đã từ bỏ, dù sao mấy năm nay anh ta chưa bao giờ thiếu phụ nữ, gặp phải chướng ngại vật chỗ cô, không lý nào anh ta vẫn tiếp tục kiên trì.

Nghĩ ngợi một lúc, chẳng lẽ thái độ của cô với Hoa Tấn chưa đủ rõ ràng?

Hay vì anh ta vẫn chưa hiểu?

Cô lấy lại bình tĩnh đến gõ cửa xe.

Hoa Tấn ngồi trên ghế lái, mặt đưng liếc nhìn cô, chỉ nói đúng hai chữ:

- Lên đi.
- Em còn phải đến trường.

Đang định bỏ đi thì Thư Hoàn nghe thấy giọng cười nhạo báng của anh ta:

- Đem qua một quá chứ gì?!

Thư Hoàn dừng bước, quay lại mở cửa xe.

Trên ghế lái phụ là một gói đồ ăn sáng được bọc kín. Hoa Tấn nghiêng người sang lấy rồi thẳng tay ném xuống hàng ghế bên dưới.

Lúc ngồi xuống Thư Hoàn đã lấy lại bình tĩnh:

- Anh mang đồ ăn sáng tới cho em đây à?

Hoa Tấn không nhìn cô, chỉ mím môi rồi nói:

- Sáng nay ăn ở khách sạn, thấy món bánh bao cát vàng ở đó khá ngon, sức nhớ em cũng thích món này nên mua một suất rồi mang tới.
- Anh... đến từ lúc nào?

Anh ta cười lạnh lùng:

- Không sớm không muộn, vừa vặn nhìn thấy Hoắc Vĩnh Ninh đi ra.

Ngón tay đặt trên đầu gối của Thư Hoàn bắt giắc chụm lại, chuyện đã đến nước này nhưng ngược lại cô thấy nhẹ lòng hơn. Trên đời này chẳng có chuyện giấy gói được lửa, cô đã nhắc Hoắc Vĩnh Ninh đừng qua đây nữa nhưng nếu anh đã không ngại thì cô cũng không sợ bị vạch trần.

- Phải, anh ấy qua đêm chỗ em. – Thư Hoàn ngẩng lên, cười thoải mái: - Đúng như những gì anh nhìn thấy.
- Đây là nguyên nhân em từ chối anh chẳng? – Hoa Tấn nhếch mép, đôi mắt đào hoa lúc nào cũng dịu dàng kia giờ phút này thấp thoáng vẻ lạnh lùng, như sắp đóng thành băng tuyết đến nơi: - Thư Hoàn, cuối cùng em cũng cảm thấy mình đã tìm được đối tượng phù hợp để lên giường rồi ư?

Thư Hoàn không trả lời mà hỏi:

- Anh giận vì không được lên giường với em à?

Hoa Tấn bật cười “khà” một tiếng rồi giậm mạnh lên chân phanh.

Không trầm lặng ít nói như Hoắc Vĩnh Ninh, Hoa Tấn trong ấn tượng của Thư Hoàn là kẻ dí dỏm và phong lưu, rất biết làm phụ nữ vui vẻ. Nhưng cô thực sự chưa bao giờ thấy Hoa Tấn như thế này, dường như anh ta đang giận lắm, giận đến mức không thốt lên lời.

- Mục đích lớn nhất của em khi đi theo anh ta là gì vậy? – Hoa Tấn hít một hơi, gõ tay lên vô lăng nhưng không theo tiết tấu nào, rõ ràng trong lòng anh ta không bình tĩnh như vẻ bề ngoài: - Em có biết anh ta và Hàn gia đã đính ước rồi không?

- Anh thì sao? Anh thích em ở điểm nào?

Không gian bên trong xe lặng ngắt như tờ, dù biết cô luôn dùng các câu hỏi để tránh câu hỏi của mình nhưng Hoa Tấn cũng không thể không cười khổ:

- Thích em ở điểm nào hả? Anh cũng chẳng biết nữa.

- Em nói rồi mà, anh đừng để bị lún sâu quá! – Tay Thư Hoàn đặt trên chốt cửa xe, cô quay lại nhìn anh ta: - Em không phải một đứa con gái tốt, nếu không ngay từ đầu em đã cự tuyệt sự tiếp cận của anh!

Thư Hoàn xuống xe bên lề đường và Hoa Tấn cũng không đuổi theo. Chiếc xe kia phóng vụt qua người cô không hề dừng lại.

Nói rõ ràng mọi chuyện bằng cách này tuy Thư Hoàn chẳng thoải mái gì nhưng trên đời chẳng bao giờ thiếu những chuyện ngoài ý muốn của con người.

Giống như chuyện cô rất bất ngờ khi một anh chàng playboy như Hoa Tấn lại có lòng như vậy, sáng sớm đến tận nhà đưa đồ ăn sáng cho cô; Thư Hoàn cũng rất ngạc nhiên khi anh ta coi chuyện theo đuổi mình là nghiêm túc.

Nếu... Nếu là một cô gái bình thường, có lẽ cô sẽ đồng ý thử yêu anh ta xem sao.

Ít nhất trong thời gian yêu nhau, anh ta là một bạn trai tốt, huấn luyện thêm chút nữa, nhiều khả năng sẽ trở thành một người chồng tốt, đáng để cô bầu bạn suốt đời.

Thư Hoàn khẽ thở dài rồi cúi xuống xem đồng hồ, đứng bên lề đường vẫy một chiếc taxi đến trường thi.

Phải hơn một tháng sau mới có kết quả của cuộc thi toán cao cấp, tức là gần nghỉ hè mới được biết.

Hoắc Vĩnh Ninh đang trong chuyến đi công tác đến nơi khác. Thụy Đức đang đàm phán cho một hợp đồng hết sức quan trọng, bộ phận của Thư Hoàn đã bận rộn suốt nửa năm nay vì hợp đồng này nhưng chức vụ thực tập sinh của cô chưa có cơ hội tiếp cận nhiều với các thông tin nên tất nhiên không thể biết được lịch trình của anh.

Nếu trợ lý Triển Phong của anh không lặn lội đến tận nơi báo cáo, Thư Hoàn còn tưởng anh đã đơn phương quyết định chấm dứt hoàn toàn mối quan hệ này.

Lúc ra về Triển Phong có đưa cho cô một phong bì, nét mặt vẫn bình thường như khi đưa tài liệu cho cô vậy.

Sờ thấy tấm thẻ nhựa cứng ngắc trong đó qua lớp phong bì, Thư Hoàn lấy làm ngạc nhiên nhưng vẫn ngoan ngoãn nhận lấy, chỉ nói “Cảm ơn anh”.

Đúng là thẻ tín dụng.

Nhưng tên trên thẻ không phải tên cô, hạn ngạch tín dụng cũng được viết ngay trên thẻ. Bất cứ ai nhìn thấy con số này đều không khỏi cảm thán về sự ra tay hào phóng của chủ nhân tấm thẻ.

Thư Hoàn nghĩ kỹ lại nét mặt ban nãy của Triển Phong, cô thực sự cảm thấy Hoắc Vĩnh Ninh đã thuê được một người trợ lý quá giỏi...

Thừa biết quan hệ của cô và Hoắc Vĩnh Ninh nhưng lại có thể hoàn toàn coi chuyện riêng tư này thành việc công, quả là người mà anh tin tưởng nhất. Cô bỏ tấm thẻ vào túi xách, đúng lúc có bạn đi ngang qua chào cô, Thư Hoàn vội cười xã giao thay câu trả lời.

Khi liếc mắt vào tấm kính và nhìn thấy hình ảnh phản chiếu trên đó, mắt cô sáng lên, nụ cười ban nãy thật dối trá, dối trá đến mức không lừa được cả chính mình.

Lúc này trời đã vào hè.

Trên con đường rợp bóng mát trong sân trường, vì được tầng tầng lớp lớp lá cây ngô đồng bao phủ nên thường có cảm giác dường như nhiệt độ mà ông mặt trời rải xuống khu vực này thấp hơn những nơi khác vài độ.

Vừa mới có lịch thi cuối kỳ. Vì chọn học khá nhiều môn nên hai tuần cuối hầu như ngày nào Thư Hoàn cũng có môn thi.

Khác với đại đa số sinh viên thường vui đầu học đêm, miệt mài chiếm chỗ trên thư viện lúc gần thi, Thư Hoàn thường rải đều nhiệm vụ học tập vào từng giai đoạn trong học kỳ.

Làm vậy đến đợt thi cuối kỳ, cô chỉ cần giữ nguyên nhịp độ học tập như mọi ngày và tiến hành ôn bài, sẽ không quá lao lực.

Thực ra cuối kỳ 1 của năm thứ nhất, lúc đó Thư Hoàn vẫn chưa dọn ra khỏi ký túc. Các bạn rất hâm mộ vẻ ung dung gần ngày thi của cô; lúc có điểm thi, nghe thấy cô điểm cao nhất khóa, họ lấy làm ngạc nhiên vô cùng.

Thư Hoàn không giấu giếm phương pháp học tập của mình mà chia sẻ cho các bạn khác, cô thấy mọi người rất khâm phục, ai nấy đều bảo sẽ áp dụng phương pháp này từ kỳ sau.

Đáng tiếc thay, nửa tháng đầu của học kỳ còn có người kiên trì lên phòng tự học, nhưng sau đó thì bỏ chạy hết.

Chỉ còn mình cô vẫn kiên trì với nhịp độ đó, ung dung chuẩn bị bài và ôn tập.

Rõ ràng đây là một phương pháp tốt, nhưng dù là những người có đầu óc khá tiến bộ thì cuối cùng vẫn thất bại bởi hai chữ “kiên trì”.

Như thường lệ Thư Hoàn đến công ty vào buổi chiều. Cô vào văn phòng lúc còn mười phút cuối của giờ nghỉ trưa, các đồng nghiệp chưa bắt tay vào làm việc đang ngồi túm năm tụm ba, không biết bàn tán gì mà thấy chỉ trở vào màn hình.

Cô nghiêng người sang xem:

- Có chuyện gì thế ạ?

Emma thân với cô nhất nói nhỏ nhưng không giấu nổi phần khích:

- Đầu quý này Hàn thị mạnh mẽ ra tay cắt giảm biên chế nhưng báo cáo cuối quý lại cho thấy càng thua lỗ nhiều hơn. Mấy vị cổ đông lớn chính thức đề nghị thu mua.

Thêm nữa, đầu thế kỷ trước thực ra Hàn thị và Thụy Đức là cùng một công ty nhưng sau khi công ty “chung” đó dần lớn mạnh và khuếch trương, hai bên bắt đầu bất đồng ý kiến, cuối cùng thì tách ra thành hai công ty riêng.

Tuy khác nhau về nghiệp vụ kinh doanh chính nhưng lại có cùng một mẹ, tuy nhiên vì tách ra sớm nên vẫn giữ được mối quan hệ tốt đẹp giữa Hoắc gia và Hàn gia, có thể coi là thế giao(*).

(*) Hai gia đình là bạn bè lâu đời.

Thế nhưng vì một quyết định sai lầm từ hơn chục năm trước nên Thụy Đức và Hàn thị bắt đầu chia rẽ, Hàn thị trượt dốc không phanh, còn nội bộ của Thụy Đức càng ngày càng có nhiều ý kiến muốn ra tay mua lại Hàn thị của các cổ đông lớn.

Nhưng từ đó đến nay vẫn chưa thấy Hoắc Vĩnh Ninh có động thái gì, bên ngoài đồn đại là do bản tính kiên nhẫn và thận trọng của anh, như gã thợ săn ác độc nhất, gã muốn chờ đến lúc Hàn thị chìm hẳn xuống đáy mới nổ súng.

Chỉ có rất ít người biết lý do giải thích cho sự do dự của anh chẳng qua chỉ vì một người.

Nếu lấy được Hàn Tử Kiều, anh tất nhiên cũng có được “bản hiệp thương” với Hàn gia, không cần trắng trợn nuốt chửng đối phương như vậy.

Còn chuyện anh cưới Hàn Tử Kiều, trong mắt mọi người đều là chuyện dĩ nhiên phải thế.

- Đã nghe nói gì chưa? Vị tiểu thư đó của Hàn gia vì không muốn đính hôn nên đã quyết định xuất ngoại, sắp đau lòng mất một thời gian dài.

- Emma thêm mắm dặm muối nói tiếp: - Tất nhiên người trong Hội đồng quản trị cũng không đợi nổi nữa rồi.

- Tiêu chuẩn của cô tiểu thư đó cao nhỉ? Sếp mà còn không thích á?

- Ai biết được? Chắc là không thích đám cưới thương mại.

Nghe đám đồng nghiệp tranh nhau nói, Thư Hoàn trở về vị trí của mình, đọc kỹ thông tin đó đến vài lần. Đột nhiên cô thấy sốt ruột bèn uống một hơi hết sạch nước ấm trong cốc nhưng vẫn không thấy khá khẩm hơn, đang định đứng dậy đi lấy thêm nước thì điện thoại reo.

Là cuộc gọi của Vương Nhất Đắc, nghe giọng cậu có vẻ rất vui:

“Có kết quả thi rồi, cậu được giải nhất của khối không chuyên đấy!!!”

“Thật hả?” Thư Hoàn vội quay trở lại bàn máy vi tính, truy cập vào trang web của khoa.

Quả nhiên là vậy. Cô thấy tên mình trên mục “tin tức”.

Cảm xúc trong giây phút ấy là sự vui sướng tột bậc. Nhưng sức nhớ ra điều gì đó, cô nói nhỏ:

“Thế nhưng... Cậu lại không được tham gia trận chung kết.”

Dường như cậu chàng không mấy may mắn nữa, vẫn phẫn khởi nói:

“Không sao đâu, cậu được giải nhất là mình vui rồi.”

Chút áy náy thoáng vụt qua trong lòng Thư Hoàn, giải nhất mà cô giành được đa phần là nhờ mượn được vở ghi của cậu...

Biết là đang lợi dụng lòng tốt và tình cảm của cậu ấy dành cho mình, còn bản thân trăm phần trăm chẳng thể đón nhận cậu, nhưng cô vẫn cứ hành động như vậy.

Nói thêm dăm ba câu nữa rồi Thư Hoàn cúp máy. Cô mở danh bạ điện thoại, nhìn chăm chăm vào số điện thoại được đặt tên là A hồi lâu.

Sự do dự ấy kéo dài đến tận cuối giờ làm việc.

Cầm di động trong tay, cuối cùng Thư Hoàn vẫn gọi cho số máy ấy.

Đây là lần đầu tiên cô gọi cho anh trong vòng 2 tháng này, vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý đối phương sẽ không nghe máy nào ngờ mới sau hai ba tiếng tút, anh đã bắt máy ngay tuy nhiên giọng nói có hơi mệt mỏi.

“Sếp à...” - Cô hít sâu một hơi để áp chế trái tim đang đập thình thịch của mình: “Sếp về chưa ạ?”

Anh không đáp mà hỏi:

“Có việc gì thế?”

Chẳng hiểu sao sự bình tĩnh của đối phương có thể “lây lan” sang cô, Thư Hoàn bình thản nói:

“Em được giải rồi, muốn mời anh ăn cơm được không?”

Dường như anh có vẻ hứng thú với điều này:

“Thật chứ? Được giải gì vậy?”

“Giải nhất.”

Sau một thoáng lặng im, trái tim phấn khích của Thư Hoàn dần lắng lại. Cô nắm chặt điện thoại trong tay, cười tự giễu cợt bản thân:

“Nếu anh không về cũng được, lần sau...”

“Tôi đang ở sân bay, sẽ về đến thành phố Hoài vào tối nay.” Anh ngắt lời cô hơi đường đột.

Trái tim Thư Hoàn dường như lại đập thành thịch trở lại, cô nhẹ giọng bảo:

“Vậy anh về nhà luôn nhé?”

Đầu bên kia hơi ồn, hình như Hoắc Vĩnh Ninh đang nói chuyện gì đó với người khác, một lúc sau mới trả lời:

“Biết thế đã.”

Đứng trong đại sảnh công ty kể qua người lại nhộn nhịp, cô bỗng thấy trái tim mình rạo rực vui sướng, đến cả thời tiết oi bức ngột ngạt cũng không còn quá khó chịu nữa. Lúc đi qua cửa kính, cô dừng bước chỉnh lại mái tóc rồi nhẹ tênh bước ra ngoài.

Lúc này ở sân bay, trong phòng nghỉ của khách VIP, Hoắc Vĩnh Ninh nhẹ nhàng dùng tay nới lỏng cà vạt.

Tại một nơi cách đó không xa, Lưu Dương nhét hợp đồng sơ bộ mà Hoắc Vĩnh Ninh vừa phê chuẩn vào túi hồ sơ, còn Triển Phong thì nhích lại gần hơn, hỏi nhỏ:

- Sếp Hoắc, lát nữa về thành phố Hoài sếp muốn đi đâu ạ?

Anh mân mê chiếc điện thoại trong bàn tay, chưa trả lời ngay.

- Hay là kêu họ chuẩn bị một bữa tiệc cho sếp...

- Lái hai chiếc xe tới. – Một cô nàng với nụ cười rất ngọt ngào tới đưa họ đi đăng ký, anh bèn đứng dậy: - Tôi có kế hoạch khác rồi.

Triển Phong ngạc nhiên nhưng nhanh chóng gật đầu nói:

- Vâng, tôi biết rồi ạ.

4. Chương 4

Đã hai tháng rời khỏi nơi đây, lúc ra khỏi lối thoát của sân bay, Hoắc Vĩnh Ninh hít một hơi thật sâu.

Chiếc xe đầu tiên nhanh chóng được đưa tới, lái xe vội nhường vị trí cho anh.

Hoắc Vĩnh Ninh chỉnh điều hòa lạnh hơn chút nữa khiến luồng khí mát thổi ra vù vù, anh liếc nhìn dòng xe cộ đang sau qua kính chiếu hậu rồi từ tốn đưa xe vào dòng đường.

Lúc đi vẫn còn là mùa xuân, đôi khi còn thấy ớn lạnh, thế mà bây giờ đã là giữa hè, bầu không khí nóng bức và ẩm ướt, có khi tối nay còn mưa to cũng nên.

Hơn tám giờ tối là thời điểm màu sắc lung linh khắp phố to ngõ nhỏ. Ô tô chạy trên đường cái như dòng máu chảy ngược xuôi trong trái tim của thành phố. Một tay đặt trên vô lăng, ánh mắt Hoắc Vĩnh Ninh lại hướng về chiếc điện thoại đặt ngay ngắn trên ghế lái phụ, thực ra nó rất im lặng và cũng không có cuộc gọi nào cả.

Thư Hoàn là một cô gái cực kỳ biết điều.

Thú thực anh cũng hơi bất ngờ khi nhận được cú điện thoại đó.

Vì trong trò chơi này, người nắm quyền chủ đạo vẫn luôn là anh.

Lên giường hay dạy cô học toán đều không vì một nguyên nhân nào khác, mà chẳng qua là anh thích vậy.

Nhưng giờ đây cô lại đi chệch quỹ đạo, chủ động tìm đến anh.

Một cuộc thi toán học dường như là chuyện cực kỳ quan trọng với cô.

Nghĩ lại mấy đêm đó, Hoắc Vĩnh Ninh mỉm cười rồi cho xe dừng lại, tranh thủ lúc trời chưa đổ mưa, anh sải bước chạy vào hiên nhà rồi bấm chuông cửa.

Chờ một lúc khá lâu anh mới giơ tay nhìn đồng hồ theo bản năng rồi chau mày quay lại xe, gọi điện thoại.

Giọng nói ở đầu dây bên kia vừa nhỏ nhẹ vừa gấp gáp:

“Anh xuống sân bay rồi ạ?”

“Tôi đang ở dưới sân đây, mở cửa đi.”

“À...” Có thể nghe thấy tiếng bước chân hối hả ở bên kia: “Được rồi, anh đang đi từ gara dưới tầng hầm lên ạ?”

Anh chau mày nhìn quanh:

“Ở đây có gara dưới tầng hầm hả?”

Đầu dây bên kia lặng đi vài giây, hình như cô đang cố nhịn cười nhưng cuối cùng vẫn bật cười khà một tiếng:

“Không phải anh đang ở chỗ em đấy chứ?”

“...” Anh giơ tay bóp trán, cũng không nhịn được cười: “Em thì đang ở chỗ tôi?”

“Vâng ạ.” Thư Hoàn nhí nhảnh nói: “Em đang nấu cơm mà bếp nhà em lại chật quá. Với cả... Em nghĩ anh lâu lâu mới về, chắc là thích ở nhà mình hơn.”

Giọng nói của cô thoải mái hơn mọi khi. Hình như bị điều này tác động, anh cũng cảm thấy hệ thống dây thần kinh đã bị căng thẳng trong suốt hai tháng qua như đang thả lỏng dần. Bật cần gạt nước, anh quành xe về hướng nhà mình: “Chờ tôi 15 phút.”

Hạt mưa to bằng hạt đỗ rơi xuống cửa xe. Cuối cùng cơn mưa này cũng xuất hiện.

Chỗ ở của Thư Hoàn rất gần trường đại học P, trên đường có thể dễ dàng bắt gặp cảnh những sinh viên khốn khổ vì mắc mưa bất ngờ. Nhìn từ xa, thành phố này hình như đang hẹp lại và chật chội hơn, đèn sáng lên khiến trận mưa này càng thêm phần bất an từ những khách bộ hành.

Thế cho nên 15 phút lái xe của anh bị biến thành gần 1 tiếng đồng hồ.

Dù không bị ướt nhưng lúc về đến nhà anh vẫn thấy mệt, cứ như đã đi bộ trong mưa lâu lắm vậy. Hoắc Vĩnh Ninh mở cửa bằng thẻ từ. Cửa mới hé ra một khe nhỏ đã ngửi thấy mùi thịt bay ra.

Anh đứng im ở đó, mùi hương kia càng đậm đà hơn.

Cô gái mặc chiếc tạp dề hình hoa còn mới tinh, đeo găng tay cách nhiệt bưng một bát canh to rồi dừng bước, ánh mắt dịu dàng sáng ngời nhưng nét mặt không giấu nổi vẻ căng thẳng và bất ngờ:

- Anh về rồi ạ? Đã đói chưa?

Ngoài cửa đã đặt sẵn đôi dép màu đen mà anh hay đi trong nhà. Hoắc Vĩnh Ninh cúi xuống thay giày rồi thuận tay vứt chìa khóa vào một góc, ừ một tiếng.

Thư Hoàn đặt vội bát đĩa xuống bàn, nhanh nhẹn nhận áo vest của anh đặt gọn sang một bên:

- Anh uống bát canh trước nhé.

Thực ra cái gọi là “ấm áp” không liên quan đến nhiệt độ.

Trong một buổi tối nóng nực như vậy, trong căn phòng bật máy điều hòa mát lạnh, nhưng người ta vẫn có thể cảm nhận được sự ấm áp, chỉ vì một bát canh xương hầm được người ở nhà nấu sẵn mà thôi.

Tuy trong bếp có lắp máy hút mùi nhưng vẫn ngửi thấy mùi dầu mỡ. Vừa ngẩng lên đã có thể bắt gặp bóng dáng cô, cô mặc áo phông màu xám nhạt và quần đùi mặc nhà đồng màu, vì có đeo tạp dề nên vòng eo trông càng thon gọn hơn.

Cô nhanh chóng đi ra, lần này là một đĩa đồ cô ve vào, màu xanh biêng biếc thật hấp dẫn.

Anh chỉ vào ba món mặn một món canh trên bàn, nói:

- Đủ rồi. Em cũng ngồi xuống ăn đi.

- Vâng, em đi xới cơm đã. – Thư Hoàn xoa mũi: - Anh có muốn uống chút rượu không?

- Ăn cơm đi.

Trên bàn cơm dành cho sáu người ăn, anh ngồi ở vị trí chủ nhà, còn cô thì ngồi bên phải anh. Tiếng mưa vẫn rào rào ngoài cửa sổ, như đang cọ rửa cái nóng bức của thành phố này.

Đôi khi lạ kỳ như vậy đấy, rõ ràng không khí lúc nói chuyện điện thoại mới thoải mái làm sao thế mà khi gặp nhau rồi lại gượng gạo và căng thẳng nhường này.

- Tôi gặp Hoa Tấn rồi. – Người phá vỡ im lặng là Hoắc Vĩnh Ninh: - Cậu ta biết chuyện rồi hả?

Không khí có thể gọi là “ấm áp” ban này biến mất trong tích tắc. Thư Hoàn bình tĩnh đặt bát xuống bàn:

- Lần anh đến nhà em bị anh ta nhìn thấy. Nên em cũng không giấu nữa.

Anh gấp một miếng thịt xào tiêu xanh, động tác thật trôi chảy, ờ một tiếng rồi lơ đãng hỏi:

- Sao không nói cho tôi biết?

Thư Hoàn nói như chẳng hề gì:

- Vì là chuyện nhỏ nên không muốn làm anh bận lòng.

Cuối cùng anh cũng bật cười, đặt bát cơm xuống rồi nở nụ cười không hiểu có ý gì:

- Chuyện nhỏ sao?

- Đúng là vậy mà. – Thư Hoàn múc cho anh một bát canh nữa, nói nửa đùa nửa thật: - Em đã chọn sếp chứ không phải anh ta, tức là tin rằng sếp có thể giúp em thoát khỏi phiền nhiễu của đám người theo đuổi ấy, đúng không?

Anh nghe thấy cô đã chuyển cách xưng hô thành “sếp”, nụ cười trên môi vẫn thế nhưng độ ấm trong mắt đã giảm đi.

Cứ im lặng thế cho đến khi ăn xong thì đã gần 11 giờ đêm.

Thư Hoàn đứng dậy dọn dẹp bát đĩa, Hoắc Vĩnh Ninh cũng đứng lên:

- Tôi đi tắm trước.

- Vâng.

Nhìn bóng dáng quay vào nhà bếp của cô, bước chân anh dừng lại:

- Hôm nay mưa to, em ở lại đi.

- Vâng.

Dọn bếp xong, Thư Hoàn pha một cốc nước ấm với mật ong rồi mang vào phòng cho anh.

Tiếng nước trong nhà tắm vẫn chưa dứt, Thư Hoàn cố không tạo ra tiếng động, cô rón rén đóng cửa trước khi anh đi ra rồi ngồi lên sofa.

Nếu vừa nãy trong phòng còn ấm áp, còn mùi của thức ăn thì giờ đây máy lọc không khí ở phòng khách đã thực hiện xong nhiệm vụ của nó, trong phòng lúc này không khí trong lành như i-on âm vậy, điều hòa tỏa hơi lạnh, lặng lẽ dọn sạch tất cả mùi lạ. Ngoài cửa sổ hai lớp kính, mưa vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại, chúng đang điên cuồng cọ rửa thành phố này, làm ánh đèn xanh đỏ nhòe nhoẹt như màu trên bức họa.

Ngày mai Thư Hoàn còn một môn thi cuối cùng, cô vẫn mang sách vở và bút lách đến đây như mọi khi, đang định bỏ ra thì thấy trên mặt bàn trà có một hộp quà màu trắng, đi kèm với một tấm thiệp màu bạc bằng lụa, trên đó là từ “chúc mừng” bằng tiếng anh được viết một cách đơn giản nhưng liền mạch.

Cô ngạc nhiên bỏ tấm thiệp ra thì thấy trong đó là một hộp trang sức màu xanh biếc, một logo đơn giản khắc ở góc dưới bên phải, mở ra tiếp thì thấy một chiếc vòng cổ hình cổ bốn lá màu đỏ thắm nằm trên tấm vải nhung đen.

Chiếc vòng cổ này là hàng hot nhất trên taobao hiện nay, hàng fake được bán công khai. Dĩ nhiên Thư Hoàn không lạ gì nhãn hiệu này, cô dùng ngón tay nhẹ nhàng cầm nó lên rồi đeo thử trước gương. Cổ bốn lá nhỏ xinh màu đỏ nằm giữa xương quai xanh, trông thật nổi bật. Bỗng một đôi tay lặng lẽ vươn ra từ phía sau, vẫn còn hơi nước vòng quanh eo cô, thì thào:

- Thích chứ?

Hình như đã lâu không tiếp xúc thân mật với Hoắc Vĩnh Ninh như vậy, Thư Hoàn bất giác rung mình một cái, mắt cô nhìn thẳng vào mặt gương – nơi có bóng hình hai người đang đứng rất gần nhau, mỉm cười:

- Cách chọn quà của trợ lý của anh lúc nào cũng “trung dung” như thế này chẳng?

Cầm anh đặt hờ trên bả vai cô, lặp lại:

- Trung dung?

- Nghĩa là luôn đúng.

Anh bình thản tiếp lời:

- ... Nhưng cũng không thể làm người khác vui, là vậy phải không?

- Nhưng em rất thích. – Ngón tay Thư Hoàn dừng lại trên cánh cổ bốn lá kia: - Em đã mua một cái hàng fake loại A trên mạng, hơn một nghìn. Lúc bạn hỏi, em bảo có người bạn ở nước ngoài mang về cho.

Hoắc Vĩnh Ninh không nói gì.

- Nếu sau này họ còn hỏi nữa, em có thể ung dung nói thật rồi. – Cô cười phì một tiếng: - Dù sao hàng nhái cũng bị phai màu.

Bàn tay đang ôm hờ thắt lưng cô của anh đột nhiên bóp chặt, anh quay cô ngược lại, bắt Thư Hoàn phải đối diện với mình.

- Em cố tình nói như vậy cho tôi nghe phải không?

- Hả? – Cô tỏ vẻ như bất ngờ lắm, đuôi mắt cong vút, trả lời bằng một câu hỏi:

- Nhiều lúc em rất huênh hoang, anh không thấy sao?

Hoắc Vĩnh Ninh cũng hơi nheo mắt lại, như muốn nhìn thấu nét mặt cô.

Thực ra món quà này là do chính tay anh chọn, ngay trong shop bán hàng hiệu gần sân bay. Vì không biết sở thích của cô nên một chiếc vòng cổ kiểu dáng cổ điển sẽ là một lựa chọn không bao giờ sai lầm.

Anh nhìn cô mà sắc mặt chẳng hề thay đổi, đột nhiên đáy lòng xuất hiện một luồng suy nghĩ... Anh và cô đã duy trì mối quan hệ này được vài tháng, ngoài những tư liệu điều tra được ngay từ đầu, anh vẫn “không hề biết chút nào về sở thích của cô” ngoài những ấn tượng mà cô để anh biết, ví dụ là người ham hư vinh, hoặc là ... rất cố gắng.

Những ấn tượng này có phải cô cố tình để anh biết không nhỉ?

Một thoáng thất thần đó của anh đủ để Thư Hoàn nhanh nhẹn lách người khỏi vòng tay Hoắc Vĩnh Ninh. Cô ngồi xếp bằng dưới thảm lông bên cạnh sofa, ngẩng lên nhìn anh:

- Sếp Hoắc, em có vinh hạnh được hỏi anh vài vấn đề không ạ?

Anh im lặng một lúc rồi đi về phía cô, cúi xuống cầm cuốn sách lên tay:

- Gì vậy?

- Đây là môn thi cuối cùng của em trong kỳ này nhưng còn mấy ví dụ em vẫn chưa hiểu lắm. – Cô ranh mãnh nháy mắt với anh, hết như một cô gái khi đứng trước người thần tượng mà mình vô cùng sùng bái, giọng nói thoáng đổi hờn: - Chắc chắn là anh biết mà.

Vì biết nét mặt đó đa phần là cô đang giả vờ nên anh hờ hững quay đi, rồi lúc nhìn thấy hai ví dụ cô đã viết sẵn trên giấy thì anh hơi cau mày.

- Công ty A và công ty B đều quan tâm đến công ty C, có ý định thu mua nó. Theo như sách giáo khoa nói, người mua được C sẽ giành được toàn bộ các kỹ thuật sản xuất tiên tiến cũng như hệ thống quản lý của C, và qua đó có thể trở thành kẻ dẫn đầu trong ngành công nghiệp. Cuối cùng A mua được. – Thư Hoàn dịu giọng tóm tắt đề bài: - Nhưng mười năm sau, tại sao người trở dậy mạnh mẽ là B chứ không phải là kẻ đã giành được lợi thế là A?

Hoắc Vĩnh Ninh ngồi xuống bên cạnh cô, đặt quyển sách lên mặt bàn:

- Môn gì vậy?

- Quản trị chiến lược doanh nghiệp. – Thư Hoàn mỉm cười đáp: - Anh biết không, tuy học viện Thương mại của trường em dẫn đầu cả nước nhưng em vẫn cảm thấy nhiều môn học thật chẳng ra sao. Các thầy giáo dạy môn này ai cũng thích biến các ví dụ thành cuốn tiểu thuyết đầy bất ngờ khó lường trước.

Anh khẽ cười rồi giơ tay cầm chiếc bút mực trên bàn của cô, vẽ một vòng tròn trên trang giấy rồi dừng bút một cách bất ngờ.

- Sao khi tốt nghiệp có kế hoạch gì chưa? – Câu hỏi của anh hơi đường đột.

- Đa số các bạn trong lớp em đều chọn ra nước ngoài học thạc sỹ, phần còn lại chọn học thạc sỹ trong trường P hoặc ở một trường trong nước nào đó mà họ thích. – Cô nghiêng đầu suy tư: - Người không theo đuổi mục tiêu học thuật như em chắc sẽ đi làm luôn.

- Chắc?

- À, em quên mất anh thích câu trả lời khẳng định. – Thư Hoàn cười áy náy: - Em sẽ đi làm luôn, mục tiêu là ở lại Thụy Đức.

- Không còn gì nữa à? – Anh trầm ngâm một lúc, đuôi mắt hơi nhếch lặng lẽ tỏa ra sự sắc sảo.

Thư Hoàn ngẫm nghĩ, nụ cười ngày càng tươi tắn hơn, mắt cô cong cong tạo thành một góc cong đẹp như trăng lưỡi liềm:

- Thực ra cũng có kế hoạch cụ thể hơn, nhưng nói trước mặt anh thế này... em hơi ngại.

- Nói thử xem nào. – Sự sắc sảo đó đã biến mất, anh dựa lưng lên sofa, trông có vẻ rất thoải mái.

- Em định xin tốt nghiệp sớm, vậy là sang năm có thể vào làm chính thức được rồi. Nếu không có gì đặc biệt, em muốn làm trợ lý hoặc thư ký của anh, nên làm quen sớm với mọi thứ của anh là việc cần thiết.

- Tạm thời trợ lý và thư ký của tôi đã đủ người rồi, tôi không cảm thấy cần tuyển thêm. – Tóc của Hoắc Vĩnh Ninh vẫn chưa khô, mấy sợi còn ướt dính trên lông mày khiến nét mặt anh trông có vẻ dịu dàng hơn, trông càng giống một vị sư huynh đang cho ý kiến về kế hoạch tương lai của cô.

- Nhưng sang năm thì chưa chắc. – Thư Hoàn cười nói: - Triền Phong đã làm việc bên cạnh anh 3 năm, đầu năm sau sẽ tiến hành luân chuyển nội bộ, chắc anh ấy sẽ rời khỏi chức vụ hiện tại. Ngoài ra, Lưu Dương và Elle đều đang chuẩn bị mang bầu, nếu các chị ấy mang thai chắc chắn sẽ có điều chỉnh công việc, nên... ít nhất sẽ có một chỗ trống chứ?

Con người đen láy của Hoắc Vĩnh Ninh càng tĩnh lặng hơn, cô gái trước mắt anh đầy sở hữu một thứ năng lực, đó là luôn khiến anh thấy bất ngờ.

- Em chuẩn bị làm việc bên tôi sao? – Anh vươn tay để ngón tay mình lùa vào mái tóc Thư Hoàn. Anh hình như còn nhớ lần trước tóc cô có màu nâu hạt dẻ, xoắn đuôi và dài đến thắt lưng, nằm trên giường, dính mồ hôi nên bám chặt vào tấm lưng trắng trẻo và thon thả của cô mang đến một nét gợi cảm khiến người ta

mê đắm mà không kịp đề phòng. Bây giờ, những sợi tóc đen nhánh mượt mà đang chui vào móng tay anh, mang đến cảm giác man mát: - Đây là mục đích của em hả?

- Năm sau em nghĩ... anh sẽ bận hơn bây giờ... Vì cuối cùng công ty B sẽ nuốt chửng công ty A phải không?
- Cô nhận ra sự ám chỉ của anh, tự nói như vậy.

Tay Hoắc Vĩnh Ninh lướt qua mái tóc rồi nhẹ nhàng phủ lên gáy cô, anh không quá mạnh tay, mắt thì nhìn thẳng cô với vẻ thăm dò, nhắc lại lần nữa:

- Đây là mục đích của em hả?
- Mục đích của em là muốn một sân khấu thật đẹp, nếu em có thể đi đến bước này, em nghĩ anh sẽ không muốn tiếp tục mối quan hệ này nữa đâu. - Cô mỉm cười trông thật hồn nhiên, mắt sáng rực: - Anh có thể tìm được một bạn giường khác xinh đẹp và trẻ trung hơn em.

Anh im lặng không đáp.

- Anh đã hiểu vì sao em lại cố gắng học như vậy rồi chứ? Nếu được làm việc bên cạnh anh, em phải xuất sắc hơn nữa... - Cô khẽ thở dài rồi mở cuốn sách kia ra: - Nhưng bây giờ đến ví dụ này em cũng không hiểu!

Hoắc Vĩnh Ninh buông tay khỏi người cô, mắt anh sụp xuống, giọng nói như lạnh đi:

- Từ khóa của ví dụ này cũng là mua. Đừng để ý đến mấy chiến lược thu mua vớ vẩn gì đó trong sách, chỉ cần xem tiền mua năm đó là bao nhiêu và xem C có thể bù đắp lại số tiền đã bỏ ra không là đủ rồi.
- C không đáng với cái giá đó ư? Năm đó thứ hạng của C trên thị trường không cao nhưng sau lưng nó có tập đoàn to làm hậu thuẫn, để thay đổi chiến lược kinh doanh nên mới treo biển bán C.

Hoắc Vĩnh Ninh khẽ hít thở:

- Hãy nhớ, thương trường thực sự không phải chiến trường lúc lên lúc xuống trong miệng các thầy cô giáo của các em, mà chỉ cần hai chữ là đủ khái quát.

Thư Hoàn không khỏi ngồi thẳng lại, thì thào:

- Lợi ích?

Anh khẽ gật đầu:

- Nếu C có lợi thì sao lại bị treo biển bán chứ?
- Nhưng nhìn chung trong lịch sử thương mại không thiếu các ví dụ về khả năng nghiên cứu công nghệ bỏ xa khả năng mang lại lợi nhuận khổng lồ. Có thể là do tầm nhìn hạn chế của tập đoàn hoặc họ cần một khoản tiền để bù đắp sự thiếu hụt ngân sách hiện tại, tóm lại nếu C không có lợi thì sao A và B lại tranh nhau mua chứ?
- Em có chắc A và B đều đang thật lòng ra giá mua C không? - Ngón tay Hoắc Vĩnh Ninh khẽ gõ lên bàn:
- Tuy sách giáo khoa không có nhiều tác dụng lắm nhưng có một số câu kết khá hay đấy.
- Ví dụ như... White Knight(*)?

(*) Những hành động mang tính nghĩa khí của bên thứ ba trong các cuộc thầu tóm thường được giới tài chính gọi tên chung là “hiệp sĩ áo trắng” (White Knight).

Hoắc Vĩnh Ninh xoa đầu cô, mắt thấp thoáng ý cười:

- Em hiểu rồi phải không?
- Thực ra vẫn chưa hiểu lắm nhưng ít nhất có thể đoán được. - Thư Hoàn trả lời: - Công ty C nhất định có nhược điểm ở một phương diện nào đó. B ra giá chỉ là đòn tung hỏa mù nên A cứ thế mắc luôn vào cái nhược điểm đó, cuối cùng mới nhận ra mình đã bị lừa. Là vậy phải không thầy Hoắc?

Hoắc Vĩnh Ninh khẽ cười rồi đứng dậy, anh đã thấm mệt rồi:

- Tôi đi ngủ đây, em có thể đọc sách thêm lúc nữa.

- Vâng. – Cô ngoan ngoãn nghe lời, vừa cúi xuống đã làm hai xoáy nhỏ trên đỉnh đầu lộ ra.

Anh giật mình, nhất thời không sao rời được tầm mắt:

- Tại sao lại tìm tôi ăn cơm chúc mừng?

Thư Hoàn cọ đuôi bút lên đầu. Lúc ngược lên nhìn anh, ánh mắt cô hơi mông lung.

Anh lặng im chờ đợi.

- Thực ra em không có bạn bè gì cả. – Cô hơi đỏ mặt: - Với lại em sợ nếu mình không liên lạc với anh, có lẽ anh quên em mất.

Đáp án này lại một lần nữa nằm ngoài dự đoán của Hoắc Vĩnh Ninh.

Anh cứ đứng ở đó, tự nhiên lại thấy nực cười:

- Vì thế, ý của em là ngoài tôi em không tìm được ai khác để chung vui?

Không ngờ cô lại thật thà gật đầu:

- Với lại em biết một người ga lăng như anh, dù không thể gặp em hôm nay, anh chắc chắn cũng sẽ chuẩn bị quà. Em không định gây hấn với quà cáp.

Hoắc Vĩnh Ninh không nói gì, bỏ đi mà sắc mặt không hề thay đổi, còn Thư Hoàn thì ngồi cắn bút, mỉm cười trong im lặng.

Người đàn ông này thoát nhìn thật hoàn mỹ, bình tĩnh, khách quan, dường như chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì.

Nhưng hình như bây giờ cô đã có thể loáng thoáng nắm được cảm giác vui buồn thật sự đằng sau cái mặt nạ “sắc mặt không hề thay đổi” đó rồi.

Ví dụ như lúc này, cô gần như có thể khẳng định, trước khi ngủ... anh ắt hẳn không vui.

- Sếp Hoắc... - Đột nhiên cô buột miệng gọi anh.

Anh vẫn bước tiếp, không quay lại nhưng cô chắc chắn anh nghe thấy.

- Em sẽ cố gắng thật nhiều. – Cô vẫn nghiêm túc nói: - Sang năm, lúc B thâu tóm A, anh chắc chắn sẽ bận rộn lắm. Hy vọng em có thể giúp được một tay.

Đáp lại cô tiếng cửa được mở ra rồi bị đóng vào.

Nhưng Thư Hoàn càng dám khẳng định anh có nghe thấy.

5. Chương 5

Đại học P quả thực không thiếu các nhân tài ở mọi khóa.

Một sinh viên khoa vật lý trước ngày tốt nghiệp bỗng nhiên giác ngộ, lên núi Kê Túc ở Vân Nam tu hành, không hẹn ngày tốt nghiệp đại học, dường như đối với sinh viên này, trần thế đã dừng lại ở mùa xuân của năm thứ tư đại học, dĩ nhiên, những sinh viên đang học bỗng nhiên muốn xin nghỉ để ra ngoài tự lập công ty thì nhiều nhan nhản. So sánh với họ, Thư Hoàn nghĩ mình thực sự chỉ là một sinh viên bình thường đến không thể bình thường hơn nữa, cô chỉ muốn tốt nghiệp trước một năm sau đó đi làm mà thôi.

Dĩ nhiên, rất may đại học P đã sớm chuyển sang học theo thể thức tín chỉ, chương trình học cũng như các môn học rất có tính hệ thống và dân chủ, tất cả sinh viên chỉ cần học đủ 168 tín chỉ là được tốt nghiệp. Chiều theo thông lệ, sau khi học xong tất cả các học phần và đủ tín chỉ, sinh viên phải báo trước cho văn phòng khoa trong vòng nửa năm sau đó. Ngày cuối cùng của học kỳ một năm thứ ba, Thư Hoàn lên văn

phòng khoa, lúc mở cửa, cô nhận ra vẻ hơi mất tự nhiên của thầy hướng dẫn, anh ta vội vàng tắt ngay màn hình máy tính.

Thư Hoàn vờ như không thấy, nộp bảng điểm cho anh ta.

Đỗ Lỗi xem qua một lượt:

- Em muốn xin tốt nghiệp sớm à? Học đủ tín chỉ chưa?
- Em đã xác nhận với thầy giáo vụ rồi, cũng đã liên hệ với thầy hướng dẫn luận văn tốt nghiệp rồi.
- À... Để tôi xem kỹ lại một chút. – Anh ta lúc nào cũng nói năng mơ hồ như thế, cứ như việc trả lời chắc chắn khó khăn đến cùng cực vậy.

Thư Hoàn trầm nghĩ: nếu người này làm việc dưới trướng Hoắc Vĩnh Ninh, chắc sẽ bị đuổi thẳng cổ ngay trong ngày làm việc đầu tiên mất... Nghĩ đến gương mặt không bao giờ mỉm cười của Hoắc Vĩnh Ninh, cô không khỏi muốn bật cười nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế được. Cô hỏi:

- Thầy Đỗ, có vấn đề gì không?

Anh ta ho khẽ một tiếng:

- Cái này phải để lãnh đạo phê chuẩn mới được.
- Nhưng Phó khoa đã đồng ý rồi, em cũng đã xin thầy ấy ký xác nhận ngay trên đó rồi mà.
- À. – Đỗ Lỗi nheo mắt nhìn kỹ lại.

Đã hết giờ làm việc, Thư Hoàn nhìn đồng hồ với vẻ sốt ruột. Đứng ở vị trí này của cô có thể thấy mái tóc đã hai, ba ngày chưa được gội sạch của Đỗ Lỗi, bết chặt, nhảy bóng dầu.

- Cái này liên quan đến việc tốt nghiệp, em phải bảo vệ luận văn thành công chúng tôi mới có thể quyết định. Có thể tốt nghiệp sớm một năm. – Đỗ Lỗi rút một tờ giấy A4 ra đưa cho cô, chậm chạp nói: - Có vấn đề gì chúng tôi sẽ thông báo cho em sau.

-Cảm ơn. – Thư Hoàn thở phào nhẹ nhõm, quay người đi ra. Tối nay cô còn mấy việc phải làm.

Đỗ Lỗi nhìn theo bước chân nhẹ tênh sắp đi đến cửa của cô. Hôm nay cô mặc một bộ váy liền màu trắng, áo bành tô màu tím vắt ở khuỷu tay, chất vải thoát nhìn có vẻ rất cao cấp, càng làm nổi bật cơ thể mỏng manh mềm mại bên trong.

Người cô lúc nào cũng tỏa ra một mùi hương rất dễ chịu, nhưng mỗi lần mỗi khác, ví dụ lần trước là mùi ngọt ngào của dưa mật, còn lần này anh ta ngửi thấy mùi thơm ngát của cam quýt.

Trong số các cô gái cùng độ tuổi khác, quả thực không ai tinh tế được như cô.

Thú thật đến tận bây giờ, khi gặp cô, anh ta vẫn không được tự nhiên cho lắm.

Dù hành động thân mật do say rượu đó đã diễn ra cách đây hơn một năm nhưng mỗi lần thân mật với bạn gái, anh ta đều sững người trong giây lát và nhớ tới chuyện xảy ra tối hôm đó.

Có lẽ chỉ là ảo giác thôi, đôi môi của cô gái này dường như mềm mại hơn những người khác, hơi thở cũng ngọt ngào hơn.

Có lẽ cô ấy không phải là người mình có thể giành được, Đỗ Lỗi hiểu rất rõ điều này.

Nhưng ánh mắt anh ta vẫn dừng lại trên đôi chân dài, thẳng tắp và mảnh dẻ kia, bỗng chốc lòng anh ta dấy lên một niềm xúc động, gọi cô lại:

- Chờ đã.

Thư Hoàn quay lại với vẻ thắc mắc, cô thấy thầy giáo hướng dẫn đi tới, gơ tay đóng cửa văn phòng lại.

- Sau khi tốt nghiệp em định làm gì? – Dường như anh ta có phần căng thẳng: - Tỷ lệ đăng ký thi nghiên cứu sinh của khoa mình rất cao.
- Em không có ý định học lên nghiên cứu sinh. – Thư Hoàn chau mày, cố kiên nhẫn trả lời.

- Nếu em muốn tốt nghiệp trước khi học kỳ sau bắt đầu, thì ngay bây giờ, các anh chị học khóa trên em đều đã ký offer hết rồi. Em biết yêu cầu của khoa mình với tỉ lệ sinh viên có việc làm mà...

Anh ta đứng rất gần Thư Hoàn, hơi thở như đang phả trên mặt cô.

Thư Hoàn thậm chí còn có thể trông thấy mấy sợi lông mũi tua tua ra ngoài của anh ta, cô lặng lẽ lùi lại một bước:

- Chuyện công việc thầy không phải lo...

Nhưng Đỗ Lỗi đã vội vã cắt ngang lời cô:

- Khoa mình có năm suất tốt nghiệp xuất sắc, nếu có thể giành được một suất, em sẽ rất có lợi khi đi tìm việc...

Ngay lập tức, Thư Hoàn đã hiểu ý anh ta.

Lúc này động tác của Đỗ Lỗi đã nói lên tất cả - tay phải của anh ta chẳng biết vô tình hay cố ý đặt lên vai trái Thư Hoàn, với nhiệt độ không bình thường.

Cô chau mày, kiềm chế sự phẫn nộ trong lòng:

- Ồ, vậy em có cơ hội không, thầy Đỗ?

Tay anh ta đã chậm chậm lướt xuống dưới, vì cô mặc váy tay lửng nên nó nhanh chóng chạm đến phần da dưới khuỷu tay cô.

Yết hầu của Đỗ Lỗi chuyển động không ngừng:

- Dĩ nhiên là có.

Thư Hoàn hơi nhếch môi, ngay lập tức, ý cười hoàn toàn biến mất trong mắt cô:

- Thầy à, có người đang gõ cửa kìa, thầy không nghe thấy sao?

Đỗ Lỗi xấu hổ bỏ tay ra khỏi người cô, Thư Hoàn nhanh chóng tới mở cửa.

Đó là bạn gái của Đỗ Lỗi, cũng là sư tỷ của Thư Hoàn, tốt nghiệp năm nay, tên Tống Ly.

- Chị đây à? Lâu rồi chị em mình không gặp nhau nhỉ? – Thư Hoàn mỉm cười mà sắc mặt chẳng hề thay đổi, rồi cô ngoái lại liếc nhìn Đỗ Lỗi chứ không vội đi.

Tống Ly nhìn cả hai bằng ánh mắt nghi ngờ:

- Cửa đóng, em còn tưởng không có ai trong phòng chứ!

Đỗ Lỗi cười ngượng ngùng:

- Anh và Thư Hoàn đang nói chuyện tốt nghiệp ấy mà.

- Vâng, đúng thế ạ. Hôm nay gió to quá làm đóng cả cửa. – Trên môi Thư Hoàn vẫn là nụ cười: - À phải, chuyện công việc em đã tìm được rồi. Thầy không cần lo lắng vấn đề xin việc cho sinh viên nữa đâu ạ. Còn suất tốt nghiệp xuất sắc đó em đã hỏi phòng công tác sinh viên rồi, họ nói sinh viên xin tốt nghiệp sớm đều không đủ điều kiện cho danh hiệu đó, thầy Đỗ.

Cô cố tình kéo dài hai chữ “thầy Đỗ” đó. Mặt Đỗ Lỗi thay đổi sắc màu liên tục, cuối cùng chẳng nói gì mà ra hiệu cho cô đi ra ngoài.

Đi trên sân trường, Thư Hoàn hít một hơi thật sâu.

Dường như chỉ trong thoáng chốc, tâm trạng cô hoàn toàn rơi xuống tận đáy.

Lạ thật! Cô không giận cái vẻ hấp tấp đáng khinh bỉ đó của Đỗ Lỗi, có lẽ đàn ông ai cũng vậy cả. Đối với họ, một người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa trẻ trung lúc nào cũng là sự cám dỗ trí mạng không thể chống lại được. Dĩ nhiên anh ta không đời nào bỏ qua một cơ hội được đến gần sự cám dỗ ấy.

Các cụ đã dạy: không có lửa làm sao có khói.

Anh ta sẽ không đến gần Cố Hiểu Thần hay Lâm Lộ, chứ đừng nói đến Hàn Tử Kiều.

Anh ta dám làm thế với cô, chỉ vì... chính cô đã làm thế với anh ta trước.

Suy cho cùng, cô cũng chỉ là loại đàn bà vì một cơ hội cón con mà sẵn sàng chấp nhận các quy tắc ngầm.

Thư Hoàn cười tự giễu. Lần này anh ta bị từ chối chẳng qua là vì món hời anh ta “mời gọi” quá nhỏ, nếu món hời đó đủ lớn thì sao nhỉ? Tuy không nghĩ tiếp nhưng trong lòng cô, đáp án đã rõ mồn một.

Nếu món hời đó có thể giúp cô đạt được tâm nguyện, cô sẽ không mấy may do dự, cũng chẳng ngại mái tóc dính bết hay lông mũi tủa ra ngoài, mà sẽ hôn lên chúng một cách thật dịu dàng.

*

Cô đón taxi về nhà. Vì lúc này chủ yếu là đến công ty thực tập nên cô đã trả căn nhà kia cho chủ thuê và thuê một căn nhà khác ở ngay trung tâm thành phố, cũng tiện cho Hoắc Vĩnh Ninh ghé qua.

Thực ra để tìm được căn nhà này cũng tốn không ít thời gian và công sức.

Ngoài ra sở thích của Hoắc Vĩnh Ninh cũng hơi lạ lùng. Ban đầu cô nghĩ anh đã quen ở trong căn nhà rộng 300 mét vuông nên cố gắng tìm các căn nhà rộng rãi một chút. Nhưng cuối cùng trong số ba lựa chọn, cái anh ưng ý ngay lập tức lại là một căn nhà nho nhỏ hai phòng ngủ một phòng khách chỉ rộng hơn 70 mét vuông.

Tháng trước đi xem phòng, Hoắc Vĩnh Ninh cũng hứng khởi muốn đi cùng cô.

Chủ nhà đã định cư ở nước ngoài nên căn phòng không có nhiều đồ đạc. Hôm đó trời nắng rực rỡ, hai phòng ngủ và cả phòng khách đều hướng nam. Thư Hoàn chỉ vào căn rộng hơn, nói:

- Anh có thể ngủ ở đây. Còn em ngủ ở căn nhỏ hơn bên cạnh là được rồi.

Nhân viên môi giới nhà đất nhìn họ bằng ánh mắt khó hiểu. Xem ra họ không phải người yêu rồi.

Hoắc Vĩnh Ninh bình tĩnh nhìn cô, anh tới liếc qua căn nhỏ hơn rồi nói:

- Quần áo của em để ở đâu được?

Dù căn nhà trước kia còn nhỏ hơn đây nhưng cô vẫn tự tạo cho mình một căn phòng riêng để chứa quần áo, thói quen của Thư Hoàn là dọn dẹp mọi thứ sao cho thật gọn gàng. Hai cái tủ trong phòng này chỉ sợ không đủ cho số quần áo hiện nay của cô.

Ngẫm nghĩ một lát, cô kéo anh ra ban công hạ giọng bàn bạc:

- Hay là đổi cái sofa ở phòng khách thành giường. Anh cũng hiếm khi đến đây mà. Được không?

Không cần đến công ty nên Hoắc Vĩnh Ninh chỉ mặc áo khoác gió màu đen và quần jean, mặt mũi dễ chịu, anh nở nụ cười ôn hòa hiếm hoi:

- Tùy em.

Thế là mọi chuyện nhanh chóng được quyết định, Thư Hoàn ký hợp đồng thuê ba năm rồi lập tức đi tìm công ty trang trí nội thất.

Trong hơn nửa năm qua, quan hệ giữa Thư Hoàn và Hoắc Vĩnh Ninh dường như đã ăn ý hơn nhiều.

Nhiều lần dù đã khuya anh vẫn ghé qua nhà cô, chẳng thèm tắm rửa mà nằm luôn lên giường. Thư Hoàn định xuống tầng dưới ngủ thì bị anh giữ lại, nói với vẻ mặt kiên nhẫn:

- Không cần đâu, cứ ngủ thế này cũng được.

Cô đành ngoan ngoãn nằm xuống.

Cứ lần qua lần lại như vậy, anh thì say giấc còn cô mất ngủ.

Cô là người hơi có bệnh sạch sẽ nhưng chẳng hiểu sao, tuy người đàn ông nằm bên cạnh vừa đi làm về nhưng lại không khiến người ta thấy ghét, vẫn mùi hương nhẹ nhàng ấy, quen rồi lại thấy yên tâm.

Nhưng dạo gần đây đều là cô đến nhà anh. Vẫn chưa thể vào ở trong căn nhà mới thuê mà cái cũ lại sắp đến hạn thuê, Thư Hoàn đã ở đó ba năm nên cũng khá mất thời gian trong việc dọn dẹp, đóng gói đồ đạc.

Liên quan đến dịp tết nguyên đán sắp tới, cô không định ở lại thành phố Hoài, dù ít có gọi điện vài lần kêu cô về quê ăn tết, cô chẳng trả lời dứt khoát mà thẳng tay cúp máy.

Về ngôi nhà đó ăn tết âm lịch với một gã đàn ông lạ lẫm, cô cũng chẳng muốn thế. Trong dịp nghỉ này, thực ra cô đã đặt vé máy bay đi miền Nam – vì chỉ có một mình nên càng cần đến nơi khí hậu ấm áp chứ nhỉ?!

Một mình trở về nhà cũ, bên trong là ba thùng các tông to đã được gói ghém cẩn thận. Công ty giữ đồ mà cô đã hẹn trước sẽ nhanh chóng đến lấy chúng đi. Còn tất cả hành lý mà Thư Hoàn mang đến miền Nam chỉ là một va ly Rimowa nhỏ gọn, đồ đạc bên trong cũng khiêm tốn.

Công ty giữ đồ rất đúng giờ, năng suất cao, sau giờ hẹn 10 phút họ đã mang hết đồ đạc đi. Thư Hoàn xách va ly còn lại của mình chuẩn bị đến khách sạn ngủ tạm một đêm rồi lên chuyến bay sáng mai luôn thì vừa vào đến thang máy, điện thoại đã đổ chuông. Nhìn số điện thoại, cô thoáng ngạc nhiên.

Chuyện Hoắc Vĩnh Ninh sắp ra nước ngoài ăn tết với cha mẹ cô đã biết trước, thậm chí hôm nọ Triển Phong tiễn anh ra sân bay còn cố tình thông báo với cô, chắc ý anh ta là dạo này Hoắc Vĩnh Ninh sẽ không có ở trong nước.

Thư Hoàn nghe điện thoại, giọng anh có vẻ rất nhàn rỗi:

“Nghỉ chưa?”

“Trường cho nghỉ rồi, thực tập ở công ty cũng tạm thời được nghỉ.” Cô thật thà đáp.

“Có về nhà ăn tết không?”

Thư Hoàn hơi do dự, cuối cùng cô quyết định không dối anh:

“Em không về.”

Anh im lặng một lúc rồi hỏi thêm:

“Thế em sẽ ở đâu?”

“Đi nghỉ.” Cô cúi xuống nhìn va ly của mình, đột nhiên muốn trêu chọc anh: “Anh muốn đi cùng không?”

Không ngờ anh lại không từ chối mà còn hỏi với giọng tò mò:

“Đi đâu?”

Thư Hoàn đành nói tên địa điểm. Nơi cô muốn đi là một hải đảo ở miền Nam, nơi có khí hậu ấm thấp và ẩm áp, thuê một ngôi nhà của dân địa phương, có thể giành ra một tháng để phơi nắng và uống nước dừa.

“Một mình?”

“Anh biết em không có bạn mà.”

Bên kia bật cười: “Đó chẳng phải thánh địa của những cuộc gặp bất ngờ dành cho người độc thân sao? Hình như em không thích hợp để đến đó thì phải Thư Hoàn ạ.”

Thang máy mở ra sau tiếng chuông báo, Thư Hoàn chau mày, không vội ra ngoài ngay: “Anh mà nói thế em lại nghĩ anh có chút để ý em đấy nhé!”

Bấy giờ cô mới từ tốn kéo va ly đi ra, thời tiết lạnh khiến người ta không phân biệt nổi giọng nói của người đàn ông này là thật lòng hay miễn cưỡng.

“Em đổi nơi khác đi, hủy cả vé máy bay và khách sạn luôn đi.” Rồi dừng lại một chút: “Đêm nay anh về đến nơi.”

Trong nhà Hoắc Vĩnh Ninh cũng không có ai.

Vì lúc nào cũng có người đến dọn dẹp theo giờ nên đầu mười ngày nửa tháng anh không về nhà với những chuyến công tác xa thường xuyên thì nhà anh vẫn luôn sạch sẽ như thế.

Thư Hoàn bỏ hành lý của mình vào phòng ngủ dành cho khách. Tin nhắn của Triển Phong đã gửi vào máy cô, trên đó là địa chỉ và giờ máy bay, có cả thời gian lái xe đến đón cô.

Thư Hoàn không trả lời một câu cảm ơn như mọi khi mà gọi lại hỏi thăm một chút. Khi đối phương bắt máy, cô mới lễ phép hỏi:

“Sếp Hoắc có đi cùng tôi không ạ?”

“Sếp sẽ đi muộn hơn cô một ngày.”

Tất nhiên anh sẽ không đi cùng chuyến bay với cô, có khi anh còn không muốn hai người cùng vào sân bay một lúc cũng nên. Thư Hoàn cười tự giễu: “Sếp không ở với cha mẹ ạ?”

“Sếp mới từ châu Âu về.” Triển Phong do dự: “Cô Thư à, có lẽ tâm trạng sếp Hoắc lúc này không được tốt lắm, cô nên thông cảm cho sếp một chút.”

Châu Âu à...

Thư Hoàn trầm ngâm một lúc: “Ok, tôi biết rồi.”

Cúp máy, cô ngồi bó gối trên sofa. Cũng phải nói thêm, trong thời gian nửa năm nay, cô thỉnh thoảng vẫn liên lạc với Hàn Tử Kiều. Cứ một thời gian cô lại nhận được bưu thiếp do Hàn Tử Kiều gửi về, nét bút trên đó thật thanh mảnh, vô cùng ngắn gọn, chỉ có bốn chữ: Mùa hè tốt lành, mùa thu tốt lành hoặc mùa đông tốt lành.

Nhìn bốn chữ kia, Thư Hoàn tưởng tượng ra cảnh chị vừa tập múa xong, mặc váy dài, tóc tết thành bím để lủng lẳng trước ngực, ngồi trong một quán cà phê bên đường, thông thả viết mấy chữ này, sẽ có rất nhiều anh chàng đẹp trai đến làm quen với chị, nhưng chắc chắn... chị sẽ không đáp lại họ.

Có lẽ đây mới là cuộc sống của Hàn Tử Kiều, luôn được yêu chiều, yên bình vui vẻ thực sự.

Lần đầu tiên cô không thể không thừa nhận, lần nào nghĩ đến đây cô cũng thấy ghen tị.

Trong phòng khách chỉ bật một ngọn đèn đứng dưới sàn, hầu hết mọi góc ngách đều tối đen như mực, di động Thư Hoàn chợt sáng báo hiệu vừa nhận một tin nhắn mới.

Người gửi là Hàn Tử Kiều, đại ý là chị cần gấp một bức thư giới thiệu đang để ở văn phòng khoa, chị nhờ Thư Hoàn trưa mai đến văn phòng khoa lấy giúp chị rồi mang đến sân bay vì ba mẹ chị đều bận nên chắc không kịp đến đại học P.

Thời gian trùng với thời gian của chuyến bay mà Triển Phong đã đặt cho cô lúc nãy.

Thư Hoàn không mấy may do dự mà trả lời bằng một biểu tượng mặt cười tươi tắn: Quá đơn giản! Chị cho em số điện thoại của hai bác đi, mai em sẽ mang đến cho họ.

Hôm sau Thư Hoàn đến Khoa nghệ thuật. Bạn học của Hàn Tử Kiều giờ đã là trợ giảng của khoa. Người đó đưa cho Thư Hoàn một túi quà to bự rồi nói với vẻ ngại ngùng:

- Đáng lẽ chị phải mang đến cho hai bác mới đúng nhưng hôm nay lại bận việc...

Thư Hoàn áng chừng cân nặng của túi quà, hơi tò mò:

- Nhưng sư tỷ kêu em đến lấy một bức thư cơ ạ.

- Thư ở bên trong. – Cô giáo trẻ rút từ trong hộp giấy ra một chiếc phong bì, cười bí hiểm: - Em cứ nói với ba mẹ Hàn Tử Kiều là quà, tuyệt đối đừng nhắc đến lá thư nằm bên trong nhé.

Như nhận thấy ánh mắt nghi ngờ của Thư Hoàn, cô gái thở dài:

- Tử Kiều chưa nói cho em biết à? Ba mẹ không đồng ý cho nó ở lại châu Âu học tiếp, nên... nếu hai bác biết trong này có thư giới thiệu chắc sẽ không vui đâu.

Thư Hoàn chợt vỡ lẽ. Có lẽ việc Hoắc Vĩnh Ninh về nước sớm hơn dự định cũng có liên quan đến chuyện này.

Người đàn ông đó, cô thì suy tính đủ đường để được ở lại bên anh, nhưng lại có người chẳng thèm nhìn anh lấy một lần... Cảm giác này thật tệ!

Đúng giờ hẹn, Thư Hoàn đứng sẵn trước cửa T2 của sân bay, xem đồng hồ rồi bấm điện thoại gọi cho mẹ của Hàn Tử Kiều.

Giọng nói của Chung Nam lúc nào cũng dịu dàng hiền hậu như thế. Thư Hoàn vội nói mình mang đồ đến thì nghe thấy tiếng cười của đối phương:

“Bác đang ở khu B, đang làm thủ tục đăng ký.”

“Vâng, cháu sẽ qua đó ngay!”

Hôm nay Thư Hoàn chỉ mặc áo khoác vải màu đen và quần jean hết sức đơn giản, đi giày thể thao, thậm chí còn đeo một chiếc kính đen kiểu phổ thông, rất giống một cô sinh viên ngoan ngoãn. Vừa nhìn thấy Chung Nam, cô vội chạy đến rồi thở hồng hộc nói:

- Chào bác ạ, cháu là sư muội của chị Tử Kiều, chỗ quà này chị ấy bảo cháu mang đến đưa cho bác.

Chung Nam nhận lấy rồi nhìn cô:

- Cô bé này trông quen quen nhỉ?

- Cháu không học cùng khoa với sư tỷ nhưng trước đây cháu có gặp bác rồi. – Xem ra cô có vẻ hồi hộp: - Lúc tiền sư tỷ nhân dịp chị ấy tốt nghiệp ạ!

- À, cháu chính là cô bé đang thực tập ở Thụy Đức phải không? – Chung Nam bây giờ mới nhớ ra, cười tủm nói: - Làm phiền cháu quá!

- Lúc còn ở trường sư tỷ rất quan tâm đến cháu. – Nụ cười của Thư Hoàn thật tươi tắn: - Bác ơi, bác gửi lời đến sư tỷ hộ cháu nhé, lúc nào về nước chị ấy nhất định phải về thành phố Hoài chơi.

- Haiz, sư tỷ của cháu ấy à, nó đang làm ầm lên kêu không muốn về kia! – Chung Nam thở dài rồi kể lể hết chuyện này đến chuyện khác. Trước kia đi, bà ta như sức nhớ ra điều gì: - Nếu sau khi tốt nghiệp muốn ở lại Thụy Đức cứ nói với sư tỷ cháu một tiếng.

Thư Hoàn thầm cười lạnh trong lòng nhưng lại tỏ ra hết sức ngạc nhiên:

- Dạ?

- Bảo nó nói với sếp Hoắc của các cháu một tiếng là được. – Giọng điệu của Chung Nam nghe có vẻ rất hiền hòa nhưng thấp thoáng trong đó lại là cảm giác kiêu ngạo bề trên, cảm bà ta hơi hếch lên cao. Người đàn bà trung tuổi này lúc nào cũng nói chuyện với người khác bằng thái độ trịnh thượng của bậc bề trên như thế, dù bà ta đã cố che giấu đến đâu chẳng nữa.

Thư Hoàn có vẻ ái ngại:

- Nếu được thế thì tốt quá! Bây giờ sinh viên tốt nghiệp khó tìm việc lắm ạ!

Rồi cô hơi cúi thấp xuống. Đến khi Chung Nam đặc ý đi vào cửa đăng ký, Thư Hoàn mới ngẩng lên.

Đã bao năm trôi qua thế nhưng người đàn bà này vẫn vậy, chẳng thay đổi chút nào.

Dù công ty nhà mình đã sắp bị người khác nuốt chửng, bà ta vẫn có thể tìm được điều gì đó mang lại sự kiêu ngạo cho bản thân.

Đối với bà ta, có lẽ chẳng gì quan trọng hơn hư vinh, dù chỉ là lúc đối diện với người xa lạ không mấy quan trọng như cô lúc này.

Thư Hoàn lạnh lùng thu lại nụ cười trên môi rồi quay người đi về phía bến tàu điện ngầm bên ngoài sân bay. Hai tay bắt giắc siết chặt thành nắm đấm. Sẽ có một ngày... cô phải khiến cho bà ta không còn tìm được điều gì đáng để bản thân kiêu ngạo nữa!

Thư Hoàn hít một hơi thật sâu. Rồi sẽ có ngày đó!

Quay về nhà của Hoắc Vĩnh Ninh, vừa mở cửa và nhìn thấy đôi giày đen đặt gọn gàng bên ngoài, cô đã cảm thấy hơi lạ.

Ngẩng lên nhìn vào phòng khách, người đàn ông trẻ đang ngồi chễm chệ trên sofa chẳng buồn ngoái lại:

- Sao lại về đây?

Thư Hoàn ngẩng lên nhìn đồng hồ theo bản năng. Giờ này đáng lẽ cô phải ở trên máy bay, cô quên khuấy mất chuyện bảo Triển Phong đổi vé máy bay rồi.

Cô vào phòng khách, cố để giọng mình nghe vui vẻ hơn một chút:

- Có vài vấn đề ở trường, em quên báo với Triển Phong.

Hoắc Vĩnh Ninh thờ ơ ngẩng lên. Tầm mắt anh dừng trên gương mặt không son phấn của cô. Hôm nay Thư Hoàn để mặt mộc, đến lông mi cũng không vẽ, nhìn trông càng trẻ trung hơn, hết như một cô bé học sinh cấp ba vậy, lại còn đeo kính nữa, trông không khác gì vừa đi học về.

Anh ngạc nhiên rồi mỉm cười:

- Không phải được nghỉ rồi sao?

- Em đi lấy mấy thứ cho sư tỷ rồi đến đưa cho bác. – Cô gái thoát nhìn rất trẻ con tháo kính xuống, đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào anh, như vô ý nhưng lại như cố tình cứ thế ngồi lên đùi anh: - Bên ngoài hôm nay lạnh thật đấy!

- Em đến gặp mẹ của Tử Kiều ư? – Giọng anh có vẻ hơi khó chịu rồi dừng lại một lúc mới nói tiếp: - Cô ấy bảo em mang thứ gì đến đó?

- Quà, nghe nói là để tặng cho bạn bè ở châu Âu. – Thư Hoàn quay đi, tóc cô trượt qua cổ tay anh, nửa cười nửa không: - Sao thế? Em giúp cô gái mà anh thích nên anh không vui à?

Người đàn ông đằng sau không có động tĩnh gì nhưng không hiểu sao Thư Hoàn vẫn cảm nhận được cơ thể như căng ra của anh.

Hồi lâu sau anh mới vòng tay qua vai cô, nhẹ nhàng vuốt ve hai má rồi nói bằng giọng bình tĩnh:

- Em đang cố tình chọc giận anh đấy ư?

Thư Hoàn nhẹ nhàng hít một hơi rồi từ tốn ôm lấy tay anh:

- Em có thể ôm anh như vậy là vì chị ấy từ chối anh. Nếu một ngày anh và sư tỷ kết hôn, chắc anh sẽ là người đầu tiên đẩy em ra... Vì thế, người nên giận phải là em mới đúng chứ?

Giọng cô vừa nhỏ nhẹ vừa dịu dàng, như đang rất rối rắm.

Hoắc Vĩnh Ninh cúi xuống nhìn hai cái xoáy trên mái tóc đen nhánh của cô, nhất thời không phân biệt được cô đang nói thật lòng hay chỉ để đối phó với mình.

Sau giây lát xuất thần, anh rút tay về, giọng lạnh đi:

- Tưởng anh không nhận ra em đang diễn kịch à?

Quả nhiên cô đứng phắt dậy, nhìn anh rồi mỉm cười tươi tắn:

- Em đã bao giờ lừa được anh đâu nào!

Anh không giận mà cười:

- Em nói xem.

- Thôi được, em vẫn nhớ quan hệ của bọn mình mà, em sẽ không vi phạm và cũng không để sư tỷ biết đâu. – Thư Hoàn đưa tay cởi dây buộc tóc: - Không phải anh bảo muốn đi nghỉ mát với em sao? Đừng nhắc đến chuyện này nữa!

Cô vội vào thay quần áo trong phòng ngủ dành cho khách, rồi tỏ ra rất hiểu biết nói:

- Em sẽ liên lạc với Triển Phong, đổi vé máy bay sang một chuyến khác không trùng với chuyến của anh. Anh cứ làm việc của mình rồi đến tìm em sau cũng được.

Nhìn cánh cửa được đóng lại một cách nhẹ nhàng đó, Hoắc Vĩnh Ninh vẫn không khỏi ngạc nhiên trước sự thay đổi nhanh chóng trong thái độ của cô.

Anh đứng dậy khỏi sofa. Một tay đặt trên chốt cửa phòng ngủ cho khách rồi nhẹ nhàng vít xuống.

Cô không khóa cửa, đang đứng thay quần áo ở ngay cạnh giường. Nếu nhìn từ góc độ này, cô đang đứng chéo anh, chỉ mặc một bộ đồ lót bằng ren màu trắng để lộ rõ đường cong cơ thể mảnh mai xinh đẹp. Có nghe thấy tiếng anh mở cửa nhưng cô không để ý, vẫn tiếp tục cởi quần dài và thay bằng một chiếc quần short mặc nhà, khoe đôi chân thẳng tắp thon gọn.

Thực ra anh đã rất quen với cơ thể của cô nhưng lúc này, khi có ánh nắng hắt vào xuyên qua tấm rèm cửa mỏng tang, cơ thể trẻ trung của cô gái càng hoàn hảo hơn. Hoắc Vĩnh Ninh khẽ nheo mắt lại nhưng lòng lại trỗi dậy một thứ cảm xúc mà xưa nay chưa từng xuất hiện: trong cơ thể xinh đẹp này hình như đang ẩn giấu một linh hồn mà tạm thời anh vẫn chưa hiểu được.

Thư Hoàn biết anh vẫn đứng đó đến khi cô thay xong cả bộ đồ mặc nhà, cánh cửa kia mới nhẹ nhàng khép lại. Cô đang định ra ngoài thì sức nhớ ra điều gì đó, đi vào phòng tắm cẩn thận tháo vòng cổ xuống, bỏ vào ngăn kéo đựng đồ trang sức.

Vòng cổ bạch kim mỏng manh do chính cô mang đến tiệm sửa sau lần bị anh làm hỏng, viên ngọc trai trên đó mượt mà đầy đặn, cô dè dặt xoa nhẹ lên đó rồi mở một cái hộp khác, đeo chiếc vòng cổ hình cỏ bốn lá mà Hoắc Vĩnh Ninh tặng.

Bộ quần áo mặc nhà này có cổ chữ V làm tôn lên làn da trắng trẻo mịn màng chỗ xương quai xanh và trên cổ của Thư Hoàn. Lại thật, rõ ràng dây chuyền ngọc trai mà anh tặng rất đắt, cũng rất đẹp nhưng không bao giờ mang đến cho cô cảm giác an toàn mà cô hằng mong đợi, thế nên mỗi lần đeo cái khác cô đều thấy lòng trống trải.

Cô hiểu rất rõ một điều, tất cả các vòng cổ ngọc trai khác đều chỉ là đồ trang sức, còn sự tồn tại của chiếc vòng ngọc trai kia mới là bí mật và dũng khí để cô chiến đấu với cả thế giới này.

Lúc Thư Hoàn đi ra như thể mọi chuyện đều chưa xảy ra. Hoắc Vĩnh Ninh vẫn ngồi trên sofa đọc báo, chẳng buồn ngẩng lên. Cô đang định gọi cho Triển Phong thì người đàn ông kia đang ngồi trên sofa mới miễn cưỡng nói:

- Chuyến bay tối nay, Triển Phong đã đổi vé rồi.

- Ồ, vậy anh bao giờ đi?

Anh ngược lên liếc cô một cái rồi từ tốn đáp:

- Cũng chuyến đó.

Thư Hoàn thoáng ngạc nhiên nhưng không nói gì mà chỉ gật đầu bảo:

- Vâng.

*

Đây là lần đầu tiên cô và anh cùng ra khỏi nhà một lúc.

Bình thường cho dù chỉ đi xem nhà, họ cũng hẹn trước thời gian đến khác nhau.

Thực ra Hoắc Vĩnh Ninh không để bụng chuyện bị người khác nhìn thấy. Cũng như lần bị Hoa Tấn bắt gặp, Thư Hoàn không hỏi anh đã giải quyết chuyện sau đó thế nào và cô cũng không quan tâm đến chuyện này. Cô chỉ biết sau lần ấy, Hoa Tấn thực sự không đến tìm cô nữa. Cũng giống như cô từng nói: cô tin anh có thể giải quyết giúp mình những rắc rối kiểu này.

Thư Hoàn mới là người thực sự để bụng.

Nghĩ đến chuyện có thể chạm mặt bạn học hay đồng nghiệp ở sân bay, cô không khỏi lo lắng. Hoắc Vĩnh Ninh đang lái xe mà vẫn nhìn cô chằm chằm không chút e dè. Có lẽ vì đã ở bên nhau một thời gian dài nên Thư Hoàn có thể hiểu được tâm trạng của anh, và anh cũng vậy... Anh biết cô đang hồi hộp, dẫu rằng đa số những lúc hai người ở bên nhau cũng với bầu không khí trầm lắng như vậy.

Trầm lắng một cách thoải mái và trầm lắng một cách gượng gạo, suy cho cùng vẫn có điểm khác biệt.

Xe vừa dừng trong bãi đỗ đã có người đến lấy chìa khóa rồi lái đi ngay nên hai người chỉ việc tự mang hành lý của mình đi xuống. Thư Hoàn theo chân anh vào đại sảnh, có lẽ vì dịp tết nguyên đán sắp đến gần nên sân bay lúc này rất tấp nập.

Đang đi ở lối đi dành cho khách VIP thì Thư Hoàn bỗng dừng bước đột ngột, nói nhỏ:

- Anh đi trước đi, em sẽ đến sau.

Hoắc Vĩnh Ninh dừng bước ngoái lại nhìn thì chỉ kịp nhìn thấy dáng vẻ hốt ha hốt hải của cô. Cô vội vàng đi về phía một cậu sinh viên trông có vẻ rất có khí chất đang ở một nơi cách đó không xa.

Anh quay đi mà sắc mặt chẳng hề thay đổi, vậy mà trong giây phút ấy chẳng hiểu sao lại thấy bực mình.

Thư Hoàn không rảnh để quan tâm đến suy nghĩ của người đàn ông đứng phía sau mình nữa. Cô vội vàng đi đến chỗ Vương Nhất Đắc đang đứng, nụ cười tươi tắn đến mức hơi quá đà:

- Hey, trùng hợp quá nhỉ?

Vương Nhất Đắc mặc bộ đồ thể thao, đeo ba lô sau lưng, đang ngược mắt nhìn lên bảng thông tin của các chuyến bay:

- Thư Hoàn, cậu không về nhà sao? Đi Caesar à?

- Ủ, năm nay tớ đến Caesar nghỉ tết. – Thư Hoàn trả lời không rõ ràng.

- Một mình sao? – Sau một thoáng do dự, cuối cùng Vương Nhất Đắc vẫn hỏi câu này. Cậu không dám chắc liệu người đàn ông trẻ tuổi vừa đi đăng trước có phải là bạn đồng hành của cô hay không nữa.

- Ủ, người nhà đang chờ mình ở đó, năm nay cả nhà mình ăn tết ở Caesar. – Thư Hoàn hỏi lại: - Cậu thì sao? Đi đâu vậy?

- Đi Bắc Kinh chơi. – Cậu chàng mỉm cười để lộ hàm răng trắng bóng: - Đến ăn bám thằng bạn mấy ngày.

Thư Hoàn xem đồng hồ:

- Mình đi trước làm thủ tục đây, cậu chơi vui về nha.

Không ngờ Vương Nhất Đắc lại đeo ba lô lên vai, nhất quyết đuổi theo cô bằng được:

- Để mình đi với cậu, dù sao mình cũng làm thủ tục xong rồi, cùng đi cho vui.

Cô thực sự không tìm được lý do nào để từ chối, đành cùng cậu đi đăng ký làm thủ tục, rồi gửi hành lý vào băng chuyền, bấy giờ mới xếp hàng đi đến cửa kiểm tra an ninh.

Suốt quãng đường đi, Vương Nhất Đắc nghĩ mãi mới ra đề tài để nói chuyện với cô còn Thư Hoàn chỉ trả lời qua loa cho xong, cô lén lút gửi tin nhắn cho Hoắc Vĩnh Ninh: Em gặp một cậu bạn cùng lớp, lát gặp anh trên máy bay nhé.

Qua cửa kiểm tra an ninh một cách thuận lợi, Vương Nhất Đắc đứng chờ cô phía trước:

- Có phải cậu chuẩn bị ra nước ngoài không? Đạo trước cậu thi GRE điểm giả thế nào?

Chắc phải đến một nửa số học sinh trong lớp cô chuẩn bị ra nước ngoài. Thư Hoàn chỉ đeo một chiếc túi xách đính tán màu đen, cô lắc đầu trả lời:

- Không muốn ra nước ngoài.

Vương Nhất Đắc lấy làm ngạc nhiên:

- Tức là cậu thi nghiên cứu sinh hả? Chuyên ngành của bọn mình thuộc hàng đầu trong cả nước, cậu định ở lại trường sao?

- Mình xin tốt nghiệp sớm. – Thư Hoàn thoáng im lặng: - Và sẽ đi làm ngay.

- Hả? – Vương Nhất Đắc dường như rất đổi kinh ngạc, cậu chàng lắp bắp nói: - Cậu định mở công ty á?

- Không. Mình muốn ở lại Thụy Đức - Thư Hoàn giắt lọn tóc bị tuột vào sau mang tai, hai người cùng ngồi xuống một băng ghế: - Mình đâu có dã tâm lớn đến mức tự mở công ty chứ!

Wương Nhất Đắc ồ một tiếng với vẻ lúng túng, thật lâu sau cậu mới nói tiếp, cứ như phải lấy thêm dũng khí vậy:

- Cậu thực sự không suy nghĩ đến chuyện ra nước ngoài sao? Nếu được, chắc là bọn mình có thể chăm sóc lẫn nhau.

Đối với một anh chàng trẻ tuổi vừa ngây thơ vừa kiêu ngạo như thế, phải chăng câu này cũng có thể coi như một cách tỏ tình?

Thư Hoàn lẩn tránh ánh mắt cậu, điềm nhiên trả lời:

- Mình không muốn ra nước ngoài.

Hoắc Vĩnh Ninh ngồi trong phòng nghỉ dành cho khách VIP, qua cửa sổ lớn và bóng xanh của cây cối, anh có thể nhìn thấy bóng dáng của hai người trẻ tuổi kia.

Anh vừa lấy IPAD từ trong túi ra, màn hình vẫn còn dừng lại ở vị trí cài đặt WIFI thì tiếp viên hàng không đã rón rén bước tới:

- Thưa ngài Hoắc, password là...

Người ta còn chưa kịp nói xong thì Hoắc Vĩnh Ninh đã định thần lại.

Lo ngại về vấn đề an toàn và bảo mật nên Hoắc Vĩnh Ninh chưa bao giờ dùng mạng Internet ở nơi công cộng, vì dù sao chẳng nữa các thông tin trong máy tính cá nhân của anh cũng hết sức bí mật, chỉ cần lộ ra một chút thôi cũng đủ gây sóng gió lớn trên thị trường chứng khoán rồi.

Anh mỉm cười:

- Không cần, phiền cô lấy giùm tôi mấy tờ báo được không?

- Dạ. Xin ngài chờ một lát.

Tiếp viên hàng không nhanh chóng chọn mấy tờ báo đặt xuống bên cạnh anh, rồi lặng lẽ ra ngoài.

Hoắc Vĩnh Ninh thuận tay cầm một tờ lên rồi lại lơ đãng liếc mắt ra ngoài cửa sổ.

Chắc hẳn Thư Hoàn không biết anh có thể nhìn thấy mình nên cô vẫn mỉm cười nói chuyện với bạn, nét mặt hết sức hiền lành.

Về phía cậu sinh viên kia, ánh mắt cậu khi nhìn Thư Hoàn hết sức chăm chú, thỉnh thoảng lại hơi lẩn tránh ánh mắt cô, có thể dễ dàng nhận ra một điều: chàng trai đó rất thích Thư Hoàn.

Hoắc Vĩnh Ninh hào hứng nghĩ: Không biết anh chàng đó thích cô ở điểm nào nhỉ?

Xinh đẹp? Thông minh? Lễ độ?

Nhưng có lẽ cậu chưa từng bắt gặp dáng vẻ lúc cô lạnh lùng, ích kỷ, thích gây sự nhỉ?

Hoắc Vĩnh Ninh rời tầm mắt khỏi vị trí ấy, cúi đầu đọc lướt thật nhanh các thông tin được đăng tải trên trang báo, tận đến khi phục vụ của phòng VIP vào thông báo đã đến lúc anh có thể đi đăng ký.

Đi qua hàng dài những người đang xếp hàng, anh đi thẳng vào lối đi dành cho khách VIP, vậy mà cậu sinh viên kia vẫn cố chấp xếp hàng sau Thư Hoàn.

Mãi đến khi an vị trong khoang thương gia rồi qua hai mươi phút nữa, mới nghe thấy tiếng động đằng sau.

Anh quay lại thì thấy cô đang ngồi ở hàng ghế phía sau mình, ngược lên nói tiếng cảm ơn với tiếp viên hàng không.

Lúc hai ánh mắt giao nhau, nét mặt Thư Hoàn lộ vẻ bối rối hiếm hoi, như muốn giải thích điều gì đó nhưng cuối cùng chỉ mỉm cười ngọt ngào với anh.

Hoắc Vĩnh Ninh đưa tay vỗ nhẹ lên vị trí bên cạnh mình, cứ nhìn cô như vậy, chẳng nói chẳng rằng.

Thư Hoàn thoáng do dự rồi đi đến bên cạnh anh, khẽ nói:

- Ghế của em ở kia ạ.
- Ngồi đây đi. – Anh lạnh giọng chỉ tay vào vị trí bên cạnh.
- Nhưng sẽ có người đến ngay thôi...
- Đang lo về anh bạn kia của em sao? – Hoắc Vĩnh Ninh mím môi như đang cười nhạo: - Ở Hong Kong em đã nói gì với anh nào? Bây giờ em lại sợ bị người khác biết ư?

Anh dừng lại một lúc khiến nụ cười trên môi càng đậm:

- ... Hay nên nói là... Em chỉ sợ anh bạn kia biết?

Hàng lông mi thanh tú của Thư Hoàn như đông cứng lại. Cô chẳng nói chẳng rằng mà lập tức trở lại chỗ của mình thu dọn đồ đạc rồi ngồi xuống ghế bên cạnh Hoắc Vĩnh Ninh. Cô cầm túi tìm đồ đạc trong túi, như đang lăm bắm:

- Nếu là một sinh viên bình thường, có lẽ em sẽ tính đến chuyện yêu một chàng trai như cậu ấy.

Anh cứ im lặng lắng nghe.

- Ấm áp, sáng dạ, cao ráo, chơi bóng rổ cực đỉnh, rất biết chăm sóc bạn gái. Bạn cùng phòng em thích cậu ấy đó.
- Em cũng là sinh viên mà. – Hoắc Vĩnh Ninh nhẹ nhàng xoa đôi má cô, như đang nhắc nhở cô về một điều gì đó.

Lòng bàn tay anh vẫn đang tiếp xúc với làn da cô, thật ấm áp. Thư Hoàn quay sang, hai mắt sáng ngời như sao trên bầu trời lúc này:

- Ngài Hoắc à, em đâu phải một sinh viên bình thường chứ! – Cô cười một tiếng đầy nhạo báng: - Liệu có người thầy nào lại muốn sàm sỡ một sinh viên bình thường không anh? Điều kiện là cho sinh viên ấy tốt nghiệp loại xuất sắc? Không có lửa làm sao có khói, chính vì điệu bộ của sinh viên này khiến người ta chướng mắt nên mới có người giàu đồ bìm leo thôi.

Giọng cô thật khê khàng nhưng cũng hết sức kiên định. Tay cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Hoắc Vĩnh Ninh. Hai lòng đen sáng như sao kia giây phút này ánh lên một luồng sáng đầy khiêu khích:

- Vậy nên anh không cần khích bác em kiểu này đâu, em hiểu rõ hơn ai hết cái mình muốn mà.

Cuối cùng Hoắc Vĩnh Ninh vẫn rút tay ra rồi thoáng chau mày. Ánh sáng lơ mơ trong ca bin máy bay chiếu xuống khiến nửa khuôn mặt anh chìm trong bóng tối, rãnh nhỏ trên cằm dường như cũng rõ nét hơn.

- Em vừa nói thầy giáo trong khoa sàm sỡ em hả?

Thư Hoàn lấy ra cái bịt mắt hiệu Mary Green quen thuộc của mình, thì thào:

- Em không đến mức bán thân vì cái mác sinh viên tốt nghiệp loại ưu đâu.
- Vậy... Em bán thân cho anh là vì lý do gì thế? – Ánh mắt anh sâu không thấy đáy.

Trước khi chụp cái bịt mắt lên, Thư Hoàn hơi trầm ngâm như mọi lần vẫn thế rồi cười ngọt ngào:

- Vì em thích anh mà, Hoắc Vĩnh Ninh.

Cô dựa lưng lên chiếc ghế rộng rãi rồi quay đầu đi, im lặng kéo cái bịt mắt xuống.

Chất vải mềm mại như bịt kín thế giới nhỏ của cô, Hoắc Vĩnh Ninh nhìn gương mặt nhìn nghiêng rất đối dịu dàng của Thư Hoàn, anh đã từng cho rằng lòng ham hư vinh của cô gái này là không có giới hạn, nhưng đôi lúc lại cảm thấy cô có giới hạn của riêng mình.

Ánh mắt anh dừng lại trên chiếc vòng cổ kia... Hầu hết những khi ở bên anh, cô đều đeo các loại trang sức mà anh tặng.

Rất ít khi cô đeo chiếc vòng đó của mình, nhưng lại có cảm giác khác hẳn.

Anh bất giác đưa tay ra, lòng bàn tay chạm vào nhiệt độ trên cổ cô, cảm xúc cũng âm áp hẳn lên.

Thư Hoàn đã chìm vào giấc ngủ nhưng vì thấy ngột nên cố tình cọ cọ mấy cái. Cô mặc chiếc áo lông thỏ mềm mại như nhung, thoát nhìn thật giống một bé thỏ đáng yêu.

Tiếp viên hàng không mang chăn mỏng tới định đắp lên người Thư Hoàn thì Hoắc Vĩnh Ninh đưa tay đón lấy rồi thông thả giữ chăn ra rồi cẩn thận đắp kín lên người cô. Máy bay bắt đầu bay lên cao, anh chỉnh lại đèn đọc sách rồi bắt đầu đọc báo. Trong lòng thoáng chút mong đợi, khi bé thỏ này gầm gừ chắc sẽ thú vị hơn nhiều.

Đến được Caesar thì đã là đêm khuya.

Lúc tỉnh giấc, Thư Hoàn ngơ ngác ngác, cô đưa mắt nhìn bốn xung quanh rồi quay lại nhìn Hoắc Vĩnh Ninh:

- Cả khoang thương gia của chuyến bay này chỉ có mỗi hai chúng ta thôi sao?

Hoắc Vĩnh Ninh chỉ cười không đáp.

Lúc bước xuống máy bay, Thư Hoàn cảm nhận được gió đêm thổi từ biển vào tuy không quá lạnh lẽo nhưng lại mang hương vị mặn mòi của muối biển. Cô cởi chiếc áo lông thỏ mỏng manh khoác ngoài, chỉ mặc độc một bộ váy liền áo bên trong, rất phù hợp với tiết trời ở đây. Ngoài sân bay đã có một chiếc xe công vụ chờ sẵn, vì hành khách trên chuyến bay đó đều chưa đi ra nên biển hiệu màu đỏ báo hiệu xe chưa có khách trên hàng loạt taxi đứng chờ đều sáng rực, trông có chút tiêu điều.

Lúc này cô đã hoàn toàn tỉnh táo, ngồi ở vị trí gần cửa sổ, cửa xe chỉ đóng một nửa. Thư Hoàn tò mò nhìn ngó nhà cửa san sát ngoài đường phố, và cả tiếng sóng biển từ bãi biển màu xanh thẫm từ xa xa vọng tới.

Ngồi trên xe ô tô khoảng 40 phút thì tới bên kia của đảo Caesar. Khác với cảnh tượng nhà nghỉ khách sạn nằm san sát và đường phố sáng rực ánh đèn của bờ bên kia, không gian của bên này rất yên tĩnh, trên bờ cát là những mỏm đá hùng vĩ, giữa các núi đá là những mô đất bằng phẳng, xe dừng lại trước một tòa biệt thự độc lập tọa lạc trên một mô đất bằng phẳng như thế.

Một người phụ nữ trung tuổi bước ra, cùng lái xe đem hành lý vào trong nhà.

Thư Hoàn ngược lên nhìn tòa biệt thự, vội hỏi:

- Hình như anh rất quen thuộc với nơi này.

- Bố mẹ anh rất thích khí hậu ở đây nên mùa đông nào cũng vậy, cứ về nước là họ đến đây ở một thời gian.

- Hoắc Vĩnh Ninh đi song song với Thư Hoàn lên cầu thang: - Nhưng họ quen ở trong Bạc Man ở đối diện kia.

- Vậy đây là...

- Thụy Đức đã mua lại bãi biển này từ rất lâu rồi, vì bên kia có rất nhiều khách sạn nên ở đây khá yên tĩnh.

Thư Hoàn nhìn quanh một lượt:

- Thế nên anh mới xây biệt thự ở đây hả?

- Bạc Man là khách sạn của nhà anh, họ ở đấy quen rồi. - Hoắc Vĩnh Ninh mỉm cười: - Họ thực sự chưa bao giờ tới đây luôn.

Trong nhà được thiết kế theo phong cách Bắc Âu thanh tao giản dị, có thể nhận ra chủ nhân của nó đặt bao nhiêu tình cảm vào đây. Đây cũng là lần đầu tiên Hoắc Vĩnh Ninh tới biệt thự này, đứng bên ngoài cửa sổ lớn, giữa bụi cây đang lắc lư vì gió hiu hiu thổi. Anh nói mà không quay lại:

- Em thích nơi này chứ?

Thư Hoàn nhắm mắt như không muốn trả lời câu hỏi này, chỉ điềm tĩnh nói:

- Ngài Hoắc, cuối năm mà sao ngài rảnh rang vậy?

Như nhận ra sự sa sút trong giây phút này của cô, Hoắc Vĩnh Ninh dừng lại một lúc mới trả lời:

- Trong thời gian này, anh tốt nhất không nên lộ diện ở công ty.

Sau khi cất hành lý cho họ, bà bác giúp việc đi từ tầng hai xuống:

- Tôi đã chuẩn bị xong nước nóng rồi ạ!

- Em đi tắm đã.

Thư Hoàn sải bước đi nhanh lên gác rồi khóa mình trong phòng ngủ.

Trên tầng hai có ba phòng ngủ, phòng nào cũng nhìn thẳng ra biển lớn, hành lý của cô được đặt ngay bên cạnh giường. Lúc mở cửa phòng tắm ra thì thấy đúng là nước nóng đã được chuẩn bị chu đáo, nhiều loại tinh dầu được đặt sẵn sàng trên bồn rửa tay, và cả một trái dừa đã được cắt sẵn ống hút.

Sau khi trải qua chuyến bay dài ba tiếng đồng hồ, lúc này Thư Hoàn thấy rất mệt và có cảm giác hơi nhức đầu. Tắm rửa qua loa một chút, lau khô người rồi lên giường ngủ.

Hoắc Vĩnh Ninh hỏi cô có thích nơi này không, cô cố kiềm chế không trả lời là bởi vì... Không chỉ là không thích mà còn cực kỳ ghét.

Nhưng đây là sự lựa chọn của ông chủ, cô có thể ý kiến gì được?

Thư Hoàn hít một hơi thật sâu, cố kiềm chế cảm giác khó thở đang dội lên lúc này, bắt bản thân phải ngủ.

Suốt đêm ngủ không ngon, lúc Thư Hoàn tỉnh giấc mới là rạng sáng hôm sau.

Chân trời phía xa xa ánh lên một thứ màu vàng cam nhàn nhạt, có lẽ chỉ vài giây nữa thôi, mặt trời sẽ lộ dạng trên mép nước.

Trên ban công ngoài cửa sổ có đặt sẵn một chiếc ghế dựa, dù che nắng vẫn chưa được bung ra, rất thuận tiện để chủ nhân có thể đến đó ngồi bất cứ lúc nào.

Thư Hoàn nhìn thấy một nơi nào đó trên bãi biển trước mặt đã đông nghịt người, những du khách này chắc hẳn phải đặt báo thức từ rất sớm rồi mò mẫm đi tới bờ biển chỉ để xem cảnh mặt trời mọc trong khoảnh khắc này. Còn cô, dù có được một vị trí tốt như thế nhưng thậm chí còn chẳng muốn mở cửa đi ra ban công mà chỉ vào nhà tắm rửa mặt rồi đi xuống phòng bếp ở tầng dưới.

Bà bác dậy từ rất sớm, máy nấu sữa đậu nành trong bếp đang chạy nhưng Thư Hoàn lại rất muốn uống cà phê, có điều cô đã lục lọi khắp nơi trong gian bếp rộng rãi này mà chẳng tìm được một hạt cà phê nào.

Dưới tầng hầm có tiếng động, Thư Hoàn chạy qua đó, cửa mở một nửa, đèn trong phòng sáng trưng.

Chỉ có một cầu thang đi xuống, nơi này đã được hoán cải thành phòng tối dùng để xem phim, màn hình TV cỡ lớn được kéo xuống làm nổi bật nét âm đạm của căn phòng.

Bác giúp việc đang cúi thấp người dọn dẹp bên cạnh chiếc sofa.

“Bác ơi.”

Thư Hoàn gọi.

Người đó quay lại:

- Cháu dậy sớm quá nhỉ? Đói chưa?

- Bác ơi, bột cà phê ở đâu ạ? Hay là cà phê hòa tan cũng được.
- Bột cà phê ở trong ngăn tủ trên bếp. Chờ một lát, bác đi tìm ngay đây. – Nét mặt bà bác có vẻ bối rối:
- Cháu đừng vào, ở đây có chuột.

Thư Hoàn dụi mắt, đi dép lê xuống cầu thang:

- Bắt được chuột chưa ạ?
- Con chuột này đã làm loạn ở đây hơn nửa tháng rồi. – Bà bác thở dài, nói tiếp: - Không, nghe tin cậu Hoắc sắp tới đây nghỉ tết, mấy hôm trước bác đã rải giấy dính chuột ở khắp mọi nơi dưới tầng trệt này nhưng chỉ dính được một con, nó vẫn chưa chết.

Thấy Thư Hoàn bước xuống, bà vội nói:

- Cháu đừng xuống đây, trông ghê lắm, bác bắt nó rồi ném ra ngoài là được.
- Dường như bà cũng hơi e sợ nên vội vàng trải một tờ báo úp lên người con chuột đang bị dính trên giấy dính chuột, định cầm lên rồi ném ra ngoài.
- Chờ đã. – Thư Hoàn điềm tĩnh lên tiếng: - Giấy dính chuột không được đâu ạ, nó vẫn có thể thoát ra.
 - Hả? Vậy phải làm sao? – Bà bối rối nhìn bóng dáng con chuột đang giãy dụa dưới tờ báo: - Bây giờ giết nó luôn ư?
 - Vâng.
 - Bác chịu thôi. – Bà xoa tay vào nhau: - Hay là bác bắt nó cho vào túi nilon được không?

Thư Hoàn chau mày, đi từng bước lại gần:

- Bác lấy cho cháu một tờ bìa dày đi ạ.
- Bà chạy vội vào phòng chứa đồ bên cạnh, lấy ra một tờ bìa các tông.

Thư Hoàn đưa tay đón lấy rồi rải lên trên tờ báo, sau đó dùng chân giẫm mạnh lên.

Một tiếng “chít” trầm thiết vang lên, một dòng máu đỏ tươi chảy từ tờ báo ra, rồi cứ thế chảy dọc theo đường vân của gạch lát nền.

- Bác vứt đi nhé. – Cô thu chân về, bình tĩnh nói với người giúp việc.
- Bà đang đứng bên cạnh mắt chữ O mồm chữ A, chẳng thể thốt ra dù chỉ một tiếng ừ đơn giản.
- Ngược lại, Thư Hoàn tỏ ra rất bình thường, đang định đi lên gác thì bỗng quay lại và trông thấy Hoắc Vĩnh Ninh đang đứng ngay ở khúc cua của cầu thang, ánh mắt u ám, rõ ràng anh đã thấy tất cả sự việc xảy ra ban nãy.
- Cô đột nhiên không biết nói gì, thực ra cũng chẳng sao nhưng ánh mắt của anh... lại lạnh lẽo như thể đã hiểu hết ngọn ngành mọi chuyện.
- Chào cậu Hoắc. – Người giúp việc đánh tiếng chào anh rồi quay sang nói với Thư Hoàn: - Dép cháu dính máu rồi kìa, để bác đi lấy cho đôi khác.

Thư Hoàn quay lại nhìn thì quả nhiên trông thấy một chuỗi dấu chân dính máu ở phía sau.

Cô lắc đầu, cười:

- Không cần đâu ạ, cháu lên gác tự đổi cũng được.
- Cô đi chân trần trên nền nhà, mặc dù khí hậu ở Ceasar rất dễ chịu nhưng mới sáng sớm nên vẫn có cảm giác hơi lạnh. Cô nhón chân, đang định chạy qua người anh thì đột nhiên cơ thể nhẹ bẫng, cô được anh bế bổng lên ở ngay bậc thang cuối cùng.
- Thư Hoàn vội vòng tay ôm lấy cổ Hoắc Vĩnh Ninh. Cô mặc chiếc váy ngủ không tay, làn da trần trụi chỉ cách anh qua một lớp vải mỏng manh của áo sơ mi, vòm ngực anh ấm áp và vững chãi.

Giọng nói rất khê như được thoát ra từ lồng ngực vang lên:

- Thư Hoàn à, nhiều lúc em thực sự khiến anh rất bất ngờ.

- Vậy sao? – Thư Hoàn thoải mái áp má vào lồng ngực anh, nở nụ cười dịu hiền: - Là vì em không sợ chuột chằng?

Anh không trả lời mà cứ thế bế cô lên phòng ngủ ở tầng hai rồi quẳng thẳng vào sofa, nhìn cô bằng ánh mắt nhìn từ trên cao xuống.

Khoảnh khắc mà cô giẫm chân lên con chuột ấy, anh đã trông thấy vẻ mặt hung dữ, không một chút do dự nào của Thư Hoàn. Thế mà giờ đây, Thư Hoàn đã trở lại với bộ dạng quen thuộc, mái tóc dài hơi rối, được thả tung phía sau lưng. Nụ cười của cô có phần e dè nhưng lại thấp thoáng đôi chút nũng nịu.

Đâu mới thực sự là cô?

Cuối cùng mặt trời cũng nhô lên mặt biển, tiếng vỗ tay hào hứng của những người đi xem vang vọng từ một nơi xa xôi nào đó, phá tan sự im lặng trong giây lát ở đây.

Ngón tay Thư Hoàn cuốn lấy lọn tóc dài của mình trong vô thức, cô biết anh vẫn chưa rời mắt khỏi mình. Ánh nắng bên ngoài đã lọt vào phòng khiến cho bóng dáng anh gầy guộc hơn, và cũng cao ráo hơn.

Thuận theo tiếng reo hò ấy, cô có cảm giác dường như giọng nói của mình không phải là của mình nữa:

- Trước kia em sống ở cô nhi viện, trước khi dì út đưa em ra, em sống trong một căn phòng nhỏ, ở cùng bốn, năm đứa trẻ khác.

Hoắc Vĩnh Ninh ừ một tiếng, ý bảo anh vẫn đang lắng nghe.

- Hồi đó kinh phí của nhà nước rất eo hẹp nên bọn em sống rất khổ cực. Trong phòng em có rất nhiều chuột. Đêm đến, chúng còn chạy ầm ầm trên chần gối của bọn em. – Cô vén tóc sang một bên rồi vạch một bên vai ra, trên đó là một vết sẹo đã nhạt màu.

Hoắc Vĩnh Ninh cúi xuống, nhẹ nhàng đặt ngón tay cái của mình lên đó:

- Bị chuột cắn sao?

- Lúc đầu em sợ lắm, vai em đầy máu đỏ lôm, nhưng không ai để ý đến em cả... - Cô lẳng lặng nói: - Sau đó em đứng dậy bật đèn lên, con chuột kia có lẽ đã quen rồi nên cứ đứng im ở góc nhà chứ không thềm bỏ chạy.

- Đám bạn bị em đánh thức đứa nào cũng nhát gan cả, cứ nằm im trên giường mà nhất quyết không chịu dậy. Một mình em cứ đứng đó mãi, chột nghĩ: nếu mình không giết nó, nó sẽ còn cắn nữa, khóc có tác dụng gì chứ?

Hoắc Vĩnh Ninh vẫn trầm ngâm nhìn cô. Cô đang cúi xuống khiến cho hai xoáy nhỏ trên đầu càng rõ hơn, mái tóc dài đen nhánh dường như quấn quanh cơ thể mỏng manh của Thư Hoàn.

- Sau đó em hạ quyết tâm, giẫm chân lên đuôi nó rồi dằn lòng, nhắm mắt, dùng chính bàn chân trần của mình giẫm lên thật mạnh.

Giờ đây cô vẫn nhớ như in cảm giác từ lòng bàn chân khi ấy, tiếng gãy xương, bộ lông trơn mượt đang giãy dụa của loài vật và cả chất lỏng dính nhớp chảy xuôi dưới lòng bàn chân...

Năm ấy cô lên tám.

Kể từ sau sự việc hôm đó, cô không còn sợ gì nữa.

- Thực ra trước đây đến cả một con chuột giả làm từ khăn tay em cũng sợ đấy. – Thư Hoàn quay đi, khê nói: - Sau đó, hình như mấy con chuột kia nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của đồng loại thì phải, cuối cùng chúng không còn chạy vào phòng bọn em nữa.

Đây hình như là lần đầu tiên cô gái nhỏ này kể chuyện quá khứ, chuyện xảy ra trước kia với anh. Trước kia Hoắc Vĩnh Ninh định thần lại, anh đã ôm lấy cô vào lòng mình rồi dùng tay xoa nhẹ lên mái tóc Thư Hoàn thay lời an ủi.

Ánh nắng nhanh chóng lấp đầy căn phòng, đồ gia dụng màu trắng ngà có vẻ hết sức dịu mát, êm ái trong nắng vàng.

Cô lặng lẽ trở mình, tay vòng quanh thắt lưng anh, như đang do dự:

- Anh có thấy em... làm cho anh bất ngờ không?

Anh ừ một tiếng:

- Thỉnh thoảng.

Thư Hoàn ôm anh chặt hơn một chút:

- Hoắc Vĩnh Ninh, nếu em luôn mang đến cho anh cảm giác mới mẻ, liệu có thể để em ở lại bên anh lâu hơn không?

Anh cũng ừ.

Gió biển thổi vào phòng qua tấm rèm cửa, anh lặng lẽ đẩy cô ra khỏi mình, điềm tĩnh trả lời:

- Đi tắm rửa đi, rồi xuống dưới ăn sáng với anh.

Thư Hoàn thay quần áo rồi đi xuống dưới. Người giúp việc rất nhanh nhẹn, đã bày xong đồ ăn sáng trên bàn.

Giữa bàn ăn là một lọ hoa loa kèn tươi nguyên. Hoắc Vĩnh Ninh ngồi ở một bên bàn đang nhấm nháp tách cà phê, bánh mì nướng và bơ đặt trong chiếc giỏ mây nhỏ nhỏ, mỗi người một suất lạp xưởng và trứng ốp la.

Cô ngồi xuống vị trí đối diện anh, lặng lẽ nhấm nháp tách cà phê thuộc về mình.

Không khí trong lành, thứ đồ uống hơi chua, và việc tắm rửa ban này đã khiến cô hoàn toàn tỉnh táo.

- Hôm nay có kế hoạch gì chưa? – Anh giở sang một trang báo khác, cất giọng hỏi.

Thư Hoàn suy nghĩ:

- Anh muốn làm gì, em có thể đi cùng.

Và thực tế đã chứng minh, trên hòn đảo Ceasar này, anh chỉ là đến nghỉ phép mà thôi, ban ngày không cần ai đi cùng cả.

Thư Hoàn rất vui, cô ở lì trong phòng mình viết luận văn, tra cứu tài liệu, thấy mệt thì đi ngủ, lúc thức dậy đã là chập tối, ngần ngừ ngắm đường chân trời vắng vẻ một lúc, lát sau thì bác giúp việc gọi xuống ăn cơm.

Hải sản ở đây cực kỳ tươi ngon.

Biết Thư Hoàn thích ăn tôm bác gái liền nấu cả một nồi tôm to oạch rồi nấu thêm hai món chay nữa, sau đó bật ô che nắng ở sân sau rồi mang thức ăn ra đó. Bình thường đợi đến sáu giờ nếu không thấy Hoắc Vĩnh Ninh về thì Thư Hoàn sẽ ăn cơm với bác giúp việc.

Mở một chai nước hoa quả vị dứa, Thư Hoàn tập trung bắt tay vào việc bóc tôm.

Ở với nhau vài ngày nên đã thành thân quen, thỉnh thoảng bác gái sẽ tâm sự với cô việc nhà mình, ví dụ như cô con gái đang học đại học của bác không biết có thể giành được học bổng không, hay là nghe nói qua tết trời lạnh và sẽ có mưa.

Thư Hoàn chỉ cười ngoan ngoãn tỏ ý đang nghe rất chăm chú. Ăn xong cô sẽ dọn dẹp bàn rồi mang bát đĩa vào bếp giúp bác gái, sau đó lên gác thay một bộ quần áo khác rồi đi chạy bộ trên bờ biển.

Khu vực này là các bãi biển thuộc quyền sở hữu cá nhân nên hầu như không có khách du lịch.

Thư Hoàn chạy bên dọc theo đường cái. Lúc về đến nơi thì thấy có một đôi nam nữ trẻ đang đến gần, qua cánh cửa sắt và hàng rào, cô thấy họ chỉ biết thụt lùi rồi khẽ thủ thỉ gì đó với nhau.

Đang lưỡng lự thì thấy Hoắc Vĩnh Ninh về, cô chạy ra đón anh rồi khoác tay anh rất tự nhiên:

- Anh đi đâu vậy?

Anh mặc chiếc quần jean lửng dài đến đầu gối, đeo kính mát, làn da đen đi nhiều sau mấy ngày phơi nắng khiến cho rãnh nhỏ trên cằm càng cương nghị hơn.

- Ra ngoài đi loanh quanh thôi. – Anh dỗi tay ôm lấy thắt lưng cô: - Luận văn viết đến đâu rồi?

Cô nhìn anh với cặp mắt sáng ngời, giọng mềm mại:

- Có mấy câu muốn hỏi anh đây...

Hoắc Vĩnh Ninh bắt giắc vỗ nhẹ lên đầu cô:

- Đi nào.

Nhập mật mã, mở cổng sắt rồi đi vào nhà dưới ánh mắt ngỡ ngàng của cặp đôi trẻ tuổi. Thư Hoàn cúi xuống nhìn bàn tay mình đang khoác trên khuỷu tay anh, cô sinh ra một thứ ảo giác, như thể... họ thực sự chỉ là một cặp đôi hết sức bình thường, chỉ đến hòn đảo này nhân dịp nghỉ lễ, vừa ấm áp vừa ngọt ngào.

Bác giúp việc ân cần đón họ vào nhà:

- Cậu chủ đã ăn tối chưa ạ?

- Tôi ăn rồi. – Hoắc Vĩnh Ninh đi luôn lên gác: - Anh đi tắm trước đã, có gì lát mình nói chuyện nhé.

Tắm xong đi ra, Hoắc Vĩnh Ninh thấy căn phòng của mình thật yên ắng, chỉ bật duy nhất một bóng đèn ngủ ở đầu giường. Ngoài cửa sổ là ánh đèn sáng trưng của những khách sạn cao tầng nằm san sát, càng làm nổi bật nét thâm trầm lặng lẽ của con đường ven biển.

Một góc phòng khách là bàn học nằm đối diện giường ngủ. Anh là người không thích làm việc trong kỳ nghỉ phép nên công dụng của chiếc bàn đó chỉ là đọc sách báo mà thôi.

Một cái đầu ngó vào phòng ở chỗ cửa ra vào:

- Em vào được chứ?

Hoắc Vĩnh Ninh gạt đầu.

Thư Hoàn ôm laptop cùng một chồng tài liệu bước vào phòng rồi thuận tay bật đèn làm cả căn phòng sáng choang. Cô cũng vừa tắm xong, mặc áo phông màu đỏ cổ chữ V rộng rãi và quần short kẻ sọc màu hồng nhạt, tóc mới sấy qua loa, vẫn còn hơi ẩm xoa tung trên vai, còn đeo thêm một cặp kính gọng đen, bất an rút một tập giấy từ chồng tài liệu ra:

- Em mới làm dàn ý thôi.

Hoắc Vĩnh Ninh nhận lấy rồi ngồi lên chiếc sofa đơn, xem từng trang một.

Thư Hoàn bật máy rồi bất an nhấn chuột vào file tài liệu, thỉnh thoảng lại nhìn anh một cái đầy thăm dò, hoàn toàn không thể tập trung vào việc chỉnh sửa số liệu được.

Tay trái của anh dường như vẫn xoa cảm trong vô thức. Vì đang rất tập trung và hơi cúi thấp nên sống mũi thẳng tắp của anh như đang lóe lên thứ ánh sáng lúc sáng lúc mờ, đường cong trên gương mặt càng rõ nét hơn.

- Nếu anh là thầy giáo hướng dẫn, em đoán xem anh sẽ chấm cho bài luận văn này mấy điểm? – Anh vẫn cúi đầu, nói giọng đều đều.

- Hả? – Ngay lúc này Thư Hoàn vẫn chưa định thần lại, cứ ngơ ngác nhìn anh như thế.

- Đủ điểm qua môn thôi. – Hoắc Vĩnh Ninh gập tập giấy lại: - Lỗi em mắc phải giống hệt như các thầy giáo vậy, em viết luận văn thành tiểu thuyết mất rồi.

Anh mới nói hai câu đã khiến Thư Hoàn thấy chột dạ.

- Nhưng đề tài mà em viết không tìm được nhiều tài liệu... - Thư Hoàn không phục, định giải thích.

Hoắc Vĩnh Ninh đến bên cạnh cô rồi cúi xuống, ngón tay thon thả gõ nhẹ lên bàn phím:

- Em chưa làm đúng phương pháp đấy thôi.

Trong lúc đó bác giúp việc có vào phòng một lần, mang hoa quả và cà phê vào cho họ rồi lại lặng lẽ đi ra mà không gây nên một tiếng động nào.

Trang web Hoắc Vĩnh Ninh chỉ cho Thư Hoàn là trang web mà Thư Hoàn chưa vào bao giờ, nhưng ngược lại tốc độ học hỏi của cô rất nhanh, nhanh đến mức khiến Hoắc Vĩnh Ninh cảm thấy nếu mình là thầy giáo mà có được một sinh viên thông minh như vậy thì thật hài lòng biết mấy. Nhiều lúc anh chỉ cần nói một câu cô đã có thể làm tất cả mọi việc kế tiếp, đúng là vừa đỡ lo vừa tiết kiệm sức lực.

Thư Hoàn sửa lại dàn ý của mình một lần nữa, sau khi làm xong thì đã khuya lắm rồi.

- Anh đói không? – Cô vắn eo: - Em đi nấu món gì cho anh ăn khuya nhé.

Anh ừm một tiếng rồi tiếp tục ngồi lên sofa và không thêm động đậy nữa. Đi đến cửa, Thư Hoàn lại quay lại nhìn lần nữa. Phòng ốc sáng trưng, mà biển sâu ngoài cửa sổ lại cực kỳ tĩnh lặng, sao trời lốm đốm như được treo trên những khách sạn san sát ở phía bên kia bờ nước. Cô chợt nhớ đến cảnh tượng một năm trước đây, cảng Victoria cũng sáng rực như thế nhưng lúc ấy, giọng nói của Hoắc Vĩnh Ninh cực kỳ lạnh lùng, mỗi câu anh nói đều khiến cô đau lòng vô cùng.

Người đàn ông trẻ tuổi lúc này đang ngồi trên sofa ôm máy tính bảng, thoải mái đọc tin tức. Chắc hẳn một năm trước đây anh không thể ngờ rằng có một ngày mình lại ngồi đây với cô, nghiên cứu về một bài luận văn bình thường đến không thể bình thường hơn nữa đến tận đêm khuya.

Lúc cô còn đang chìm trong dòng suy nghĩ miên man của mình thì Hoắc Vĩnh Ninh đã ngẩng lên với vẻ nghi hoặc, như đang hỏi tại sao cô vẫn chưa đi xuống bếp?

Lúc anh chau mày hay nhướn mày đều đẹp như nhau, như cậu sinh viên đang bị bỏ đói vậy.

Thư Hoàn vội quay đi rồi sải bước chạy xuống dưới.

Người giúp việc đã đi nghỉ từ lâu. Hôm nay cô và bác gái cùng nhau làm sủi cảo nên chỉ cần trần qua nước sôi là được. Cô nấu thêm hai bát canh rong biển rồi xúc thêm dầu vừng rồi mới bê lên gác.

Hoắc Vĩnh Ninh đang đứng bên cửa sổ ngắm cảnh đêm của hòn đảo này, quay lại thì thấy Thư Hoàn đã mang hai bát canh rong biển với sủi cảo đặt ngay ngắn trên bàn.

Cô không vội ăn ngay mà nhón chân mở toang tất cả các cửa sổ. Anh không thích trong phòng có mùi lạ nên phải làm thông thoáng ngay lập tức. Lúc bưng vào cô mới nhớ mình đã lỡ tay cho chút giấm vào bát, không biết anh có ăn được không nữa.

May mà Hoắc Vĩnh Ninh chẳng nói năng gì, vẫn đáng ăn tao nhã ấy, như thế cả đời này anh chưa bao giờ bị đói vậy.

Mới ăn được hai miếng Thư Hoàn đã buông đũa, cô khoanh tay trước ngực:

- Có câu này em đã muốn hỏi anh từ lâu rồi.

Anh ngược lên, lông mày hơi nhướn, vì bát canh nóng hơi bốc khói ngùn ngụt nên mặt anh hơi đỏ:

- Gì thế?

- Em cứ thắc mắc mãi, nếu có một trăm đồng rơi xuống trước mặt liệu anh có nhặt không?

Hoắc Vĩnh Ninh sững người, anh cảm thấy dường như câu hỏi này có vẻ không bình thường:

- Sao em lại hỏi như vậy?

- Vì nếu tính theo giá trị của bản thân anh, phải mất 5 giờ để nhặt từ 100 đồng, nhưng số tiền anh có thể kiếm được trong 5 giờ không chỉ dừng lại ở 100 đồng... - Thư Hoàn chống tay lên má: - Đã từng có người hỏi Bill Gates câu này.

Phản ứng của Hoắc Vĩnh Ninh không nằm trong dự đoán của Thư Hoàn, dường như anh không có hứng thú gì với chuyện của Bill Gates mà chỉ nói:

- Nếu kiểu lý luận đó, anh không nên hướng dẫn cho em viết luận văn, hay cả việc hướng dẫn làm toán đợt trước. – Anh cúi xuống xem đồng hồ: - Hôm nay anh mất 3 tiếng 11 phút chữa bài cho em. Thử tiểu thư à, theo cách nói của em, em phải trả cho anh bao nhiêu tiền đây?

Thư Hoàn buông thìa xuống, vẫn hỏi tiếp:

- Thế cuối cùng anh có nhặt không?

- Có chứ. – Hoắc Vĩnh Ninh ăn miếng cuối cùng: - Đó là bản năng mà.

- Xem ra cho dù là giàu hay nghèo, con người đều có bản năng hưởng thụ những thứ từ trên trời rơi xuống.

- Thư Hoàn cười tươi đến híp cả mắt: - Cảm ơn đã giải quyết thắc mắc cho em.

Thư Hoàn nhanh nhẹn dọn dẹp bát đĩa gọn gàng, lúc đi đến cửa, cô bỗng quay lại hỏi anh:

- Ở đây hay ở phòng em?

Anh hơi nheo mắt, trong đôi mắt đen láy là một thứ tình cảm nào đó, dường như giọng nói anh hạ xuống thấp chỉ trong một khoảnh khắc:

- Sao?

Cô cười điềm nhiên:

- ... Coi như bù đắp cho khoảng thời gian anh đã bỏ ra để sửa luận văn giúp em, được không?

Hôm sau, hai con người luôn thích dậy sớm chẳng ai chịu nhúc nhích.

Hoắc Vĩnh Ninh lúc nào cũng biết tự kiềm chế bản thân nhưng có lẽ vì đêm qua vui chơi quá độ, còn Thư Hoàn thì mất ngủ suốt đêm, mãi đến lúc trời rạng sáng cô mới ngủ được một chút nên tận đến khi nắng rọi thẳng vào phòng, cô mới thức giấc.

Lúc thức giấc mới thấy hôm nay không giống như mọi hôm, trước kia họ nằm riêng rẽ nhưng suốt đêm qua anh cứ ôm cô chặt như vậy, cánh tay anh vòng qua vai cô, đặt cô nằm gọn gàng trong lòng mình, không một kẽ hở.

Chỉ cần hơi ngẩng lên một chút Thư Hoàn đã có thể nhìn thấy chiếc cằm chẻ đôi của anh, cô ngẩng lên một chút nữa, cô thấy nét mặt điềm nhiên thoải mái của anh.

Theo lý mà nói, có lẽ anh sẽ không thể ngủ ngon trong tư thế này được. Thư Hoàn rón rén muốn rời khỏi vòng tay anh, nhưng lại thấy mí mắt anh hơi động đậy rồi mở mắt.

Anh thức rồi, tốt quá!

Thư Hoàn thở phào nhẹ nhõm, cô chống tay lên giường, rướn người hôn anh:

- Good morning.

Trước khi anh kịp phản ứng lại, cô đã nhanh nhẹn chuồn ra khỏi vòng tay anh, đang định ngồi dậy thì eo bị ai đó siết nhẹ, cơ thể nhẹ bẫng, lại một lần nữa trở về bên cạnh anh.

Hình như biết cô sẽ không ngoan ngoãn, ngón tay dài của anh đã chặn ngang miệng cô, giọng khàn khàn:

- Nằm một lúc nữa.

May mà anh không muốn làm chuyện gì khác. Thư Hoàn bèn ngoan ngoãn quay người, tìm một tư thế thoải mái trong vòng tay anh rồi nhắm mắt.

Thực ra lần này cô chìm vào rất ngủ rất nhanh.

Hoắc Vĩnh Ninh cúi xuống nhìn cô, cô ngủ thật say, ngay cả hàng mi dài hơi cong cũng không thấy động đậy, hai má hây hây, đến tuổi này rồi mà vẫn phúng phính như trẻ con vậy. Anh bất giác muốn thò tay ra nhéo vào nó.

Nhưng Hoắc Vĩnh Ninh phải kiềm chế lại. Anh kéo chăn lên cao, đắp lên vai Thư Hoàn rồi cũng nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Đúng là một cảm giác lạ kỳ. Anh và cô chia nhau một chiếc giường, đây là chuyện mà trước kia anh không bao giờ dám nghĩ tới.

Cô gái đang say giấc bên mình. Cô chẳng hề ngần ngại, sau khi vô tư phô bày hết vẻ giả tạo, hẹp hòi thậm chí là dã tâm trắng trợn của mình trước mặt anh, lại thảnh thơi tỏ ra khờ khạo như một đứa trẻ... Thú thực, anh có thể nhận ra một điều: lúc anh hướng dẫn cho cô mấy đề toán đó, nụ cười của cô chân thành hơn khi nhận được quà tặng hay trang sức rất nhiều.

Anh chợt nghĩ đến câu nói mà mấy hôm trước Thư Hoàn có nói với mình:

- Nếu em luôn mang đến cho anh cảm giác mới mẻ, liệu có thể để em ở bên anh lâu hơn được không? – Anh cup mắt lặng lẽ nhìn cô gái đang nằm trong lòng mình ngủ say, vì vậy... liệu có phải ngay cả những “cảm giác mới mẻ” đó đều đã nằm sẵn trong kế hoạch của cô?

Anh mỉm cười không thành tiếng. Nếu đúng là thế thì cô gái này thực sự đã mang đến cho anh rất nhiều “niềm vui bất ngờ”.

Họ thực sự tỉnh giấc thì đã là lúc bữa sáng có thể gộp chung vào bữa tối được rồi.

Bác giúp việc đặt bát canh xuống, liếc nhìn Hoắc Vĩnh Ninh bằng ánh mắt ngần ngại.

Thư Hoàn nhìn bà rồi cười thật tươi:

- Bác à, con gái bác có về nhà ăn tết không ạ? Hiếm khi em ấy được về, hay là mai bác về nhà đi.

Bà vừa mừng vừa lo:

- Nhưng mai là 30 tết, còn bữa cơm tất niên...

- Bác cứ chuẩn bị nguyên liệu là được ạ. – Cô đưa mắt nhìn Hoắc Vĩnh Ninh: - Em nấu cơm cho anh nhé?

Hoắc Vĩnh Ninh bình thản nhìn cô một cái.

Thư Hoàn coi như anh đã đồng ý, cô cười tươi nói với bác gái:

- Được rồi, quyết định như vậy đi ạ.

Bác gái đang lưỡng lự không biết nên mở lời thế nào, nên bà rất cảm kích khi thấy Thư Hoàn nói vậy:

- Tốt quá, tốt quá. Tôi sẽ đi chuẩn bị ngay.

Bà quay người đi thẳng vào bếp. Hoắc Vĩnh Ninh không buồn nhìn cô:

- Anh đã trả lương rồi mà. Em có biết nhà tư bản thích nhất là bóc lột hay sao?

- Anh bóc lột em là được rồi mà... - Thư Hoàn thở dài: - Thế giới của hai người chẳng tốt hơn sao?

Anh vẫn cúi xuống nhưng trong mắt ẩn chứa ý cười, không nói gì nữa.

Thư Hoàn mang bát đĩa vào nhà bếp, bác giúp việc nói với cô bằng giọng hết sức cảm kích:

- Hôm nọ bác mới nói với con gái là không về ăn tết với nó được, thế mà hôm nay lại được về nhà thế này. Nếu không có cháu nói đỡ, bác thật không biết phải nói sao với cậu Hoắc nữa.

- Không có gì đâu bác. Sum họp với gia đình là quan trọng nhất. – Thư Hoàn mỉm cười bảo: - Với lại ngài Hoắc cũng dễ ăn uống, cháu có thể lo liệu được.

Sau khi chuẩn bị nguyên liệu đầy đủ, bác giúp việc xin phép về nhà ngay buổi chiều cùng ngày. Lúc Thư Hoàn đang bận làm canh hải sản trong bếp thì Hoắc Vĩnh Ninh nhàn nhã ngồi thảnh thơi trên sofa xem TV, Thư Hoàn hai tay ướt sũng đi ra từ nhà bếp:

- Lấy di động giúp em với.

Anh thuận tay cầm chiếc điện thoại trên mặt bàn vào cho cô, Thư Hoàn không kịp lau tay:

- Bật loa cho em với.

Hoắc Vĩnh Ninh bật loa ngoài giúp cô, Thư Hoàn lịch sự nói:

- Xin chào, ai vậy?

Ở đầu dây bên kia, giọng của một phụ nữ gọi cô là “Hoàn Hoàn”. Nghe xong, sắc mặt Thư Hoàn thay đổi ngay lập tức, cô cầm điện thoại lên bằng bàn tay ướt sũng của mình rồi đi vào bếp.

Phòng bếp của biệt thự rất rộng. Thư Hoàn bưng bát canh hải sản vừa nấu ra ngoài, gọi Hoắc Vĩnh Ninh vào ăn cơm.

Anh cầm bát đũa nhưng mắt lại nhìn cô như đang quan sát nét mặt cô, mà lại như đang tán gẫu cùng Thư Hoàn:

- Em không về nhà có được không đấy?

Cô ừ một tiếng rồi cúi xuống, khéo léo lẩn tránh ánh mắt anh.

- Nhà em có những ai? – Anh vẫn lơ đãng hỏi.

- Nếu anh hỏi đến những chuyện mà em không thích, em cũng có thể hỏi anh tương tự chứ? – Cô nhìn thẳng vào mắt anh với sắc mặt điềm nhiên như không, giọng nói thấp thoáng vẻ khiêu khích.

Anh cong môi cười:

- Ok, thử xem sao.

- Dì út nuôi em từ bé đến lớn, vừa nãy dì gọi điện hỏi xem liệu em có thể về nhà ăn tết với dì được không? Em thà lưu lạc một mình ở ngoài cũng không muốn về đó, vì dì em đã đi lấy chồng rồi, mà người đàn ông đó em lại không thích, vậy thôi.

Giọng nói của cô thật hồ hững, như đang nói về chuyện của người khác vậy.

Hoắc Vĩnh Ninh hỏi lại:

- Ngứa mắt với người ta à?

- Khinh thường. – Cô sửa lại cho anh, nở nụ cười lạnh lẽo: - Chồng của dì chỉ là một anh thợ điện nước bình thường, em không thể chấp nhận được.

Hoắc Vĩnh Ninh ngạc nhiên, giơ tay bóp trán:

- Em bộc trực thật đấy!

- Em chính là người như vậy đấy. Anh không biết sao? – Thư Hoàn chậm rãi nói tiếp: - Xong rồi, em có thể hỏi anh một câu không?

Anh thoáng chau mày:

- Em muốn hỏi gì nào?

- Hàn Tử Kiều có bạn trai rồi chứ gì? – Giọng cô còn lạnh lùng và nhẹ nhàng hơn lúc trước: - Đây là nguyên nhân anh đến đây ẩn mình phải không?

Đây là lần đầu tiên cô nhắc đến chuyện của Hàn Tử Kiều với anh một cách thẳng thắn như vậy, không hề e dè chút nào. Thực ra lý trí đang nhắc nhở cô, rằng tốt hơn hết đừng nhắc đến ba chữ Hàn Tử Kiều trước mặt anh, như thế mới có thể duy trì cảm giác ấm áp và bình yên của kỳ nghỉ lễ này, nhưng rõ ràng, anh vừa nhắc đến người nhà cô... mang đến cho cô lòng dửng dưng cảm trong một thoáng chốc, cô đánh mất tất cả lòng kiềm chế và bình tĩnh mọi khi.

Đột nhiên sắc mặt của Hoắc Vĩnh Ninh tối sầm lại, như sắp sửa có bão tố đến nơi.

Lòng Thư Hoàn trào dâng cảm giác thích thú, cô cúi đầu xuống vào weibo, rồi vào thông tin bạn bè, nhấn vào một tấm ảnh giơ lên trước mặt Hoắc Vĩnh Ninh:

- Không ngờ chị ấy lại kiếm một anh bạn trai ngoại quốc.

Bức ảnh đó không được ghi chú thêm gì mà chỉ là tấm ảnh tự chụp của Hàn Tử Kiều và một chàng trai trẻ tuổi người nước ngoài. Chị thân mật tựa lên vai anh chàng đó, anh chàng kia có mái tóc vàng rực rỡ dài

đến vai, mặt hơi gầy gò nhưng đẹp trai như tượng nam thần được các nghệ thuật gia người Italy khắc bằng dao.

Hoắc Vĩnh Ninh nhìn bức ảnh đó và cả ánh mắt khiêu khích đằng sau bức ảnh của Thư Hoàn, cơn giận trong lòng anh đã trào dâng đến mức khó kiểm soát, nhưng khả năng tự kiềm chế xưa nay bất anh không được biểu hiện ra ngoài:

- Phải chăng hai ngày nay em đều ở bên anh bằng sự ‘thương hại’ này?

- Ồ, cái đó thì không. – Thư Hoàn thản nhiên cất điện thoại đi rồi uống một ngụm canh: - Dù là bạn bè nhưng em không theo dõi Hàn Tử Kiều vì nhiều lúc em không thích xem những status của chị ấy. Anh biết không, chị ấy thích đăng ảnh của mấy món điểm tâm hay bánh ngọt này, ảnh mưa phùn này, ảnh lá rụng này, khiến em có cảm giác như mình không ở cùng một thế giới với chị ấy.

Thực ra thế giới này tàn khốc đến mức máu chảy thành sông, nhưng có vẻ như... Hàn Tử Kiều chưa bao giờ tiếp xúc với khía cạnh này.

Thật khiến người ta phải ghen tỵ nhưng cũng coi thường.

Rồi ngay lập tức Thư Hoàn chuyển thái độ, cô vừa cười vừa nói:

- Dĩ nhiên nhiều khả năng chị ấy không muốn cho anh nhìn thấy những thông tin trên mạng xã hội của mình. Nên anh không xem được cũng dễ hiểu thôi.

Thời gian dường như đang trôi đi từng giây một. Cô tinh mắt nhận ra tất cả những tâm trạng vốn ngưng tụ dưới đáy mắt anh đang dần tan biến, cuối cùng nó trở về với vẻ bình yên vốn có, anh đứng dậy đi ra khỏi nhà.

Thư Hoàn vẫn ngồi im, ăn xong bữa tối, thu dọn rồi trở về phòng mình, bắt đầu sửa luận văn.

Lúc tập trung làm việc hình như thời gian trôi qua rất nhanh, mới chớp mắt mà đồng hồ đã chạy được vài vòng rồi.

Cô vừa nhấn nút Save thì cửa đằng sau đã bị đẩy ra rất mạnh.

Chưa kịp hô lên, cô đã bị nhấc bổng lên rồi bị đặt xuống mặt bàn học.

Hai tay Thư Hoàn chống lên vai Hoắc Vĩnh Ninh, muốn đẩy mạnh anh ra xa hơn nhưng lại bị anh hóa giải một cách dễ dàng.

Hoắc Vĩnh Ninh đã lách người đứng giữa hai chân cô, đột nhiên cô từ bỏ mọi động tác kháng cự mà khẽ bật cười:

- Anh đang thẹn quá hóa giận đấy ư?

Hoắc Vĩnh Ninh dùng một tay nâng cằm cô lên. Khoảnh khắc mới đây thôi, anh còn như nhìn thấy Thư Hoàn lúc cô giẫm lên con chuột kia, mặc dù cô đã nhanh chóng dùng nụ cười lấp chính mình. Con người anh cũng như bầu trời đầy sao trên biển lúc này, trong trẻo nhưng lạnh lẽo và bình lặng:

- Tôi cảm thấy hình như mình đã quá dễ dãi với em!

Đêm hôm đó, Thư Hoàn có cảm giác mình đã không thể chống cự lại sự thô bạo của anh nữa. Nhiều lúc, cô cứ nằm thế mà nhìn thẳng lên trần nhà, gương mặt điển trai của người đàn ông lúc gần lúc xa.

Nếu cô là Hàn Tử Kiều... Bất kể thế nào chăng nữa, anh cũng sẽ xót xa khi đối xử với cô như vậy chẳng?

Thực ra cô chính là tờ 100 nhân dân tệ đó, anh sẽ cúi xuống nhặt vì “bản năng” của mình nhưng khi lý trí và cảm xúc đã trở lại, Hàn Tử Kiều ở nơi xa tít chân trời kia mới là nút thắt và cũng là ước muốn suốt đời này của anh, phải chăng là vậy?

Chỗ nào trên người cũng đau. Thư Hoàn quay mặt đi, cô đã lựa chọn con đường này vậy thì trong một đêm dài như đêm nay, cô cũng chỉ có thể chịu đựng mà thôi.

Xong việc, Hoắc Vĩnh Ninh vội vàng đi vào phòng tắm.

Vì đây là phòng của cô nên ngược lại Thư Hoàn không biết mình phải đi đâu nữa, cô đành khoác tạm chiếc áo choàng tắm lên người rồi đi ra ngoài ban công. Hai chân run lập cập, cô đành chống tay bám vào lan can. Sau đó, cô rất thèm một cốc cà phê đen, hay một liều thuốc cũng được, Thư Hoàn bóp trán như thể làm vậy là có thể xua đi cơn buồn ngủ.

Cửa ban công bị mở ra, người đàn ông trẻ tuổi đứng ngay sau lưng cô, như đã được ăn no, anh vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh:

- Ngồi xuống đây.

- Nếu anh muốn ngủ lại đây, em sang phòng khách cũng được. – Cô nói bằng giọng cứng nhắc rồi quay người toan bỏ đi.

Anh túm lấy cổ tay cô bằng lực vừa phải và vẫn nói bằng giọng điệu điềm nhiên kia:

- Ngồi xuống.

Ghế trên sân thượng là ghế gỗ. Lúc ngồi xuống, Thư Hoàn cảm thấy xương hông kêu rắc một tiếng, đau đến mức cô phải chau mày nhưng vì không muốn ở thế yếu nên cô cứ cầm cúi nhìn xuống đầu gối.

- Lưu Dương xin nghỉ để, tôi định điều Triển Phong sang bộ phận khác. Văn phòng thư ký đang trong giai đoạn thiếu người, lần này sẽ có một đợt điều động nội bộ. – Anh hơi cúi đầu bật chiếc bật lửa trong tay kêu tách một tiếng làm xuất hiện một ngọn lửa nhỏ, châm liều thuốc trên đầu ngón tay rồi thông thả rút một hơi.

Thư Hoàn im lặng không nói gì.

Nhiều chuyện cô không thể thao túng anh, chờ đợi còn tốt hơn há miệng lên tiếng.

Hoắc Vĩnh Ninh nhẹ nhàng búng tàn thuốc:

- Hợp đồng của công ty bên HR đã chuyển cho em chưa?

- Tháng sau ạ. Em và họ đã thảo luận xong rồi.

- Làm xong thì chuyển lên trên nhé. – Trong làn khói mờ ảo, nét mặt anh cũng hết sức mờ ảo.

Như có một bàn tay nào đó nhẹ nhàng nắm lấy trái tim cô rồi hơi siết lại, làm máu huyết toàn thân dồn hết lên não... Quả nhiên anh vẫn thực hiện đúng theo những gì đã nói, cho cô một sân khấu thật tốt. Đối với cô mà nói, đây là một cơ hội cực kỳ hiếm hoi.

Thư Hoàn ra sức cắn môi mới kiềm chế được dòng cảm xúc đang cuộn cuộn lúc này, chỉ khẽ đáp:

- Vâng ạ.

Hoắc Vĩnh Ninh phẩy tay. Thư Hoàn biết đây là dấu hiệu nói rằng anh muốn ở một mình, cô bèn đi ra cửa rồi do dự dừng bước.

Với một người công tư rõ ràng như Hoắc Vĩnh Ninh, khi bắt đầu một mối quan hệ mới cũng đồng nghĩa với sự chấm dứt của mối quan hệ cũ.

Ngẫm lại dù là mối quan hệ nào đi nữa thì người quyết định cho nó bắt đầu hay kết thúc cũng chẳng phải cô, như thế mới hợp lý chứ. Thư Hoàn vịn một tay lên cánh cửa, cuối cùng vẫn quay lại:

- Cảm ơn anh.

Hoắc Vĩnh Ninh không đáp. Trong mùi thuốc lá vừa đắng vừa cay, anh không biết quyết định điều cô đến làm việc bên cạnh mình có phải là đúng đắn không nữa? Nhưng không thể không thừa nhận một điều, cô gái này thực sự rất thông minh và dũng cảm, nhiều lúc, anh thậm chí rất thích sự quyết liệt và ác độc bột phát bất ngờ của cô. Anh khẽ ho một tiếng:

- Thư Hoàn này.

- Hàn Tử Kiều là cô gái tôi muốn lấy làm vợ từ khi tôi còn rất nhỏ. Hồi đó nhà cô ấy rất nhiều người, dịp tết nào cũng đông vui náo nhiệt. Tôi thì nghĩ, giá mà không có nhiều người như vậy mà chỉ có tôi và cô ấy thì tốt biết bao!

Hoắc Vinh Ninh hơi nheo mắt lại. Trong căn biệt thự không hề mang phong cách châu Âu đó, anh đứng trên bãi cỏ trước nhà ngược mặt lên, cô bé xinh như búp bê ngồi trên xích đu, kiêu ngạo như nàng công chúa bé bỏng, con người đen láy đảo quanh người anh một lượt, ánh sáng ngọc ngà lấp lánh trong đó thật là đẹp!

Thư Hoàn cúi xuống, móng tay cô găm sâu vào cánh cửa vừa nặng vừa cứng.

Anh ngừng lại một lúc:

- Sau đó tòa biệt thự đó bị cháy, tôi cứ tiếc mãi.

- Thế cho nên, tòa biệt thự này... được xây dựng và trang hoàng y hệt tòa biệt thự đó phải không? – Cô ngẩng lên, ra sức mở to mắt: - Hoắc Vinh Ninh, cảm động quá đi mất... Chẳng hay nếu Hàn Tử Kiều biết, liệu chị ấy có cảm động như em không nhỉ?

Giọng cô hình như không bình thường cho lắm, Hoắc Vinh Ninh quay lại, nhờ ánh sáng của ngọn đèn, anh thấy hai mắt cô hoe hoe đỏ như đang tự cố gắng kìm nén điều gì đó.

Dường như chỉ trong một chớp mắt đó thôi, vẻ mặt của Thư Hoàn đã lộ rõ vẻ trào phúng không hề che giấu:

- Em cảm động thay cho chị ấy, cảm động cho tòa biệt thự anh dồn bao tâm huyết xây nên, cuối cùng lại đưa một ả gái bao thấp kém vào ở.

Dù biết những lời này chắc chắn sẽ làm anh giận nhưng Thư Hoàn vẫn nói.

Nhưng thật kỳ lạ, anh không hề giận dữ mà chỉ nhìn cô với vẻ bình tĩnh:

- Em khóc đấy à?

Cô dụi mắt theo bản năng, giọng khàn khàn:

- Không.

Cô khó nhọc quay đi rồi vội vàng nhốt mình trong phòng tắm, thuận tay vặn vòi hoa sen ở mức xối nước mạnh nhất... chẳng tại sao cả, chỉ vì lúc một người yếu đuối, họ đều không muốn bị người khác bắt gặp mà thôi.

6. Chương 6: Người Yêu

Người lớn không thích xem các tiết mục chào đón năm mới vì nó khá buồn tẻ.

Một điều trùng hợp là tuy hai người mang tiếng đi nghỉ tết cùng nhau nhưng đều chẳng coi trọng những tiết mục mà người Trung Quốc coi trọng nhất, đối với họ, mấy tiết mục đó có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Cơm nước xong xuôi người nào về phòng người nấy, thế nên khi những đốm lửa của pháo hoa lấp lánh trên bầu trời của bờ biển bên kia, Thư Hoàn mới sực nhớ ra đêm nay là đêm giao thừa – đêm 30.

Cô ra phòng khách bật TV thì thấy chương trình chào xuân đã chiếu được một nửa. Trước kia lúc còn ở nhà, năm nào cô cũng xem chương trình chào xuân với dì út, mặc dù một công đôi việc, vừa xem vừa đọc sách hoặc làm bài, thỉnh thoảng mới ngược lên liếc qua màn hình một cái. Hồi đó nhà vẫn chưa lắp điều hòa, cứ một lúc dì út lại nhớ đi thay túi chườm khác cho cô. Thực ra cô chẳng thích thú gì với mấy tiết mục ca múa nhạc này, chỉ nghĩ nếu để dì út ở lại phòng khách một mình, dì sẽ buồn lắm nên cô mới không nỡ.

Thư Hoàn ngồi trên sofa nghe bài hát “Khó quên đêm nay” đã rất quen thuộc, không biết năm nay dì út trải qua đêm giao thừa như thế nào nhỉ? Ở cùng với người đàn ông đó chắc hẳn vui hơn ở với cô nhiều, phải chăng là vậy?

Trước kia, sau khi chương trình kết thúc, dì út năm nào cũng bưng lên một cái bánh tổ được nổ giòn rụm, bên trên là đường trắng tinh, cười tươi nói:

- Hoàn Hoàn lại lớn thêm một tuổi rồi, năm mới bình an thuận lợi nhé.

Lần nào cô cũng chê dì út nhà quê, bình an thuận lợi gì chứ, ít nhất cũng phải là triển khai được kế hoạch lớn mới đúng.

Nhưng dì út lại nghiêm túc nói:

- Cái gì cũng không bằng bình an thuận lợi, Hoàn Hoàn, bây giờ cháu vẫn chưa hiểu ra sao?

Cô quay ra nhìn pháo hoa ngoài bầu trời nở bung như một đóa mầu đơn đang độ nhưng chỉ sáng lên một giây rồi biến thành một màu tối đen. Thư Hoàn nheo mắt, vì chưa bao giờ nghĩ đến cái gọi là “bình an thuận lợi” nên cả đời này cô mới có thể thấy hài lòng thỏa mãn trong giây phút bóng tối độc ác chiếm cứ, phải chăng là vậy nhỉ?

Cô làm bánh trôi vùng cho bữa khuya. Thực ra Hoắc Vĩnh Ninh không thích ăn đồ ngọt cho lắm nên chẳng qua món ăn này chỉ là để cầu mong may mắn mà thôi. Cửa phòng ngủ đóng kín nhưng không khóa, anh ngồi trên ghế sofa nói chuyện điện thoại, Thư Hoàn rón rén đặt bát bánh trôi lên mặt bàn, mắt cô đảo qua tập tài liệu cũng đang nằm trên đó.

Hoắc Vĩnh Ninh cúp máy rồi trở lại ngồi bên bàn học, hạ giọng nói:

- Tôi muốn các số liệu phân tích về tình hình tài chính của Hàn thị sau khi thu mua Tập Nguyên, thể hiện trên một trang giấy.

Thư Hoàn rất hiểu Hoắc Vĩnh Ninh. Đối với anh, kỳ nghỉ kéo dài gần một tuần đã kết thúc, bắt đầu bước vào trạng thái làm việc, tại đây hay ở thành phố Hoài chẳng có gì khác biệt. Cô vội nói tiếng “ạ” rồi quay người định bê bát bánh trôi đi, đổi cho anh một ly cà phê.

Tầm mắt của Hoắc Vĩnh Ninh vẫn không rời khỏi tập tài liệu nhưng lại dùng tay ra hiệu cho cô ngừng lại.

Anh múc một miếng cho vào miệng rồi mới trả bát lại cho cô:

- Cũng ngon đấy.

Dù chỉ là qua loa cho có nhưng vẫn rất lịch sự.

Nhiều lúc thật không biết dưới cái bề ngoài dịu dàng, ga lăng của người đàn ông trẻ này là một con người như thế nào nữa. Các đồng nghiệp trong phòng thư ký kính trọng anh đến mức sợ hãi nhưng mỗi dịp lễ tết, trợ lý của anh đều thay anh tặng quà, nước hoa hay chocolate cho các cô, nên chỉ sau một giây thôi, các cô lại sẵn sàng gia nhập đội ngũ trồng cây si anh của phái nữ từ già đến trẻ trong công ty, lại bắt đầu khen không dứt lời về phong độ của ông chủ.

Nhưng những lời khen đó tuyệt đối sẽ không xuất hiện sau khi anh giao nhiệm vụ.

Hoắc Vĩnh Ninh là người không nói nhiều nhưng đầy hàm ý, nhất là trong công việc. Tư duy của anh vốn đã nhanh hơn người thường, kết quả sau dăm ba câu nói của anh thường khiến cấp dưới sợ hãi. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho người ngoài khi nhìn Lưu Dương – một người tốt nghiệp đại học danh tiếng, khả năng làm việc tốt, thậm chí là vô cùng khéo léo – mà cũng ngần ngại khi báo cáo công việc với anh.

Di động lại đổ chuông, đây đã lần thứ tư trong tối nay. Thư Hoàn ngược lên từ một chồng tài liệu dày, Hoắc Vĩnh Ninh một tay xoa cằm, một tay gõ nhẹ lên mặt bàn, lông mày thì hơi chau lại như gặp phải chuyện gì khó quyết định lắm, cứ như anh hoàn toàn không nghe thấy chuông điện thoại vậy. Thật lâu sau tiếng chuông réo rất ấy mới ngừng lại, Thư Hoàn buột miệng nói:

- Biết đâu chị ấy có việc khẩn cấp cần tìm anh thì sao?

Hoắc Vĩnh Ninh liếc cô một cái bằng đôi mắt sắc như dao của mình, Thư Hoàn nhún vai:

- Tiếng chuông anh cài đặt cho chị ấy rất đặc biệt, không nhận ra cũng khó.

Cô thật lòng không muốn chọc tức anh mà chỉ cảm thấy hơi khó chịu khi đang yên đang lành lại bị tiếng chuông điện thoại quấy rầy. Suy cho cùng những số liệu mà anh muốn cô thể hiện trên một trang giấy A4 đều phải được chọn lựa kỹ càng từ hàng đống tài liệu dày cộp, thậm chí anh còn không cho cô biết dùng nó vào việc gì nữa.

Đêm đã về khuya nhưng thỉnh thoảng trên bầu trời ở bờ biển bên kia vẫn lép bép tiếng pháo, ánh sáng lung linh liên tục đổi màu, có lẽ những người thức trắng cho cuộc vui đêm nay đã thấm mệt rồi.

Sau đó cô dùng máy in cầm tay in những số liệu được chỉnh sửa suốt đêm ra mặt giấy. Khi đặt tờ giấy lên mặt bàn làm việc của Hoắc Vĩnh Ninh, Thư Hoàn hơi hồi hộp.

Nhưng tâm lý hồi hộp này hoàn toàn không giống tâm trạng “xem cái chết nhẹ tựa lông hồng” mỗi khi Lưu Dương phải vào phòng báo cáo công việc với Hoắc Vĩnh Ninh, có lẽ vì đã làm việc ở phòng thư ký một thời gian nên ít nhiều cô cũng biết yêu cầu và chuẩn mực mà anh đề ra.

Hoắc Vĩnh Ninh dùng bút chì khoanh vào hai con số:

- Lợi nhuận quý ba năm 2007 của Hàn thị có tăng mà, sao không thấy thể hiện ở đây?

Thư Hoàn thầm ghi nhớ nhưng vẫn thắc mắc:

- Những số liệu này là dùng để thuyết phục cổ đông đưa ra quyết định thu mua phải không ạ? Nếu đúng như thế, món đồ càng rẻ họ càng muốn mua chứ?

Hoắc Vĩnh Ninh vẫn chăm chú nhìn vào bảng số liệu mà cô vừa làm ra, hồi lâu sau mới ngẩng lên nói bằng giọng đều đều:

- Thư Hoàn này, những người đã có mặt trong hội đồng quản trị đều không phải loại quá ngu ngốc. Người có mục đích rõ ràng, có đường đi nước bước cần thận không bao giờ ham rẻ mà đi mua mấy đồ khuyến mại mua một tặng một sắp hết hạn ở siêu thị đâu. Họ chỉ mua thứ gì mình cần để tránh lãng phí tiền bạc. Tương tự, nếu Hàn thị không hề có khả năng tạo ra lợi nhuận mà chỉ là một mớ bòng bong, em nghĩ họ có quyết định mua không?

Thư Hoàn chột vớ lẽ:

- Em sẽ sửa lại ngay!

Anh trả tờ giấy lại cho cô, miệng tủm tỉm cười:

- Nhưng cũng phải thừa nhận em đã làm rất tốt, thậm chí còn đoán được ý định của anh!

Cô làm đúng theo yêu cầu của anh, lượng thông tin trình bày trên một trang giấy A4 không nhiều nên chỉ liệt kê một cách đơn giản và tóm tắt về tình hình lợi nhuận trong 10 năm trở lại đây và những thay đổi đột biến của Hàn thị, trình bày bằng kiểu chữ dễ đọc, nhìn qua là hiểu ngay.

- Sếp Hoắc, anh đã gọi hai cú điện thoại xác định lịch trình gặp mặt hai vị chủ tịch khi trở về thành phố Hoài sau đợt nghỉ lễ, với cả... anh đã ở đây một tuần mà không liên lạc với bất kỳ ai, chắc mọi người đều đoán anh đã hạ quyết tâm ra tay rồi nhỉ? – Thư Hoàn vẩy vẩy tờ giấy trên tay, cười híp mắt: - Em còn một câu hỏi nữa rất muốn biết câu trả lời.

Hoắc Vĩnh Ninh bóp trán:

- Nếu biết anh sẽ giận thì tốt hơn hết là đừng hỏi!

- Nhưng có liên quan đến công ty mà. – Thư Hoàn mỉm cười: - Giả sử... Em chỉ giả sử thôi... Anh cưới Hàn Tử Kiều thì định nói với nhà chị ấy thế nào?

- Công tư phải phân minh, điều này còn cần anh dạy em nữa hả? – Anh hơi mím đôi môi mỏng của mình lại, có vẻ mất kiên nhẫn.

Thư Hoàn biết anh vẫn chưa giận bèn cười khúc khích:

- Vậy anh giữ em làm việc ở bên mình có tính là công tư không phân minh không?

Hoắc Vĩnh Ninh không nhìn cô, buột miệng nói:

- Tình cảm của anh đối với em còn lâu mới đến mức ảnh hưởng đến công việc!

Sự im lặng kéo dài rất lâu trong căn phòng, lâu đến mức khi anh ngẩng lên nhìn đã thấy Thư Hoàn đang chăm chú sửa sổ liệu trên máy tính rồi, hình như cô hoàn toàn không nghe thấy câu nói ban nãy của anh:

- Em sửa xong rồi đây, còn gì cần em làm không ạ?

- Em đi ngủ trước đi. – Anh lãnh đạm bảo: - Chuẩn bị đi nhé, có thể mai sẽ về thành phố Hoài đấy.

- Vâng. – Thư Hoàn nhanh chóng thu dọn máy tính, cô hơi dừng bước lúc đi đến cửa: - Thực ra em cũng khá bất ngờ... Hóa ra anh cũng có chút tình cảm với em, em cứ tưởng... chúng ta chỉ đơn thuần là lợi dụng nhau mà thôi.

Sau khi biết tin họ sẽ ra về lúc chiều tối, bác giúp việc lên ngay từ sáng sớm.

Như mọi năm, Hoắc Vĩnh Ninh biểu một phong bao đỏ khiến bà vui vẻ rồi rít nói tiếng cảm ơn. Chờ bà xuống bếp, Thư Hoàn uống cà phê mỉm cười với Hoắc Vĩnh Ninh:

- Sếp Hoắc, chúc mừng năm mới!

Anh thức trắng đêm nên muốn một cốc Double Espresso (cà phê đen đặc gấp đôi), bóp trán nói:

- Gì vậy?

- Em không có phong bao sao? – Cô nói bằng giọng lém lỉnh: - Tối qua em có làm thêm giờ đấy nhé!

- Về đến nơi anh sẽ bảo người ta tăng hạn mức tín dụng cho thẻ của em. – Anh bình tĩnh nói: - Ok chưa?

Thư Hoàn phì cười:

- Em biết con mắt nhìn người của mình không tệ mà.

Chuyến bay sẽ khởi hành vào chiều tối. Bác giúp việc giúp họ chuyển hành lý vào cốp xe, lưu luyến nói với Thư Hoàn:

- Cháu nhớ quay lại đây chơi nhé.

Thư Hoàn nhẹ nhàng ôm lấy bà rồi chui vào xe, chiếc xe chuyển bánh lái về phía sân bay.

- Không ngờ em và bác giúp việc lại thân nhau đến thế đấy! – Giọng Hoắc Vĩnh Ninh rất nhẹ, hình như còn hơi có vẻ tò mò. Anh quay lại nhìn về đằng sau, hình như bác giúp việc vẫn còn đứng đó.

Cô kéo bức vách cách âm lên, nhắm nghiền mắt:

- Bác ấy quý em vì em đã xin giúp để bác ấy được về nhà với con gái. – Cô quay sang Hoắc Vĩnh Ninh, cười cười: - Nhưng em nghĩ người sau này anh mang tới đây sẽ không dễ nói chuyện thế đâu!

Lúc nói câu này giọng cô rất bình thường. Hoắc Vĩnh Ninh đã từng gặp không ít người bản tính lạnh lùng bạc bẽo nhưng chỉ có cô mới có thể nói ra một cách bình tĩnh và hồn nhiên như thế.

Nhận thấy anh vẫn đang nhìn mình chăm chú, Thư Hoàn rời tầm mắt khỏi ánh hoàng hôn trên bầu trời, sống mũi cao ráo thanh tú hơi chun lại, thoáng buồn:

- Em nói thật đấy! Có lòng tốt xin nghỉ giùm bác ấy, bác ấy lại lén lút gọi điện cho con gái, nói liên miên cái gì mà sau này đừng để bị đàn ông lừa, sinh viên phải giống sinh viên, đừng để bị đàn ông bao như em này... Anh nói xem, em còn có thể thật lòng thân thiết với bác ấy được không?

Ánh nắng trải lên đuôi lông mi vừa cong vừa dài của cô một tầng sáng mỏng manh. Cô vẫn nói bằng giọng vui đùa quen thuộc nhưng đang ở trước mặt anh nên cô chẳng kiêng dè những lời rêm pha khó nghe ấy.

Giây phút ấy, Hoắc Vĩnh Ninh không biết đáp lời cô như thế nào.

An ủi hay châm chọc hình như đều thừa thãi vì trong ánh mắt của người ngoài, quan hệ của họ kỳ lạ và chân thật như vậy đấy... dù họ đã rời xa thành phố Hoài thì vẫn y chang vậy thôi.

*

Tết nguyên đán ở thành phố Hoài vô cùng nhộn nhịp và vui vẻ. Vừa ra khỏi khu nhà đã nghe thấy tiếng pháo nổ rộn ràng và ngửi thấy mùi lưu huỳnh lảng đãng trong không khí. Lúc này Thư Hoàn mới dứt ra khỏi các con số, cô đứng trên quảng đường gió lạnh cảm cảm, bất giác không nhớ ra mình đang ở đâu.

Hôm nay là ngày nghỉ cuối cùng ở Thụy Đức. Bắt đầu từ mai, các công nhân lại tiếp tục gắn bó với nơi này, năm mới rồi cũng sẽ trôi đi như những năm đã qua mà thôi. Nhưng đối với cô, tất cả đều hết sức mới mẻ.

Hôm nay Thư Hoàn tan ca sớm hơn Hoắc Vĩnh Ninh. Cô đi dạo quanh trung tâm thương mại mua thêm một vài bộ đồ công sở, quẹt thẻ của anh nên không cần để ý đến giá của chúng mà chọn toàn những bộ thời trang mùa xuân mới nhất. Xách túi về nhà anh, khá bất ngờ khi anh hiếm khi về sớm như vậy. Hoắc Vĩnh Ninh đang nói chuyện điện thoại.

Thư Hoàn rón rén vào nhà, Hoắc Vĩnh Ninh đã cúp máy, quay lại nhìn thấy cô, anh hơi nhướng mày:

- Đi dạo phố về à?

- Vâng. – Cô bình tĩnh trả lời: - Mai em qua sửa sang bên nhà mới một chút, ngày kia có thể dọn sang đó được rồi.

Anh lặng lẽ nhìn ngắm cô. Chiều nay ở văn phòng vì không hài lòng với một bản báo cáo cô mới chỉnh sửa lại nên anh đã tỏ thái độ rất nghiêm khắc, mặc dù không có ai khác ở đó nhưng anh vẫn mắng cô làm Thư Hoàn rơm rớm nước mắt. Cô vội vàng đem tài liệu đi sửa lại, lúc cô cầm bản báo cáo thứ hai vào anh đã hoàn toàn hài lòng, đang định nói dăm ba câu thì cô đã lặng lẽ ra ngoài tự bao giờ mất rồi.

Sau đó nghĩ lại, có vẻ như đây không phải là lỗi của Thư Hoàn. Dù sao cô cũng mới nhận chức chưa bao lâu, thậm chí còn chưa chính thức bàn giao công việc với Lưu Dương, khó tránh khỏi sẽ mắc lỗi. Anh vốn vẫn chưa đọc xong tài liệu nhưng sau khi thấy cô rời khỏi văn phòng, anh chẳng hiểu sao lại thấy bức mình, quyết định về thẳng nhà.

Thấy cô xách túi lớn túi bé về, có lẽ ngay bản thân Hoắc Vĩnh Ninh cũng không nhận ra mình vừa thở phào nhẹ nhõm, giọng nói cũng dịu dàng hơn nhiều so với mọi khi:

- Tùy em.

Thư Hoàn dẫn đo một lúc:

- Chuyện buổi chiều...

Anh thoáng chau mày, như muốn cắt ngang lời cô nhưng Thư Hoàn đã nói tiếp:

- ... Xin lỗi anh, em còn thiếu chuyên nghiệp. Thực ra hôm trước em đã định bàn giao với Lưu Dương nhưng vì công ty vẫn chưa có quyết định chính thức nên em tự nhủ cứ đợi thêm một thời gian nữa. Sau này em sẽ không mắc phải những lỗi nhỏ nhặt như vậy nữa.

Anh lắng nghe bằng sắc mặt vô cảm, gật đầu hờ hững.

- Còn một chuyện nữa. – Sau khi đã suy nghĩ, Thư Hoàn vẫn quyết định nói ra: - Quan hệ của tụi mình... có thể dừng lại ở đây được chưa?

Hoắc Vĩnh Ninh sững người, như thể không ngờ cô sẽ nói ra điều này hoặc giả chưa nghĩ ra nên đáp lại cô như thế nào. Hồi lâu sau anh mới lạnh lùng nói:

- Hình như anh đã nói với em rồi... Tình cảm của anh với em còn lâu mới đến mức làm cho công tư bất phân.

- Em biết anh sẽ không để tình cảm ảnh hưởng đến việc công. – Thư Hoàn ngược lên một chút, nụ cười trên môi cô thực sự rất hoàn hảo khiến người ta không thể nghi ngờ: - Nhưng chẳng phải tình cảm nên đến từ hai phía sao? Em sợ tình cảm của em dành cho anh... sẽ làm ảnh hưởng đến công việc sau này... Em không muốn như vậy. – Cô dừng lại một lúc làm nụ cười nhạt dần, lông mày hơi chau lại, khẽ nói: - Thực ra việc tìm một ai đó thay thế em đối với anh là hết sức đơn giản phải không? Xinh đẹp hơn em, dịu dàng hơn em, biết làm anh vui vẻ, chỉ cần tìm trong công ty cũng được bao nhiêu ấy chứ...

Cô vẫn quan sát sắc mặt anh một cách cẩn trọng, giọng cô cứ chậm dần, như thể sẽ dừng lại ngay khi có gì đó khác lạ.

Nhưng Hoắc Vĩnh Ninh vẫn im lặng lắng nghe mãi tận đến khi cô nói xong:

- Em đang giận dữ anh vì chuyện chiều nay phải không?

Chẳng lẽ anh luôn coi cô giống những cô gái thích làm nũng, hay được chiều chuộng đến không còn phép tắc gì?

Thư Hoàn thở dài trong lòng, đột nhiên không biết nên nói thế nào mới khiến anh hiểu ra, đành nói thẳng:

- Em leo lên giường của anh là để có được ngày hôm nay, hoặc giả em không muốn quan hệ không thể đưa ra ngoài ánh sáng của chúng ta ảnh hưởng đến sau này.

Cô bóp trán, nói giọng mệt mỏi:

- Không liên quan đến chuyện ban chiều. Sếp Hoắc, em chỉ muốn làm tốt công việc của mình để có thể giúp đỡ anh nhiều hơn trong sự nghiệp mà thôi.

Cô xách đồ vào phòng của mình, giọng anh nặng nề vang lên phía sau:

- Anh hiểu ý em rồi. Chúng ta có thể kết thúc mối quan hệ mờ ám này, hy vọng có thể hợp tác vui vẻ trong công việc.

Bước đi của Thư Hoàn thoáng khựng lại, cô hiểu rất rõ bản tính kiêu ngạo của anh.

Cô phải gỡ hết tất cả các mảnh khóe thủ đoạn của mình mới có thể kéo người đàn ông trẻ tuổi bị cấm dục nhiều năm này vào một mối quan hệ kỳ lạ. Sau khi cô ngỏ lời muốn kết thúc, anh sao có thể dễ dàng tha thứ cho cô, biến cô thành một điều “tiếc nuối” được chứ?

Quả nhiên anh đồng ý.

Lúc thở phào nhẹ nhõm, Thư Hoàn không thể nói rõ rốt cuộc cảm xúc xuất hiện trong lòng mình hiện nay là gì nữa. Cô chỉ hơi mím môi rồi lấy tấm thẻ tín dụng từ trong túi xách ra... đây là nhân chứng và mối liên hệ duy nhất của họ.

Dĩ nhiên trước khi trả lại cho anh, cô đã không khách sáo sử dụng nó suốt một năm trời.

- Cứ cầm đi, tôi không nhỏ mọn đến mức đó đâu. – Hoắc Vĩnh Ninh lướt qua cô, thậm chí còn không thèm nhìn nó lấy một lần, chỉ hồ hững nói: - Nhưng nếu em đã nghĩ kỹ thì cũng nên nhớ một điều, tôi có yêu cầu rất khắt khe với cấp dưới!

Thư Hoàn nhìn theo bóng dáng Hoắc Vĩnh Ninh rồi mỉm cười. Thực ra anh nói không sai. Là bạn giường, anh rất dễ tiếp xúc, ra tay hào phóng, ngoài thỉnh thoảng tâm trạng thất thường thì anh không phải người quá khó hầu hạ.

Cô làm khẩu hình miệng với bóng lưng anh mà không để phát ra tiếng, cũng không để anh nhìn thấy:

- Nhưng em đã lên được đến giường của Hoắc Vĩnh Ninh rồi, còn gì có thể làm khó em được đây?

*

Sau dịp nghỉ lễ, những câu chuyện trở thành “chủ đề hot” trên diễn đàn của nhân viên Thụy Đức không nhiều. Chủ đề hot nhất được khởi xướng bởi một người đàn ông bình thường của bộ phận kỹ thuật, anh ta bảo vừa phát hiện ra một mỹ nhân làm việc trong văn phòng thư ký của CEO, mong được tiết lộ thông tin.

Ai trong công ty cũng biết đến nhóm thư ký của Hoắc Vĩnh Ninh. Sau khi Lưu Dương chuyển vị trí công tác, HR đã đề cử khá nhiều người. Dù vị trí này phải chịu áp lực rất lớn nhưng không ít người vẫn muốn thử sức, cuối cùng người thành công lại là một con bé thực tập sinh mới được chuyển lên nhân viên chính thức chưa bao lâu, đúng là khiến không ít người ngạc nhiên đến rơi cả kính.

Theo đó, sơ yếu lý lịch của Thư Hoàn cũng được mang ra bàn luận. Cô sinh viên của đại học P này thậm chí còn chưa chính thức tốt nghiệp nhưng đã làm việc ở vị trí thực tập sinh của Thụy Đức được hơn một

năm, thậm chí vị trí thực tập sinh đầu tiên của cô cũng là ở văn phòng thư ký rồi được đề cử điều chuyển đến bộ phận thương mại quốc tế, bây giờ quay lại phòng thư ký cũng là điều dễ hiểu.

Khi phải gánh chịu những lời đồn thổi lằng lẽ trong nội bộ tập đoàn, chẳng hiểu sao Thư Hoàn lại thở phào nhẹ nhõm... Suy cho cùng thì với tác phong làm việc vừa công khai vừa cứng rắn của Hoắc Vĩnh Ninh, chẳng có ai liên tưởng đến những mối quan hệ “màu hồng” mờ ám giữa cấp trên và cấp dưới mà ai nấy đều tỏ ra “thương cảm khi nhìn thấy em gái quốc dân bị tra tấn dã man”.

Chưa đến một tuần sau, cô “em gái quốc dân” này đã phá tan ý nghĩ đó của tất cả mọi người.

Một vài đồng nghiệp đã từng hợp tác với Thư Hoàn hơn một năm trước đây phát hiện ra một điều, rằng cô không còn là một thực tập sinh khiêm tốn nhún nhường, nghe lời răm rắp như xưa nữa. Sau khi chính thức nhậm chức, có thể nói cô rất giỏi giang và mạnh mẽ trong công việc, văn phòng mà hiện giờ cô là quản lý nếu trước đây luôn ái ngại khi phải báo cáo công việc với Hoắc Vĩnh Ninh thì bây giờ không còn chuyện Hoắc Vĩnh Ninh trả lại báo cáo hay tài liệu và bắt Thư Hoàn phải làm lại nữa, vài lần anh còn khen ngợi hiệu suất làm việc của phòng thư ký chứ không khen riêng người nào. Lúc đầu những đồng nghiệp này còn khá e ngại, thỉnh thoảng khi gặp phải những số liệu không chắc chắn, họ đều đưa cho Thư Hoàn duyệt trước, những ý kiến mà cô đưa ra luôn đúng trọng tâm và đi thẳng vào vấn đề. Sau khi chỉnh sửa lại rồi vào nộp cho Hoắc Vĩnh Ninh, anh cơ bản đều chấp nhận được, thậm chí dăm ba lần còn khen ngợi khích lệ họ.

- Thư Hoàn, sao em đoán được sếp Hoắc sẽ cần đến báo cáo này trong buổi họp chiều nay vậy? – Ngải Lâm vừa ăn sandwich thay cơm trưa vừa vội vàng tính toán số liệu trên Excel, hỏi với giọng như vừa gặp may.

May mà sáng nay sau khi đi ra từ văn phòng của Hoắc Vĩnh Ninh, Thư Hoàn đã nhắc trước chị ta, nếu không chị ta sẽ không thể làm kịp bằng báo cáo này trong nửa buổi sáng sau khi nhận được điện thoại giao việc của Hoắc Vĩnh Ninh mới cách đây một tiếng đồng hồ.

- Em đoán thôi. – Thư Hoàn nhún vai, hạ giọng nói: - Chẳng phải sếp rất thích chen ép người khác như vậy hay sao?

Ngải Lâm mỉm cười, liếc mắt nhìn về phía văn phòng của Hoắc Vĩnh Ninh rồi gờ ngón tay cái thay lời tán thành.

Văn phòng yên tĩnh lại, Thư Hoàn cũng giải quyết bữa trưa bằng một cái sandwich và một cốc nước chanh. Cô còn phải chuẩn bị rất nhiều tài liệu cho cuộc họp chiều nay, vì đa số tài liệu đều là do cô chỉnh sửa nên Thư Hoàn cũng phải đến tham gia cuộc họp chiều nay. Trước giờ bắt đầu chính thức, cô phải kiểm tra tất cả các công việc lại một lần nữa. Còn một tiếng nữa là đến deadline 14h30, Hoắc Vĩnh Ninh và ban giám đốc có một cuộc họp kín ở tầng 12, và anh đã chỉ định cô làm thư ký ghi lại biên bản cuộc họp.

Khi mà công tác chuẩn bị đã được tiến hành gần xong xuôi, cô không thấy lo lắng gì cả. Cũng như những đợt thi cuối kỳ hồi còn đi học, trước ngày thi cô chỉ ôn ba lượt rồi thôi, trên cơ bản đều thấy khá yên tâm, tâm trạng phẳng lặng như nước. Còn công việc hiện giờ chẳng qua chỉ là các kỳ thi với tần suất dày hơn một chút, cường độ lớn hơn một chút mà thôi.

Di động reo chuông báo hiệu, cô đã quen phân bổ thời gian cho từng công việc cụ thể của mình nên giờ là lúc đến phòng họp kiểm tra.

Thư Hoàn chào hỏi đồng nghiệp, khoác thêm áo rồi ôm laptop đi vào thang máy.

Đúng lúc cửa thang máy mở ra, Hoắc Vĩnh Ninh đi ra từ bên trong, cô nghiêng người đứng bên cạnh, khẽ chào:

- Sếp Hoắc.

Anh khẽ gật đầu, nhìn cô không chớp mắt rồi nhanh chóng đi ra.

Đúng là quan hệ của sếp và nhân viên.

Ngoài giao tiếp về công việc, cô không còn đến nhà anh nữa, và tất nhiên anh cũng không chủ động tìm đến cô.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, dáng dấp cao ráo gầy guộc của người đàn ông trẻ kia dần biến mất qua khe hở. Bấy giờ Thư Hoàn mới nhận ra mình đã thần thờ nhìn bóng dáng đó rất lâu, cô lập tức định thần lại thì thang máy đã đến tầng 12.

Cô đi vào phòng họp đã quen thuộc thì thấy bộ phận hành chính đang đặt hoa tươi lên bàn và sắp xếp lại các dụng cụ cần thiết, Thư Hoàn tự kiểm tra lại mọi thứ rồi đánh dấu tick vào từng mục chi tiết trên bảng kê mà cô tự chuẩn bị, thậm chí cô còn chuẩn bị sẵn Plan B nếu có sai sót xảy ra ở một khâu nào đó... Chỉ khi làm vậy cô mới hoàn toàn yên tâm.

Hồi mới bước chân vào đại học P, trong tiết học đầu tiên của môn “Tổng quan về quản trị thương mại”, thầy giáo đã nói với họ: sau này nếu thực sự bước chân vào nghề nghiệp, có lẽ rất nhiều người đều bắt đầu sự nghiệp từ những vị trí thấp nhất như thư ký hoặc trợ lý.

Nhóm con nhà giàu sẽ cho rằng những ví dụ tinh tế trong sách giáo khoa dạy ở trường chẳng có tác dụng gì, họ chỉ phải làm những việc đơn giản như chỉnh sửa một vài tài liệu, thông báo đến các bộ phận và ghi chép biên bản cuộc họp...

Một số người có thể không đủ kiên nhẫn để làm những công việc này nên quyết định ra đi. Cũng có người có thể nắm bắt được cơ hội này... nên biết rằng, đây là những vị trí có thể tiếp cận với trung tâm của công ty nhiều nhất.

Đến giờ Thư Hoàn vẫn nhớ như in câu hỏi đầy ý nghĩa của thầy giáo đó:

- Các em sẽ làm một thư ký như thế nào?

- Ví dụ như để thông báo về một cuộc họp, các em có thể dùng hộp thư điện tử gửi thông báo cho cả list, sau đó yêu cầu bộ phận hành chính sắp đặt hội trường, sau khi đón tiếp mọi người xong xuôi, em có thể lướt web, check weibo, mua đồ qua mạng, chờ đến giờ tan ca. Các em cũng có thể gửi thông báo cho từng người rồi lại nhắc lại một lần nữa trước giờ họp khoảng 30 phút, để tránh có người đến muộn. Kiểm tra lại các thiết bị và bài thuyết trình PPT, gửi tài liệu và chương trình họp đến hộp thư của những người tham gia họp để họ có thể biết được chủ đề của buổi họp, làm vậy có thể tiết kiệm được thời gian và làm cuộc họp diễn ra nhanh chóng hơn. Dĩ nhiên sau buổi họp các em còn phải tới chứng thực tình trạng hoàn thành, nhân thể báo cáo với người phụ trách.

Lúc thầy giáo nói đến đây, các sinh viên ngồi dưới xôn xao, nhao nhao nói:

- Có cần phải cẩn thận vậy không ạ?

- Các em cho rằng thế này đã là cẩn thận rồi ư? Làm được những việc này, các em vẫn chỉ được coi là một thư ký xuất sắc mà thôi. Nếu muốn tiến xa hơn thì phải làm gì? – Thầy giáo chậm rãi nói tiếp: - Các em phải cho tất cả mọi người biết em xuất sắc đến đâu, tất cả mọi việc em làm chính là kiểu mẫu để mọi người học theo... hơn nữa, các em phải làm cho sếp của mình biết.

Vì vậy Thư Hoàn không hề che giấu khả năng thực sự của mình. Cô cần phải cho các đồng nghiệp biết sự tồn tại của mình, cần phải cho họ biết vì có sự giúp đỡ của cô nên họ mới hoàn thành được nhiệm vụ mà Hoắc Vĩnh Ninh giao phó một cách tốt đẹp, thậm chí mỗi lần cô viết “quy trình” thực hiện một công việc nào đó là để họ tham khảo, để họ dựa theo đó mà làm việc chứ không giữ lại gì cho bản thân.

Lý luận “chín bước để làm một thư ký” kinh điển trong sách giáo khoa được cô cố gắng vận dụng triệt để nhất.

Chỉ vì một mục đích duy nhất: Khi Hoắc Vĩnh Ninh nhận ra sự xuất sắc và nỗ lực của Thư Hoàn, Thư Hoàn sẽ thực sự trở thành một trợ thủ không thể thiếu trong công việc của anh.

Cuộc họp kéo dài đến năm rưỡi chiều, sau khi được sự đồng ý của Hoắc Vĩnh Ninh, cô ghi âm lại tất cả tiến trình của hội nghị để làm một biên bản hội nghị hoàn chỉnh nhất. Sáu giờ, Hoắc Vĩnh Ninh đi đến nhà hàng dùng bữa cùng các thành viên hội đồng quản trị, Thư Hoàn thu dọn giấy tờ rồi quay lại văn phòng, theo thói quen của anh, sau khi dùng bữa về anh sẽ đọc ngay biên bản cuộc họp.

Thực ra nội dung cuộc họp không có gì phức tạp, việc Thụy Đức thu mua Hàn thị là chiều hướng phát triển tất yếu, bây giờ họ chỉ đang thảo luận xem nên áp dụng phương pháp nào mà thôi: ôn hòa hay mạnh bạo,

thậm chí là ác độc.

Dĩ nhiên bất kể là phương pháp nào, toàn bộ tập đoàn đều mong mỏi với những hành động đầu tiên của Hoắc Vĩnh Ninh.

Thư Hoàn gõ xong từ cuối cùng thì nghe thấy tiếng động ngoài hành lang.

Hoắc Vĩnh Ninh mở cửa phòng thư ký với một mùi rượu rất nhẹ, trong phòng chỉ có tiếng gõ bàn phím lạch cạch, anh dựa vào cửa dùng tay nới lỏng cà vạt:

- Chưa về à?

- Muốn chờ anh về, em vừa làm xong biên bản cuộc họp, nếu ok rồi thì em về ngay đây. – Thư Hoàn vội đứng dậy: - Anh uống rượu đây à? Em pha cho anh tách trà nhé?

Dưới ánh đèn, ánh mắt anh vẫn giữ nguyên dáng vẻ của nó chạy lướt qua mặt cô rồi dần đi xuống dưới, cơ thể mảnh mai của cô được bao bọc trong bộ đồ công sở nhưng không mất đi vẻ đẹp khiến đàn ông mê mẩn. Đột nhiên Hoắc Vĩnh Ninh cảm thấy hình như đã lâu lắm rồi mình không được gặp cô... Rõ ràng ngày nào cô cũng đi làm, ngày nào cũng báo cáo công việc với anh, thậm chí lúc họp hành cô còn ngồi sau lưng anh, chỉ cách anh nửa mét.

Phải chăng rượu đã phóng thích cảm xúc của anh?

Nếu không thì tại sao anh lại nhớ đến những thời điểm hai người giằng co, khích bác nhau rồi ngay cả lúc đối đầu gay gắt nữa?

Hoắc Vĩnh Ninh quay người đi về văn phòng của mình. Có lẽ chỉ một lát sau, cô đã đi vào cùng một vài tài liệu và một tách trà xanh vừa pha.

- Để ở đó đi. – Anh không nhìn cô.

- Sếp Hoắc, tử lượng của em cũng khá lắm, nếu lần sau anh có tiệc xã giao gì đó... có thể nghĩ đến chuyện đưa em đến uống rượu thay. – Giọng cô như đang quan tâm anh hoặc chỉ như đang nói đùa mà thôi, nói xong liền rời khỏi phòng.

Nghe thấy tiếng cô ra về, Hoắc Vĩnh Ninh bưng tách trà xanh lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Một đọt lá trà nổi bập bềnh trên mặt nước trong veo, trong miệng anh hương trà nhẹ nhàng, dễ chịu và ngọt lành.

Anh bất giác nhấp thêm một ngụm nữa.

Cứ như cô có thể đoán được anh sẽ về lúc nào vậy, đến cả nhiệt độ khi nước trà vào miệng cũng vừa vặn đến thế.

Anh chợt nhớ ra mình đã từng nói với cô rằng công việc thư ký này không đơn giản, xưa nay anh có yêu cầu rất cao với nhân viên của mình... Nhưng phải công nhận anh thật sự rất bất ngờ... từ đó đến giờ, sự thể hiện của cô có thể coi là hoàn hảo.

*

Thư Hoàn lại một lần nữa từ chối yêu cầu được gặp Hoắc Vĩnh Ninh của Hàn Thịnh Lâm, đây đã là lần thứ ba trong mấy ngày nay rồi.

Bây giờ là chín giờ sáng, đáng lẽ phải là thời điểm sung sức nhất thì Thư Hoàn lại không tập trung vào công việc.

Con trỏ trên màn hình nhấp nháy đã được một lúc lâu, cuối cùng cô cầm điện thoại di động lên. Đã lâu rồi không thấy Hàn Tử Kiều cập nhật status mới, cô nhớ status cuối cùng của chị là bức ảnh chụp với bạn trai, bây giờ đã bị xóa, thậm chí tất cả các bức ảnh được post lên sau khi đến châu Âu cũng bị xóa... Suy nghĩ một lát, Thư Hoàn nhún vai.

- Sư tỷ, em đã là nhân viên chính thức của Thụy Đức rồi, bao giờ chị về nước?

Dù sao cũng chênh lệch múi giờ, có lẽ chị không thể trả lời ngay được nên Thư Hoàn để điện thoại xuống, bắt đầu tập trung làm bảng sắp xếp công việc cho Hoắc Vĩnh Ninh.

Để phù hợp với thói quen của Hoắc Vĩnh Ninh, bây giờ cô cũng đã rèn luyện bản thân thành một cái đồng hồ báo thức cực kỳ chính xác. Cứ đúng chín giờ mười lăm phút sáng hàng ngày, bảng sắp xếp công việc sẽ được đặt trên bàn làm việc của anh.

Lúc Thư Hoàn mở cửa đi vào, câu chuyện bên trong bị dừng lại.

Bình thường địa điểm và chi tiết của mấy bữa tiệc tối thường được tiến hành như mọi lần, Hoắc Vĩnh Ninh cũng không hỏi đến. Nhưng hôm nay anh lại xem địa điểm tổ chức một cách cẩn thận rồi lãnh đạm nói:

- Tiệc tối nay chuyển sang Văn Ba, thời gian vẫn thế.
- Nhưng Văn Ba rất xa trung tâm, giờ cao điểm mà tới đó có thể sẽ bị tắc đường...
- Thế thì đi trước nửa tiếng. – Hoắc Vĩnh Ninh trầm ngâm một lúc: - Bảo lái xe đi đón giám đốc Châu rồi chở ông ấy từ sân bay đến thẳng nhà hàng.
- Vâng.

Thư Hoàn ghi nhớ từng lời dặn dò. Lúc đi đến cửa, cô bị Hoắc Vĩnh Ninh gọi lại:

- Tối nay em cũng phải đi.

Ánh mắt của Thư Hoàn và Triển Phong đều thay đổi. Cô chỉ gật đầu đáp: - Vâng ạ.

*

Đây không phải lần đầu tiên Thư Hoàn đi dự tiệc.

Trên phương diện này cô đã học được rất nhiều kỹ xảo giao tiếp và cách nói chuyện làm sao cho khách khứa vui lòng. Thêm nữa, cô còn rất trẻ lại có bề ngoài ưa nhìn, không ngại uống rượu, quả thực rất được chào đón trong đám đàn ông trung niên.

Còn Hoắc Vĩnh Ninh, anh rất vui khi có được một cô thư ký có khả năng uống rượu thay mình nên chưa bao giờ ngăn cản.

Cuối tuần trước Thư Hoàn bị say, cuối cùng cô chẳng còn biết trời đất gì nữa, ngay cả làm sao ra được khỏi phòng tiệc đó cũng không nhớ, lúc tỉnh giấc thì thấy mình đang nằm trong phòng khách sạn, mắt sưng vù, lông mi giả rơi ra một nửa, lớp trang điểm nhòe nhoẹt loang lổ, trông như một con ma đứng trước gương trong nhà vệ sinh. Khách sạn này là Thụy Đức thuê, lúc trả phòng Thư Hoàn mới biết người thanh toán là Triển Phong, chắc là sau đó Hoắc Vĩnh Ninh đã quăng cô cho Triển Phong.

Thư Hoàn ra khỏi văn phòng của Hoắc Vĩnh Ninh trước, một lúc sau Triển Phong mới đi ra.

Đúng lúc cầm ly sứ đi vào phòng trà nước nên Thư Hoàn dừng bước, khẽ nói:

- Lần trước làm phiền anh quá.
- Lần trước? – Triển Phong tỏ ra hơi e ngại.
- Em uống say không nôn lên người anh chứ? Cảm ơn đã đưa em vào phòng nghỉ. – Cô nói nửa đùa nửa thật.

Triển Phong sửng sốt:

- Thực ra hôm đó...

Triển Phong nhìn bóng dáng cô. Nếu không phải đã quen cô được một thời gian dài và biết đến mối quan hệ giữa cô với Hoắc Vĩnh Ninh, có lẽ anh sẽ cảm thấy Thư Hoàn là một thư ký xuất sắc. Nhưng dù mối quan hệ kia có thực sự tồn tại, anh vẫn thấy hết sức ngạc nhiên, không hiểu tại sao Hoắc Vĩnh Ninh lại giữ cô lại bên mình?

Đã kết thúc rồi ư? Nếu không phải vậy Hoắc Vĩnh Ninh chắc sẽ không để cô tự đối phó với những con sâu rươi đó, trong khi biết cô ra ngoài non hai lần rồi vẫn cố tiếp tục mà vẫn bàng quan như không có chuyện gì như thế.

Cuối cùng sau khi bữa tối kết thúc, Hoắc Vĩnh Ninh sai anh đi thuê phòng rồi lúc anh mang thẻ phòng vào cho sếp, phòng tiệc cực kỳ bữa bọn, Thư Hoàn thì nằm im không nhúc nhích trên ghế sofa. Sau khi đưa thẻ phòng cho Hoắc Vĩnh Ninh, Triển Phong biết điều về trước.

Triển Phong không đi tìm hiểu quan hệ thực sự hiện tại của họ, mà chỉ biết một điều, rằng có lẽ họ không bình tĩnh như bề ngoài.

Bốn rưỡi, Thư Hoàn gọi điện thoại nội bộ, nhắc nhở Hoắc Vĩnh Ninh nên đi ngay từ bây giờ.

Cô cũng tự chuẩn bị qua loa, lúc đứng dậy khỏi bàn làm việc, một vài đồng nghiệp chẳng ai bảo ai cùng nhìn cô bằng ánh mắt cảm thông. Trong số họ, Ngải Lâm thân thiết với cô nhất, còn chu đáo đưa cô một chai sữa hiệu Vượng Tử:

- Đây, trước khi uống rượu thì uống lót dạ nhé.

Cô mỉm cười nhận lấy, nói tiếng cảm ơn rồi đi ra ngoài hành lang cùng Hoắc Vĩnh Ninh.

Thực ra không phải không có mâu thuẫn trong văn phòng. Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, cô từ một nhân viên mới biến thành thư ký được Hoắc Vĩnh Ninh trọng dụng nhất, không thể không khiến người ta ghen ghét. Huống hồ trong văn phòng này, các cô gái khác đều không dám liều mạng như cô nên dĩ nhiên mọi người bắt đầu coi cô là trung tâm.

Thư Hoàn ngồi trên vị trí ghế lái phụ, dọc đường đi liên tục xác nhận thời gian với đối phương. Cúp điện thoại, cô quay lại nói với Hoắc Vĩnh Ninh:

- Giám đốc Châu đi chuyến bay tối nay, bây giờ vẫn chưa đăng ký.

Hiếm khi giao thông dễ chịu như hôm nay, Hoắc Vĩnh Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc sau mới gạt đầu.

Hình như cả ngày nay anh có vẻ là lạ.

Thư Hoàn không thể không quay lại, nhìn anh bằng ánh mắt thăm dò.

Áo vest vút bừa bãi bên cạnh, nhiệt độ trong xe rất phù hợp nên anh chỉ mặc áo sơ mi, không đeo cà vạt, măng séc áo phản xạ ánh nắng khiến miếng kim loại đó sáng rực đến chói mắt.

Rõ ràng trông anh rất dịu dàng nhưng hơi thở toát ra từ Hoắc Vĩnh Ninh lại như gió lạnh mùa đông.

Như đã nhận ra ánh mắt cô, Hoắc Vĩnh Ninh quay sang, ánh mắt hơi lạnh lùng.

Thư Hoàn vội quay đi, chăm chú nhìn con đường trước mặt và giữ im lặng.

Đối tượng của bữa tiệc chiều đãi mà Hoắc Vĩnh Ninh tổ chức hôm nay là đoàn đại biểu đến từ ngân hàng Thân Phát, xe vừa đi vào làng du lịch Văn Ba, phục vụ đã dẫn họ vào phòng. Thư Hoàn bận tối mắt vừa kiểm tra thực đơn, sắp xếp chỗ ngồi. Sau khi công tác chuẩn bị được tiến hành gần xong mới nhận được điện thoại của đối phương, nói là việc đăng ký lên máy bay bị hoãn.

Tính ra nếu đến đây với tốc độ nhanh nhất cũng phải gần tám giờ.

Thư Hoàn hơi khom lưng nói thầm với Hoắc Vĩnh Ninh về điều này, anh nhìn đồng hồ rồi khẽ chau mày.

- Có phải sếp còn kế hoạch khác không? – Thư Hoàn liền hạ giọng hỏi: - Có cần gọi lái xe tới không?

Anh im lặng trong giây lát rồi bóp trán nói:

- Không cần, cứ ngồi chờ thêm một lát vậy.

Thế là mới đợi được hơn nửa tiếng Thư Hoàn đã thấy sốt ruột bất an. Cô không ăn trưa mà chỉ lót dạ bằng một gói bánh quy. Lúc bận thì chỉ thấy bình thường nhưng bây giờ rảnh rồi ngồi đây lại thấy bụng dạ đang khiêu nại.

Cúi xuống nhấp ngụm trà, cô tiến lại gần Hoắc Vĩnh Ninh, hỏi:

- Sếp đã đói chưa ạ? Hay là kêu họ làm tạm chút đồ ăn rồi mang vào nhé?

Mới chỉ nhìn một cái mà như thể anh đã hiểu rõ lòng cô:

- Em đi ăn trước đi, tôi không đói.

Thư Hoàn không làm khách nữa, cô gọi phục vụ tới nói thầm vài câu rồi đứng dậy đi đến căn phòng dành cho nhân viên phục vụ ngay bên cạnh.

Tất nhiên mức độ xa xỉ của phòng dành cho nhân viên không thể sánh với phòng bao riêng của khách nhưng lúc đóng cửa, vì biết chắc tạm thời nhân viên khách sạn sẽ không vào, lại không có Hoắc Vĩnh Ninh ở đây nên cô thấy hết sức thoải mái.

Đồ ăn vẫn chưa được bưng vào. Bên bàn làm việc có một túi hạt dưa đã khai, chắc là đồ ăn vặt của nhân viên lúc nghỉ giải lao.

Thư Hoàn chờ lâu đến mức phát sốt ruột mà lại không có việc gì làm nên thuận tay lấy ra một ít.

Mấy món quà vặt như hạt dưa không phải cô không thích ăn nhưng hễ không để ý là sẽ ăn quá nhiều nên bình thường chỉ dám đứng nhìn từ xa. Nhưng hôm nay cô tự nuông chiều bản thân, mãi đến khi phục vụ bưng bát mì vào, cô mới nở nụ cười ái ngại:

- Ngại quá, tôi xin mấy hạt nhé?

Phục vụ là một cô gái còn khá trẻ, mỉm cười nói:

- Thư tiểu thư xin cứ tự nhiên.

Khoảng nửa tiếng sau thì cửa phòng bị ai đó mở ra.

Thư Hoàn vẫn còn ngậm đồ ăn trong miệng, vừa ngẩng lên thì đã thấy Hoắc Vĩnh Ninh đang đứng nhìn cô bằng ánh mắt nhìn từ trên cao xuống, rồi anh hơi chau mày, hướng tầm mắt lên mặt bàn.

Hình một con thỏ được xếp từ vỏ hạt dưa, trông rất sinh động.

- Sếp à, họ đến rồi à? – Cô vội vàng lau miệng với vẻ bối rối rồi luống cuống lấy điện thoại di động ra: - Vẫn chưa thấy liên lạc với em mà...

- Em đang ăn gì đấy? – Tầm mắt anh dừng lại trên bát mì của cô.

Một bát mì đã ăn hết gần nửa, quả trứng chần tái đã bị cắn, lòng đỏ vàng xuộm chảy ra, trông thật hấp dẫn.

- Mì ạ. – Thư Hoàn hơi ngại: - Sếp... Có muốn ăn một bát không?

- Giám đốc Chu vừa nhắn tin cho tôi, bảo đã xuống máy bay rồi, chẳng bao lâu nữa là đến nơi. – Hoắc Vĩnh Ninh bình tĩnh nhìn cô.

Cô đẩy vội bát mì ra:

- Bây giờ ạ?

- Cứ ăn cho xong đi. Không vội. – Anh ngừng lại một lúc rồi quay lại nói với phục vụ: - Lấy cho tôi một bát, giống của cô ấy.

Hai người im lặng ngồi đối diện cùng ăn mì trong căn phòng chật hẹp. Thư Hoàn ăn nhanh hơn một chút, cô đặt bát xuống ngồi chờ anh ăn xong và hỏi với giọng thăm dò:

- Em đi trước xem sao nhé?

Ánh mắt của Hoắc Vĩnh Ninh thờ ơ dừng lại trên đám vỏ hạt dưa trên mặt bàn rồi mỉm cười, khẽ nói:

- Em vẫn chưa bỏ thói quen này nhỉ?

- Vâng. Cứ lúc ở một mình là lại phát tác. – Thư Hoàn hết sức tự nhiên giơ tay gạt đám vỏ hạt dưa gọn lại rồi nói: - Sếp cứ ăn tiếp đi, em đi trang điểm lại một lát.

Nhìn đám rác lộn xộn trên mặt bàn rồi lại nhìn cô gái bên cạnh, ánh mắt anh khiến tim cô loạn nhịp.

Cứ như là... Cái nhìn đầy dịu dàng ấy là dành cho người vợ mà anh lưu luyến không nỡ rời xa.

Lại là một bữa tiệc linh đình.

Bình thường cô vẫn là nhân vật chủ chốt, là người có nhiệm vụ đỡ rượu cho Hoắc Vĩnh Ninh nhưng hôm nay Hoắc Vĩnh Ninh lại không để cô xông pha mà chủ động uống với mấy vị khách quý. Trong trường hợp này, cô chỉ mỉm cười rồi dè dặt đóng vai người mời rượu, rót rượu mà thôi.

Mối hợp tác của Thụy Đức và ngân hàng Thân Phát xưa nay luôn bền vững, con số tài chính liên quan đến vụ thu mua tiếp theo rất lớn, có thể nhận ra Hoắc Vĩnh Ninh đang rất cố gắng giữ gìn mối quan hệ này. Qua ba tuần rượu, gần nửa số người trong phòng đã đỏ mặt bừng bừng, Thư Hoàn gọi phục vụ tới, nhiệt tình sắp xếp cho họ ở lại nhà hàng Văn Ba. Đến đây bữa tiệc cũng đến hồi kết.

Khách say khướt ngồi trên xe điện của khách sạn rời khỏi đây. Thư Hoàn xin phục vụ một chiếc khăn mặt ấm rồi cẩn thận đắp lên mặt Hoắc Vĩnh Ninh, khẽ hỏi:

- Sếp vẫn ổn chứ?

Anh giờ tay đón lấy, ồm ồm một tiếng.

- Lái xe đang chờ bên ngoài, em dìu sếp ra đó hay ở lại đây nghỉ một đêm?

Anh dùng khăn lau mặt, đôi mắt đẹp sáng lạ thường, có lẽ vì men rượu.

Đến cửa khách sạn, lái xe vội đi xuống mở cửa cho anh nhưng anh chẳng buồn nhìn lấy một cái mà đi thẳng ra bên ngoài làng du lịch.

- Sếp Hoắc! – Cô hơi sốt ruột vì bình thường nếu anh có rượu thì cùng lắm cũng chỉ nhắm mắt lại ngủ, hôm nay thực sự hơi lạ.

Có lẽ tiếng gọi của cô đã làm anh sực nhớ ra điều gì, Hoắc Vĩnh Ninh trở lại mở cốp sau của xe rồi lấy từ trong đó một bó hoa loa kèn, hình như đã được chuẩn bị sẵn.

Thư Hoàn đỏ khốc đỏ cười, anh bị say thật rồi chẳng?

Định cầm bó hoa này đi cầu xin Hàn Tử Kiều yêu mình? Hay là muốn đi bộ sang châu Âu?

- Ngài Hoắc... Ngài Hoắc... Ngài đi đâu vậy? – Cô không thể không đi lên nắm lấy vạt áo anh.

Bước chân anh dừng lại trong cơn gió đêm. Hoắc Vĩnh Ninh đứng cạnh bể phun nước của khách sạn, mặt mũi ưa nhìn, ánh mắt anh dừng lại ở bàn tay thon thả đang nắm lấy vạt áo khoác của mình, khẽ nói:

- Đi cùng tôi một lúc đã.

- Vâng. – Thư Hoàn ra hiệu với tài xế, ý bảo anh ta cứ đợi ở đây rồi lặng lẽ đi theo Hoắc Vĩnh Ninh.

Dù đã cách anh hai, ba bước chân nhưng Thư Hoàn vẫn có thể ngửi thấy mùi rượu nhẹ nhàng trên người Hoắc Vĩnh Ninh, hòa vào cơn gió nó có vẻ hơi khô nóng, và cũng khiến con người ta mơ màng. Thư Hoàn dõi theo bóng lưng anh, không biết anh có say thật không... Nếu say thật, chắc anh không tìm được phương hướng nhanh như thế chứ?

Sự thật là anh say thật.

Vì vừa ra khỏi làng du lịch, Hoắc Vĩnh Ninh liền dừng bước, chẳng nói chẳng rằng, cứ đứng im như pho tượng.

Thư Hoàn đứng cùng anh một lúc thì nghe thấy anh lẩm bẩm:

- Ở đâu nhỉ?

- Sếp muốn đi đâu? – Thư Hoàn khẽ hỏi: - Em bảo lái xe đưa sếp đi nhé?

Anh hơi ngẩng lên ôm chặt bó hoa vào lòng, tỏ ra ngơ ngác:

- Nghĩa trang công cộng Bách Thảo.

Tim Thư Hoàn đập nhanh hơn, cô lấy điện thoại ra mở chức năng bản đồ của Baidu.

Cách đây không xa, chỉ khoảng 20 phút đi bộ.

Cô đứng im nhìn phương hướng rồi dè dặt gơ tay đỡ lấy Hoắc Vĩnh Ninh:

- Đi bên này ạ.

Trong một buổi đêm sao trời thưa thớt, đi chậm chậm trên con đường quốc lộ ven thành phố và có thể ngửi thấy hương thơm của cây cỏ mùa xuân, cũng là một chuyện rất đáng tận hưởng. Họ đi không nhanh lắm, được khoảng 15 phút thì nhìn thấy một biển báo, báo hiệu “Nghĩa trang công cộng Bách Thảo” còn cách đó một con đường nhỏ nữa, đi thêm khoảng một cây số về phía trước.

Cuối cùng cô cũng hiểu vì sao Hoắc Vĩnh Ninh lại đổi địa điểm của bữa tối đến nơi này.

Chắc hẳn anh đã tính kỹ từ trước, sau khi ăn xong thì qua đây luôn, tưởng nhớ một người nào đó quan trọng với mình?

Bó hoa đã được chuẩn bị từ trước chính là căn cứ.

Nghĩa trang này đã khá xuống cấp, biểu hiệu đề sáu chữ “Nghĩa trang công cộng Bách Thảo” đã loang lổ, càng thêm phần ảm đạm dưới ánh đèn cao áp lúc sáng lúc tối.

Thư Hoàn dừng bước:

- Có cần em cùng đi vào không?

Anh không nói gì mà chỉ nhìn cô một cái, ánh mắt thật dịu dàng:

- Có sợ không?

Thư Hoàn lắc đầu theo bản năng. Như nhận thấy cô không thật lòng, Hoắc Vĩnh Ninh cười nói:

- Đi cùng đi.

Bước qua cổng chính, nghĩa trang công cộng rất vắng vẻ, đèn không sáng lắm nhưng đủ chiếu sáng con đường dưới chân, Thư Hoàn chỉ đi theo anh mà không hỏi thêm câu nào. Qua khu mộ nằm san sát, cuối cùng anh dừng chân ở một ngôi mộ nằm giữa bãi cỏ, im lặng đặt bó hoa xuống đất.

Ánh sáng mờ mờ của trăng sao chiếu xuống, gương mặt anh chìm trong cảm giác đau buồn lặng lẽ.

Bầu không khí này, nét mặt này thật sự không giống anh.

Thư Hoàn lặng lẽ nhìn người đàn ông trẻ tuổi này. Đáng lẽ cô nên tiếp tục duy trì sự im lặng của mình nhưng không hiểu sao, cô lại có cảm giác bầu không khí của nơi này khiến cô không thở nổi, như người lên cơn hen suyễn.

Anh đang cúng bái ai?

Nếu cô hỏi, liệu anh có trả lời không?

- Đây... là bạn của sếp ạ? – Giọng cô thoáng vẻ xót xa.

- Em gái. – Rất bất ngờ khi Hoắc Vĩnh Ninh lại trả lời cô: - Nếu em ấy còn sống chắc cũng tầm tuổi em bây giờ.

- Em gái? – Thư Hoàn bất giác muốn cười lạnh lùng: - Rốt cuộc sếp có mấy cô em gái?

Rõ ràng cô đang nói bằng giọng châm chọc, vậy mà anh không để ý chỉ khẽ nói:

- Thế thì coi là bạn đi.

- Ngày giỗ của cô ấy ạ?

- Ngày sinh. – Một tay Hoắc Vĩnh Ninh bỏ trong túi quần, thần thờ nhìn bó hoa: - Có lẽ trên đời này... đã chẳng còn ai nhớ đến em ấy, nhớ đến ngày sinh của em ấy nữa rồi.

Ý nghĩa thực sự của cái chết chính là như vậy... Khi mà không còn ai nhớ đến sự tồn tại của một người nữa, dấu vết của người đó mới gọi là hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Con người của Thư Hoàn hơi co lại như đang cuộn cuộn sóng dữ, cô nắm chặt hai tay lại:

- Tại sao lại kêu em đi cùng?

- Em có sợ nghĩa trang không? – Hoắc Vĩnh Ninh quay sang nhìn cô một cái, tối nay anh rất dễ nói chuyện, giọng điệu cũng dịu dàng nữa.

Cô cười lạnh lùng:

- Nghĩa trang có gì đáng sợ?

- Thực ra vì tôi sợ nên mới muốn tìm người đi cùng. – Anh dừng lại một lát: - Không ai phù hợp cả, nên mới kéo em đi cùng.

- Vì chúng ta đã chia sẻ với nhau rất nhiều bí mật chẳng? – Thư Hoàn khẽ cười: - Sếp Hoắc à, anh hôm nay... thật không giống là anh.

Vì ngà ngà say ư?

Hình như không phải.

Hôm nay Hoắc Vĩnh Ninh có vẻ cổ tình say, để rồi bị cô trông thấy một gương mặt khác.

Anh vẫn không giận, lúc cười giòn giã, rãnh nhỏ trên cằm bớt đi đôi chút lạnh lùng:

- Nếu tôi lạnh lùng quá, có khi Niệm Niệm sẽ không còn nhận ra tôi nữa...

Niệm Niệm...

Cứ như một chuyện nhớ mãi trong lòng, cái tên này được trôi ra từ đôi môi mỏng của anh với vẻ dịu dàng đặc biệt.

Người mà anh nhưng nhớ tên là Niệm Niệm.

Thư Hoàn ngược lên nhìn sao trời xa xôi, bất giác giờ tay mân mê chuỗi vòng ngọc trai trên cổ rồi lập tức định thần lại và thu tay về.

Hoắc Vĩnh Ninh hoàn toàn không phát hiện ra sự khác thường của cô gái đứng bên cạnh, anh vẫn đứng như trời trồng, lưng thẳng tắp như một gốc tùng trong tuyết.

Phải chăng anh đang nhút nhát?

Hoắc Vĩnh Ninh cương quyết và không bao giờ thất bại trong mắt mọi người thực ra cũng có nhược điểm.

Biết là không thể lảnh lặn ra khỏi bữa tiệc đêm nay, chắc chắn mình sẽ phải uống rượu nên anh mới cố tình chọn nơi đây... Vì chỉ rượu mới làm anh thêm dũng cảm chẳng?

Dũng cảm đối diện với quá khứ, đối diện với một quá khứ mà bản thân không phải là người không bao giờ thất bại.

Nhưng quá khứ dù sao cũng đã quá xa xôi... xa xôi đến mức anh đã lãng quên rất nhiều sự việc, mà chỉ còn nhớ rõ một điều, đó là hôm nay là sinh nhật cô, cô đã phải chịu cảnh cô đơn quá lâu rồi, anh nên đến thăm cô mới phải.

Gió đêm hơi lạnh, Hoắc Vĩnh Ninh khẽ quay sang nhìn Thư Hoàn.

Cô đi quá vội nên bỏ quên cả áo khoác trên xe, lúc này Thư Hoàn chỉ mặc một bộ váy liền mỏng manh, hai tay khoanh trước ngực, hình như cũng đang thần thờ như anh vậy.

Anh cởi áo vest của mình rồi khoác nhẹ lên vai cô, xốc cho gọn lại:

- Đi thôi.

Vai lẫn người tự nhiên được phủ một lớp vải ấm áp, tay anh vẫn chưa rời khỏi vai cô, cứ thế đưa cô ra ngoài.

Thư Hoàn bỗng thấy động tác này mới quen thuộc làm sao... trước kia lúc họ còn bên nhau, thỉnh thoảng anh cũng ôm lấy vai cô từ phía sau như thế... Đó là thứ ám hiệu mà chỉ họ mới hiểu.

Đúng là như chuyện từ kiếp trước.

Lý do là anh đã ngà ngà say ư?

Thấy ánh đèn sáng rực của làng du lịch từ phía xa xa, Thư Hoàn liền cởi áo vest trả lại cho Hoắc Vĩnh Ninh rồi khẽ nói:

- Đến nơi rồi.

- Hôm nay là sinh nhật em phải không? – Câu hỏi của anh hơi đường đột.

- Không, em sinh tháng mười cơ. – Cô lắc đầu, cười gượng gạo: - Hóa ra anh ăn bát mì vừa này là vì sinh nhật của người đó.

Anh không phủ nhận.

Xe dừng ở cửa, thấy họ từ xa liền bật hai đèn pha trước.

- Anh về đâu? – Vì bị ánh sáng kích thích, Thư Hoàn hơi híp mắt lại, giọng nói và nét mặt đã trở lại bình thường.

Anh không đáp:

- Chuyện đêm nay đừng nói cho ai biết.

- Em biết rồi.

Phục vụ đưa chìa khóa cho Thư Hoàn thì Hoắc Vĩnh Ninh đã ngồi lên băng ghế phía sau, nhắm hờ hai mắt.

Cô hiểu anh quá rõ. Nếu đêm nay anh đã khác thường như vậy thì cô cứ lái xe đi cái đã kéo sau khi tỉnh rượu, nhớ ra mọi chuyện anh lại không vui.

- Sếp ơi, sếp về đâu đây? – Cô hỏi thêm một lần nữa.

Không trả lời.

Anh ngủ mất rồi, nhịp thở đều đặn.

May mà cô biết địa chỉ nhà anh.

Cuộc sống về đêm của thành phố Hoài bây giờ mới bắt đầu nên số xe ô tô đi trên cầu vượt rất thưa thớt. Đường đi rất thuận lợi, sau khi lái xe vào bãi đỗ dưới tầng hầm, Thư Hoàn mới đánh mắt nhìn về phía sau qua gương chiếu hậu.

Anh vẫn giữ nguyên tư thế đó, ánh mắt không còn vẻ sắc bén thậm chí còn hơi ngây thơ.

Thư Hoàn mỉm cười, hình như cái từ “ngây thơ” này không hợp lắm với Hoắc Vĩnh Ninh thì phải.

- Sếp ơi, đến nơi rồi. – Cô cẩn thận gọi anh dậy.

Anh khẽ chau mày, không thèm mở mắt mà ngoẹo đầu sang một bên, khiến cô chỉ nhìn thấy nửa bên mặt góc cạnh rõ ràng của anh.

Thư Hoàn đành vòng qua xe ngồi lên hàng ghế sau, nửa kéo nửa đẩy muốn đưa anh ra ngoài.

Vì kéo mạnh quá nên mặt anh liền đập vào cằm rồi vùi vào ngực cô. Loại rượu anh vừa uống là rượu hỗn hợp Eau de Cologne, trong không gian nhỏ hẹp này, không thể tránh việc nó xộc vào mũi cô.

Thời gian dường như vì thế mà ngừng lại.

Cô hơi quay sang, nhẹ nhàng lướt môi qua trán anh rồi dừng thật lâu ở mi tâm.

Như một nụ hôn đầy kiên nhẫn.

Anh nhắm mắt vờ ngủ say, nhưng thực ra lúc cô đặt môi lên mi tâm Hoắc Vĩnh Ninh, lông mi anh có hơi rung nhẹ nhẹ.

Tất cả đều lắng lại.

Thư Hoàn buồn Hoắc Vĩnh Ninh rồi ra sức lay anh dậy:

- Sếp ơi, đến nơi rồi!

Hoắc Vĩnh Ninh choàng mở mắt, khung cảnh là bãi đỗ xe quen thuộc.

Con đường xa vốn là vì không biết điểm kết thúc. Còn con đường gần chẳng qua là vì biết điểm kết thúc là đâu.

Anh khê gật đầu:

- Làm phiền em rồi.

*

Dự án thu mua của một công ty lớn không phải chuyện ngày một ngày hai.

Từ một báo cáo mang tính khả thi, nghiên cứu thẩm tra đến khi chính thức được phê duyệt, một dự án có thể kéo dài tới vài năm. Trong thời gian này có thể xuất hiện đủ loại thay đổi không thể lường trước, các mối quan hệ cứ thế lần lượt thay đổi, người liên quan giống như một điểm nào đó trên một cái mạng nhện, chỉ cần trở mình một chút cũng làm thay đổi cả hệ thống.

Ở vị trí hiện tại của Thư Hoàn, tất nhiên những người và những việc mà cô có thể tiếp xúc đã vượt xa so với các mối quan hệ của một sinh viên bình thường. Hoắc Vĩnh Ninh tham gia rất nhiều hoạt động và lần nào cô cũng đi cùng anh. Chỉ trong khoảng nửa tháng ngắn ngủi, cô đã hai lần gặp Hàn Thịnh Lâm. Cô không rõ trước kia họ nói chuyện gì với nhau mà chỉ biết lúc ngồi xuống vị trí, họ vẫn giữ nét mặt điềm nhiên và hai người ngồi trong phòng cũng không trao đổi gì nhiều. Sau khi kết thúc, cô giúp Hoắc Vĩnh Ninh tiễn Hàn Thịnh Lâm ra xe, cuối cùng Hàn Thịnh Lâm cũng nhớ được tên cô, chủ động nói:

- Thư tiểu thư, hẹn gặp lại!

Không chỉ một lần Thư Hoàn nghĩ, nếu không vì Hoắc Vĩnh Ninh, chắc cô mãi mãi vẫn chỉ là bạn học của Hàn Tử Kiều mà thôi.

Có lần thậm chí Thư Hoàn còn gặp được viện trưởng học viện thương mại của đại học P trong một bữa tiệc. Cô tự giới thiệu nói mình là sinh viên cũ của học viện, lúc này viện trưởng mới quay sang nói với trợ lý:

- Học viện mình đào tạo được sinh viên giỏi như vậy từ bao giờ thế nhỉ?

Thực tế người trợ lý của viện trưởng lại nhận ra Thư Hoàn, người đó mỉm cười nói:

- Thư Hoàn đây mà, viện trưởng không nhớ à, anh từng trao học bổng quốc gia cho cô bé này đấy thôi.

Lời qua tiếng lại, không khí trên bàn rượu bắt đầu thân thiện hơn, viện trưởng nhìn Thư Hoàn bằng ánh mắt đầy hàm ý:

- Sau này nhớ năng liên lạc với trường đấy nhé.

Kết quả là lúc về trường đăng ký tham gia bảo vệ luận văn, Thư Hoàn gặp viện trưởng ở văn phòng khoa, trước mặt đông đảo giảng viên và sinh viên, viện trưởng gọi cô vào văn phòng của mình nói chuyện gần nửa tiếng đồng hồ.

Chập tối về văn phòng làm thêm giờ thì nhận được điện thoại của Đỗ Lỗi nói cô được bầu là sinh viên tốt nghiệp xuất sắc, vì thời gian làm hồ sơ có chút gấp gáp nên tốt nhất cô hãy điền kín vào các mẫu bảng biểu trong tối nay.

Dĩ nhiên Thư Hoàn không tự hạ thấp mình đến nỗi cảm thấy bản thân không xứng với danh hiệu sinh viên tốt nghiệp xuất sắc nhưng cô cũng biết, nếu không có Hoắc Vĩnh Ninh, cô cũng chỉ có thể làm theo đúng quy định của trường, không có được vinh dự đó và cũng chẳng có số mệnh này.

Viện trưởng tất nhiên không tính đến chuyện lấy lòng Hoắc Vĩnh Ninh bằng việc tạo dựng mối quan hệ với một thư ký nhỏ bé như cô mà chỉ muốn cho mọi người biết trong nhiệm kỳ mình làm viện trưởng, học viện thương mại cũng có sinh viên tốt nghiệp đảm nhiệm vị trí rất cao trong Thụy Đức.

Suy cho cùng cũng là vì quan hệ với anh nên cô mới có thể đứng ở một nơi nổi bật, để được nhiều người chú ý.

Có lẽ đây chính là sức mạnh của quyền lực.

Vì thế mới có bao người một khi đã nếm được mật ngọt của nó thì mãi mãi cũng không nỡ buông tay, cho dù lương tâm dần biến mất cũng không tiếc nuối, có phải là như vậy?

Chớp mắt đã đến tháng sáu. Trong thời gian nửa năm này, cô hạn chế tối đa thời gian ở trường, tập trung toàn bộ sức lực vào công việc nhưng lễ tốt nghiệp không thể không có mặt. Là sinh viên tốt nghiệp xuất sắc, cô được bầu là đại biểu, được lên sân khấu, được chính tay hiệu trưởng đội mũ cử nhân, trao bằng tốt nghiệp.

Lễ tốt nghiệp được tổ chức vào thứ bảy, vốn là ngày nghỉ.

Nhưng đôi khi Hoắc Vĩnh Ninh vẫn phải đi công tác hoặc tổ chức họp hành vào cuối tuần, trước nay đều như vậy nên Thư Hoàn cũng kiếm được một khoản kha khá tiền lương làm thêm giờ. Trước khi tan ca, Thư Hoàn cố tình gõ cửa phòng Hoắc Vĩnh Ninh, sau khi được phép đi vào, Thư Hoàn thấy Hoắc Vĩnh Ninh đang dựa lưng vào chiếc ghế da cỡ lớn nhắm mắt nghỉ ngơi.

- Anh ăn tối chưa? – Cô dịu dàng hỏi: - Có cần em xuống nhà ăn lấy một suất cháo lên không?

Anh vẫn nhắm nghiền mắt, ngón tay thon dài xoa nhẹ huyệt thái dương:

- Không cần đâu.

- Em muốn xin nghỉ một ngày mai, nếu có việc gì anh cứ tìm Ngải Lâm, em đã dặn dò chị ấy cẩn thận rồi!

- Thư Hoàn nói nhỏ: - Lễ tốt nghiệp ở trường không thể vắng mặt được.

Anh chậm chậm mở mắt.

- Tốt nghiệp rồi sao? – Hoắc Vĩnh Ninh dừng lại một lát: - Lễ tốt nghiệp có cho phép người nhà tham gia không?

Thư Hoàn khẽ chau mày, cố kiềm chế cảm giác mất bình tĩnh của mình, nói với giọng máy móc:

- Không.

Anh cứ nhìn cô chăm chăm, đồng tử đen láy như vực sâu không đáy. Hồi lâu sau mới rời tầm mắt, thờ ơ nói:

- Em cứ đi đi.

*

Đã hơn một tháng không về trường, bên cổng chính trường đại học P đã treo một tấm băng rôn hoành tráng, vui vẻ tiễn các sinh viên rời khỏi trường.

Thư Hoàn dừng chân một lát dưới cổng trường rồi chợt nhớ ra, mình còn chưa mặc lễ phục cử nhân.

Đại sự quan trọng trong cuộc đời của một con người với người khác thì trong mắt cô lại chỉ là một cái cầu thang, chỉ cần lặng lẽ bước qua từng bậc là được.

Người ta gửi thông báo cho Thư Hoàn nói cô cứ đến thẳng hội trường lớn. Vì đã nhiều lần lên sân khấu nhận thưởng nên buổi lễ này với cô là hết sức quen thuộc.

Cô không xa lạ gì với hội trường lớn của đại học P. Năm thứ nhất tham gia câu lạc bộ đóng kịch Thư Hoàn chỉ làm chân hậu cần chuẩn bị sau cánh gà sân khấu. Lúc này bộ phận hậu cần bận rộn không nghỉ ngơi, nên cô do dự không biết có nên gọi điện cho Đỗ Lỗi hay không thì nhìn thấy Vương Nhất Đắc từ phía xa đang chạy lại, vội vàng đưa cho cô một bọc quần áo to đùng:

- Thư Hoàn, cậu đi thay đồ mau lên rồi mình dẫn cậu lên phòng nghỉ.

- Sao cậu lại đến đây? – Thư Hoàn hơi ngạc nhiên.

Cậu chàng gãi đầu, cười bên lên:

- Minh rảnh mà, hôm qua thấy thầy Đỗ tìm người nên xung phong nhận luôn.

Dù đó đã là bộ lễ phục size bé nhất nhưng khi khoác lên người Thư Hoàn, nó vẫn rộng thùng thình như áo choàng thời phong kiến. Bộ đồ này đã được lưu truyền qua nhiều thế hệ sinh viên nên dù ít dù nhiều vẫn có mùi lạ, may mà chỉ phải mặc vài tiếng buổi sáng, Thư Hoàn đứng trước gương đội mũ cử nhân lên một cách cẩn thận rồi vuốt lại tóc, rồi mới ra khỏi nhà vệ sinh.

Vương Nhất Đắc dẫn cô đi tìm giáo viên trong khoa, suốt quãng đường cậu luôn miệng nói về chuyện mới xảy ra trong trường gần đây.

- ... Thảo nào cậu muốn tốt nghiệp sớm. Nghe nói trong buổi họp hội đồng khoa mấy hôm trước, thầy viện trưởng khen cậu không ngớt.

Thư Hoàn cười mỉm. Viện trưởng sao có thể trân trọng cô, rõ ràng là trân trọng mối quan hệ sau lưng cô mà thôi.

- Đúng rồi, cậu vẫn chưa chụp ảnh tốt nghiệp đúng không? – Vương Nhất Đắc giơ chiếc máy ảnh trong tay lên một cách nhiệt tình: - Nào, đứng đây chụp một tấm nhé!

Cô đứng lại với vẻ hơi bất đắc dĩ, sau khi cậu chụp được vài tấm, cô vội ngăn lại:

- Thôi đủ rồi!

- Thầy Đỗ, Thư Hoàn đến rồi ạ! – Thấy Đỗ Lỗi từ xa, Vương Nhất Đắc đã giơ tay vẫy nhiệt tình.

- Thư Hoàn đến rồi à? Nào, mau đi chuẩn bị đi, lát nữa em ngồi chỗ kia kìa... - Đỗ Lỗi vỗ vai cô bằng nét mặt hiền lành.

Thư Hoàn cười đáp lời.

Bây giờ cô đã không tìm thấy vẻ đáng khinh bỉ trong mắt Đỗ Lỗi như trước kia nữa. Rõ ràng anh ta giờ đã biến thành một thầy giáo tốt bụng, ân cần hỏi han cô đã chuẩn bị kỹ chưa, thỉnh thoảng khi ánh mắt hai người giao nhau, anh ta có hơi chột dạ nhưng trở lại bình thường rất nhanh.

Khi đã đến một tầm cao nhất định thì mơ ước trước mắt sẽ trở thành thứ mà người ta phải ngược lên mới có thể thấy được, suy cho cùng, vẫn chỉ có thể dựa vào khả năng của bản thân mà thôi.

Thư Hoàn lễ phép nói tiếng cảm ơn, trong hội trường âm ỉ nhốn nháo. Cô được xếp ngồi hàng ghế thứ hai để tiện đi lên sân khấu.

Phía bên trái là khu vực dành cho các bậc phụ huynh, họ liên tục gọi tên con mình, ra hiệu cho các con nhìn về phía mình rồi lia lịa bấm máy chụp ảnh. Thư Hoàn vội rời tầm mắt, Vương Nhất Đắc đi đến cúi xuống đưa cho cô một chai nước rồi hỏi:

- Cha mẹ cậu có đến không? Có cần chốc nữa mình chụp ảnh giúp không?

Cô lắc đầu:

- Cha mẹ mình bận lắm!

- Ồ, vậy mình về trước đây!

Thư Hoàn cúi xuống nghịch điện thoại. Có lẽ vì biết Thư Hoàn thường không nghe điện thoại của mình nên dì út thỉnh thoảng lại nhắn tin cho cô, kể về tình hình gần đây của dì, nhưng cô chẳng bao giờ nhắn lại cả.

Nếu mời dì đến tham dự lễ tốt nghiệp, chắc dì sẽ cảm động đến phát khóc mất... Cô bản thân nghĩ. Dì út lúc nào cũng dễ mũi lòng – nhưng vẫn chưa đến lúc, bây giờ cô chưa thể đưa dì đến thành phố Hoài được.

Vì thế, chỉ có một mình cô ngồi đây mà thôi.

Các vị lãnh đạo đã lục tục ngồi vào vị trí, tiếng nhạc dừng lại khiến hội trường dần yên tĩnh. Tiến trình của buổi lễ tốt nghiệp vô cùng đơn giản: hiệu trưởng đọc diễn văn, đại diện sinh viên tốt nghiệp phát biểu. Thư Hoàn cầm cúi nhắn tin cho Ngải Lâm: Sếp Hoắc có tìm chị không?

Ngải Lâm trả lời rất nhanh: Sếp bảo hôm nay không có việc gì nên không cần đến công ty.

Vậy cũng hay, đỡ phải ngồi đây mà nghĩ đến chuyện ở công ty.

Vừa bỏ điện thoại vào túi thì có nhân viên đến nói nhỏ: Ra xếp hàng đi, sắp đến lượt các em rồi!

Cô vừa đứng dậy đưa mắt đảo quanh thì tầm mắt bắt gặp một bóng người rất đối thân thuộc.

Áo phong trắng và quần kaki, đội mũ lưỡi trai... chắc hẳn rất ít người đã gặp Hoắc Vĩnh Ninh trong bộ dạng này nhưng lúc ở Ceasar, ngày nào anh cũng mặc như thế.

Hoắc Vĩnh Ninh chẳng?

Thư Hoàn vội vàng quay lại toan khẳng định lại một lần nữa thì chỉ nhìn thấy nhân viên ngồi đó.

Ngày nhớ đêm mong... Chẳng lẽ ngày nào cũng làm việc với anh nhiều đến nỗi xuất hiện ảo giác chẳng?

Nhiều chuyện cô rất tự tin với bản thân nhưng tự tin đó đến từ khả năng tự hiểu rõ về bản thân. Trong nhận thức của cô, tất nhiên không có chuyện Hoắc Vĩnh Ninh đến tham gia lễ tốt nghiệp của mình!

Cô cười tự giễu, nhận nhầm người thật sao?

Thủ tục tiếp theo là đội mũ cử nhân, trao bằng tốt nghiệp, chụp ảnh cùng nhau...

Ánh đèn flash nháy liên tục bên dưới, Thư Hoàn cố giữ để bản thân luôn mỉm cười, mãi đến khi nhân viên dẫn cô xuống dưới sân khấu.

Cô lấy điện thoại ra và không cho bản thân cơ hội do dự, vội bấm số của Hoắc Vĩnh Ninh.

Lúc này Hoắc Vĩnh Ninh đang đi trong sân trường, mắt anh trông thấy số điện thoại của người gọi nhưng không vội bắt máy ngay.

Xe đỗ ở bãi đậu ngay cạnh cổng trường. Anh mất nửa phút đi bộ tới đó thì thấy mấy cậu nam sinh đang vây quanh xe ô tô của anh để chụp ảnh, Hoắc Vĩnh Ninh đành đứng lại nghe điện thoại.

"Sếp..." - Giọng nói ở đầu dây bên kia cổ tình hạ xuống thật khẽ.

Anh mân mê chìa khóa trong tay, ừ một tiếng.

"Sếp đang ở đâu thế?" Cô rụt rè hỏi: "Chị Ngải Lâm nói sếp đã hủy lịch trình..."

"Ừ, thấy đau đầu nên ở nhà nghỉ." Bất thiết bị kết nối bluetooth trong xe, Hoắc Vĩnh Ninh chậm rãi lái xe rời khỏi đại học P: "Lễ tốt nghiệp sắp xong chưa?"

Giọng cô có vẻ nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng: "Sắp rồi ạ. Vậy sếp nghỉ ngơi cho khỏe đi nhé."

Hoắc Vĩnh Ninh đang định cúp máy thì nghe thấy giọng nói thoáng do dự của Thư Hoàn: "Sếp, dạo này anh có nhận được tin tức gì của chị Hàn Tử Kiều không?"

Anh chau mày, không trả lời: "Sao thế?"

"Chị ấy..." Cô như không thốt lên lời: "Không có gì, em chỉ buột miệng hỏi thôi."

Cúp máy.

Cách không xa đại học P là một đầu hẻm nhộn nhịp, thời tiết lúc này hơi nóng bức nên máy điều hòa trên xe chạy mạnh hơn nhưng cơ thể vẫn không thấy thoải mái, hình như thấp thoáng đâu đó cảm giác bất an.

Lúc ở hội trường ban nãy, Thư Hoàn có quay lại đưa mắt liếc nhìn về phía anh. Anh né đi theo bản năng nên chắc cô không trông thấy. Hiếm có dịp cuối tuần nào được thanh thoi như vậy, sáng sớm anh đã lái xe ra ngoài chơi bóng rồi chẳng hiểu sao lại quẹo vào con đường dẫn đến trường P. Thậm chí lúc dừng xe còn cố ý tự nói với mình: chẳng qua vì nhàn rồi quá ăy mà!

Năm ngoái anh cũng muốn chính thức đến tham gia lễ tốt nghiệp của Hàn Tử Kiều, vậy mà cô ấy lại chẳng cho anh cơ hội.

Nhưng mới chỉ một năm trôi qua, hình như tất cả mọi thứ đều đã thay đổi.

Trong thời gian này rất nhiều lần Hàn Thịnh Lâm muốn trao đổi kín đáo với anh, lần nào cũng vô tình nhắc đến Hàn Tử Kiều. Nói đi nói lại vẫn chỉ là dặn anh cứ yên tâm, dẫu sao hai người cũng là thanh mai trúc mã, Tử Kiều còn trẻ nên hơi cứng đầu, dặn anh nên bao dung cô ấy nhiều hơn.

Nhưng hiện nay lập trường của cả hai người bọn họ đều có chút kỳ quặc.

Kế hoạch thu mua Hàn thị vẫn được công ty tiến hành đúng tiến độ. Nhiều việc trên đời là như vậy, một khi đã bỏ lỡ sự bắt đầu thì muốn ngăn cản nữa cũng gặp khó khăn. Anh cứ tưởng Hàn Thịnh Lâm sẽ có phản ứng rất gay gắt với chuyện này nhưng bây giờ có vẻ như ông ta đã chấp nhận xu hướng tất yếu này nhưng vẫn kín đáo ngỏ lời với Hoắc Vĩnh Ninh.

Di động kêu ting một tiếng, báo có tin nhắn mới.

Một suy nghĩ xẹt qua như tia chớp trong đầu Hoắc Vĩnh Ninh, luồng suy nghĩ phức tạp lúc trước được dọn sạch hoàn toàn.

Nếu là trước đây, khi được tốt nghiệp, chắc chắn cô sẽ tổ chức tiệc mừng cùng anh, giống như lần trước được giải trong cuộc thi toán học vậy. Nếu thế thì bây giờ...

Anh bật điện thoại lên thì thấy đó là tin nhắn của Chung Nam, nội dung là chuyến bay của Hàn Tử Kiều sẽ đáp xuống sân bay của thành phố Hoài vào chiều hôm nay, hai vợ chồng họ hiện không ở trong thành phố nên nhờ anh tới đón.

Hàn Tử Kiều về rồi!

Chẳng hiểu sao trong lòng Hoắc Vĩnh Ninh lại bùng lên ngọn lửa giận dữ.

Có vẻ như Thư Hoàn đã biết trước rồi, nếu không ban nãy cô đã chẳng áp úng trong điện thoại như vậy. Nhưng điều khiến anh giận dữ hơn là không ngờ bản thân lại mong mỏi được vụng trộm nói chuyện với cô.

Anh hít một hơi thật sâu, bắt bản thân phải tập trung suy nghĩ về Hàn Tử Kiều. Lần này về nước, không biết là quyết định của chính Hàn Tử Kiều hay là vì áp lực của cha mẹ?

Hình bóng Hàn Tử Kiều trong cuộc sống của anh ngày càng mờ nhạt. Ban đầu là vì sự từ chối của cô còn một người như anh lại không thể vứt bỏ lòng tự trọng và niềm kiêu hãnh của mình nên dần dà trở nên như bây giờ.

Lạ thật! Ham muốn mãnh liệt và cấp bách muốn được chung sống cùng Hàn Tử Kiều rất ít xuất hiện trong thời gian gần đây.

Ngược lại, khi đêm về, lúc còn chưa đi vào giấc ngủ mà nghĩ đến vài lần nằm cạnh Thư Hoàn, Hoắc Vĩnh Ninh chắc chắn sẽ ngủ rất ngon.

Chắc là vì “vận động” trước khi ngủ, hoặc cũng có thể là do loại nước hoa cô chọn có tác dụng an thần.

Còn Thư Hoàn, chắc cô cũng chẳng biết. Mấy tháng nay, cô thay đổi thái độ cư xử, đảm nhiệm chức vụ thư ký của anh một cách nghiêm túc và chu đáo, nhưng có đôi lần khi cô cầm tài liệu rời khỏi văn phòng của Hoắc Vĩnh Ninh, nét mặt điềm tĩnh của anh không phải đang suy tư mà bởi vì lòng anh đang trống rỗng, nhớ lại mối quan hệ đặc biệt đó, nhớ lại thái độ ngoan ngoãn phục tùng nhưng cũng chống đối mãnh liệt của Thư Hoàn. Đối với anh, cô gái trẻ này chẳng khác nào ma túy, xuất xứ không rõ ràng, dù biết là có hại nhưng vẫn cứ nghiện ngập.

Thư Hoàn... Lại là Thư Hoàn.

Hoắc Vĩnh Ninh hít sâu, bản tin cập nhật tình hình giao thông cho biết con đường cao tốc đến sân bay lúc này rất thông thoáng. Anh xoay vô lăng ở đầu đường, rẽ vào con đường dẫn tới sân bay.

*

Lễ tốt nghiệp kết thúc, Thư Hoàn bỏ bằng tốt nghiệp vào túi xách. Nếu bây giờ đến sân bay chắc vẫn kịp ăn trưa ở đó. Cô đang định vẫy taxi ở cửa thì một chiếc xe hơi thể thao dừng bánh.

Người đàn ông trẻ tuổi ngồi trên ghế lái trông khá quen. Thư Hoàn nở nụ cười tự nhiên:

- Sếp Tôn?

Một lần nào đó đi thị sát chi nhánh cùng Hoắc Vĩnh Ninh, Thư Hoàn được giám đốc chi nhánh giới thiệu làm quen với Tôn Thần.

Ba mươi tuổi, phong độ ngời ngời, tốt nghiệp đại học nổi tiếng nước ngoài, rất nổi tiếng trong giới tài chính khiến anh ta gây dựng được nhiều mối quan hệ với giới nhà giàu của thành phố Hoài, tất nhiên không thể không kể đến những nhân vật như Hoắc Vĩnh Ninh.

- Thư tiểu thư muốn đi đâu? – Tôn Thần bước xuống xe một cách rất lịch sự, người đàn ông này mặc trên người chiếc áo sơ mi màu xanh lam nhạt và quần âu màu trắng, ống quần xắn lên vài gấu, đi giày đế bằng nhãn hiệu Tod's, đôi mắt hoa đào có phần quyến rũ. Nhưng đối với Thư Hoàn – một người đã quen tiếp xúc với Hoắc Vĩnh Ninh, cô cảm thấy con người này có phần thiếu chừng mực.

- Tôi đi đến sân bay. – Thư Hoàn mỉm cười nói: - Sếp Tôn sao lại ở đây?

- Tiền bạn gái về trường. – Tôn Thần không hề ngần ngại khi nói về chuyện qua đêm ở ngoài: - Em đi đâu thế?

- Sân bay.

- Nào, đừng khách sáo, tôi đưa em đi. – Anh ta mở cửa xe: - Dù sao sáng nay tôi cũng rảnh.

Thư Hoàn không khách sáo nữa. Khi đã yên vị, cô bắt đầu gợi chuyện:

- Bạn gái của sếp chắc là bạn học của tôi nhỉ?

- Mới năm thứ nhất thôi, là đàn em của em mới phải. – Tôn Thần kéo cửa kính xuống một nửa, gió thành phố thổi vào trong xe, anh ta thông thả bẻ vô lăng: - Đến sân bay đón Hoắc tổng sao?

- Hoắc tổng mà cần tôi đến đón sao? – Thư Hoàn bật cười: - Đi đón bạn ấy mà.

- Đúng rồi, kế hoạch thu mua Hàn thị của bên cô dạo trước vẫn suôn sẻ chứ? – Tôn Thần vờ lơ đãng nhắc đến chuyện này.

Thư Hoàn điềm nhiên liếc nhìn anh ta một cái. Anh ta là người trong giới tài chính, thân phận đặc biệt, nếu không cẩn thận để lộ tin tức, chắc chắn anh ta sẽ moi được kha khá chuyện.

- Tôn tổng, anh cũng biết mà, có nhiều chuyện tôi không thể biết được! – Cô nhận ra sự thất vọng thoáng xuất hiện của anh ta nhưng vẫn cười điềm nhiên.

Tôn Thần cũng đã hiểu ra và không nhắc lại chuyện này nữa. Họ thuận lợi đến sân bay mà không hề bị kẹt xe, trước khi Thư Hoàn xuống xe, Tôn Thần nhướn mày:

- Tối thứ tư Thư tiểu thư có rảnh không? Tôi biết là phía Tây có một quán bán đồ cay Tứ Xuyên ngon lắm!

Nếu cô nhớ không lầm thì mới 15 phút trước đây thôi, anh ta còn nhắc đến cô bạn gái nhỏ trước mặt cô. Có điều trong mắt một số người, bạn gái chỉ là một danh từ chẳng có tí trọng lượng nào.

Vì thời tiết nên má cô hồng hồng đỏ, trong mắt người ngoài có khi còn thấp thoáng vẻ ngượng ngùng, nụ cười trên môi Tôn Thần càng tỏ ra vững vàng, tự tin hơn. Quả nhiên như vậy, cô chỉ do dự một lát rồi nói:

- Nếu không phải làm thêm...

- Có phải làm thêm tôi cũng chờ được. – Tôn Thần cười nói: - Quyết định vậy nhé, thứ tư gặp lại!

Vừa chào tạm biệt anh ta và quay người đi, Thư Hoàn lập tức thay đổi sắc mặt. Tôn Thần đúng là gã tự kiêu, anh ta chắc rất hả hê vì khả năng tán gái của mình đây... Nhưng chắc anh ta không biết, cô gái lần này anh ta định tán có thể gọi là cao thủ đạt đến hàng thượng thừa mất rồi!

Phòng chờ phía sau đã bắt đầu đông đúc, còn nửa tiếng nữa chuyến bay sẽ hạ cánh theo đúng lịch trình.

Hoắc Vĩnh Ninh ngồi cạnh cửa sổ lớn trên tầng hai, vô tình trông thấy một bóng dáng thân quen dưới tầng một.

Thời gian này, địa điểm này, rõ ràng người cô và anh đến đón là một.

Nét mặt chợt lạnh đậm hẳn đi, chẳng kịp nghĩ gì, Hoắc Vĩnh Ninh đã vội vàng gọi điện cho Thư Hoàn.

“Em đang ở đâu?”

“Em... Buổi lễ tốt nghiệp đã kết thúc rồi!”

Cô trả lời thật khéo léo nhưng trong mắt của Hoắc Vĩnh Ninh, đây chẳng qua chỉ là một cách hoãn binh, có thể kéo dài thời gian để suy nghĩ hơn. Anh cười lạnh:

“Vậy em về công ty đi!”

“Bây giờ à?” Cô có phần do dự: “Hai giờ chiều nay được không?”

“Em đang ở đâu?” Giọng anh càng thờ ơ hơn.

“Sân bay.” Cuối cùng cô khẽ cắn môi rồi trả lời: “Em đi đón bạn.”

Anh cười: “Tình cờ quá nhỉ? Tôi cũng đang ở sân bay, tầng hai, em lên đây đi.”

Anh thấy cô ngược lên đưa mắt nhìn xung quanh một cách bối rối đúng như dự đoán của mình, cuối cùng cũng trông thấy vị trí hiện tại của Hoắc Vĩnh Ninh, bấy giờ anh mới dập máy.

Mười phút sau, Thư Hoàn đi đến đứng trước mặt anh với vẻ hết sức lo âu.

Hiếm khi cô cao hơn anh như lúc này, nhìn thấy áo và gáy Hoắc Vĩnh Ninh, Thư Hoàn hít một hơi thật sâu, nở nụ cười ngọt ngào:

- Hoắc tổng ăn cơm chưa ạ?

Anh chẳng thèm ngẩng lên, không trả lời câu hỏi của cô:

- Đón ai thế?

Thư Hoàn ngáp ngừng. Thực ra cô không sợ Hoắc Vĩnh Ninh giận mà chỉ sợ vẻ lạnh lùng bất chợt của anh, lúc đó cô sẽ không biết phải làm sao.

Cô ngẫm nghĩ một lúc rồi ngồi xuống đối diện anh, gọi phục vụ tới và kêu một suất cơm rang, xong xuôi mới ngược lên nhìn Hoắc Vĩnh Ninh:

- Anh đừng nổi giận với em. Ai kêu em tới đây, không nói chẳng lẽ anh không đoán được?

Đã lâu rồi không nói chuyện với anh như vậy. Mấy tháng nay, thái độ của cô với anh nghiêm túc như cấp dưới với cấp trên, những câu nói khiêu khích này chưa hề xuất hiện. Hoắc Vĩnh Ninh ngược lên nhìn cô, ánh mắt anh dần thay đổi, chợt phát hiện ra cơn giận của mình đã biến mất từ lâu, thậm chí còn có chút hào hứng, như đợi xem cô sẽ nói gì tiếp theo.

Cơm rang mùa lạnh hơi nhạt nhẽo nhưng vẫn kích thích sự thèm ăn của con người.

Nếu anh đã im lặng, Thư Hoàn cũng chẳng muốn chờ anh trả lời mình, cô ăn từng miếng đến hết nửa bát rồi dùng khăn giấy lau miệng:

- Anh đến rồi, em không còn phận sự gì nữa, em về trước đây...

Cô vẫy tay gọi phục vụ. Hoắc Vĩnh Ninh vừa nhìn nét mặt điềm tĩnh tự nhiên của cô vừa đưa thẻ cho phục vụ:

- Ăn no chưa?

- No rồi. – Cô thản nhiên nhìn anh trả tiền, rộng lượng nói: - Anh đi cùng em xuống dưới nhé?

- Nếu cô ấy đã kêu em tới đón thì chúng ta cùng đi luôn. – Anh lạnh lùng nói: - Kéo lại phí công em đến tận đây.

Thư Hoàn rất bối rối nhưng anh lại ung dung đứng dậy, thuận tay chỉ vào chiếc túi giấy đặt bên cạnh mình, ra hiệu cho cô xách.

Anh đang coi cô là thư ký sao?

Thư Hoàn liếc nhìn túi giấy kia, một bó hoa được bó lại rất cầu kỳ và có cả socola trắng.

Chẳng hiểu sao cô chậm chạp hẳn, Hoắc Vĩnh Ninh quay lại nhìn Thư Hoàn, bấy giờ cô mới vội vàng theo sau.

Một trước một sau đứng trên thang cuốn tự động, vừa cúi xuống Hoắc Vĩnh Ninh đã trông thấy hai cái bóng đang giao nhau của hai người. Câu hỏi này đã tồn tại trong lòng anh lâu rồi:

- Thư Hoàn.

Cô hơi bối rối, nói đúng hơn là bất an, một lúc sau mới định thần lại:

- Dạ?

- Em không thích Tử Kiều, hà tất phải thân thiết với cô ấy như vậy?

Qua trần nhà bằng kính trong suốt, ánh nắng le lói dừng lại trên đôi mắt trắng đen rõ ràng của cô, cuối cùng, nó có phần tĩnh lặng.

- Quan hệ ấy mà, em cần cái đó. – Cô cười nói: - Chị ấy là viên ngọc quý của Hàn gia, cũng có thể sẽ là vợ của anh, dù không thích nhưng em vẫn phải trở thành bạn thân của chị ấy.

Hoắc Vĩnh Ninh im lặng một lúc, như cảm thấy đáp án này có thể chấp nhận được:

- Em không sợ tôi... không cho em tiếp xúc với cô ấy sao?

- Anh dựa vào đâu chứ? – Lúc cười, Thư Hoàn hơi cúi xuống, phía sau gáy cô đầy đặn và trắng trẻo, như cổ của thiên nga vậy: - Nếu anh làm thế, anh không sợ em sẽ nói ra chuyện của bọn mình cho chị biết sao?

Thật đáng ngạc nhiên. Anh bình thần nhìn cô rồi liền thoảng:

- Thực ra em không cần nhấn nhay như vậy đâu. Tất cả những gì em muốn tôi đều có thể cho em được, chỉ cần em đồng ý một điều với tôi.

Trái tim ngày càng đập nhanh hơn, thừa biết anh đang đưa ra một cái bẫy ngầm nhưng cô vẫn hỏi:

- Điều gì?

Thang cuốn tự động đã đi xuống đến tầng 1, anh bỏ một tay trong túi quần, đầu hơi ngẩng lên, bình tĩnh nói:

- Tháo mặt nạ ra, tôi muốn em sống thật với mình!

Rất lâu sau vẫn không nhận được câu trả lời, anh dừng bước, nét mặt cô hơi hốt hoảng nhưng lúc đối diện với anh, vẻ mặt đó lại hoàn toàn biến mất, thậm chí còn thoảng chút tò mò:

- Hoắc tổng, chẳng lẽ em còn chưa đủ thật lòng với anh?

Chuyến bay hạ cánh đúng giờ, hành khách kéo va ly lần lượt đi ra.

Trong đám đông, bóng dáng mảnh mai thon thả của Hàn Tử Kiều vẫn có thể khiến người ta chú ý ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Thư Hoàn liếc mắt qua đó rồi dừng bước, đứng đối diện với anh:

- Lần trước anh cho em tiền và một cơ hội... Còn lần này? Anh có thể cho em thứ gì đây?

Anh đã nhìn thấy Hàn Tử Kiều. Cô gái này không quá rực rỡ mà chỉ thanh tao nhẹ nhàng, và rất cao quý.

Nhiều năm nay, anh luôn cho rằng vợ mình nên là người như vậy.

Nhưng giờ đây, anh chợt không hiểu được suy nghĩ thật trong đầu mình nữa.

Hàn Tử Kiều ngày càng đến gần, vẻ châm biếm trong mắt Thư Hoàn cũng ngày càng sắc nét, cô lấy bó hoa ra khỏi túi giấy rồi đặt vào tay anh, khẽ bảo:

- Em biết đáp án của anh.

Cô quay người đi về phía Hàn Tử Kiều nhưng lại có một bàn tay đằng sau giữ cô lại, làm cho Thư Hoàn không thể không quay đầu.

Đôi mắt anh sâu thẳm như biển cả:

- Thứ mà em muốn tôi cũng có thể thử cho em.

Câu trả lời này... Về kinh ngạc thoáng xẹt qua, Thư Hoàn vẫn cười nhưng vẻ châm biếm đã nhạt dần, giống như anh, đôi mắt cô cũng trở nên sâu thẳm thẳm:

- Hoắc tổng, trêu chọc em như thế có vui không?

Cô né người tránh khỏi vòng kim kẹp của anh, gơ tay vẫy chào Hàn Tử Kiều từ phía xa xa:

- Sư tỷ!

Nói không thất vọng thì không phải, Hoắc Vĩnh Ninh đứng sau cô, điềm tĩnh nói:

- Em không cần trả lời ngay đâu... Nhưng anh không phải đang nói đùa.

Cơ thể cô như khựng lại nhưng cứ vờ như không nghe thấy, vội vàng chạy về phía trước ôm chặt Hàn Tử Kiều một cách hết sức nồng nhiệt.

Đối với sự xuất hiện cùng lúc của hai người, Hàn Tử Kiều không tỏ ra quá giận dữ.

Vừa thấy nét mặt áy náy của Thư Hoàn rồi nghĩ đến công việc hiện giờ của Thư Hoàn, Hàn Tử Kiều hiểu rằng việc mình về nước lần này không thể giấu được Hoắc Vĩnh Ninh. Cô vỗ vai Thư Hoàn về an ủi rồi quay lại nói với Hoắc Vĩnh Ninh:

- Đã lâu không gặp!

Đúng là đã lâu không gặp.

Vì nửa năm trước anh có sang châu Âu thăm cô nhưng cô cơ bản không muốn gặp.

Hoắc Vĩnh Ninh mỉm cười:

- Cô nhờ anh tới đón em.

Thư Hoàn biết điều đi tụt lại phía sau, cố tình không nhìn về phía họ, không ngờ cô gái đi trước đột nhiên dừng bước, quay lại bảo:

- Thư Hoàn hôm nay tốt nghiệp phải không? – Rồi cô ấy lấy ra một túi nhỏ từ trong túi xách của mình: - Nè, quà của chị, tặng em đó!

Thư Hoàn mở túi ra xem thì thấy bên trong là một bộ tinh dầu.

- Chị tự làm đấy, hoàn toàn tự nhiên. – Hàn Tử Kiều nghiêng đầu làm mái tóc dài xõa ra trước ngực: - Tốn rất nhiều thời gian.

Hàn Tử Kiều lớn hơn Thư Hoàn hai tuổi nhưng động tác sinh động mà hồn nhiên ấy của Hàn Tử Kiều lại rất phù hợp, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy dễ mến, đáng yêu.

- Cảm ơn chị, em không nỡ dùng mất! – Lúc nói chuyện với Hàn Tử Kiều, Thư Hoàn cố lảng tránh ánh mắt của Hoắc Vĩnh Ninh, đưa tay qua: - Hoắc tổng, em đi lấy xe trước nhé?

Hoắc Vĩnh Ninh bình thản nhìn cô:

- Em về trước đi.

- Đây... - Hàn Tử Kiều toan gọi Thư Hoàn thì cô đã nhanh nhẹn lùi lại ba bước rồi mỉm cười xua tay với họ: - Em về trước đây. Lúc nào rảnh chị em mình lại hẹn nhau nhé.

Bóng dáng Thư Hoàn nhanh chóng biến mất trong đám đông, Hoắc Vĩnh Ninh nhìn Hàn Tử Kiều rất lâu rồi mỉm cười nói:

- Vừa nãy có một phút anh cứ nghĩ em sẽ nổi giận.

Đúng là có một phút như vậy, Hàn Tử Kiều thấy cảm giác đó dường như đã quay trở lại, anh cứ thoải mái xuất hiện trong cuộc sống của cô như thể cô là món đồ nhất định phải có của anh vậy. Giống như lần trước, cứ nghĩ là tốt bụng tổ chức dạ hội tốt nghiệp cho cô nhưng cô không mấy may thấy cảm động mà ngược lại vô cùng không thích.

Cô hơi chau mày:

- Thư Hoàn đi rồi cũng tốt, em muốn nói chuyện riêng với anh.

Đi đến bãi đỗ xe, cất hành lý xong xuôi, Hoắc Vĩnh Ninh mở cửa xe bên ghế lái phụ cho Hàn Tử Kiều rồi cẩn thận nhìn cô ngồi vào xe.

Nhưng anh không vội lên xe ngay, ánh nắng tháng sáu làm cánh tay ran rát. Từ lúc nhìn thấy cô đến giờ, anh vẫn luôn lưu ý đến tâm trạng của mình... không hề vội vàng chờ mong như mình tưởng tượng, thậm chí còn nhụt nhòa hơn cả lúc vừa vui mừng vừa giận dữ với Thư Hoàn ban nãy.

Anh bắt giác gơ tay bóp trán, vòng qua xe rồi ngồi xuống vị trí ghế lái.

- Lúc nào em cũng muốn được nói chuyện riêng với anh, về chuyện đính hôn của chúng ta. – Tay phải Hàn Tử Kiều chốt dây an toàn vào khóa, rõ ràng tâm trạng cô không điềm tĩnh như vẻ bề ngoài.

- Mẹ em đã nhắc đến chuyện này mấy lần trước mặt anh rồi. – Anh không trả lời mà chỉ liếc mắt nhìn cô:
- Hàn Tử Kiều, ý định này của hai bên gia đình đã bắt đầu manh nha từ lúc em còn học trung học. Cuối cùng đến giờ phút này em cũng đồng ý nói chuyện với anh.

Chẳng hiểu sao cô gái luôn tỏ ra khó chịu trước mặt anh ngày trước bây giờ lại có thái độ vô cùng nền nã. Cô nhìn dòng xe cộ trước mặt, khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn thoáng ửng hồng:

- Nếu lấy được anh, em tin anh sẽ là một người chồng hoàn hảo.

- Thật sao? Cảm ơn em. – Nụ cười của anh mang theo chút vẻ châm chọc. Đột nhiên nghĩ tới hơn một năm trước, anh đã ở bên Thư Hoàn với tâm trạng háo hức vui vẻ như thế nào, nhất thời thấy rất bối rối.

- Gia thế, nhân phẩm của anh và cả lòng kiên nhẫn và sự hy sinh anh dành cho em nữa. Chẳng lẽ anh thực sự cho rằng em không động lòng ư?

- Thì sao chứ? Em đang thử thách anh? – Hoắc Vĩnh Ninh chau mày, rãnh xẻ trên cằm càng sâu hơn.

- Không phải, chỉ là em không dám khẳng định, anh muốn cưới em hay cưới một chuỗi hồi ức mà thôi.

Hoắc Vĩnh Ninh nhếch môi, hồi lâu sau mới khàn giọng hỏi:

- Anh không hiểu em đang nói gì.

- Có thể tìm một quán cà phê không anh? – Cô khéo léo chuyển chủ đề.

Xe đột ngột đổi hướng, đi vào một khúc cua. Có một tiệm Starbucks nằm dưới tầng một của một tòa văn phòng. Đang là cuối tuần nên trong quán lúc này không có nhiều nhân viên văn phòng đến uống trà chiều như mọi khi, cửa hàng vắng vẻ và yên ắng.

Hoắc Vĩnh Ninh gọi cho cô một ly Latte, Hàn Tử Kiều ngồi trên băng ghế dài kế bên cửa sổ, nhấp một ngụm nhỏ:

- Hồi ở châu Âu em có đến dự một buổi tọa đàm, người ta nói đứa trẻ nào hồi nhỏ mắc chứng khó đọc(*), nếu được chữa khỏi thì tương lai sẽ gặt hái được nhiều thành công hơn người bình thường.

(*) Chứng khó đọc hay rối loạn khả năng đọc (dyslexia): Người mắc chứng khó đọc (Dyslexia) thường mất khả năng ghi nhận, hiểu đường nét của chữ và các ký hiệu, vì thế, họ gặp khó khăn trong việc phát âm, đọc và viết. Tuy nhiên trên thế giới có một số thiên tài mắc chứng khó đọc như Thomas Edison, Anthony Hopkins, Guy Ritchie, Ozzy Osbourne, Tom Cruise, Cher.

Anh cúi xuống, chăm chú nhìn logo hình mỳ nhân ngư màu xanh lá, anh có vẻ không hứng thú lắm với đề tài này:

- Vậy sao?

- Nhưng lúc đó em lại coi thường anh... Có lẽ vì cho rằng chúng ta đều là những đứa trẻ được cha mẹ nâng niu, đứa nào cũng đầy kiêu hãnh nên em không thể hiểu được tại sao anh đã đi học rồi mà lại không viết được lấy một chữ.

- Rồi sau đó cha mẹ đã đưa anh ra nước ngoài, phương pháp điều trị của người châu Âu với chứng khó đọc đã cực kỳ hoàn thiện. – Thoạt nhìn anh có vẻ rất hờ hững: - Sau khi thích nghi hai năm, anh đã có thể đi học như những đứa trẻ bình thường.

- Lúc đó người không coi thường anh, thậm chí còn cầm cuốn truyện cổ tích đọc cho anh ngay chỉ có một mình Niệm Niệm. – Hàn Tử Kiều khẽ nói: - Vì thế người anh yêu quý nhất là nó, đúng không?

Hoắc Vĩnh Ninh cầm tách cà phê lên, chất lỏng ấm nóng chảy từ đầu lưỡi xuống dạ dày, vị đắng đắng chua chua khiến anh tỉnh táo hơn. Hình ảnh đó cứ hiển hiện mà không sao kiềm chế lại được, anh không thể không ngẩng lên, thúc ép bản thân phải rời khỏi dòng ký ức:

- Tử Kiều, rốt cuộc em muốn nói gì? Niệm Niệm đã mất lâu rồi, em và anh đều biết rõ mà.

- Đúng là nó đã mất. Nhưng từ một góc độ nào đó, nó vẫn còn sống... - Hàn Tử Kiều lấy một viên socola từ trong túi ra, dùng ngón tay mân mê vỏ ngoài của nó: - Từ nhỏ đến giờ anh đã tặng em bao nhiêu lần socola trắng? Chẳng lẽ anh không nhận ra em thực sự không thích ăn sao? Người thích ăn thật sự là Niệm Niệm kia... Hồi đó nó bị sâu răng, bác gái không cho nó ăn nhiều nên lần nào nó cũng đòi em thêm hai miếng, dặn em mang đến cho nó.

Cô ném viên socola đó lên mặt bàn:

- Anh thực sự nhớ nhầm hay là... cố tình áp đặt khoảng hồi ức đó vào em?

Cô nhìn người đàn ông trẻ tuổi đang thẳng thốt trước mặt mình mà không hề chớp mắt, thực ra đây là những lời cô muốn nói từ mấy năm trước rồi.

Im lặng mà chịu đựng, có thể là do áp lực từ phía cha mẹ, cũng có thể vì muốn hưởng thụ niềm hư vinh đó, và còn... là vì cô không nở vạch trần giấc mơ trong đáy lòng anh.

- Có phải vì bạn trai của em không? – Giọng nói của Hoắc Vĩnh Ninh cứ bỗng bình: - Nên định làm anh hết hy vọng à?

- Không đâu. Em đã chia tay với anh ấy rồi! – Hàn Tử Kiều nói khe khẽ: - Em chỉ nghĩ nếu anh vẫn muốn kết hôn với em, thì em phải nói ra, kéo sau này... người hối hận lại là anh.

Anh đứng phắt dậy, mặt tái mét:

- Hàn Tử Kiều, có phải vì anh quá yêu em nên em mới nói chuyện với anh như vậy không?

- Nếu được như thế, em đã thấy vui... - Hàn Tử Kiều khép mắt, lông mi cô như tỏa sáng trong ánh nắng chói chang buổi trưa: - Em chỉ đang lo lắng... Điểm tựa của em lại là tình cảm anh dành cho một cô bé khác.

*

Đi thẳng từ sân bay thành phố Hoài đến ga tàu điện ngầm, trong xe rất rộng rãi.

Thư Hoàn ngồi vào một góc xe. Lúc này mới nhận ra Hàn Tử Kiều không nhận túi socola được chuẩn bị riêng cho chị mà lại nhét vào tay mình.

Lại là nhãn hiệu này... Cô xé một cái rồi bỏ kẹo vào miệng.

Đã nhiều năm trôi qua nhưng hương vị vẫn không hề thay đổi.

Tiếc thay, trước đây thích ăn ngọt nhưng lớn lên thì chưa hẳn.

Hơi lạnh trong xe chậm chậm lan tỏa khiến cả cơ thể như chậm lại. Thư Hoàn ngả người dựa vào lan can lạnh lẽo, tóc dài trượt xuống trước ngực, nhất thời thấy hơi buồn ngủ. Sáng sớm đã phải có mặt ở lễ tốt nghiệp, rồi lại đến sân bay đón Hàn Tử Kiều, sau đó còn phải đối phó với ông chủ vui buồn bất thường, cô thấy bản thân như bị rút cạn hết toàn bộ sức lực, hơi cuộn đầu lưỡi một chút để cảm nhận được vị ngọt đậm đà quen thuộc ấy, không sao kháng cự được cơn buồn ngủ xâm chiếm, cô mệt mỏi nhắm mắt lại.

Có lẽ nhờ bản năng nên Thư Hoàn mở mắt đúng lúc xe đến trạm, lúc này xe đã chật cứng người, khó lắm cô mới chen xuống xe được, ra khỏi trạm xe điện ngằm rồi băng qua một con đường nữa là đến tòa nhà của Thụy Đức.

Giờ này trong tòa nhà không một bóng người. Lúc đi qua tiệm cà phê dưới tầng 1, cô bất giác sờ vào túi xách tìm ví thì vô tình sờ phải một lỗ thủng to tướng dưới đáy túi xách, ví tiền trong túi không cánh mà bay.

Thư Hoàn thẳng thốt đến nỗi toát mồ hôi lạnh. Đến cả nhân viên của quán cà phê cũng nhận ra vẻ khác lạ trên mặt cô, còn dè dặt hỏi:

- Cô ơi, cô sao vậy?

May mà trong túi có tiền lẻ.

Cô bình tĩnh lấy một ly Latte rồi xách chiếc túi xách với lỗ thủng to dùng trở về văn phòng. Đầu óc vẫn mơ hồ, nổi căng thẳng không biết từ đâu đến nhưng cô lại bắt bản thân phải bình tĩnh lại, kiểm tra một lượt.

Thực ra mất tiền cũng chẳng sao, quan trọng là trong đó có hai chiếc thẻ tín dụng và thẻ mở cửa nhà.

Thư Hoàn mở ngăn kéo, trong văn phòng cô vẫn còn giữ chiếc thẻ tín dụng cũ, sau khi bỏ vào túi xách, cô lấy số điện thoại của ngân hàng rồi báo mất thẻ. May mà hai thẻ kia vẫn chưa bị sử dụng, sao khi làm xong các công việc theo đúng trình tự, giọng nói của cô nhân viên chăm sóc khách hàng cất lên thật ngọt ngào:

“Quý khách còn cần giúp đỡ gì không ạ?”

Cô buột miệng:

“Hủy giúp tôi hai chiếc thẻ đó.”

“Đây là thẻ phụ, phải có thông tin của chủ thẻ mới được ạ, thưa quý khách...”

Cô là thư ký chuyên nghiệp nên nắm rõ thông tin của sếp như trong lòng bàn tay, cô khai báo thông tin liên quan với cô gái kia với tâm trạng bất ổn rồi gác máy. Thư Hoàn vắt tay lên trán suy nghĩ hồi lâu, vừa ngẩng lên đã thấy Hoắc Vĩnh Ninh đứng sừng sững ở cửa văn phòng, nhìn cô bằng nét mặt vô cảm.

- Sếp về rồi ạ? – Thư Hoàn vội đứng dậy: - Chị về nhà chưa?

Ánh mắt anh thoáng vẻ phức tạp, không trả lời mà quay người đi vào phòng của mình.

- Sếp... - Cô nói với bóng lưng anh: - Em đã hủy hai chiếc thẻ đó rồi!

Bước chân của Hoắc Vĩnh Ninh thoáng khựng lại:

- Tùy em.

- Socola chị ấy không nhận... - Cô toan lấy túi socola trả lại cho anh.

Anh quay lại sải bước đi đến đứng trước mặt cô, nhìn vào gương mặt trang điểm nhẹ nhàng của cô, gần từng tiếng:

- Em có thôi đi không?

- Em... - Cô thần thờ nhìn ánh mắt anh, một giây sau đó, anh đã vội vàng cúi xuống hôn lên môi cô. Đường như đoán được cô sẽ kháng cự, anh dùng một bàn tay ép chặt gáy Thư Hoàn, mạnh đến nỗi làm cô không thể giãy dụa.

Đã bao lâu không có sự tiếp xúc thân mật này?

Anh nhắm mắt lại và không muốn nghĩ thêm nữa. Trong giây phút đó, anh chỉ mất kiên nhẫn, chỉ muốn bịt miệng cô lại mà thôi.

Đến lúc hôn thật, anh mới phát hiện ra rằng mình luôn nhung nhớ cảm giác này... Thế nên nụ hôn càng lúc càng sâu, càng hôn càng không thể dứt ra. Mãi đến lúc buông cô ra mà vẫn chưa thấy đủ, Hoắc Vĩnh Ninh liếm nhẹ lên môi Thư Hoàn rồi mới đứng dậy, chẳng nói chẳng rằng bỏ đi luôn, chẳng buồn nhìn cô thêm một lần.

Thư Hoàn vẫn ngồi đó, thật lâu vẫn chưa định thần lại.

Anh bị chèn ép đến phát điên rồi sao...

Cô vô thức sờ môi mình, cười khổ sở rồi với tay bật máy tính, bấm điện thoại nội bộ.

Một lúc sau Hoắc Vĩnh Ninh mới nghe máy, có vẻ không kiên nhẫn:

“Có việc gì không?:

“Bữa trưa bị hủy bỏ hôm nay có thể lên lịch vào tối mai được không ạ? Còn buổi họp lúc hai giờ nữa...”

“Em cứ liệu mà sắp xếp là được...” Anh lạnh lùng cắt ngang lời cô rồi dập máy.

“Alo...”

Hình như đây là lần đầu tiên anh nổi giận một cách vô lý như vậy nhưng Thư Hoàn không hề để bụng, chẳng hiểu sao cô lại có cảm giác Hoắc Vĩnh Ninh lúc này thật giống một cậu bé nóng tính và bốc đồng.

Nhưng cơn giận bột phát bất ngờ này rốt cuộc là do bị Hàn Tử Kiều từ chối hay là do bị mình từ chối nhỉ... Cô lười chẳng muốn nghĩ tiếp nữa, ngồi thêm một lúc thay đổi kế hoạch cuối tuần, gửi mail cho anh rồi chuẩn bị ra về.

Anh vẫn ngồi lì trong văn phòng không chịu ra, cô cũng không định chào anh nên tắt điều hòa và đèn, xách chiếc túi xách đã bị rách quá nửa về nhà. Căn nhà trên tầng hai bị ánh nắng chiếu thẳng vào nên hơi nóng bức, cô thuận tay ném túi lên sofa rồi đi vào nhà tắm.

Vừa đóng cửa, cô đã thấy có gì đó bất thường.

Vì không thích bị nóng bức nên ngày nào cũng vậy, trước khi đi làm cô đều kéo rèm thật kín nhưng vừa này... rèm bị mở ra một nửa. Còn cửa phòng tắm thì bị mở toang, nhưng Thư Hoàn khẳng định sáng nay trước khi đến trường, cô đi tắm nên có bật quạt thông gió trong nhà vệ sinh, trong đó khá ẩm thấp nên cô có quay lại đóng cửa.

Còn người nào khác đang ở trong nhà ư?

Chắc chắn là vì trong ví còn hóa đơn chuyển phát nhanh, trên hóa đơn có ghi địa chỉ nhà.

Cô vội vàng khóa trái cửa lại rồi cầm điện thoại lên... lúc này cô thực sự phải cảm ơn sự khắt khe và khó tính của Hoắc Vĩnh Ninh, do sợ để lỡ mất những cú điện thoại quan trọng nên ngay cả khi đi tắm, cô cũng mang theo di động vào trong nhà vệ sinh.

Sợ bất cứ lúc nào cũng có thể có người đi vào nên lúc gọi điện thoại, tay Thư Hoàn run lẩy bẩy.

Trong nhà lạnh ngắt như tờ, vì quá căng thẳng nên thoáng Thoáng Thư Hoàn còn nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, sau khi đợi rất lâu mới nghe thấy tiếng alo khe khẽ của đối phương. Thư Hoàn sực sực sắp khóc:

“Hoắc Vĩnh Ninh, hình như trong nhà em có trộm.”

“Em đang ở đâu?” Anh vội hỏi: “Không sao chứ?”

“Em đang ở trong nhà vệ sinh, hình như tên trộm đang ở nhà ngoài...” Thư Hoàn nói năng lộn xộn: “Em không biết nữa...”

“Khóa trái cửa lại, gọi điện báo cảnh sát mau.”

Anh cúp máy luôn, chỉ còn tiếng báo máy bận.

Cảm giác rét lạnh nhanh chóng dội từ đỉnh đầu xuống chân tay. Thư Hoàn run rẩy một chập. Phải rồi, sao cô lại vội vàng gọi điện cho anh chứ? Cô hít một hơi thật sâu, nhắc bản thân phải bình tĩnh lại rồi bấm 110.

Người trực điện thoại đảm bảo với cô trong vòng 10 phút sẽ có cảnh sát khu vực tới, bảo cô đừng quá lo lắng, sau khi khóa trái cửa thì cứ chờ đợi trong im lặng. Cô lại gọi điện cho bảo vệ khu nhà, không dám nhiều lời mà chỉ kể lại tình hình một cách đơn giản, sau đó với tay bật tất cả các bóng điện, người trong gương mặt mũi trắng bệch, càng làm nổi bật viên ngọc trai đậu trên xương quai xanh.

Cô lùi sát vào một góc tường, vũ khí trong tay chỉ duy nhất có một chai ớt phun sương. Đã làm xong hết những việc cần làm, nếu kết quả cuối cùng không ra sao, cô cũng đành chấp nhận.

Sự im lặng kinh khủng không kéo dài quá lâu, Thư Hoàn cảm thấy bốn bức tường của không gian chật hẹp này đang ép chặt lấy mình, dường như hơi thở của cô ngày càng khó nhọc, não thiếu oxy và khó kiểm chế cơ thể đang run rẩy bầy của mình.

Ngoài cửa thấp thoáng có tiếng người đi lại, tiếng làm đổ ghế.

Cô càng có cảm giác người đó đang tiến lại gần mình, Thư Hoàn không dám động đậy.

Có người gõ cửa, lớn tiếng gọi:

- Chủ nhà có ở bên trong không?

Cô vẫn lo lắng, gọi điện thoại xác nhận rồi mới mở cửa.

Bảo vệ cũng kinh hồn bạt vía, lúc nói chuyện với Thư Hoàn cửa mở một nửa, rõ ràng là ban này tên trộm trốn trong phòng ngủ, thừa lúc cô vào nhà tắm đã chạy mất.

- Trong nhà bị mất gì vậy? Đã báo cảnh sát chưa?

Kết sắt trong phòng ngủ bị cạy, trong đó đa phần là trang sức, vàng bạc và đồng hồ mà Hoắc Vĩnh Ninh tặng, tính nhẩm cũng phải đến hai, ba mươi vạn, túi xách hàng hiệu không bị mất. Ngoài ra, tên trộm còn to gan uống hết một nửa chai rượu trái cây RIO còn thừa trong nhà cô.

- Gọi rồi, cảnh sát sẽ đến ngay.

Ngoài cửa có tiếng động nên Thư Hoàn vội vàng đi ra, thế rồi bị giật mình ngay lập tức.

Rõ ràng Hoắc Vĩnh Ninh đã hối hả chạy đến đây, anh thậm chí còn nhanh hơn cả cảnh sát, mồ hôi làm ướt đầm tóc mai, bước tới đứng trước mặt cô:

- Em không sao chứ?

Cô ngỡ ngàng đứng bần thần tại chỗ, cứ như xưa nay chưa bao giờ quen biết anh vậy.

Dù là khi ở bên nhau gần gũi nhất thì ít nhiều thái độ của anh với cô cũng có chút khinh thường. Nhưng lúc này đây, nơi sâu nhất trong đôi mắt sắc bén và thâm thúy kia là sự quan tâm và lo lắng không hề che giấu, và cả... một cơn gió khó hiểu nào đó.

Lại nổi giận chằng?

Nhưng rõ ràng người vừa bị hoảng sợ là cô mà, còn anh thì cúp điện thoại như thể không liên quan gì đến mình vậy.

Mất Thư Hoàn hơi đỏ, cô rời tầm mắt nhìn về phía khác, thì thào trả lời:

- Không sao.

Anh túm lấy cổ tay cô, nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới. Lúc nói chuyện rõ ràng anh đang cố phải kiềm chế sự nóng vội và bất mãn trong lòng:

- Không sao sao phải khóc?

Thư Hoàn giằng cổ tay ra, khẽ bảo:

- Đau.

Anh hít một hơi rồi bỏ tay cô ra:

- Sao lại có trộm đột nhập?

- Thở mở cửa bị trộm.

Anh nhướn mày nhìn cô, cơn giận chưa thể hiện trên nét mặt, chỉ có giọng nói là đã lạnh đi:

- Em không có não à?

Thư Hoàn vẫn chưa định thần lại nên không muốn tranh cãi với anh. Đúng lúc này thì cảnh sát cũng đến nơi, khảo sát hiện trường rồi lập biên bản, cuối cùng nói với vẻ quan tâm:

- Mau thay khóa nhà đi, may mà cô không chạm mặt với tên trộm, nếu không hậu quả thật khó lường.

Cô dạ một tiếng.

- Nếu hôm nay chưa thay được khóa thì tạm thời mang tài sản quý giá đến khách sạn ở tạm một đêm. – Viên cảnh sát thở dài nói với Hoắc Vĩnh Ninh: - Bạn trai nên ở bên cạnh, chắc cô bé sợ lắm!

Thư Hoàn liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh mình, anh chỉ đáp một tiếng “tôi biết rồi” như chẳng có việc gì.

Trong nhà lúc này chỉ còn hai người, anh vội thu lại nụ cười, chau mày nói:

- Thư Hoàn, bình thường em cẩn thận lắm mà, hôm nay bị gì vậy?

Cô vẫn chưa hết sợ hãi, vào nhà bếp rót hai cốc nước ấm rồi cười gượng:

- Em không nghĩ lại nghiêm trọng như thế!

Lúc nhận cốc nước, ngón tay thon dài của anh lướt qua cổ tay cô, dường như vô tình lại cũng như cố ý dừng lại đó một giây, nhạy cảm phát hiện cô đang run rẩy.

Anh nhận cốc nước rồi được thể nắm lấy cổ tay cô, giọng nói dịu đi nhiều:

- Vẫn sợ hả?

Thư Hoàn gật đầu.

Đôi mắt đen láy sâu thẳm dừng lại trên người cô lâu hơn, Hoắc Vĩnh Ninh đứng dậy ôm cô vào lòng, giọng nói thấp thoáng ý cười:

- Anh cứ tưởng em chẳng sợ gì hết chứ!

Giọng nói của anh truyền đến cơ thể qua bộ ngực vững chãi, ấm áp và gần gũi.

Đây là lần đầu tiên cô không muốn che giấu cảm xúc thật, cô đứng gọn trong lòng anh, tìm cho mình một vị trí thoải mái nhất, giọng nói khe khẽ và nhỏ nhẹ:

- Em sợ chết...

Anh nhè nhẹ tựa cằm mình lên trán cô, mỉm cười xoa đầu Thư Hoàn:

- Có rất nhiều cô gái nói rằng thà chết còn hơn đập chết một con chuột còn sống sờ sờ.

Thư Hoàn khẽ bật cười, ngược lên khỏi lồng ngực anh:

- Chắc đó là vì họ chưa chết bao giờ.

Giọng cô đã trở nên lạnh lẽo, giống như đuôi một con rắn, u ám nhưng trơn mịn, cảm giác bất an trôi dạt trong lòng Hoắc Vĩnh Ninh, anh nâng cằm cô lên, cẩn thận nhìn vào nét mặt cô.

Vẫn là khuôn mặt nhỏ nhắn ấy, tinh tế và đầy quyến rũ, nhưng chẳng có cảm xúc gì.

Thư Hoàn tiện thể rời khỏi vòng tay anh, quay người đi ra ban công.

- Thu dọn đồ đạc đi. – Anh bình tĩnh nói như đang ra lệnh: - Thay khóa xong rồi về.

- Em muốn dọn dẹp trước đã. – Cô búống bình nói: - Anh đi đi, tối nay em ngủ khách sạn.

Cô đang cầm cây lau nhà trong tay, nhìn những dấu chân chồng chéo trên nền nhà rồi chau mày, rõ ràng bệnh sạch sẽ lại phát tác.

Anh không ép cô mà thanh thoi ngồi xuống ghế sofa:

- Thư Hoàn, em định không nghe lời anh phải không?

Cô nhẩn nại nắm chặt cây chổi lau nhà:

- Hoắc Vĩnh Ninh, đây là nhà em chứ không phải công ty.

- Vậy anh sẽ ở lại với em tối nay. – Anh khẽ cười: - Với lại nhà này là anh chọn mà.

- Anh à... - Cô đỏ khóc đỏ cười, cuối cùng chẳng biết nói sao nữa, đành thở thê: - Tùy anh vậy.

Đến khi Thư Hoàn dọn dẹp sạch sẽ, vứt túi rác ra cửa, thì bản tin trên TV đã chiếu xong một lượt. Anh cứ ung dung ngồi nhìn, chẳng hề có ý định giúp đỡ, khi cốc nước đã cạn, anh mới bảo:

- Anh đói rồi.

Thư Hoàn lạnh mặt gọi đồ ăn bên ngoài rồi đi vào phòng một mình.

Kết sắt sau tủ quần áo bị cạy mở toang, bên trong chẳng còn gì.

Thực lòng không phải tiếc đám trang sức đắt đỏ quý giá kia nhưng dấu sao thì chức năng của chúng cũng là để phối hợp với trang phục. Lúc đi làm, đi dự tiệc đều cần sử dụng, bây giờ bị trộm lấy mất dù sao vẫn không khỏi xót ruột.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chỉ cần chiếc vòng cổ đang đeo không bị lấy mất đã là niềm hạnh phúc lớn nhất rồi.

Cô khẽ thở dài, tay bất giác đặt lên cổ tự lúc nào, bỗng một giọng nói đàn ông lạnh lùng vang lên từ sau lưng:

- Em đang xót của đấy à?

- Trong hơn một năm nay, lúc nào cũng phải ngoan ngoãn vâng vâng dạ dạ, gọi đến thì đến bảo đi thì đi mới kiếm được ngần ấy, không xót sao được. – Cô cười: - Có cảm giác phá sản trong một đêm.

Anh chậm chậm bước về phía cô, bàn tay thon thả đặt lên cổ cô, cổ ý dè lên động mạch đang chuyển động, giọng anh trầm khàn và đầy quyến rũ:

- Lập list đi, anh mua bù cho.

Cô dịu dàng nở nụ cười ngọt ngào, hồi lâu sau mới nói:

- Đây là thứ anh sẽ cho em phải không?

- Em còn muốn gì nữa? – Ngón tay anh chạm vào viên ngọc trai kia, trơn mịn nhưng lạnh lẽo: - Cứ nói ra đi, anh sẽ nghĩ cách.

Thư Hoàn túm chặt bàn tay hư đốn của anh, cô vốn đang ngồi trên giường bỗng nhiên đứng phắt dậy, đặt tay lên vai anh, nhìn chăm chăm đôi môi mỏng tang của anh, đột nhiên thấy nhớ mùi hương bạc hà mát lạnh của anh.

Thư Hoàn nhào tới, hai tay ép chặt lên vai anh đến mức như muốn đẩy anh lùi lại phía sau. Hoắc Vĩnh Ninh thậm chí còn chưa kịp đứng vững thì đã bị cô hôn ngấu nghiến.

Hoắc Vĩnh Ninh ngậm chặt môi Thư Hoàn, khẽ cười:

- Nhiệt tình thế em?

Giọng anh không rõ ràng và đầy ám muội, bởi lẽ lúc này cô đã đẩy anh nằm xuống giường, còn bản thân thì ngồi vắt qua hông anh, nụ hôn triền miên và đầy mùi vị tình dục.

Hoắc Vĩnh Ninh khẽ xoay người lại, anh chống khuỷu tay lên hai bên người cô, đè người mình lên người Thư Hoàn, hơi thở hỗn hển mang theo mùi vị tình dục, lưu luyến rời khỏi môi cô rồi đặt môi hôn xuống dưới nữa. Lúc hôn đến cổ, Thư Hoàn hơi ngẩng đầu lên khiến xương quai xanh của cô càng yếu ớt và tinh tế hơn, thỉnh thoảng anh lại cắn nhẹ vào đó. Chợt nhớ ra điều gì, cô đưa tay tháo vòng cổ xuống.

Hoắc Vĩnh Ninh chặn lại, dịu dàng nói:

- Anh sẽ cẩn thận!

Anh để ý đến cảm nhận của cô ư?

Khi gần như bị cơn sóng tình dục nhấn chìm, đầu óc cô vẫn còn chút tỉnh táo, cô sờ soạng túm lấy tay anh rồi bám nhẹ lên đó:

- Có người đang bấm chuông kia!

- Ừm... - Anh như không nghe thấy, thậm chí còn gơ tay kéo váy cô lên cao.

- Giao đồ ăn đây! – Thư Hoàn thấy hơi hối hận vì đã khơi gợi ham muốn của anh.

Cô không cản lại được nên chấp nhận chịu thua. Khoái cảm và mệt mỏi thay nhau chiếm cứ, cuối cùng cô nhắm mắt lại.

Chẳng biết đã bao lâu sau, cuối cùng Hoắc Vĩnh Ninh cũng được thỏa mãn, anh ôm cô nằm trên giường nhưng đôi môi mỏng vẫn không rời khỏi lưng Thư Hoàn, thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng hôn lên đó.

Sắc trời đang dần tối đi.

Rèm cửa trong phòng ngủ chưa kịp kéo, may mà đối diện là một mảnh đất trống. Thư Hoàn trở mình, nằm đối diện với anh:

- Hoắc Vĩnh Ninh, anh sẽ giữ lời chứ?

Anh đưa tay xoa đôi má nóng hôi hổi của cô, ghé sát lại hôn nhẹ lên trán cô, nói chắc như đinh đóng cột:

- Lấy thẻ của anh đi mua đồ đến khi nào thấy chán thì thôi, được chưa nào?

Cô đẩy tay anh ra, đôi mắt đã trong vắt sau khi thoát khỏi cơn sóng của tình dục:

- Bỏ cá lấy người không bằng bỏ người lấy cá.

Anh nhìn cô bằng đôi mắt đầy hứng thú, chẳng nói chẳng rằng.

- Đạo này em rất quan tâm đến thị trường chứng khoán. – Cô thẳng thắn nói tiếp: - Mấy năm nay cũng tích góp được chút chút nhưng chưa dám hành động.

- Thị trường chứng khoán rất mạo hiểm, tiền kiếm cũng chậm. – Trong mắt anh là ý cười: - Hay là em cho anh mượn tiền đi, anh sẽ trả lại cho em có khi lại an toàn hơn đây.

- Đúng là rất mạo hiểm nhưng tính em thích vậy mà. – Thư Hoàn cười khiêu khích: - Chẳng phải anh đã nói sẽ cho em tất cả mọi thứ sao? Nếu bây giờ em thích cái này thì sao?

- Thư Hoàn, em đang làm một việc rất nguy hiểm. – Anh ngồi dậy, tấm lưng với đường cong hoàn hảo vẫn còn những vết xước chạy dài, đó là kiệt tác cô vừa để lại.

- Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp? – Cô rướn người sang ôm chặt lấy thắt lưng rắn chắc của anh, thì thầm: - Anh thấy đúng không?

Anh cúi xuống nhìn đôi tay đang vòng quanh thắt lưng mình:

- Hay là em hãy đề nghị một yêu cầu nào đó có tính an toàn cao hơn?

Cảm giác ngứa ngứa dội lên từ phía sau lưng:

- Ví dụ?

Anh kéo tay cô xuống, quay người ôm cô đặt lên chân mình, ánh mắt chứa chan tình cảm:

- Ví dụ như đồng ý làm bạn gái của anh!

Giọng nói của anh, nét mặt của anh... hình như là chân thành.

Thư Hoàn ngạc nhiên nhìn anh. Trong một giây phút khi mà thời gian vẫn đang chuyển động, chữ “vâng” đó nằm ngay trên đầu lưỡi như muốn bật ra ngay lập tức.

Nhưng cuối cùng cô vẫn nuốt xuống, áp má vào lồng ngực anh, giọng thoáng buồn:

- Phải làm sao đây? Trong lòng em, tầm quan trọng của bạn trai không bằng tiền mình kiếm được...

Lạ thật, dù cô đã nói vậy nhưng Hoắc Vĩnh Ninh lại không hề giận dữ, anh cúi xuống hôn lên tóc cô:

- Anh đi tắm rồi ra ngoài ăn cơm nhé?

Thư Hoàn mặc quần áo rồi mở tủ lạnh tìm mì sợi và một vài nguyên liệu khác, cho hết tất cả vào nồi, đặt lên bếp rồi đứng thần thờ trong bếp. Ngọn lửa bập bùng dưới đáy nồi, mùi tinh bột dần lan tỏa trong căn bếp. Có vẻ như mọi việc đã tiến triển vượt quá tầm kiểm soát của cô. Trong kế hoạch của cô vốn dĩ không có một Hoắc Vĩnh Ninh như bây giờ... đáng lẽ anh phải lập tức kết hôn với Hàn Tử Kiều mới phải.

Một đôi tay đặt nhẹ lên vai cô, thoang thoảng mùi xà phòng tắm và hơi nước.

Thư Hoàn nghiêng người về phía trước, tránh khỏi động tác thân mật của anh. Cô không quay lại mà nói với giọng mơ hồ:

- Xưa nay em chưa bao giờ có cảm giác tình cảm là một thứ lâu bền, lúc này cảm giác đó càng mãnh liệt hơn.

Động tác của anh khựng lại:

- Sao?

- Ví dụ như Hoa Tấn, vì không theo đuổi được em nên có một thời gian anh ta hình như đã thay đổi. Nhưng cuối cùng vì anh nên anh ta không còn xuất hiện trước mặt em nữa. Rõ ràng tình cảm không bằng lợi ích. Lấy một ví dụ khác, anh đã chờ đợi Hàn Tử Kiều bao năm nay, chị ấy chẳng dễ dàng gì mới quyết định về nước vậy mà anh lại ngỏ lời với em... Rõ ràng tình cảm không bằng tình dục. – Cô cười hờ hững: - Anh bảo em sao có thể đặt niềm tin vào một thứ không vững chãi như thế?

- Em nghĩ anh thích em chỉ là vì thích cơ thể của em thôi sao? – Anh cất giọng lạnh lùng, bỏ tay ra khỏi vai cô.

- Ít nhất... anh cũng bắt đầu từ cơ thể của em nên mới thích em. – Cô chẳng muốn lời qua tiếng lại với anh, đưa tay tắt bếp rồi nhấn mạnh từng chữ: - Hoắc Vĩnh Ninh, anh muốn em tin thì cũng phải để em thấy được thành ý của anh chứ!

Tình thế đúng là đã đảo ngược một cách ngoạn mục.

Lúc nói những lời này, không phải Thư Hoàn không thấy bất an.

Rất có thể người đàn ông đứng sau lưng cô sẽ cất tiếng cười ngạo nghễ, anh sẽ hỏi cô dựa vào đâu mà dám ngông cuồng như thế; hoặc rất có thể anh ta sẽ chẳng nói gì mà bỏ đi ngay lập tức, coi như chưa có chuyện gì xảy ra... Cô đã chuẩn bị sẵn tư tưởng chấp nhận tất cả các khả năng này, và cả chuyện sẽ trắng tay bất cứ lúc nào.

Cô vớt mì ra một cách cẩn thận rồi bỏ vào bát ô tô. Người đàn ông phía sau vẫn giữ im lặng, mãi đến khi cô quay lại mới nhận ra thì ra tầm mắt anh chưa bao giờ rời khỏi mình. Hoắc Vĩnh Ninh mỉm cười:

- Muốn anh chứng minh chứ gì?

Anh nhận lấy bát mì từ trong tay Thư Hoàn rồi xoa đầu cô, khẽ nói:

- Anh biết rồi.

Hoắc Vĩnh Ninh đã thử qua tài nghệ bếp núc của Thư Hoàn, tuy không còn kém xa đầu bếp nhưng hoàn toàn không khó nuốt.

- Lâu lắm rồi không được ăn bữa tối em nấu. – Anh quả thực đã đói nên uống hết sạch cả nước mì, thế mới đủ hài lòng. Nhưng dường như chưa đến mức hoàn toàn hài lòng.

Thư Hoàn chăm chú nhìn ánh mắt Hoắc Vĩnh Ninh, cô đặt đũa xuống rồi ngáp ngừng lên tiếng:

- Anh ăn no chưa? Trong nhà hết thức ăn rồi, có cần em gọi đồ ăn bên ngoài không?

- Nếu em không ăn được thì đừng lãng phí. – Anh cầm bát mì trước mặt cô lên một cách hết sức tự nhiên, đánh mắt về phía cô như đang hỏi có được không?

Thư Hoàn không dám tin.

Anh rõ ràng trông thấy sự thay đổi trong biểu cảm của cô, từ ngạc nhiên biến thành mất kiên nhẫn. Cô đưa người về phía anh rồi giật lấy cái bát, vội nói:

- Anh không thấy ghê hả?

Hoắc Vĩnh Ninh thoáng ngạc nhiên, anh không nhịn được cười:

- Em đang được yêu chiều nên sinh ra kiêu ngạo đấy phải không?

Thư Hoàn nhanh chóng rửa bát rồi bật cười:

- Em nào dám!

Anh khoanh tay trước ngực, người dựa vào cánh cửa:

- Ban giám đốc đang bàn bạc việc gài người vào làm gián điệp, sẽ cho người đó làm CEO trong nhiệm kỳ sắp tới của MK. Dĩ nhiên phải bí mật tiến hành.

Người Thư Hoàn cứng đờ.

Anh nhìn bóng lưng cô, tia sáng trong đôi mắt không thể phân biệt rõ là vui vẻ hay bất đắc dĩ, hoặc cũng có thể là... một biểu cảm nào đó mà chính anh cũng không rõ.

Giao dịch nội bộ được ngăn chặn cẩn thận từng bước, thậm chí được bảo mật hết sức nghiêm ngặt, vậy mà anh lại đem khu vực màu xám* này biến thành một món quà để lấy lòng một người có lợi ích liên quan.

* Có thể hiểu là những mối quan hệ không rõ ràng, không thể đưa ra ánh sáng.

Hoắc Vĩnh Ninh cũng nghĩ đến chuyện này rất nhiều lần. Từ khi ngồi lên cái ghế này đến nay, anh yêu cầu tất cả các bộ phận trong Thụy Đức phải bảo mật và cảnh giác ở mức độ cao nhất, cũng đã thiết lập một cơ chế giám sát tương đối hoàn thiện. Thế nhưng người phá hủy nguyên tắc này lại chính là bản thân anh.

Thậm chí còn vì một mục đích không đem lại lợi ích cho tập đoàn, chỉ là... vì anh muốn lấy lòng một cô gái.

Đến khi định thần lại, Thư Hoàn đã đứng ngay trước mặt anh. Cô ngẩng lên nhìn anh rồi khẽ nói:

- Cảm ơn.

Anh xoa đầu cô rồi cố tình chuyển đề tài:

- Mấy năm nay em đã tích cóp được bao nhiêu rồi?

- Chắc là nhiều hơn anh nghĩ – Như biết được nhược điểm của anh, cô nhón chân, chạm nhẹ môi mình vào môi anh: - Xin lỗi, em biết anh khó xử nhưng... em chỉ cần một chút cảm giác an toàn thôi.

Tối đó Hoắc Vĩnh Ninh không ra về.

Sáng hôm sau thức giấc, trong phòng có một ly nước chanh vắt và một miếng bánh sandwich cùng với sữa tươi ngon lành. Trên sofa là một bộ áo sơ mi và quần tây được gấp gọn gàng, có một tờ giấy đặt bên trên: Em đi trước đây.

Đây là bộ quần áo lúc trước anh bỏ lại nhà cô, Thư Hoàn vẫn chưa vứt đi mà giữ lại đến tận bây giờ.

Chẳng hiểu sao lại thấy vui vui. Hoắc Vĩnh Ninh bóp trán, anh không phải người chưa có mảnh tình vắt vai nhưng cuối cùng những mối tình đó đều không bệnh mà chết, cô bạn gái nào cũng khóc lóc trách anh không quan tâm đến họ.

Thực ra anh hoàn toàn không cần để ý đến những lời trách móc đó.

Vì trên đời này thiếu gì phụ nữ xinh đẹp thông minh. Với điều kiện của anh, cho dù vừa chia tay với bạn gái cũ cũng sẽ có ngay bạn gái mới mà chẳng cần bận tâm.

Có lẽ Hàn Tử Kiều là một ngoại lệ.

Sau khi tốt nghiệp, anh dồn nhiều tâm sức vào công việc, không rảnh chơi trò yêu đương với con gái, chỉ một lòng một dạ chờ đợi cô. Nhưng cuối cùng người anh chờ đợi được lại là Thư Hoàn.

Thư Hoàn... Có lẽ chính cô đã khiến anh có cái nhìn khác về “phụ nữ”. Anh nghĩ mình đã nghiên cứu rất kỹ “câu đố” này nên mới say mê đến thế, thật khó để từ bỏ.

Hôm nay là chủ nhật nên thành phố này vẫn chưa tỉnh giấc.

Hàng quán la liệt khắp nơi trong thành phố vắng hoe, thế nhưng lúc cô tới quán cà phê, Tôn Thần đã ung dung ngồi đó, gọi xong đồ uống và món ngọt, ân cần đứng dậy chào đón cô:

- Sao phải khách sáo với tôi? Tôi đến đón cô là được mà.

Thư Hoàn cười lấy lệ rồi ngồi xuống ghé sofa:

- Tôn tổng, xin lỗi vì đã hẹn anh ra đây sớm thế này.

Tôn Thần lặng lẽ đánh giá cô gái này, cô ăn mặc thật đơn giản, áo sơ mi trắng và quần jean xanh thẫm, đi giày búp bê đinh tán đế bằng, đeo cặp sách hàng hiệu nhưng không hoành tráng lắm. Từ trên xuống dưới, thứ duy nhất có thể coi là vừa mắt có lẽ là chiếc đồng hồ màu vàng hồng.

Bằng kinh nghiệm của Tôn Thần, cô thư ký này của Hoắc Vĩnh Ninh tuy có một mức lương khá hậu hĩnh, thỉnh thoảng có thể mua cho mình vài món đồ hàng hiệu nhưng trong các khoản chi tiêu hàng tháng, tiền thuê nhà vẫn chiếm một tỷ trọng lớn nên phải chen chúc trên các phương tiện giao thông công cộng. Nếu không phải như thế thì tại sao hôm qua sau khi nói chuyện với anh ta, cô lại vội vã đến mức không thể chờ được đến thứ Tư?

Dĩ nhiên cô gái này có vẻ ngoài rất bắt mắt, dù không phải là kiểu anh ta thích nhưng nếu có thể dạo chơi một lần cũng không sao.

Lúc anh ta còn đang lặng im suy đoán thì Thư Hoàn đã nói trước:

- Tôn tổng, tôi không muốn lãng phí thời gian của cả hai. Tôi nghĩ chúng ta nên dẹp cái tiết mục giả vờ cảm thấy hứng thú với đối phương kia đi thôi.

Tôn Thần vẫn chưa định thần lại, anh ta có vẻ rất xấu hổ:

- Sao?

- Đi theo Hoắc Vĩnh Ninh đã lâu nên tôi thích thẳng thắn hơn, sức lực nên để dành vào việc kiếm tiền chứ. – Cô nở nụ cười đầy ẩn ý: - Bản thân tình yêu hay tình bạn đều được nảy sinh trên cơ sở tiền bạc, anh có đồng ý với tôi không?

Không hổ là tên lão làng trong giao tiếp, anh ta lập tức thu lại vẻ bề ngoài hào hoa phong nhã và thay vào đó là bộ mặt nghiêm túc:

- Thư tiểu thư thật khiến tôi phải mở rộng tầm mắt. – Rồi anh ta dừng lại một chút: - Vậy mong cô hãy bỏ qua mấy câu nói múa rìu qua mắt thợ vừa nãy của tôi, hãy nói thẳng mục đích cô hẹn tôi ra đây đi nào.

- Bây giờ tôi có một số tiền trong tay nên muốn đầu tư. – Thư Hoàn ngả người lên thành ghế: - Nhưng tôi không thể lộ diện nên sau khi trừ tiền hoa hồng cho anh, tôi hy vọng sẽ không có ai nghi kỵ sự hợp pháp của đồng tiền.

Tôn Thần nghiêng người sang mở cuốn sổ tiết kiệm ra xem rồi cười khê:

- Tiền tiết kiệm của Thư tiểu thư cũng khá đầy ắp. – Rồi anh ta nhẹ nhàng gấp cuốn sổ lại: - Nhưng đầu tư là mạo hiểm, chẳng may cuối cùng lỗ vốn thì sao?

- Không thể lỗ vốn được! – Cô khê mím môi, hết sức tự tin: - Nếu anh tin tôi.

Hai mắt Tôn Thần sáng ngời, từ tốn nói:

- Nói vậy thật khiến tôi sợ hãi đấy... Thư tiểu thư tin tưởng tôi vậy sao?

- Tôi không tin ai cả nhưng ai kêu chúng ta có cùng một mục đích chứ... Tiền thì thế nào?

- Ngoài tiền hoa hồng, tôi có thể góp vốn cùng đầu tư không?

- Ok, chỉ cần anh hoàn thành một cách hoàn hảo. – Thư Hoàn gật đầu: - Tôn tổng, đây là lần thử nghiệm đầu tiên, nếu hai ta hợp tác vui vẻ, tôi nghĩ hẳn là còn có lần sau.

Lúc này, Tôn Thần không còn giả vờ tỏ ra ái ngại nữa, anh ta hỏi một câu hơi tò mò:

- Vậy cô muốn tôi làm gì đây?

- CEO nhiệm kỳ sau của MK là Đới Hưng Nhân. – Cô nói thẳng tuột: - Bây giờ chắc hẳn là thời điểm tốt nhất để mua cổ phiếu.

- Cô... Cô chắc chứ? – Tay Tôn Thần run lên, suýt nữa làm rớt cà phê ra ngoài: - Chẳng nghe thấy một chút tin tức nào, với lại giá cổ phiếu của MK đang giảm từng ngày.

- Đợi đến lúc nghe thấy tin tức thì chắc là muộn mất rồi. – Cô cười khê: - Tôn tổng có muốn cùng tôi đặt cược một ván không?

Sắc mặt Tôn Thần lập tức thay đổi, cuối cùng anh ta nghiêng rằng đồng ý:

- Được thôi. Liều một phen vậy.

- Không cần phải căng thẳng thế đâu. – Thư Hoàn nhìn anh ta một cách dịu dàng, đôi mắt trắng đen rõ ràng lấp lánh như bầu trời đầy sao: - Lần sau chúng ta sẽ đặt cược lớn hơn nữa. Hợp tác vui vẻ!

Thư Hoàn về đến nhà khi đã gần trưa. Thấy cô, bảo vệ ân cần hỏi han mấy câu, cô chỉ cười nói:

- Chiều nay cháu mới gọi chủ nhà đến thay khóa ạ.

Đặt thẻ mở cửa phòng vào ổ, kêu ting một tiếng, đèn đỏ sáng lên rồi tắt lịm.

Cô cứ tưởng sai vị trí nên chỉnh lại thẻ mà vẫn thấy đèn đỏ báo lỗi.

Chẳng lẽ chủ nhà đến thay khóa rồi?

Lúc còn đang thắc mắc thì cửa thang máy mở và Hoắc Vĩnh Ninh bước ra, anh lấy thẻ phòng mở cửa.

- Anh đổi khóa đấy à? – Thư Hoàn chống tay lên trán: - Chủ nhà bảo...

- Em có thích chỗ này không? – Anh cắt ngang lời cô: - Hồi đó là anh chọn nên anh không biết liệu em có thấy nó quá chật không nữa.

- Nếu anh muốn mua nó tặng cho em, em sẽ không từ chối đâu. – Thư Hoàn nhẹ nhàng chuyển đề tài: - Anh vẫn chưa đi à?

- Về chuyện ngày hôm qua, anh vẫn muốn nói thêm với em. – Hoắc Vĩnh Ninh nói lỏng cổ áo, vỗ nhẹ lên phần ghế sofa bên cạnh mình.

Thư Hoàn ngoan ngoãn ngồi xuống, di động của cô rung lên nhẹ báo hiệu có tin nhắn, cô xem qua, Tôn Thần báo đã lấy số dư từ tài khoản của cô.

Có vẻ như anh đang chọn lựa từ ngữ, im lặng một lúc mới nói:

- Anh có thể hiểu yêu cầu em đưa ra cho anh, nhưng lĩnh vực này... suy cho cùng vẫn rất mạo hiểm.

- Anh lo sẽ liên lụy đến mình à? – Thư Hoàn đưa tay phủ lên lưng anh rồi nhẹ nhàng ôm lấy.

- Không phải anh lo, mà là nếu đi vào khu vực màu xám đó mà không biết xử lý một cách chuyên nghiệp thì rất dễ xảy ra vấn đề. – Anh nắm lấy tay cô, lòng bàn tay anh ấm áp và khô ráo: - Nếu bạn gái của anh gặp chuyện không may vì chút tiền con con đó, anh sẽ cảm thấy thật hoang đường.

Thư Hoàn cười khê rồi rút tay mình ra:

- Tuy em không phải bạn gái của anh nhưng vẫn phải nói để anh yên tâm, em đã tìm được bạn đầu tư đáng tin cậy rồi!

Anh ngẫm nghĩ rồi vỗ nhẹ vào đầu cô:

- Lúc tiến hành phải cẩn thận một chút, nếu gặp chuyện hãy cứ tìm anh, bất cứ khi nào.
- Nói cứ như anh thường xuyên xử lý những vấn đề này vậy. – Thư Hoàn hơi tò mò: - Nếu em nhớ không lầm, trong hội nghị của ban lãnh đạo, anh đã nghiêm cấm những giao dịch ngầm này mà.
- Em không nằm trong ban lãnh đạo. – Anh cười thản nhiên: - Với lại anh tin chắc, nếu chẳng may em gặp chuyện, anh cũng giải quyết được.
- Anh định từ bỏ Hàn Tử Kiều ư? – Thư Hoàn quay ngoắt lại, gần mạnh từng tiếng: - Vào chính lúc này, anh có thấy hợp lý không?

Anh ngả người lên sofa rồi hơi híp mắt lại. Đôi mắt đen nhánh nhờ động tác này càng thêm khó đoán, thật lâu sau mới nói:

- Hôm đó bọn anh đã nói chuyện, rồi sau anh đã nghĩ kỹ, hình như có một số chuyện cô ấy còn rõ hơn anh!
- Ví dụ?

Anh hạ thấp giọng:

- Thực ra rất lâu trước kia, anh rất nhớ một cô bé, nhưng không phải cô ấy...

Thư Hoàn sờ chuối vòng cổ đang đeo, thực tế cô không nhận ra giọng mình đang run rẩy:

- ... Là ai vậy? Mối tình đầu của anh sao?
- Không thể nói là mối tình đầu, mà là một cô bé anh rất muốn bảo vệ... - Anh chống tay trên cằm, nói bằng giọng chậm rãi: - Thực ra em đã gặp cô ấy rồi, chính là Niệm Niệm.
- Niệm Niệm... - Thư Hoàn nhắc lại cái tên này một lần nữa. Cô nhớ tới đêm hôm đó, anh say khướt và dẫn cô tới nghĩa trang, dù cách nhau cả bóng đêm đen kịt nhưng đến cả ánh mắt của người đàn ông không bao giờ thể hiện cảm xúc này cũng ánh lên vẻ đau thương khác lạ.
- Nếu cô ấy còn sống chắc hẳn đã là người thừa kế Hàn thị. – Anh thở dài, cười buồn: - Nếu trong tình cảnh đó em hỏi anh sẽ chọn Hàn thị hay Thụy Đức, chắc chắn anh sẽ không do dự mà trả lời rằng anh sẽ chọn cô ấy.

Sắc mặt Thư Hoàn tái đi, cúi gằm mặt mân mê ngón tay của mình, chẳng nói chẳng rằng.

Thấy vẻ mặt này của cô, anh không nhịn được cười:

- Em đang ghen đó hả? Anh chỉ nói chuyện vậy thôi, Niệm Niệm qua đời từ năm 7 tuổi rồi... Cha mẹ cô ấy còn mất sớm hơn, em biết đấy, trong hoàn cảnh này liệu có thể thừa kế Hàn thị hay không cũng là cả một vấn đề.
- Niệm Niệm... giống em lắm hả?

Anh gặm nghĩ một cách rất nghiêm túc:

- Sao mà giống được chứ? – Rồi dùng ngón tay khẽ nâng cằm cô lên: - Nếu còn sống, chắc hẳn cô ấy phải có một khuôn mặt hình trứng. – Nói đến đây Hoắc Vĩnh Ninh bật cười: - Với lại về tính cách, hai em khác nhau một trời một vực. Cô ấy rất tốt bụng.

Thư Hoàn giả bộ nổi giận:

- Vậy em là người xấu bụng sao?

Anh cười vang:

- Thực ra cũng không phải khác nhau hoàn toàn. Ví dụ như lúc ăn cơm xong, cô ấy rất thích dùng cọng khoai tây chiên, sốt cà và xương gà ghép thành hình người... Giống như dạo em ở Hong Kong...

Đáy lòng Thư Hoàn khẽ dậy sóng:

- Hóa ra lần đó anh không lập tức đuổi em ra khỏi nhà là nhờ phúc của cô ấy.

Anh chỉ cười mà không nói gì, nắm chặt lấy tay cô, khẽ bảo:

- Đã là quá khứ rồi.

- Hôm nay anh nói với em những điều này là chuẩn bị khách sáo với Hàn Thịnh Lâm sao? – Thư Hoàn ngả vào lòng anh: - Nhưng bây giờ họ đã bảo Hàn Tử Kiều về nước, nghĩa là chắc chị ấy cũng biết chuyện rồi.

Anh khẽ ừm một tiếng:

- Nửa cuối năm mới có dự án chính thức, bây giờ anh vẫn chưa sẵn sàng tỏ rõ thái độ. – Anh dần tỏ ra lạnh lùng, như bày mưu tính kế đã lâu.

Như vậy rất hợp với tác phong của Hoắc Vĩnh Ninh, một khi đã nhận định và đi tới quyết định, anh sẽ ra tay một cách nhanh chóng và gọn gàng, tuyệt đối không rườm rà và bất minh.

- Nên nếu thấy anh đối xử với họ tốt thì đừng hiểu lầm nhé, anh chỉ chơi qua đường vậy thôi. – Anh khẽ sát lại, nhẹ nhàng hôn lên trán cô rồi thủ thỉ: - Anh nghĩ em hiểu rõ một điều, nếu bây giờ tỏ rõ thái độ thì sau này sẽ rất phiền, mà anh lại không muốn rắc rối.

7. Chương 7: Tình Yêu Buồn

Tháng chín, MK tuyên bố Đới Hưng Nhân là CEO nhiệm kỳ tiếp theo.

Theo tác phong luôn cố gắng làm việc để xoay chuyển tình thế của ông ta, hầu hết mọi người đứng ngoài cuộc đều đánh giá cao lần bổ nhiệm này, giá cổ phiếu của MK trong ngày công bố tăng liên tục đến mức trần.

Thư Hoàn nhận được thông tin về số tiền lãi kiếm được lúc đang trong giờ làm việc.

Do đã dự đoán trước từ lâu nên cô không mấy ngạc nhiên. Nhưng sau giờ tan ca, Tôn Thần gọi điện tới, rõ ràng tâm trạng của anh ta rất tốt, cười hỏi cô lúc nào rảnh để cùng nhau ăn bữa cơm.

Trong gần ba tháng này, nhờ có các luồng tin mà cô cung cấp cộng với tác phong làm việc của Tôn Thần, dù đầu tư nhiều hay ít cũng vẫn kiếm được lợi tức. Vì thế trong vụ của MK, Tôn Thần đã hoàn toàn tin tưởng cô, ngoài việc hành động thay cô, anh ta cũng kiếm được khá nhiều.

“Tuần này tôi không rảnh.” Cô đang chuẩn bị rời khỏi văn phòng, cố hạ thấp giọng.

“Cũng được. Sinh nhật cô là tháng sau phải không?”

“Sao?”

Ở đầu dây bên kia, Tôn Thần huýt sáo một cách vui vẻ:

“Chúc cô sinh nhật vui vẻ.”

Thư Hoàn cúp máy đúng lúc có nhân viên chuyển phát nhanh đến hỏi cô:

- Xin hỏi Thư tiểu thư là ai?

Thư Hoàn ký nhận bưu kiện. Ngải Lâm đứng bên cạnh ngó sang với vẻ hết sức tò mò:

- Em mua gì đấy?

Trên hộp không có thông tin gì, đến cả người nhận cũng không thấy ghi. Thư Hoàn không hiểu gì, mở ra mới phát hiện trong hộp là chìa khóa Audi Q5, cộng thêm một tấm thiệp ghi rõ địa điểm đỗ xe.

- Woa, quà bạn trai tặng phải không? – Ngải Lâm kêu ầm ĩ.

Đúng lúc Hoắc Vĩnh Ninh đi từ trong văn phòng ra, hình như anh nghe thấy câu nói đó của Ngải Lâm nên mới quay lại nhìn hai người, không nhanh không chậm.

Nụ cười của Ngải Lâm tắt ngúm ngay lập tức, quay lại đi vào phòng làm việc.

Thư Hoàn vẫn rất tự nhiên, cô bấm nút gọi thang máy giúp Hoắc Vĩnh Ninh, chờ anh vào trước mới đi vào sau.

Trong thang máy lúc này chỉ có hai người, cô đứng lui về phía trước để duy trì khoảng cách lịch sự giữa hai người. Thư Hoàn nghe thấy anh hỏi nhỏ:

- Ai tặng thế?

Con người đen láy của Thư Hoàn khẽ chuyển động, mím môi không trả lời.

Hôm nay cô búi tóc để lộ hai viên ngọc trai bóng mượt trong veo trên vành tai, sau gáy trắng mịn. Tầm mắt của Hoắc Vĩnh Ninh chuyển từ đường cong duyên dáng phía sau lưng cô lên tấm vách kim loại của thang máy, ít nhất anh không nhận ra chút manh mối nào từ vẻ mặt cô.

Thực ra trong vài tháng nay Thư Hoàn vẫn không ngừng được người ta theo đuổi, Hoắc Vĩnh Ninh biết rõ điều này. Chẳng nói đâu xa, ngay trong công ty mình thôi hay là nhiều người đã gặp cô trong những bữa cơm xã giao mà anh đưa Thư Hoàn đi cùng. Cách đối phó của cô với những tình huống này hết sức tự nhiên, vừa không đắc tội với người ta mà cũng không hoàn toàn từ chối. Nhưng nếu nói đến chuyện tự nhiên nhận được chìa khóa ô tô như hôm nay thì lại là lần đầu tiên.

Thang máy dừng lại và cửa thang máy hé mở, một số đồng nghiệp khác cũng bước vào trong.

Ai nấy đều chào Hoắc Vĩnh Ninh, chẳng mấy chốc thang máy đã đông nghẹt người.

Thư Hoàn không lùi lại mà nhường vị trí phía sau ấy cho người khác.

Tuy nhiên đến cuối cùng vẫn không ai dám lại gần Hoắc Vĩnh Ninh, anh khoanh tay trước ngực, ung dung đứng trong góc.

Phía trước có người đứng không vững, như một hiệu ứng dây chuyền, Thư Hoàn bị đồng nghiệp đứng trước va vào người nên không khỏi lùi lại mấy bước, hình như cô đã giẫm lên vật gì đó nên không thể đứng vững trong chốc lát.

Có một đôi tay đưa ra rất đúng lúc đỡ lấy thắt lưng cô, hạ giọng nói:

- Cẩn thận!

Cô cúi xuống thì thấy gót giày của mình đang chêm chệch nằm trên giày da của Hoắc Vĩnh Ninh, ngượng chín người, Thư Hoàn vội nhấc chân lên:

- Xin lỗi Hoắc tổng.

Anh chỉ ừm một tiếng, như thể không có chuyện gì.

Nhưng bàn tay ôm quanh thắt lưng cô không hề buông rời, ngược lại còn xê dịch về phía trước một cách càn quấy rồi véo nhẹ một cái đầy xấu xa.

Đằng trước đằng sau đều có người, chẳng qua lúc này không có ai nhìn về phía này mà thôi.

Thư Hoàn đỏ mặt, sợ bị người khác phát hiện nên cô không dám vùng vẫy, nhất thời không biết phải làm sao.

Anh càng suông sã hơn, rướn người về phía trước, đôi môi mỏng như đặt lên búi tóc của Thư Hoàn, nói bằng âm lượng chỉ đủ cho hai người nghe thấy:

- Tối nay anh đến nhé?

Thư Hoàn đứng thẳng như khúc gỗ rồi lặng lẽ gấp tay lại đẩy mạnh về phía sau mà không nể nang gì cả.

Cô dùng hết sức nên lập tức nghe thấy tiếng kêu lên đầy đau đớn vang lên phía sau, bàn tay đó nhờ thế nên mới rời lỏng, cô tranh thủ vội bước lên phía trước.

Thang máy đến tầng một, kêu ting một tiếng.

Thư Hoàn đi ra khỏi thang máy theo dòng người. Tiểu Lương của phòng HR đang chờ cô ở đại sảnh.

HR: bộ phận nhân sự.

Đội tuyển chọn thực tập sinh năm ngoài bắt đầu từ tháng mười một, chẳng hiểu sao năm nay lại đẩy lên tháng chín. Tối nay có buổi họp tuyên truyền ở đại học P, trưởng phòng nhân sự đích thân gọi điện cho cô, hỏi cô có thời gian đến giao lưu với sinh viên được không. Dù sao cũng là bạn học cùng trường, cô đến tuyên truyền sẽ có được ưu thế một cách tự nhiên.

Cô lập tức đồng ý.

Tiểu Lương cố tình ở lại đón cô, lúc ngồi trên xe vẫn còn nói chuyện điện thoại với các đồng nghiệp hiện đã có mặt ở trường. Tiểu Lương vừa cúp máy liền quay lại cười bảo:

- Phải đổi chỗ vì nhiều sinh viên đến quá!

- Có lẽ lần sau phải đổi sang sân vận động mất. – Ngồi trên xe, Thư Hoàn tranh thủ dậm thêm phần, nói đùa: - Số lượng hồ sơ hôm nay bên chị nhận được chắc phải nhét vào bao tải mới hết quá!

Đại lễ đường đông nghịt người.

Thậm chí họ còn phải mở hết tất cả các cửa phụ, đa số các sinh viên đều đang đứng và cầm trên tay tài liệu tuyên truyền, thậm chí nói chuyện với nhau.

Tiểu Lương và Thư Hoàn khó lắm mới tìm được lối vào, cô nghe thấy bên cạnh có người “A” lên một tiếng. Thư Hoàn tưởng mình giẫm phải chân ai, đang định quay lại xin lỗi thì thấy hai gương mặt quen thuộc.

Cố Hiểu Thần và Lâm Lộ.

Với ánh mắt của “thánh soi” là cô, có thể dễ dàng nhận ra bộ quần áo công sở mà hai cô gái kia đang mặc khá nhàu nhĩ, thậm chí còn không vừa cho lắm, áo vest hơi ngắn mà chân váy thì quá dài. Còn lớp trang điểm trên mặt trông xấu thậm tệ, chắc vì chưa có kinh nghiệm, thậm chí cổ và mặt còn không cùng màu.

Cô không ngờ lại gặp họ ở đây nhưng vì cũng có nửa năm là bạn cùng phòng nên cô biết hoàn cảnh của hai người này không lấy gì làm dư dả nên tốt nghiệp xong đi làm cũng là điều dễ hiểu. Thư Hoàn thờ ơ gạt đầu.

Rõ ràng họ còn bối rối hơn cô. Cố Hiểu Thần cười gượng gạo:

- Cậu về thăm trường à?

- Đến xem buổi tuyên truyền của công ty như thế nào. – Cô lặng lẽ chuyển tầm mắt.

Đồng nghiệp khó khăn đi về phía này, vừa trông thấy Thư Hoàn, người đó thở phào nhẹ nhõm, cười nắm chặt tay cô:

- Em tới rồi đấy hả? Trưởng phòng của bọn chị đang ráo rác đi tìm em, đã ăn lót dạ gì chưa?

Bây giờ từ trên xuống dưới Thụy Đức không ai không biết cô là thư ký đắc lực nhất của Hoắc Vĩnh Ninh và cũng là tâm phúc của anh, vì thế quản lý các bộ phận đều đối xử rất khách sáo với cô. Thư Hoàn thay đổi nụ cười:

- Em qua ngay, gặp mấy cô bạn cùng phòng ngày xưa ấy mà.

Cô cố tình nhấn mạnh ba chữ bạn cùng phòng. Nụ cười của Cố Hiểu Thần và Lâm Lộ càng cứng ngắc, Thư Hoàn đã nhiều lần bắt gặp vẻ mặt cố tỏ ra kiêu ngạo đó, thậm chí cô còn đang đoán xem liệu họ có lập tức rời khỏi hội trường này không.

Đồng nghiệp của Thư Hoàn cũng là một nhà tuyển dụng giàu kinh nghiệm, vội nói với cô:

- Bạn cùng phòng của em? Thế thì chắc hẳn cũng giỏi lắm đây! – Rồi chị ta quay lại, nhìn Cố Hiểu Thần và Lâm Lộ bằng ánh mắt thân thiện: - Hai em cũng đến phỏng vấn hả? Đưa hồ sơ cho chị nào.

Họ do dự nhìn nhau, Thư Hoàn nhàn nhã cất giọng:

- Yvone không dễ nhận hồ sơ của người xin việc đâu, hồ sơ mà vào được tay chị ấy là đã phải qua ba vòng tuyển chọn rồi đấy.

Giọng điệu thật khó đoán, có lẽ trong mắt các đồng nghiệp thì đó là lời nhắc nhở thiện ý, mong các bạn có thể nắm bắt cơ hội. Còn dụng ý thực sự của Thư Hoàn... Cô cười dài, đánh mắt nhìn Cố Hiểu Thần và Lâm Lộ... Cô chỉ muốn biết, giữa “không chịu khuất phục” và “công việc tốt” đang bày ra trước mắt, họ sẽ lựa chọn như thế nào mà thôi.

Đuôi lông mày của Cố Hiểu Thần hơi giương lên, xem chừng đã giận đến mức không cần giữ thể diện nữa rồi. Cuối cùng Lâm Lộ cầm hai tập hồ sơ trên tay, khách sáo cười với Thư Hoàn và đồng nghiệp của cô:

- Vậy nhờ chị.

Thư Hoàn mím môi cười khế, bỏ đi được hai bước rồi cố ý quay lại.

Họ vẫn nhìn theo bóng lưng cô. Nếu trước kia họ luôn nhìn cô bằng ánh mắt thanh cao và kiêu ngạo thì lúc này ánh mắt đó có gì đó phức tạp hơn, hình như... còn nhuốm mùi ghen tỵ.

Hoặc cũng có thể là lúc nào cũng có chút ghen tỵ, chỉ là họ giấu che giấu mà thôi.

Yvone đang xem hai bộ hồ sơ trong tay:

- Hai cô bạn này của em thế nào? Có cần cho họ vào thẳng vòng cuối cùng không? Nếu đủ điều kiện thì ký hợp đồng luôn. Sinh viên tốt nghiệp học viện thương mại của đại học P chắc cũng không tệ.

Thư Hoàn ngẫm nghĩ rồi cười tủm tỉm nói:

- Cho em mượn hồ sơ của họ, em ra hỏi ý kiến bạn xem thế nào.

Yvone không nói gì mà đưa luôn cho cô.

Còn 10 phút nữa mới được rời khỏi đại lễ đường nên Thư Hoàn ngồi trong phòng làm việc đọc hai bộ hồ sơ.

Tất cả đều được đóng dấu đỏ và được chế tác rất tinh xảo. Ảnh 3x4 của hai người được photoshop khá nhiều, đám giải thưởng được liệt kê rất dài kia là phần không thể thiếu của mỗi bộ hồ sơ xin việc.

Trong khoảng thời gian chưa đến một năm mà cô đã có thể quyết định được tương lai của hai người bạn. Nếu được thông qua, họ sẽ không cần phải như những sinh viên cùng tốt nghiệp khóa này chạy tẩu xung quanh những ngày hội tuyển dụng, nộp hết bộ hồ sơ này đến bộ hồ sơ kia, mãi đến khi được kí vào bản hợp đồng ba bên mới dám yên tâm.

Nhưng họ từng nói xấu sau lưng cô, thậm chí còn lên diễn đàn của trường tung ảnh giao dịch trên taobao của cô... Cô liệu có nên “giúp” họ một tay không nhỉ?

Đồng nghiệp đến nhắc cô lên sân khấu. Thư Hoàn vội vàng nhét tập hồ sơ vào túi xách rồi đáp:

- Xong ngay đây!

Tính đến năm ngoái, Thụy Đức đã ba năm liên tục tuyển dụng các sinh viên mới tốt nghiệp từ trường P. Tuy nhiên đây là năm đầu tiên đại học P tiến hành hội chợ việc làm tầm cỡ này cho các sinh viên mới tốt nghiệp nên các bộ phận liên quan ở trường cũng phối hợp hết sức có thể.

Thư Hoàn là sinh viên tốt nghiệp xuất sắc năm ngoái và là nhân viên ưu tú hiện nay ở Thụy Đức nên cô được giao nhiệm vụ trình bày ngắn gọn về một năm công tác này. Cô tốt nghiệp sớm một năm nên tính ra chỉ bằng tuổi với khóa sinh viên tốt nghiệp năm nay, lúc còn ở trường lại là một trong những ứng cử viên nặng ký cho danh hiệu “hoa khôi giảng đường” nên rất được chú ý.

Sau khi cô bước xuống sân khấu, Tiểu Lương giờ ngón tay cái khen ngợi:

- Oa, trông em được sẵn đón chưa kìa!

- Toàn bạn cũ của em mà lại! – Thư Hoàn đưa tay phe phẩy, rồi nhận lấy túi xách của mình: - Nếu không còn việc gì nữa em đi trước đây, em còn phải sửa lại một vài tài liệu ở chỗ Hoắc tổng nữa.

- Có cần kêu lái xe đưa đi không?

- Khỏi, em gọi xe được rồi.

Cô tung tăng đi đến cửa hội trường rồi thuận tay nghe điện thoại:

- Em ra đây.

Vừa nãy Hoắc Vĩnh Ninh nhắn tin cho cô, hỏi cô bao giờ mới về, cô trả lời: Anh đến đón em đi.

Không ngờ anh đến đây thật.

Xe anh dừng trên một con đường nhỏ cách đại học P không xa. Thư Hoàn mở cửa rồi leo lên sau đó tháo dây buộc tóc xuống, gương mặt ánh lên niềm vui.

Hoắc Vĩnh Ninh không lái xe đi ngay mà quay sang nhìn hành động của cô, cười yêu chiều:

- Hôm nay tâm trạng tốt nhỉ?

Thư Hoàn ngồi trên ghế lái phụ đá đôi giày cao gót ra khỏi chân, trò đùa dai chợt hiện lên trong đầu. Cô lấy di động ra tự chụp cho mình một kiểu rồi quay camera sang bên cạnh, nắm chặt tay Hoắc Vĩnh Ninh đặt trên tay lái rồi chỉnh lại góc độ, chụp thêm một tấm nữa.

Anh để mặc cô điều khiển mình nhưng vẫn không khỏi tò mò:

- Em làm trò gì thế hả?

Thư Hoàn cúi xuống xem ảnh, thản nhiên trả lời:

- Khoe của chứ còn làm gì nữa.

Ngón tay vẫn còn dừng lại trên bức ảnh, cô ngẫm nghĩ một lúc rồi có vẻ hơi đắn đo, khẽ lẩm bẩm:

- Có nên đăng không nhỉ?

- Rốt cuộc em định đăng cái gì vậy? – Hoắc Vĩnh Ninh giằng lấy điện thoại của cô, màn hình hiển thị ở danh sách bạn bè, cô gõ một dòng caption ngắn: Cảm giác thật thân thuộc khi được quay lại trường cũ. Xong việc, người nào đó đón mình đi ăn.

- Lung ta lung tung. – Anh lườm cô một cái, hai tấm ảnh vẫn còn đang nằm trong mục lựa chọn, một tấm là của cô, một tấm chụp rất khéo hình tay anh và logo trên vô lăng.

- Hả? Anh không biết sao? Đây là kiểu tự sướng trên xe bị rất nhiều người khinh thường đấy. – Thư Hoàn kiên nhẫn giải thích: - Bình thường nếu đăng ảnh này đồng nghĩa với việc tuyên bố đã có bạn trai một cách kín đáo nên sẽ bị đồng đảo các bạn gái khác khinh thường.

Anh không nhịn được cười, giơ tay vò tóc cô rồi bừ:

- Trẻ con thế. Em đang giận dỗi ai thế?

- Không giận dỗi ai cả. – Ngón tay Thư Hoàn nhẹ nhàng vuốt ve màn hình điện thoại, mãi vẫn chưa quyết định có nên đăng hay không: - Chẳng qua là đang vui nên muốn làm chuyện trẻ con thôi.

Chiếc xe từ tốn hòa vào đường phố, Hoắc Vĩnh Ninh cười nói:

- Có chuyện gì mà vui thế?

- Lúc còn ở trường, quan hệ của em với bạn cùng phòng không tốt lắm, anh biết đúng không? – Trái lại cô cảm thấy mình không thể giấu anh chuyện gì: - Hôm nay em gặp họ ở buổi tuyên truyền, bây giờ hồ sơ của họ vẫn đang nằm trong tay em, em vẫn chưa quyết định nên xử lý thế nào.

Hoắc Vĩnh Ninh thoáng ngạc nhiên, thực ra trước nay cô đều làm rất tốt mọi thứ trong công việc, hiếm khi nói về công việc mà lại mang tình cảm riêng tư như bây giờ.

Suy cho cùng cô vẫn còn trẻ con lắm. Xưa kia giận người ta mà chỉ biết giữ trong lòng nên bây giờ muốn phát tác đây mà. Anh không nhịn được cười, chiều theo ý cô:

- Thế thì loại đi.

- Hả? – Cô quay sang, đôi mắt ươn ướt trông có vẻ ngạc nhiên lắm, thè lưỡi nói: - Em nghĩ anh sẽ mắng em một trận chứ. – Rồi cô hắng giọng bắt chước giọng điệu đều đều nghìn năm như một của anh: - Ít nhất cũng phải làm theo trình tự, nếu họ có đủ điều kiện...

Cột đèn giao thông chuyển sang màu đỏ, anh đạp thắng rồi quay sang nhìn nét mặt sống động của cô, tim đập loạn nhịp, anh bất giác ghé sát lại rồi hôn nhẹ lên môi cô, hạ giọng thật trầm:

- Nếu anh là người chú trọng trình tự đến mức đó thì sao em có thể xuất hiện bên cạnh anh như bây giờ được?

Thư Hoàn nhếch môi rồi vòng tay ôm quanh thắt lưng anh, cắn nhẹ lên đôi môi mỏng tang của anh.

Nhiệt độ trong xe lập tức được đẩy lên cao, mãi đến khi Thư Hoàn đẩy anh ra:

- Đèn xanh rồi kìa!

Xúc cảm mềm mại trên môi vẫn chưa biến mất, anh lưu luyến rời khỏi cô rồi hạ thêm nhiệt độ trong xe.

- Anh nghĩ em sẽ loại họ sao? – Hồi lâu sau, Thư Hoàn lại tiếp tục đề tài này: - Không đâu. Không những thế, em còn cho họ vào vòng phỏng vấn sau cùng sau đó đánh tiếng với bộ phận nhân sự để họ cho em vào tham gia phỏng vấn, rồi... còn phải xem họ có muốn ký hợp đồng không...

Giọng cô rất lãnh đạm nhưng đã thâm tưởng tượng ra cục diện tiến thoái lưỡng nan mà hai cô bạn gặp phải lúc đó.

Dè dặt trả lời câu hỏi trước mặt cô, trình bày ưu điểm của bản thân, liệu họ có tiếp tục đóng kịch không?

Họ sẽ cần một công việc được bao người ngưỡng mộ với mức lương khá khẩm hay cần sự thanh cao kia nhỉ?

Chắc hẳn sẽ rất phân vân đây. Càng thú vị!

Nghĩ đến đây, lòng cô hết sức vui sướng.

Hoắc Vĩnh Ninh im lặng lái xe, mãi đến lúc dừng xe anh mới lên tiếng:

- Hoàn Hoàn, khi một người đã đứng trên một độ cao nhất định, thực ra không cần phải so đo với đối thủ trước kia nữa. Hãy dành sức lực đó mà làm việc khác.

Thư Hoàn quay người tháo dây an toàn. Khi tay cô chạm vào chốt đóng mở, rõ ràng có thể hiểu được lời khuyên nhủ trong câu nói của anh nhưng cô không bận tâm, chỉ quay lại cười nhạt:

- Hoắc Vĩnh Ninh, anh vẫn chưa hiểu sao? Em không phải công tử rộng lượng và phong độ ngời ngời như anh, từ trước đến nay em chưa bao giờ muốn giả bộ trước mặt anh cả.

Không khí như đặc quánh lại.

Hai mắt cô lóe sáng trong bóng tối, nhấn mạnh từng chữ:

- Có ơn báo ơn, có oán báo oán, em là người như vậy đây. Nếu anh không thích, xin lỗi, em không thể thay đổi bản thân được!

Bữa tối vì thế mà rơi vào tình trạng chiến tranh lạnh.

Thư Hoàn không ăn nhiều mà toàn nghịch điện thoại di động.

Ba tháng kể từ sau khi Hoắc Vĩnh Ninh trình bày rõ ý muốn của mình, trước mặt người ngoài họ vẫn duy trì quan hệ đối tác ăn ý nhưng vẫn bí mật quan hệ thân thiết với nhau. Thế nhưng cô không yêu cầu cắt đứt, hình như Thư Hoàn rất thích mối quan hệ mờ ám bất minh này.

Có lẽ vì chương ngại vật này nên thỉnh thoảng Hoắc Vĩnh Ninh cũng giận dỗi, còn Thư Hoàn thì đã quen như vậy nên chỉ chiến tranh lạnh được khoảng hai ngày, tất cả lại trở về bình thường. Căn phòng im lặng như tờ, trong lòng Hoắc Vĩnh Ninh giận lắm, đã thế lại còn nhìn thấy dáng vẻ chẳng thêm để tâm của cô, anh đạp đũa xuống bàn đánh bộp một tiếng.

Cô cũng chỉ nhướn mày nhìn anh rồi hỏi với vẻ vô tội:

- Sao thế? Không hợp khẩu vị của anh à?

- Ai tặng xe cho em? – Nhớ đến chuyện xảy ra trước giờ tan sở, anh hạ giọng hỏi.

- Bạn. – Thư Hoàn vẫn cầm cúi nghịch điện thoại: - Anh giận à? Em vẫn chưa quyết định nhận mà.

- Vì thế em vẫn định đối xử với anh bằng thái độ không rõ ràng này?

Thư Hoàn chậm rãi ngẩng đầu lên, cười chế giễu:

- Ngày kia là ngày khai trương văn phòng của Hàn Tử Kiều, anh có dám quang minh chính đại dẫn em đến tham gia không?

Anh đứng hình.

Thư Hoàn cười lạnh:

- Anh muốn em âm thầm đồng ý làm bạn gái của anh nhưng ngoài ánh sáng, em vẫn chỉ là thư ký của anh mà thôi, nếu không sẽ khó nói với Hàn Thịnh Lâm và Chung Nam chứ gì?

Trước khi Hoắc Vĩnh Ninh trả lời, Thư Hoàn đã đứng dậy rồi cầm lấy túi xách của mình:

- Hôm nay chúng ta không cần tiếp tục đi với nhau nữa.

Gió đêm hơi lạnh. Lúc cô đứng trước cửa nhà hàng đợi lễ tân gọi taxi cho mình, Thư Hoàn nhìn thấy Hoắc Vĩnh Ninh đi ra khỏi phòng, thậm chí còn không thèm nhìn cô lấy một cái.

Lúc này cô cảm thấy có một chiếc xe của riêng mình cũng hay, chắc khi nào rảnh phải đi mua mới được.

Khi cô lên taxi và đến được địa điểm đã hẹn trước với Tôn Thần thì đã rất muộn.

- Có chuyện gì mà cần gấp tới gấp thế? – Nhìn đồng hồ, Thư Hoàn tùm tùm cười: - Giờ này anh đáng lẽ phải đi cùng bạn gái mới, hoặc xem sổ dư trong tài khoản mới phải!

- Nhận được xe chưa? – Tôn Thần ân cần mở cửa xe giúp cô.

- Cảm ơn. – Thư Hoàn cười: - Nhưng làm vậy huênh hoang quá, phải khiêm tốn mới phát tài được, phải không?

Cô gái này tuy còn trẻ nhưng rất khó lấy lòng. Có vẻ như bạn dùng thủ đoạn gì cô ấy cũng chấp nhận nhưng không bao giờ để trong lòng, vì có lẽ cô ấy đã nhìn thấu ý định của bạn từ lâu.

Tôn Thần không để tâm đến sự khó chịu trong lòng mình lúc này. Hôm nay tìm cô gấp như vậy thực sự là có việc cần bàn bạc.

- Chuyện Thụy Đức sắp sửa thu mua Hàn thị là một thời cơ rất hiếm có với chúng ta. – Tôn Thần không định vòng vo: - Trong quá trình thu mua, cổ phiếu của hai bên sẽ dao động rất nhiều lần, cho đến khi mọi việc được định đoạt.

Thư Hoàn cầm chiếc muỗng nhỏ bằng bạc trong tay, nhẹ nhàng khuấy cốc nước rồi thờ ơ nói:

- Chuyện khác không nói nhưng đây là việc Hoắc Vĩnh Ninh sẽ tự tay hành động, anh có thể tưởng tượng hậu quả nếu anh ấy biết mình bị tôi bán đứng.

- Không! Không! Cô hiểu lầm ý của tôi rồi. – Tôn Thần gõ nhẹ lên mặt bàn: - Chắc cô vẫn chưa biết, vợ của Hàn Thịnh Lâm là họ hàng xa của tôi, trước đây cũng là bà ấy đưa tôi vào giới làm ăn này.

- Như vậy thì lập trường của chúng ta lại càng khác nhau, anh biết đấy, người trả lương cho tôi là Hoắc Vĩnh Ninh. – Thư Hoàn cúi xuống che giấu tia sáng lạnh lùng trong đôi mắt.

- Ý tôi là chúng ta có thể không nhúng tay vào chuyện công ty này có tiến hành thu mua công ty kia hay không nhưng thông tin lần trước cô đã nói với tôi chẳng phải chúng ta còn thiếu một chút tiền đầu tư sao?

– Tôn Thần nở nụ cười đầy hàm ý: - Bây giờ cơ hội đến rồi!

Thư Hoàn nhướng mày:

- Là sao?

- Trong Hàn thị bây giờ chỗ đứng của Hàn Thịnh Lâm cũng chấp vả hết chỗ này đến chỗ khác nên ông ta đang rất cần một món tiền lớn để củng cố địa vị chủ chốt của mình, thế nên quan trọng vẫn là tiền.

- Ý anh là ông ta định gia nhập với chúng ta? – Thư Hoàn chau mày: - Ông ta tin anh sao? Đây không phải chuyện nhỏ đâu.

- Trước đây ông ta không tin tôi cho lắm. – Tôn Thần nhún vai: - Nhưng lần trước Chung Nam giấu chồng tham gia đầu tư với tôi cũng lời được kha khá nên bà ấy đã thuyết phục được Hàn Thịnh Lâm.

- Ý anh là anh sẽ hiến dâng cho họ thông tin lấy được từ tôi? – Thư Hoàn cười mà như không cười, nhưng mắt cô đã ánh lên vẻ sắc sảo và lạnh lùng.

- Hầy, đừng nóng! – Tôn Thần giơ tay làm động tác xin hàng: - Có tiền phải cùng nhau kiếm chứ, có gì không tốt đâu. Cô xem, tôi đã nói qua với Hàn Thịnh Lâm rồi, ông ấy sẽ cho chúng ta một khoản đáng kể, dĩ nhiên lợi nhuận chúng ta sẽ được chia 50%.

Thư Hoàn im lặng không nói gì, như đang cân nhắc.

- So với số lợi nhuận có thể kiếm được từ món tiền này của ông ta, cuộc đầu tư trước đây của cô chỉ là tép riu thôi. – Tôn Thần hạ giọng, dụ dỗ cô từng bước một: - Cô thực sự không cần ư?

Thư Hoàn cúi đầu nghịch điện thoại của mình, như thể đang nghe chuyện nhưng vẫn không trả lời anh ta. Anh ta hơi sốt ruột vì phải đợi lâu. Một lúc sau cô mới từ tốn ngẩng lên:

- Anh biết thân phận của tôi rất nhạy cảm mà. Nếu Hàn Thịnh Lâm biết tôi là kẻ đứng sau bán tin tức, ông ta chưa chắc đã tin tôi đâu.

Tôn Thần nhận ra ý thỏa hiệp trong giọng nói của cô, anh ta vội vàng nói:

- Cô nghĩ thế là sai rồi... Chung Nam có ấn tượng rất tốt với cô, Hàn Thịnh Lâm cũng biết cô. Cô chẳng phải là bạn thân của Hàn Tử Kiều sao?

- Nếu đã thế... cũng không phải là không thể. – Thư Hoàn trầm ngâm trong chốc lát: - Nhưng tôi nghĩ với tính cách của Hàn Thịnh Lâm, phải bỏ một món tiền lớn như vậy nên chắc chắn ông ta sẽ không tin từ những lời nói một phía của anh đâu, vì thế, nếu có cơ hội... tôi vẫn nên đích thân gặp ông ta một lần.

- Vậy cô xem bao giờ mới là có cơ hội?

Thư Hoàn nói một câu đầy hàm ý:

- Chắc anh phải rõ hơn tôi chứ! Trước khi Hoắc Vĩnh Ninh ra tay, Hàn Thịnh Lâm không trụ nổi đâu, chính là lúc ông ta cùng đường. – Cô dừng lại một lúc: - Nhưng anh hăm hại họ hàng của mình như vậy không được tốt lắm thì phải?

- Cái này sao có thể gọi là hăm hại được? – Tôn Thần mạnh miệng: - Cùng lắm chỉ là tôi muốn chọn một thời cơ mà ông ấy sẵn sàng móc ra nhiều tiền nhất mà thôi! Với lại chẳng phải ý tưởng ban đầu là cùng nhau kiếm tiền sao?

Thư Hoàn nhìn anh ta chằm chằm, mím môi cười:

- Được rồi, tôi đồng ý.

Lúc rời khỏi cửa hàng, Thư Hoàn vô tình gặp lại một người bạn cũ đã lâu không liên lạc.

Hoa Tấn cùng một cô gái trẻ đang đứng ở cửa chờ nhân viên của cửa hàng lái xe của mình đến, đã khá muộn nên trong hội sở không đông đúc lắm, đúng là không thể tránh mặt được. Anh ta nhìn Thư Hoàn một lượt từ trên xuống dưới rồi gật đầu hờ hững.

- Đã lâu không gặp! – Thư Hoàn mỉm cười rồi chuyển tầm mắt.

Hoa Tấn và Tôn Thần cũng quen nhau nhưng không thân thiết nên chỉ khách sáo xã giao vài câu thì xe đến nơi.

Hoa Tấn ngồi trên vị trí ghế lái. Như cảm nhận được điều gì đó, cô gái trẻ ngồi cạnh nghiêng người sang, đánh giá Thư Hoàn bằng ánh mắt đầy vẻ cảnh giác. Bỗng nhiên Hoa Tấn nói gì đó khiến cô nàng lúng túng đi lên xe trước.

Cách đường xe chạy, ánh mắt nhìn Thư Hoàn của Hoa Tấn không hề chớp.

Cửa kính xe được hạ xuống một nửa, anh ta ngước lên nhìn cô:

- Đạo này sao? Còn ở lại Thụy Đức không?
- Em rất tốt. – Cô trả lời theo kiểu chống đối.

Hoa Tấn nhìn cô rất lâu rồi đạp ga bỏ đi.

Đèn hậu của chiếc xe thể thao ngày một xa mờ, Tôn Thần bật cười khe khẽ:

- Nếu tôi không lầm, chắc hẳn giữa hai người cũng có “gì gì đó” phải không?
- Tôi cứ tưởng chỉ có phụ nữ mới có thứ trực giác này chứ. – Thư Hoàn không phủ nhận, cô cười làm đuôi mắt cong cong hết sức lôi cuốn, nhưng giọng nói lại có chút gì đó xót xa: - Nếu không... Anh nghĩ tôi kiếm đâu ra được nhiều tin tức như vậy?

Đây là một cô gái thông minh, thông minh đến mức hiểu rõ ưu thế của mình nhưng lại không cho đó là điểm tựa duy nhất. Cô ấy sẽ không gửi gắm tất cả hy vọng vào một chàng công tử giàu có nào đó rồi sống an nhàn đến già. Xét trên một khía cạnh nào đó, cô ấy chỉ tin vào chính mình.

Sau khi hiểu rõ điều này, với Thư Hoàn, Tôn Thần hoàn toàn mất đi cái gọi là “hứng thú” của đàn ông với đàn bà, mà chỉ hỏi một cách tò mò:

- Hoắc Vĩnh Ninh thì sao? Cô và anh ta có gì không?

Cô lườm anh ta mà nét mặt chẳng hề thay đổi:

- Một người như anh ấy à... Anh thấy sao?
- Hiểu rồi. – Tôn Thần như sức nhớ ra điều gì: - Nhưng cô đã biết chưa, có tin đồn nói Hoắc Vĩnh Ninh thực sự đã từ bỏ cuộc hôn nhân với nhà họ Hàn. Điều này nghĩa là nhiều khả năng họ sẽ không còn giữ thể diện cho nhau nữa. Món đầu tư mà chúng ta kiếm được từ tay Hàn Thịnh Lâm cũng sẽ nhiều hơn.

Thư Hoàn chau mày:

- Tôi là thư ký của Hoắc Vĩnh Ninh, cũng là bạn của Hàn Tử Kiều, sao tôi chẳng nghe ngóng thấy gì nhỉ?
- Ai mà biết... - Tôn Thần nhún vai: - Chắc là trong ngày khánh thành văn phòng của Hàn Tử Kiều cô sẽ có thể quan sát tường tận hơn.

*

Khi Thư Hoàn về đến nhà thì đã nửa đêm.

Vừa mở cửa đã thấy phòng khách sáng đèn.

Cô không ngờ sau khi to tiếng với cô, Hoắc Vĩnh Ninh vẫn có thể ghé qua đây, nên trong một chốc một lát, bàn tay đang vịn vào cánh cửa bỗng cứng đờ. Phòng khách chỉ bật đèn trên bàn ăn – nơi đang được anh trưng dụng làm bàn làm việc tạm thời. Hoắc Vĩnh Ninh đang gửi email, chẳng buồn ngoảnh lại:

- Về rồi hả?

Vào nhà bếp rót cho mình một cốc nước, Thư Hoàn lặng lẽ đi qua phòng khách.

Lúc đi qua chỗ anh, Hoắc Vĩnh Ninh đưa tay ra nắm chặt cổ tay Thư Hoàn, rõ ràng không có ý định buông cô ra.

- Muộn rồi, mai còn phải đi làm đó. – Lúc Thư Hoàn cất lời, giọng cô hơi khàn khàn. Cô thực sự thấy hơi mệt, thêm nữa, nếu hôm nay Hoắc Vĩnh Ninh qua đêm ở đây thì sáng hôm sau cô còn phải đi làm trước anh một tiếng đồng hồ để tránh bị nghi ngờ.

- Thư Hoàn này, cuối tuần anh cùng em về thăm dì út nhé? Dì đang có bầu phải không?

Thư Hoàn có cảm giác tim đập chậm lại, máu thì xông thẳng lên đỉnh đầu, giọng nói vô cảm:

- Sao anh biết? Anh điều tra em hả?

- Em đừng có cảnh giác thái quá như vậy được không? – Anh cười bất đắc dĩ: - Chẳng phải em bảo em không có cảm giác an toàn hay sao? Anh nghĩ nếu chúng ta về nhà gặp phụ huynh hai bên gia đình, liệu em có thấy đỡ hơn không?

Thư Hoàn bật cười:

- Vậy cha mẹ anh liệu có đồng ý một đứa mồ côi cả cha lẫn mẹ như em không?

- Họ tiến bộ lắm, hơn nữa nếu muốn biết về bản chất của em, chỉ cần hỏi một lượt công ty là được mà. – Anh thờ ơ nói: - Với lại, anh cũng sẽ nói rõ với bên nhà Tử Kiều, có công bố rộng rãi hay không là việc của Hàn Thịnh Lâm. Một khi công bố, ông ấy chắc chắn phải làm tốt công tác tư tưởng chuẩn bị cho sự chấn động mạnh trong nội bộ Hàn thị. Cho ông ấy quyền lựa chọn cũng coi như nể tình mấy năm nay.

Anh đứng dậy khỏi ghế và không cho cô cơ hội nói thêm:

- Anh không cần biết bây giờ em đang làm gì, cũng không cần biết em đang qua lại với ai, tất cả anh đều không truy cứu nữa.

Bàn tay anh trượt từ cổ tay cô xuống dưới cho đến khi đan vào ngón tay cô.

Mạnh mẽ và ấm áp.

Anh thẳng thắn nói:

- Em chỉ cần hạ quyết tâm cưới anh thôi, chỉ cần ở bên cạnh anh là được.

Thư Hoàn thờn ngẩng lên, giọng anh nói nhẹ nhàng như thế, nhưng cô lại có cảm giác anh đã phát hiện ra điều gì đó.

Nhất thời không biết đáp lại thế nào, hơi thở của cô dần gấp gáp. Những mảnh khóe thường sử dụng với anh hình như đều chẳng còn công dụng. Cô chợt hiểu rằng, không phải cô giỏi chơi trò lạt mềm buộc chặt, mà chẳng qua là anh muốn chơi với cô mà thôi.

Trước mắt như có hai con đường đều bị bịt kín mít. Một con đường là bóng đêm u tối, dài vô cùng vô tận, cô chỉ có thể dựa vào hai mắt của mình; còn con đường kia thì có anh ở bên, chỉ ít không cần phải dừng cảm như vậy... không cần phải coi cả thế giới là kẻ thù nữa.

Bây giờ cô đang đứng ở ngã tư đường với tâm trạng rối bời.

Không biết suy nghĩ đang hiện hữu trong lòng cô lúc này, anh dịu dàng vuốt tóc Thư Hoàn rồi ôm cô vào lòng:

- Anh đã gặp nhiều người như Tôn Thần, chỉ khi có lợi anh ta mới qua lại với em thôi. Mấy tháng nay em kiếm được không nhiều nhưng cũng không phải con số ít ỏi, dù sao bây giờ không phải đang lúc thu lợi nên hãy dừng lại đi. Nếu em muốn như vậy, anh có thể giới thiệu cho em vài vụ đầu tư vừa có lãi cao vừa ổn định.

Giọng nói của anh thoát ra từ lồng ngực, từng chữ hòa cùng tiếng trái tim đập khe khẽ mà vội vã:

- Anh biết trước kia em rất vất vả nên không tránh khỏi sự khao khát tiền bạc. Nhưng đó đều là quá khứ rồi, từ bây giờ anh sẽ mãi bên em, được chưa nào?

Thư Hoàn chậm chậm rút tay mình ra khỏi tay Hoắc Vĩnh Ninh, nhẹ nhàng đặt lên lưng anh:

- Anh vẫn là Hoắc Vĩnh Ninh mà em biết đấy chứ?

Anh cười an nhiên:

- Vẫn là anh thôi mà.

Thư Hoàn ôm chặt anh, mỉm cười:

- Cảm ơn anh.

Anh ngừng lại một chút:

- Nghe như đoạn mở đầu lúc được phát cờ người tốt việc tốt ấy nhỉ?
- Nhưng em vẫn còn vài chuyện chưa suy nghĩ thấu đáo. – Cô khẽ nói: - Cho em chút thời gian, anh tạm thời đừng nói gì với Hàn gia, không nên phá hỏng cục diện đã bố trí trước. Em không muốn mình gây ra phiền phức gì cho công ty cả.
- Được rồi. – Anh hôn lên tóc cô: - Đi tắm rồi nghỉ sớm đi.

*

Sáng hôm sau, lúc Thư Hoàn trang điểm để chuẩn bị ra khỏi nhà bằng tốc độ nhanh nhất, Hoắc Vĩnh Ninh đang ung dung ngồi bên bàn ăn đọc báo uống cà phê.

Ngủ chưa đầy năm tiếng, tuy tiếng chuông báo thức gọi cả Hoắc Vĩnh Ninh dậy nhưng anh không cần vội vàng đến công ty. Cái vẻ thảnh thơi khoan thai ấy thật khiến người ta nổi trận lôi đình.

- Thư Hoàn. – Đột nhiên anh gọi cô lại.
- Sao vậy? – Cô chợt thấy lo lo.
- Đâu cần phải vội vàng đi sớm thế, đi cùng anh không được à? – Anh nói như đang dụ dỗ cô, mỉm cười nhẹ: - Nếu em đã nghĩ thông suốt.

Thư Hoàn dựa lưng vào cửa suy nghĩ rồi nhìn anh bằng ánh mắt thương hại:

- À mà này, em bỗng nghĩ ra hình như con đường theo đuổi phái nữ của Hoắc tiên sinh không được bằng phẳng lắm thì phải?

Lúc đến văn phòng là tám giờ năm mươi, Ngải Lâm đã có mặt, lặng lẽ chỉ vào phòng kia:

- Sếp đến rồi đấy!

Lão này rõ ràng đi muộn hơn mình mà... vừa ngồi vào ghế, Thư Hoàn vừa buồn rầu nghĩ.

Nhanh chóng chỉnh sửa lại hành trình của cả ngày hôm nay xong, Thư Hoàn mang vào cho Hoắc Vĩnh Ninh xem, mọi khi anh chỉ cần chỉnh lại một chút là ổn. Công ty bật máy điều hòa trung tâm, nhiệt độ luôn được giữ cố định nhưng anh vẫn mở cửa sổ, bây giờ chưa nóng lắm lại có không khí thổi vào làm cho da thịt rất dễ thở và thoải mái.

Không hiểu sao hôm nay anh xem rất kỹ. Hôm nay Thư Hoàn không được ngủ đủ nên bây giờ cô thấy hai mắt mình như díp lại. Đến khi giật mình nhận ra anh đang nói với mình mới bất giác hỏi:

- Dạ?

Anh không ngẩng lên mà vươn tay sang nắm tay cô:

- Mỗi lần không ngủ ngon tay em đều lạnh toát.
- Vậy à? – Thư Hoàn lúng túng.
- Có cần vào trong ngủ thêm lúc nữa không? – Anh vẫn không ngẩng lên.

Thư Hoàn tròn tròn mắt, hạ giọng nói:

- Anh bị điên à?

Cuối cùng anh cũng ngẩng lên cùng một nụ cười, dù trên cằm có đường xẻ dọc nhưng vẫn rất dịu dàng, khẽ bảo:

- Chỉ đùa với em thôi mà.
- Nếu không còn vấn đề gì khác, em xin phép ra ngoài. – Thư Hoàn rời tầm mắt, đang định quay người thì ánh mắt cô bỗng lưu luyến mãi không rời khỏi màn hình máy tính của anh: - ... Anh đang xem gì thế?

Anh rất tự nhiên xoay người, ý bảo cô lại gần.

- Anh đang chọn cho em một ngôi trường phù hợp, nếu chúng ta công khai quan hệ, anh nghĩ em không còn thích hợp đảm nhiệm chức vụ hiện tại nữa. – Anh dịu dàng nói: - Chỉ bằng đi tu nghiệp một thời gian rồi về nước, xem lúc đó có kế hoạch nào ổn hơn không?

Thư Hoàn nhìn sang chỗ khác:

- Bây giờ nghĩ đến chuyện này có phải còn sớm quá không?

Anh cười:

- Ở nhà có ổ cắm kéo dài không?

- Hả?

- Nếu để máy tính trên bàn ăn thì không với tới ổ điện. – Nhận ra thắc mắc của cô, anh kiên nhẫn giải thích.

- Anh định đóng quân trường kỳ ở nhà em hả? – Thư Hoàn im lặng một lúc: - Không tiện đâu.

Nhìn từ phía bên này, phần tóc mai của anh được cắt tỉa rất gọn gàng. Hoắc Vĩnh Ninh nói bằng giọng điệu vừa phải:

- Thư Hoàn, em đã từng thắc mắc chưa, tại sao lúc ấy anh lại chọn ngôi nhà này?

Thư Hoàn chau mày, trả lời cho có:

- Anh sống trong nhà cao cửa rộng lâu rồi nên muốn đổi khẩu vị chứ gì?

Anh nhìn cô chằm chằm mấy giây rồi mỉm cười lắc đầu mà không hề giải thích cho cô hiểu:

- Về nhà tự nghĩ kỹ lại xem.

Lúc đi tới cửa, Thư Hoàn mới cất giọng:

- Quà tặng cho ngày khánh thành văn phòng của Hàn Tử Kiều anh vẫn đích thân chuẩn bị như mọi khi chứ?

- Việc này Lưu Dương đã dặn cô rất kỹ lúc bàn giao công việc, cô chỉ nhắc anh cho có mà thôi.

Lúc này Hoắc Vĩnh Ninh đã dồn hết tâm trí vào công việc, chỉ xua tay bảo:

- Mấy chuyện này từ bây giờ cứ bảo Ngải Lâm chuẩn bị.

*

Thư Hoàn đi vào văn phòng của mình thì Ngải Lâm hỏi:

- Sếp tâm trạng thế nào?

- Cũng tốt. – Thư Hoàn nói luôn: - À phải rồi, anh ấy kêu chị chuẩn bị quà mừng cho lễ khánh thành văn phòng của đại tiểu thư.

Biệt danh của Hàn Tử Kiều trong phòng thư ký là Đại tiểu thư. Nghe xong, Ngải Lâm gần như bật nhảy:

- Anh ấy kêu chị lo quà cáp á?

Các đồng nghiệp khác chẳng ai bảo ai cùng bỏ hết tất cả công việc đang làm, cứ như họ vừa nghe thấy một câu chuyện chẳng thể tin nổi.

- Nghĩa là thất bại rồi sao? – Ngải Lâm hạ giọng nói: - Mọi khi sếp tự thân vận động mà.

Tất cả mọi người trong phòng đều hướng ánh mắt thông cảm về phía cô. Ngải Lâm ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi với vẻ đau khổ:

- Đây là lần đầu tiên á! Chị nên mua gì đây? – Chị ta hướng ánh mắt cầu cứu về phía Thư Hoàn, lúc này cô đang cầm cúi sửa lại tài liệu, nghe thế cũng ngẩng lên nói với vẻ bất tòng tâm: - Nếu chuẩn bị mà không hợp với tâm ý của sếp thì thà chị đi hỏi trước còn hơn.

Kết quả, sau khi tốn gần một tiếng đồng hồ chuẩn bị tâm lý, Ngải Lâm mới dám đến gõ cửa văn phòng của Hoắc Vĩnh Ninh.

Chị ra ngoài rất nhanh và hình như không bị mắng mỗ gì, vội vàng gọi điện đặt hoa rồi thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, nhưng trong lòng vẫn chưa hết thăng thốt, chị nói với giọng điệu vui vẻ:

- Xong rồi.

- Chỉ đặt một bó hoa thôi á?

- Ủ, không ngờ đúng không? – Ngải Lâm khẽ nói: - Nhưng tâm trạng của ông chủ cực tốt luôn... Có phải đã nghĩ thông suốt rồi không hay là tìm được niềm vui mới rồi?

Dù biết đây là điều cấm kỵ nhưng bản tính của phụ nữ vẫn không thể kiềm chế, họ bắt đầu túm năm tùm ba rì rầm nhỏ to.

Người duy nhất không tham gia cuộc họp bàn tròn là người đang cầm cúi với đám tài liệu – Thư Hoàn. Tất nhiên, vẫn có một vài điều lọt vào tai cô.

- Ông chủ nghĩ ra rồi cũng hay...

- Suyt, khẽ thôi, sắp sắp phải đi họp đấy...

Thư Hoàn gõ chữ cuối cùng, đang định đóng file Word lại thì góc dưới bên trái màn hình hiện lên thông báo có email mới. Mở ra xem thì thấy một bảng hành trình, cô đưa mắt đọc lướt, hình như Hoắc Vĩnh Ninh gửi lại bản hành trình mà cô mới nộp sáng nay thì phải.

Nhưng nhìn kỹ mới thấy ngày tháng không đúng.

Đây là hành trình của tối ngày kia.

19:30 – 20:00: Phòng tranh Joyce, hoàn thành xã giao.

Sau 20:15 không có lịch trình tiếp theo, anh chỉ gõ 4 chữ: Anh tới đón em.

Thư Hoàn cúi thật thấp rồi khẽ mỉm cười, học theo cách nói của anh chỉ trả lời hai chữ: cũng được.

*

Tiệc tối mừng lễ khánh thành văn phòng của Hàn Tử Kiều là thứ sáu, Thư Hoàn cố tình mang theo một bộ váy dạ hội để tối nay mặc.

Thế là giờ nghỉ trưa, các đồng nghiệp đều tỏ ra rất hứng thú với chiếc váy này của cô, họ đóng chặt cửa để ngắm nghía Thư Hoàn trong bộ váy. Đề tài ăn diện trang điểm là vô tận với phụ nữ, mãi đến khi đồng nghiệp ở phòng nhân sự gọi điện, Thư Hoàn mới nhớ ra có một cuộc phỏng vấn được sắp xếp vào buổi trưa.

Vẫn mặc bộ váy không tay, xịt thử lên cổ tay lọ nước hoa Jo Malone mới mua của một đồng nghiệp, Thư Hoàn đành khoác thêm áo khoác của bộ váy dạ hội rồi chỉnh lại tóc tai. Cô hỏi đồng nghiệp:

- Em mặc ổn chứ?

- Được quá ấy chứ, nhưng phần ngực hơi trễ. – Đồng nghiệp giúp cô kéo cổ áo lên cao một chút: - Phỏng vấn về thay bộ khác.

Cô cầm điện thoại rồi đóng cửa phòng, vừa đi ra hành lang đã bị ai đó kéo đến cửa thoát hiểm.

Sức mạnh quen thuộc, hơi thở quen thuộc và chỉ thuộc về riêng anh, nóng bỏng phả lên cổ cô, anh vội vàng đặt đôi môi mỏng của mình lên đó rồi khẽ hỏi:

- Dùng nước hoa mới à?

Đây không phải lần đầu tiên cô bị anh “bắt cóc bắt nạt”

Hình như anh đang nghiệm cảm giác “yêu đương vụng trộm” ở nơi “nguy hiểm” này. Có đôi khi là ở văn phòng, dù cửa phòng còn chưa đóng chặt, bất cứ lúc nào cũng có thể có người đi vào nhưng anh chẳng bận tâm, cứ thế đè lên người cô, hoặc là ở hành lang phòng họp vắng người, cũng quần lấy cô không tha.

Thư Hoàn bất đắc dĩ dùng khuỷu tay đẩy anh ra:

- Em còn việc ở bên dưới.

- Cứ để họ chờ đi. – Anh cười khê rồi kéo cổ áo khoác của cô xuống, mút nhẹ hõm lưng Thư Hoàn.

Thư Hoàn bị anh ôm lấy thắt lưng từ phía sau nhưng không sao thoát ra được, cô nghiêng rằng nói:

- Hoắc Vĩnh Ninh, tối nay em còn phải đi xã giao đấy!

Bấy giờ anh mới thả cô ra rồi khê nói:

- Tối xong việc anh đến đón nhé!

Lúc này Thư Hoàn mới rảnh để chỉnh lại quần áo và tóc tai:

- Được rồi!

Đèn cảm ứng ở cầu thang sáng lên vì động tĩnh mà hai người gây ra. Thư Hoàn không nói gì với anh nữa mà vội vàng đi thang bộ xuống tầng dưới rồi mới vào thang máy để tránh bị người khác bắt gặp.

Hoắc Vĩnh Ninh mở cửa đúng lúc Ngải Lâm đi từ văn phòng ra. Vừa thấy anh, chị ta lập tức chào.

Anh lơ đãng gật đầu rồi đi qua.

Ngải Lâm không rời tầm mắt ngay như mọi khi mà cứ nhìn chăm chăm vào phần ngực áo anh. Đến khi định thần lại mới cười ngại ngùng rồi nói một câu khó hiểu:

- Sếp ăn cơm chưa ạ?

Anh thuận miệng đáp một tiếng. Sau khi về phòng, soi gương ở sau tủ mới phát hiện dấu son môi nằm chêm chệch trên ngực áo.

Có thể tưởng tượng cấp dưới sẽ bàn tán gì về mình. Anh đỡ trán, thực ra đã qua cái tuổi bông bột rồi nhưng không hiểu sao mấy ngày nay cứ như bị bỏ bùa, cứ muốn đùa giỡn cô mãi. Ngấm lại, thậm chí cả lúc ở trong độ tuổi nhiệt huyết dâng trào đòi hỏi cao, không phải giả vờ đạo mạo nhưng thực sự anh không hứng thú lắm với phụ nữ, suy nghĩ cố chấp duy nhất chắc cũng chỉ giới hạn ở việc muốn cưới Hàn Tử Kiều mà thôi. Nhưng bây giờ anh thực sự rất muốn sống cùng cô, dù là mấy phút ngắn ngủi ở nơi công sở cũng tốt lắm rồi.

Đây là mùi vị của tình yêu chăng?

Tiếc là Thư Hoàn lại không chịu hiểu, thỉnh thoảng chỉ đáp lại cho có, đa phần không từ chối nhưng cũng không kiên nhẫn.

Điều này càng khẳng định trước kia mục đích cô tiếp cận anh không phải vì bản thân anh.

Suy nghĩ đó thỉnh thoảng lại xuất hiện, lần nào cũng khiến Hoắc Vĩnh Ninh khó chịu. Thế nhưng chẳng phải niềm vui chính là đấu trí với nhau rồi đến cuối cùng, bắt cô hoàn toàn thuộc về mình hay sao?

Hoắc Vĩnh Ninh lấy điện thoại di động gõ bốn chữ rồi gửi đi vì ban nãy anh đã quên nói với cô một điều.

*

Thư Hoàn chỉnh đốn lại bề ngoài của mình khi đứng trong thang máy. Cô ra khỏi thang máy ở tầng 14 rồi đi thẳng vào phòng họp nhỏ.

Cô nhìn thấy Cố Hiểu Thần và Lâm Lộ đang đứng ngoài hành lang, mặc bộ đồ công sở màu đen cứng nhắc. Thư Hoàn chủ động chào hỏi, trong ánh mắt đầy ngạc nhiên của họ, cô đứng trước cửa, hếch cằm lên cao:

- Cố Hiểu Thần vào trước đi.

Thư Hoàn thấy rõ nét mặt bối rối méo mó trên khuôn mặt của hai người bạn cũ. Cô thoải mái bước vào phòng họp, chào hỏi đôi câu với hai đồng nghiệp bên phòng nhân sự rồi khoan thai mở hồ sơ ra xem.

Bỗng điện thoại kêu ting một tiếng, cô trượt màn hình thì thấy tin nhắn của Hoắc Vĩnh Ninh.

Nói không để ý thì không phải, dù sao chẳng nữa cô cũng không thể coi thường chút bất an trong lòng. Đang nghĩ xem có nên trả lời không thì có đồng nghiệp đi vào, cô vội vàng che giấu biểu cảm của mình, chào hỏi vài câu rồi bắt đầu làm việc.

Hai phút sau Cố Hiểu Thần đi vào, không dám nhìn thẳng Thư Hoàn, như thể đã hạ quyết tâm xem cô là người vô hình.

Hai đồng nghiệp khác đều là chuyên viên của bộ phận nhân sự, suốt cả quá trình Thư Hoàn chỉ ngồi xem chứ không lên tiếng. Mãi đến khi cuộc phỏng vấn gần kết thúc, người phụ trách mới ghé sang nói một câu bằng giọng điệu khách sáo:

- Thư Hoàn thì sao? Em có gì muốn hỏi không?

- Bạn nộp đơn vào vị trí thư ký bộ phận hành chính, đây là vị trí cần giao tiếp rất nhiều với các bộ phận khác trong công ty, nếu bạn vừa xô xát với một đồng nghiệp ở bộ phận khác, mà công việc lại đòi hỏi phải liên lạc với người này rất nhiều, hai người đều thấy đối phương chướng mắt, bạn sẽ xử lý việc này như thế nào?

Gương mặt của Cố Hiểu Thần ngay lập tức căng ra hết cỡ, cô ta nhìn chằm chằm Thư Hoàn, sắc mặt lúc xanh lúc trắng. Thật lâu sau mới lí nhí nói vài câu, ý là công tư rõ ràng, sẽ không vì tình cảm cá nhân mà ảnh hưởng đến công việc.

Hai đồng nghiệp phòng nhân sự trao đổi ánh mắt một cách kín đáo rồi gật đầu, ý bảo đã có thể ra ngoài rồi nhân thể gọi luôn người tiếp theo vào.

Trước khi Lâm Lộ đi vào, họ khẽ xì xầm bàn tán, ý là sinh viên đại học P cũng chỉ thế mà thôi, không khiến người ta hài lòng trăm phần trăm. Cuối cùng một người trong số họ nhớ ra Thư Hoàn cũng là sinh viên tốt nghiệp trường P, liền vội vàng chữa lời:

- Nhưng em tốt nghiệp sớm đúng không?

Thư Hoàn chỉ cười, cho dù đại học P là trường thuộc top đầu trong nước nhưng ở Thụy Đức chẳng thiếu người tốt nghiệp từ những trường đại học danh giá thế giới. Đúng là họ có tư cách bình phẩm về bằng cấp.

Thời gian phỏng vấn của Lâm Lộ còn ngắn hơn Cố Hiểu Thần. Thư Hoàn cũng hỏi câu hỏi tương tự, nhưng với giọng điệu như hỏi chuyện bình thường:

- Bạn và các bạn của mình đã bao giờ xảy ra mâu thuẫn chưa? Cuối cùng vụ việc được giải quyết như thế nào?

Lâm Lộ đỏ mặt, lắp bắp nói:

- Quan hệ của mình với các bạn khác rất tốt.

Thư Hoàn nhìn cô bạn chằm chằm rồi nở nụ cười hết sức châm chọc rồi viết một ký hiệu nào đó lên phiếu đánh giá.

Sau khi phỏng vấn xong hai cô gái, hai đồng nghiệp của phòng nhân sự vội bỏ của chạy lấy người.

Thư Hoàn ở lại phòng họp bấm điện thoại gọi đi:

- Bạn cũ à, chẳng mấy dịp được gặp nhau thế này, có ở lại tâm sự với mình chút không?

Cuối cùng hai cô bạn cùng phòng cũng đi vào. Lúc này phòng họp chỉ còn lại ba người họ nên hai cô gái đứng cách xa Thư Hoàn, nét mặt đầy cảnh giác và khinh bỉ:

- Thư Hoàn, mày hài lòng rồi chứ?

- Tôi chẳng có gì hài lòng hay không cả. – Thư Hoàn từ tốn đứng dậy: - Các cậu có thể không đến phỏng vấn nhưng tiếc thật, các cậu cũng không thanh cao khí khái như tôi nghĩ.

Đã hơn một năm không gặp, trong mắt của hai cô bạn cùng phòng khí chất của Thư Hoàn dường như đã khác xưa.

Trước đây ở trường, Thư Hoàn là loại con gái kiêu ngạo, thích khoe đồ hàng hiệu, thích ở trước mặt đàn ông tỏ ra thanh cao trong sạch và giàu có. Nhưng bây giờ họ có thể nhận ra ngoài cảm giác giàu có giả tạo làm người ta khó chịu, nhưng cách ăn diện của Thư Hoàn đã khác, dù chỉ một cái lắc tay, hai chiếc khuyên tai, tinh xảo nhưng giản dị, dường như mang theo một thứ khí chất cao quý nhưng không rêu rao.

Chỉ trong gần một năm mà Thư Hoàn đã leo lên được vị trí quyết định số phận của người khác, chỉ một câu đơn giản có lẽ cũng đủ quyết định sống chết của cuộc phỏng vấn ngày hôm nay của hai người.

Cố Hiểu Thần nhìn Thư Hoàn, đột nhiên cảm thấy những thứ mà mình luôn quả quyết đang dần sụp đổ.

Ai cũng nói người trung thực lương thiện rồi sẽ thành công nhưng rõ ràng Thư Hoàn là người bụng dạ khó lường, lại thích giả nai, lúc còn đi học họ chỉ bài xích cô ta, chỉ vạch trần bộ mặt thật của cô ta nhưng cuối cùng người bị tổn hại lại là họ.

Tiểu nhân đắc chí, trắng đen trên thế giới này đảo lộn rồi chẳng?

Cố Hiểu Thần giận run người, chỉ vào Thư Hoàn rồi nói:

- Chúng tao chỉ coi cuộc phỏng vấn này bình thường thôi, mà đừng tưởng chúng tao coi trọng!
- Nếu tôi nói hai cậu còn nợ tôi một lời giải thích... Nếu không biết đâu lần phỏng vấn sau hai cậu lại còn coi nó bình thường hơn cả cuộc phỏng vấn “bình thường” này thì sao? – Hôm nay tâm trạng của cô rất tốt, đặt cả hai bàn tay lên mặt bàn rồi ung dung đặt câu hỏi.
- Thư Hoàn, mà có dám khẳng định mà không mua hàng fake không? Mà có dám khẳng định đoạn chat ấy không phải của mà? – Giọng Cố Hiểu Thần thật chất chúa: - Dựa vào đâu mà bắt bọn tao giải thích?

Thư Hoàn nhún vai:

- Được, tôi hiểu ý cậu rồi. Còn Lâm Lộ thì sao?

Lâm Lộ từ nãy đến giờ im như thóc lúc này mặt mũi trắng bệch như tờ giấy, cô ta đi từng bước chậm chạp đến đứng trước mặt Thư Hoàn:

- Xin lỗi cậu, tôi cần công việc này.

Thư Hoàn vui vẻ mỉm cười, rồi từ tốn dọn dẹp đồ đạc của mình. Lúc đi qua Lâm Lộ, mùi hương hoa hồng thoang thoảng mà khó phai tỏa ra thơm ngát.

- Tôi chấp nhận lời xin lỗi của cậu, nhưng người ra quyết định cuối cùng không phải tôi, chờ thông báo nhé.

Lâm Lộ cắn môi, cảm giác nhục nhã không ngừng kéo đến, chỉ biết nhìn chằm chằm Thư Hoàn.

- Tôi chỉ nói nếu không xin lỗi thì hết cơ hội chứ không nói xin lỗi thì sẽ có cơ hội. – Cô đáp lại cô ta bằng vẻ mặt vô tội quen thuộc rồi quay sang nói với Cố Hiểu Thần: - Còn cậu không cần chờ thêm nữa, cảm hồ sơ về đi, một bộ hồ sơ với cậu cũng không rẻ đúng không? Vẫn có thể tận dụng thêm lần nữa đấy!

Cô nhẹ nhàng ném tập hồ sơ về phía Cố Hiểu Thần rồi quay người đi ra khỏi phòng họp.

Không thể phủ nhận vì có chuyện này mà cả buổi trưa tâm trạng của Thư Hoàn đều rất tốt, gọi điện thoại đặt cà phê cho cả đám đồng nghiệp trong giờ trà chiều.

*

Bữa tiệc tối bắt đầu lúc 7:30. Thư Hoàn đến trước giờ khai mạc mười phút, đúng lúc gặp Tôn Thần lái xe đến.

Hai người hiểu ý liếc mắt nhìn nhau rồi lần lượt đi vào.

Cô lắc đầu làm mái tóc lắc nhẹ, thấp thoáng để lộ phần gáy trắng ngần mà đường cong đầy đặn trên vai.

Tôn Thần khẽ mỉm cười, nói một câu đầy hàm ý:

- Có bạn trai rồi hả?

Thư Hoàn thản nhiên chỉnh lại mái tóc của mình, vừa chào hỏi người quen vừa nói:

- Không liên quan đến anh!
- Lần sau dẫn đến gặp tôi nhé. Tôi xem tướng cho. – Tôn Thần huýt sáo, rõ ràng tâm trạng anh ta rất tốt.

- Nhưng chưa chắc anh ấy đã thích anh! – Thư Hoàn nhìn thấy hai vợ chồng Hàn Thịnh Lâm đang đứng đón khách ngoài hành lang, nụ cười trên môi càng đậm hơn: - Đã nói với Hàn Thịnh Lâm chưa?

- Nói sắp xong rồi. – Tôn Thần lườm cô một cái, đầy vẻ đắc ý: - Nếu Hoắc Vĩnh Ninh không đến... Chúng ta càng chắc chắn hơn.

- Sư tỷ! – Thư Hoàn giơ tay vẫy vẫy về phía Hàn Tử Kiều.

Mặc dù hôm nay là một dịp rất quan trọng, khách khứa đều ăn mặc trang trọng nhưng là nhân vật chính, Hàn Tử Kiều lại ăn mặc không mấy thu hút. Giống như trong hôn lễ, đáng lẽ cô dâu phải là người nổi bật nhất nhưng cô dâu ấy lại cố tình chọn một bộ váy cưới đơn giản, nhưng càng làm thế càng nổi bật dung nhan tinh tế và giản dị.

Ai cũng nói con gái phải được sống trong sung sướng, sung sướng đến tận cùng có lẽ chính là thế này.

Dù không thích Hàn Tử Kiều nhưng Thư Hoàn vẫn phải tán thưởng khí chất của cô. Thư Hoàn tặng cho Hàn Tử Kiều món quà được lựa chọn rất cẩn thận... đó là chiếc vòng tay bằng gỗ cây tử đằng năm cánh vất vả lắm mới nhờ bạn mua được.

Những thứ như vậy Thư Hoàn chỉ dám đứng nhìn từ xa, nhưng so ra, khí chất của Hàn Tử Kiều lại rất phù hợp với chuỗi vòng tay này. Cô mở chiếc hộp nhỏ được tạo hình cổ kính rồi đặt chuỗi vòng vào lòng bàn tay, ngọc rất tròn trịa, thấp thoáng còn ngửi thấy hương thơm thoang thoang.

Hàn Tử Kiều không từ chối mà mỉm cười nói tiếng cảm ơn.

Chung Nam nhìn thấy hai cô từ xa, liền đi tới và nhìn thấy ngay chuỗi vòng tay này.

Các viên ngọc có màu sắc rất tương đồng, tròn trịa hoàn mỹ, sáng chói, vừa nhìn đã biết là hàng xịn và đắt tiền. Bà mỉm cười rồi nắm chặt tay Thư Hoàn:

- Sao cháu phải tốn kém mua quà làm gì?

- Bác, đây là quà bạn cháu mang từ Ấn Độ về ạ. – Thư Hoàn cười hiền nói.

Chung Nam cười hòa nhã rồi vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, ý bảo cô hãy đi cùng mình:

- Hoắc Vĩnh Ninh... đi công tác hả cháu?

Mắt bà hơi sáng lên rõ ràng có vẻ hơi bất an. Thư Hoàn lặng lẽ quan sát tất cả:

- Tối nay sắp có vị khách quan trọng phải tiếp đãi ạ. Họ đến đột xuất, nếu không sắp đã qua đây rồi!

Chung Nam thở phào rồi nói:

- Bác nói này, sắp cháu hôm nay chỉ gửi hoa đến thôi. – Bà lẩm nhẩm, cuối cùng vẫn nói: - Tiểu Thư, cháu có biết đạo này Hoắc Vĩnh Ninh...

Thư Hoàn vờ không hiểu, chỉ mỉm cười chứ không nói gì.

Chung Nam nghiêng chặt răng, nét mặt thanh tao thường ngày có vẻ không yên tâm:

- Cậu ấy... có bạn gái rồi phải không?

- Cháu không biết. Sếp vẫn như mọi khi, chăm chỉ làm việc, nhưng sếp có bạn gái không thì cháu không biết. – Cô dừng lại một lát rồi đổi sang giọng điệu mà chỉ các cô gái trẻ mới có, vui vẻ nói: - Nhưng sếp cháu rất thích sư tỷ, đây không phải bí mật ở công ty cháu nữa rồi.

Chung Nam lấy lại vẻ ung dung:

- Bác chỉ thuận miệng hỏi thế thôi, tiểu Thư có bạn trai chưa? Để bác giới thiệu cho một người nhé?

Thư Hoàn còn chưa kịp trả lời, Tôn Thần đã bước tới chào hỏi Chung Nam rồi quay sang nói với Thư Hoàn:

- Để anh giới thiệu hai cậu bạn với em.

Chung Nam nhìn họ đầy hàm ý:

- Đi đi, quen thêm nhiều bạn cũng tốt.

Thư Hoàn nghiêng người nhìn bàn tay Tôn Thần đang đặt nhẹ nhàng trên lưng mình nhưng không tránh né mà chỉ lạnh nhạt nói:

- Quả nhiên anh đã tính toán trước... Muốn Hàn gia tin tưởng tôi, tin tưởng nguồn tin tức nội bộ này. Nếu tôi là bạn gái của anh, tôi đã yêu anh đến điên cuồng, đến nỗi bán cả thông tin cơ mật, đúng là một ý kiến hay đấy!

- Cô cũng không kém tôi. Vòng tay đất tiền đó tuy ngoài mặt là tặng cho Hàn Tử Kiều nhưng Hàn Tử Kiều cơ bản không thích mấy món đồ đó mà ngược lại Hàn Thịnh Lâm mới có sở thích chơi vòng tay. Chẳng phải đây mới là mục đích của cô hay sao?

- Như nhau cả thôi. – Cô mỉm cười ngoài mặt rồi hỏi: - Đưa tôi đi đâu thế?

- Gặp vài vị khách hàng lớn của chúng ta.

Cuối hành lang là một căn phòng nhỏ, bình thường chỉ dùng để đón khách quý. Một chàng trai cao ráo đi từ phía đối diện hành lang sang bên này, cái bóng kéo dài đến chân Thư Hoàn.

Họ không hẹn mà cùng dừng bước.

Đã hơn một năm không gặp, Hàn Tử Diệp hình như có cao hơn một chút, mặt mũi càng điển trai. Cậu nhướng mày nhìn bàn tay đang đặt trên lưng Thư Hoàn của Tôn Thần, huyết sáo:

- Đã lâu không gặp.

Cậu đứng ngược sáng, tuy có ngẩng lên nhưng Thư Hoàn không thấy được nét mặt cậu nhưng rõ ràng có thể nghe thấy hàm ý châm chọc đằng sau câu nói kia. Cô không buồn chớp mắt, chỉ lặng lẽ nhìn cậu rồi dịu dàng đáp lại:

- Chào cậu!

Hàn Tử Diệp bỏ tay vào túi rồi bỏ đi. Cô đứng tại chỗ một lúc thì nghe thấy Tôn Thần nói đùa:

- Hóa ra cô thích kiểu này.

Cô chỉ cười chứ không nói gì.

Quả nhiên Hàn Thịnh Lâm đã ngồi sẵn trong thư phòng đợi họ.

Rõ ràng, vì Tôn Thần đã đánh tiếng trước nên ông ta không bất ngờ lắm với sự xuất hiện của Thư Hoàn. Sau khi khách sáo mời họ ngồi xuống, ông liền nói đến vụ đầu tư mà Tôn Thần đã mời ông gia nhập.

Thư Hoàn tự biết thân phận của mình không hay ho gì nên hầu hết đều không lên tiếng. Thịnh thoảng Hàn Thịnh Lâm hỏi, cô cũng cố hết sức tránh trả lời các vấn đề liên quan đến Thụy Đức.

Tôn Thần ngồi cạnh cô, nắm tay cô rồi lịch sự giải thích:

- Thưa chú, lần trước cháu đã nói với chú về con số lợi nhuận trong ba năm nay của công ty công nghệ sinh học Mạn Văn, bây giờ cứ đầu tư vào đó trước, đến khi nó được niêm yết trên thị trường, số tiền ban đầu của mình có khi lại tăng đến con số này cũng nên. – Anh ta viết một con số lên giấy: - Giao dịch một vốn bốn lời, đến lúc ấy lại sang tay cổ phần cho người khác, con số này cũng đủ cho Hàn thị chèo chống một thời gian... Dù Thụy Đức quyết tâm thu mua chắc hẳn cũng không dễ dàng.

Hàn Thịnh Lâm xem bảng báo cáo kia một cách kỹ lưỡng rồi ngẩng lên liếc mắt nhìn Thư Hoàn, khoan thai nói:

- Thư tiểu thư dự định làm việc lâu dài ở Thụy Đức sao?

Thư Hoàn thoải mái nói:

- Bác, quan hệ của Tôn Thần và Mạn Văn là do cháu giới thiệu. Vì thời gian trước cháu có nghiệp vụ hợp tác với công ty này nên có quen với sếp tổng của Mạn Văn. Cháu với Tôn Thần không đủ vốn nên mới tìm

đến bác vì bác là người lớn nên rất đáng tin cậy... Nói thật lòng, bọn cháu tin bác sẽ không quýt tiền hoa hồng của bọn cháu.

Hàn Thịnh Lâm khẽ gật đầu.

- Cháu và Tôn Thần cũng đã bàn bạc, chờ đến khi Mạn Văn niêm yết thì số tiền bọn cháu kiếm được cộng với số tiền hoa hồng được trích chắc cũng đủ để cháu không phải làm công cho Hoắc Vĩnh Ninh chục năm nữa. Còn việc Thụy Đức thu mua Hàn thị, cháu không đủ khả năng và cũng không quán xuyến được. Với lại, bác ạ, bác có thể gặp trực tiếp sếp tổng của Mạn Văn, nói chuyện công ty nhưng thủ đoạn và phương thức đầu tư cụ thể vẫn nên để bọn cháu hoạch định... Nói ra bác đừng cười, cháu sợ bác vượt quyền bọn cháu, thế chẳng phải vô duyên vô cớ để bác kiếm lời hay sao?

Hàn Thịnh Lâm phá lên cười rồi nói với Tôn Thần:

- Cô bạn gái này của cháu giỏi giang lắm!

Tôn Thần biết cô đã gần thuyết phục được Hàn Thịnh Lâm nên yên tâm hơn hẳn, mỉm cười nói:

- Cô ấy là bạn của Tử Kiều. Nếu không vì thế, trước kia cháu nói đến chú, cô ấy cũng do dự ạ, dù sao cô ấy cũng hơi nhát với lại đang làm việc ở Thụy Đức mà.

- Được rồi. Tôn Thần, cháu mau sắp xếp để chú gặp đối phương để xem chú có thể bỏ ra bao nhiêu vốn. – Hàn Thịnh Lâm rất đặc ý: - Mấy vụ đầu tư lần trước cháu làm rất tốt, hôm nay cháu đến nhờ vả thế này, không phải chú không tin mà số tiền ấy quá lớn, chú phải tận mắt thấy mới yên tâm được.

Ông đích thân tiễn họ ra cửa. Sau khi đi hết cả hành lang, thấy không có ai, cô lạnh lùng nói:

- Bỏ tay ra đi.

Tôn Thần lập tức buông tay, cười khúc khích:

- Hôm nay thấy tôi thế nào?

- Khi nào ông ta chính thức đầu tư mới yên tâm được. – Thư Hoàn xem đồng hồ thì đã là 8:15. Cô xách túi đi vội ra cửa: - Công ty có việc đột xuất, tôi về trước đây. Anh nhắn lại với Hàn Tử Kiều giúp nhé.

- Có cần tôi đưa đi không? – Tôn Thần vẫn đứng im tại chỗ.

- Không. – Thư Hoàn cười: - Hôm nay tôi thấy nhiều con gái hay ho lắm, đừng bỏ lỡ nhé.

Vội vàng quàng túi xách lên vai, Thư Hoàn đi ra từ cửa sau của hành lang rồi băng qua một khu vườn tư nhân, chắc Hoắc Vĩnh Ninh đỗ xe ở đây.

Anh không giục giã nhưng cô thực sự không muốn để anh phải đợi lâu, vừa đi hết cầu thang thì trong vườn hoa nho nhỏ mang phong cách Baroque đột nhiên xuất hiện một chàng trai với vóc người cao gầy đi từ ngoài vào, miệng ngậm điếu thuốc.

Mặt đối mặt. Lúc sắp lướt qua nhau, chàng trai bất ngờ hút một hơi thuốc làm điếu thuốc sáng lên một đốm lửa nhỏ, chói mắt như sao trên trời. Cậu cúi người rồi suồng sã phả hơi thuốc đó thẳng vào mặt Thư Hoàn, cười nói:

- Vội đi đón khách đấy à?

Trong hơi thuốc làm cô suýt sặc còn thấp thoáng mùi rượu. Thư Hoàn dừng bước, đứng lại mà mặt không hề thay đổi:

- Hàn Tử Diệp.

Hàn Tử Diệp chệnh choáng say, trong mắt là lạnh lùng và khinh bỉ lộ liễu không hề che giấu:

- Về sớm thế? Ông chủ của cô đang đợi à?

- Học sinh trường nổi tiếng mà nói năng thế hả? – Thư Hoàn mím chặt môi, cười gằn: - Cậu có phép lịch sự không?

- Thư Hoàn, đừng tưởng tôi không biết cô là loại hàng gì. Ai đang đợi cô ngoài ngõ? Vừa mới cùng Tôn Thần liếc mắt đưa tình, rồi lại sắp lên giường với người kia chứ gì? – Cuối cùng cậu không thể kiềm chế được cơn giận. Mới vừa chạy ra hàng tạp hóa mua bao thuốc đã nhìn thấy xe của Hoắc Vĩnh Ninh. Ban đầu còn tưởng anh không vào là vì giận dữ chị gái, nào ngờ chớp mắt đã thấy Thư Hoàn chạy ra đây, rõ ràng là đi tìm Hoắc Vĩnh Ninh.

Rõ ràng cậu biết quan hệ của họ trước kia, nhưng lúc đó chỉ nghĩ Hoắc Vĩnh Ninh vui chơi một thời gian chứ hoàn toàn không ngờ một năm sau, khi mà chị gái đã suy nghĩ thông suốt và về nước thì lại xảy ra tình cảnh “gà chiếm tổ chim khách”, không ngờ Thư Hoàn vẫn quần lấy anh ấy.

- Tôi không hiểu cậu đang nói gì. – Cô hơi héch cằn. Lúc ban đầu Thư Hoàn nhìn Hàn Tử Diệp bằng ánh mắt phức tạp, dường như có chút mệt mỏi nhưng dần dần không còn tức giận nữa, cô nói như đang khuyên nhủ cậu: - Hàn Tử Diệp, cậu còn trẻ thế mà đã hút thuốc, tưởng thế là cá tính lắm à?

- Cô tưởng tôi là Hoắc Vĩnh Ninh sao? Cô còn định dụ dỗ cả tôi nữa à? – Hàn Tử Diệp nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt hung hãn: - Chẳng qua chị tôi hiền lành quá mà thôi, nên mới không ngờ bạn thân của mình lại là hạng gái bán hoa.

Sắc mặt cô cứ thế tái đi, cô khẽ cắn môi rồi khẽ nói dưới ánh trăng:

- Cậu nhắc lại lần nữa cho tôi.

- Tôi nói cô là đồ đê tiện, tưởng có thể đá chị tôi đi là có thể chiếm được Hoắc Vĩnh Ninh hả? – Cậu cười thành tiếng: - Chẳng phải cái cô muốn là tiền sao? Sao? Mỗi lần lên giường, Hoắc Vĩnh Ninh và Tôn Thần trả cho cô bao nhiêu?

Một tiếng “chát” vang lên.

Thư Hoàn đã tát cậu.

Bàn tay tê dại. Cô thẳng thốt nhìn vào gương mặt thanh tú của chàng trai này, cơn giận cuộn trào trong lồng ngực, sự nhẫn nại giờ phút này khiến cô sắp cắn nát đầu lưỡi mình.

Hàn Tử Diệp rõ ràng cũng rất bất ngờ. Cậu ngậy ra một lúc rồi định thần lại và giơ tay lên, trả lại một cái tát cho Thư Hoàn.

Sức mạnh của cậu dĩ nhiên khác xa Thư Hoàn.

Thư Hoàn lao đảo lùi về phía sau, cậu lạnh lùng nhướn mày:

- Tôi không bao giờ đánh con gái, càng không đánh tiện nhân làm bẩn tay. Nhưng tôi phải trả cho cô cái tát này, vì tôi không muốn bị tiện nhân đánh.

Cậu vút điều thuốc kia xuống đất rồi nhanh chóng bước vào hành lang, đi được hai bước lại quay lại, nhấn mạnh từng chữ bằng giọng điệu khinh bỉ:

- Tôi sẽ không nói chuyện xấu hổ này của cô cho chị tôi biết, chị ấy không có nhiều bạn bè, tôi không muốn làm chị tôi buồn. Tốt nhất cô đừng xuất hiện bên cạnh chị ấy nữa. Còn Hoắc Vĩnh Ninh, loại người đó dẫu sao cũng chẳng xứng với chị tôi, cô cứ chậm rãi mà kiếm tiền nhé... Nhớ lấy, phải kiếm nhiều mới đủ vốn!

Khu vườn yên tĩnh lại, không ai biết ban nãy vừa xảy ra chuyện gì.

Tiếng côn trùng kêu rả rích nhưng càng làm nổi bật sự tĩnh mịch của bốn bề.

Thư Hoàn bị nhiều người ghét nhưng cô chẳng bao giờ để bụng, tuy nhiên Hàn Tử Diệp thì khác... Cô biết mình để ý Hàn Tử Diệp đến mức nào. Nhưng cậu ấy... sĩ nhục cô bằng những lời lẽ khinh bỉ như vậy, hai từ “gái bán hoa” và “đê tiện” đó như phản xạ tự nhiên vậy.

Cô từ từ ngồi xuống, vòng tay ôm gối, cuộn tròn người lại, rất muốn khóc.

Nhưng cô vẫn không khóc được.

Cái cảm giác muốn khóc mà nước mắt không thể chảy ra thực sự còn khó chịu hơn cả được khóc.

Mẫu thuốc lá cậu bỏ lại vẫn lập lòe ánh sáng, Thư Hoàn ấn mạnh ngón tay mình vào đó.

Ngửi thấy mùi thịt cháy, phần thịt trên đầu ngón tay cô đã bỏng đến mức có thể làm người khác hô hoán nhưng cô lại thấy sung sướng, từ từ thu tay lại rồi đứng dậy.

Điện thoại trong túi xách đồ chuông không ngừng, chắc là Hoắc Vĩnh Ninh gọi. Nhưng cô chẳng thèm xem mà tắt máy luôn, quay người đi ra cửa, vẫy taxi rồi nói với tài xế:

- Chở tôi ra sân bay.

Dù sân bay lúc này vẫn sáng đèn nhưng không giấu nổi sự lạnh lùng và trống trải.

Lúc kiểm tra an ninh, Thư Hoàn được yêu cầu cởi áo khoác ngoài, cô vẫn mặc bộ váy dạ hội và đi giày cao gót, trông có vẻ không phù hợp lắm, đến nỗi ngay cả nhân viên cũng liếc mắt nhìn cô mấy lần. Cô mặc kệ, đến ngồi xuống băng ghế đợi, dưới ánh đèn, vết đen sì do bị bỏng trên tay cô nổi bọc nước nhỏ. Cô nhẹ nhàng ấn lên nó thì thấy mềm mại... Thư Hoàn từ từ nắm tay lại, vô thức nhìn chăm chăm bầu trời trong veo... Hồi đó cậu mới là đứa trẻ đang tuổi tập bò tập đi nhưng vẫn biết thể hiện thái độ rõ ràng, ngoài ba mẹ, cậu chỉ quý chị thôi...

Nhưng bây giờ, người cậu đang bảo vệ lại là một “chị” khác.

Cậu tự cho mình thông minh nhưng chẳng nghĩ đến... tại sao “ba mẹ” thà bắt Hàn Tử Kiều lấy Hoắc Vĩnh Ninh cũng không bao giờ nghĩ đến chuyện giao Hàn thị vào tay cậu?

Thư Hoàn như sắp cắn nát môi của mình, cảm giác hận thù dai dẳng này khiến cô liên tục run như cây sậy, nếu bây giờ có một con dao trước mặt, cô sẽ không do dự mà đâm thẳng vào ngực bọn chúng, dù có phải cùng chết đi nữa.

Cuối cùng đài phát thanh ở sân bay đưa cô từ trạng thái suy nghĩ lung tung về hiện tại. Cô xếp hàng lên máy bay, dựa vào lưng ghế với vẻ kiệt sức rồi dần nhắm mắt lại.

*

Lúc đến thành phố Nhạc đã là 2 giờ sáng, Thư Hoàn lúc này mới ngủ đủ giấc. Ngồi ở hàng ghế sau trên xe taxi, cô bật điện thoại, định gửi tin nhắn cho dì út theo bản năng.

Thấp tín hiệu mạng di động Trung Quốc dần xuất hiện. Bỗng nhiên, có vô số thông báo tin nhắn chưa đọc và cuộc gọi nhỡ xuất hiện.

Bấy giờ cô mới nhớ ra còn một người nữa đang đợi mình, cô bỏ đi mà quên báo với anh một tiếng.

Đang thất thần thì điện thoại đồ chuông.

Cái tên “Sếp” đang nhấp nháy, cô do dự một lát rồi chuyển sang chế độ im lặng, rồi tắt máy.

Chùm chìa khóa nhỏ ở nhà cô luôn cất ở ngăn trong cùng của túi xách, lúc mở cửa, cô bật công tắc đèn theo thói quen, sau một tiếng ù ù nhỏ, bóng đèn lần lượt sáng lên.

Tất cả đều không thay đổi, nhưng có lẽ dì út không còn ở đây nữa.

Cô đi vào phòng cũ của mình lấy áo ngủ cũ ở trong tủ áo cũ rồi lấy thêm một cái khăn mặt không cũ không mới, đi vào nhà tắm chật hẹp.

Hình như bình nóng lạnh có vấn đề, nước chảy ra từ vòi hoa sen mãi mà không thấy nóng lên.

Cô đành đứng tắm rửa qua loa dưới làn nước lạnh buốt rồi thay quần áo ngủ, sau đó vội vàng quấn kín cơ thể bằng chăn ấm.

Chắc là ảo giác... Cô ngửi thấy mùi nắng trên tấm chăn này.

Giấc ngủ đó kéo dài và rất sâu, sâu đến mức ở trong giấc mơ, cô dường như ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức quen thuộc, cuối cùng Thư Hoàn mở mắt với nỗi niềm mong mỗi trào dâng.

Cửa khép hờ. Qua khe hở không rộng lắm, Thư Hoàn thực sự thấy một bóng người đang bận rộn trong bếp.

Trên bàn có một miếng bọt biển bằng nhựa hình trụ rất to, trên đó là hai miếng lót mềm, đây chính là “cặp lồng giữ nhiệt” do chính tay dì út chế tạo. Trước kia, mỗi lần cô ngủ nướng cuối tuần, dì út lại bỏ bữa sáng vào trong đó vì sợ đồ ăn sẽ bị lạnh.

Dì út đeo tạp dề tiến về phía này, thấy cô liền mỉm cười:

- Hoàn Hoàn, dậy rồi hả?

Không hỏi cô tại sao lại về đây, như thể việc cô xuất hiện ở đây là rất bình thường vậy.

Thư Hoàn nhìn dì bằng ánh mắt ngạc nhiên, mắt cô bỗng cay xè, lao lấy ôm chầm người dì út rồi khóc hu hu thành tiếng.

Dì út vẫn cầm cái xẻng xào rau trên tay, dì lúng túng ôm lại Thư Hoàn và cẩn thận không để cái xẻng quẹt vào lưng áo cô, dịu dàng hỏi:

- Sao thế?

Một thân một mình đi đến ngày hôm nay như bước trên băng mỏng, mắt đã có thể trông thấy thành công nhưng cảm giác thù hận và ám ức cóp nhặt từng ngày cuối cùng cũng bột phát ra khỏi lồng ngực. Thư Hoàn sụt sịt nói:

- Nó... công răn cản gà nhà, nó còn mắng cháu nữa...

Tài ăn nói mọi khi biến mất, dường như cô chỉ còn biết nói mỗi hai câu này, cứ lẩm bẩm nói đi nói lại. Dì út kéo cô ngồi xuống sofa rồi khẽ an ủi:

- Hoàn Hoàn, em trai bị họ đưa đi lúc còn bé xíu, nó không nhớ gì hết... Cháu phải thông cảm cho em, nếu biết sự thật, nó chắc chắn sẽ không đối xử với cháu như thế.

Cô vẫn đang khóc. Hai mắt đầm lệ mờ ảo như nhìn thấy cảnh tượng lúc ở bệnh viện năm xưa. Bác sĩ đưa thông báo bệnh tình nguy hiểm đến cho người nhà ký tên.

Lúc đó cô còn rất nhỏ, vừa khóc vừa nín lấy quần áo chú thím, hỏi mãi một câu: liệu ba mẹ cháu có sao không?

Thím cô có vẻ đã hết kiên nhẫn nhưng vẫn kéo cô sang một góc, chú thì hỏi đi hỏi lại bác sĩ về tình hình của bệnh nhân. Nghe thấy xác suất thành công của ca mổ không cao, ông ta tỏ ra do dự:

- Nếu điều trị bình thường thì sao?

- Nếu điều trị bình thường... Người nhà phải chuẩn bị tâm lý, nhiều khả năng họ sẽ sống như người thực vật... Chúng tôi vẫn đề nghị nên phẫu thuật, đúng lúc mấy ngày nay có chuyên gia nước ngoài đang họp ở đây. Ở nước ngoài, những ca phẫu thuật thế này có tỷ lệ thành công rất lớn.

Cuối cùng chú vẫn từ chối tiến hành phẫu thuật, mặc dù vị bác sĩ đó tỏ ra không thể tin nổi quyết định này.

Cô khóc lóc chạy đến ôm chân bác sĩ, cầu xin ông hãy cứu ba mẹ mình nhưng cuối cùng bác sĩ vẫn lắc đầu, kêu y tá đưa cô đến chỗ người nhà.

Đôi vợ chồng kia là người thân của cô ư?

Họ là ma quỷ!

Họ cơ bản không hề muốn ba mẹ cô khỏe lại, chỉ như vậy... họ mới có thể danh chính ngôn thuận trở thành người giám hộ của cô và em trai, tất cả mọi thứ của cái nhà này đều sẽ nằm trong tay họ!

Đến giờ Thư Hoàn vẫn nhớ như in, vì không được phẫu thuật nên cuối cùng ba mẹ cô vẫn không sống nổi, một người qua đời vào buổi trưa, người kia là buổi chiều.

Lúc đó chú thím cô đã ngang nhiên dọn vào nhà cô, dưới danh nghĩa thì là để “chăm sóc” lũ trẻ. Khi nhận được điện thoại của bệnh viện, em trai cô cứ khóc mãi, khóc đến mức nghẹt thở.

Đó là ấn tượng duy nhất và cũng là cuối cùng của cô đối với ngôi nhà kia.

Sau đó trên linh đường, cô khóc hết nước mắt, vừa khóc vừa chỉ vào chú thím:

- Là hai người không chịu cứu ba mẹ! Là hai người hại chết ba mẹ!

Mới chỉ là một cô bé lên sáu nhưng cô hiểu tất cả mọi thứ.

Cô nói không quá to, vì quá đau khổ và khóc quá nhiều nên giọng khàn đặc đến mức chẳng thốt lên lời, nhưng cô cứ chỉ tay mãi vào họ, không chịu thu tay về.

Nỗi đau hết sức giả tạo trên mặt chú thím cuối cùng biến thành hết kiên nhẫn. Họ lôi cô ra khỏi linh đường rồi không cho về nhà mà đưa cô đến một nơi hoàn toàn xa lạ - nơi đó có bộ đồng phục màu trắng xanh dành cho các bệnh nhân, có cửa sổ với những song sắt lạnh lẽo, có các y tá lúc nào cũng đeo khẩu trang chỉ để hở đôi mắt và cả thứ thuốc mà cứ từng mũi kim đâm vào người lại khiến cô mê man.

Họ không một lần đến thăm cô, công bố với dư luận rằng cô có vấn đề tâm thần nên đã đưa đi điều trị; còn em trai cô thì quá nhỏ nên họ sẽ đối xử với nó như con đẻ. Người ngoài nghe xong câu chuyện này đều không khỏi đau lòng, một gia đình vốn hoàn hảo như thế, có cả nếp cả tẻ cuối cùng lại rơi vào kết cục thê thảm như vậy.

Đúng vậy! Quá thê thảm!

Từ đó về sau, cô khắc sâu trong tim mình hai con người đó!

Chú thím trước kia của cô – Hàn Thịnh Lâm và Chung Nam.

Dù sống trong mê mê tỉnh tỉnh do tác dụng của thuốc tiêm nhưng cô vẫn cố gắng ghi nhớ: Một ngày không xa, cô sẽ đòi lại tất cả!

- Hoàn Hoàn, Hoàn Hoàn... - Dì út nắm chặt tay cô, cứ như muốn làm bàn tay lạnh toát của cô ấm lên vậy, dì dè dặt nói: - Nếu thấy mệt quá cháu hãy về nhà đi? Hay là dì với cháu đi tìm em trai, nói rõ cho nó biết chân tướng, nó sẽ không đối xử với cháu như vậy nữa đâu.

Thư Hoàn đã nín khóc dần. Cô cười nhạt nhưng không trả lời mà đưa tay ra sờ vào phần bụng đã hơi nhô ra của dì út:

- Bây giờ đã biết là con trai hay con gái được chưa ạ?

- Dì vẫn chưa đi siêu âm, trai hay gái đều được cả. – Dì lặng lẽ thở dài, vì dì biết cháu gái là người ương bướng, không chịu nghe lời mình, dì đành xoa đầu Thư Hoàn: - Khóc chán rồi thì ra ăn điểm tâm đi, món bánh bao hấp cháu thích đấy.

Dì út chu đáo múc cho cô một bát giấm nhỏ rồi đưa đĩa cho cô:

- Nhà hết muối rồi, để dì đi mua.

- Để cháu đi. – Cô dụi mắt đứng dậy.

- Bác sĩ bảo dì phải đi cầu thang nhiều. – Dì ấn cô ngồi xuống ghế: - Cháu cứ ăn đi.

Tiếng đóng cửa nhẹ nhàng vang lên, tiếng kim giây chạy tích tích. Món bánh bao mà lúc đi học cô thích nhất bây giờ cũng chỉ bình thường đến không thể bình thường hơn, dĩ nhiên không thể sánh với bữa sáng ở khách sạn năm sao. Nhưng khi cắn đến phần nhân thịt mềm mại của bánh bao sau khi đã được chấm vào giấm chua rồi nuốt vào bụng, đột nhiên cảm thấy dạ dày ấm áp hơn nhiều.

Không bao lâu sau thì có tiếng gõ cửa, Thư Hoàn cầm lên nửa cái bánh bao còn thừa rồi chạy ra mở cửa cho dì út.

Cánh cửa vừa hé mở, người đàn ông trẻ tuổi đang đứng bên ngoài, hai tay khoanh trước ngực, nhìn cô bằng sắc mặt vô cảm, không khí như lắng đọng lại, anh chau mày, toàn thân tỏa ra cơn giận ngút ngàn, như thể ngay giây tiếp theo sẽ vô lên chất vấn cô.

Nhưng anh không làm vậy.

Nhìn thấy mái tóc rối bù như tổ quạ của Thư Hoàn, bộ đồ ngủ kín cổng cao tường màu xanh lam nhạt như của học sinh, và cả ánh mắt đỏ lựng, Hoắc Vinh Ninh chẳng nói lời nào cứ thế ôm chặt cô vào lòng mình.

Cái ôm này mang theo sự kiềm chế và rất nhiều sức mạnh, dường như lo sợ cô sẽ giãy dụa, anh thậm chí còn ép chặt hai tay cô, không hề để ý đến vết dầu mỡ có thể dây sang áo sơ mi của mình từ chiếc bánh bao cô cầm trong tay.

- Tại sao chạy tới đây mà chẳng nói gì với anh vậy? – Anh đặt cằm mình lên vết xoáy tròn nho nhỏ trên mái tóc cô rồi nhẹ nhàng nâng cằm cô lên cao. Trên mặt Thư Hoàn là vết đỏ rất mờ, thấy thế, Hoắc Vĩnh Ninh sa sầm mặt:

- Ai đánh em thế này?

Cô vội lắc đầu:

- Không có ai cả.

Anh mím môi, giọng nói thật lạnh lùng:

- Tối qua đã xảy ra chuyện gì?

- Không có chuyện gì cả, em chỉ thấy nhớ nhà mà thôi. – Cô nói bằng giọng áy náy: - ... Anh chờ em lâu lắm không?

Hoắc Vĩnh Ninh hiểu tính cô, nếu bản thân cô đã không muốn nói thì chẳng ai có thể bắt cô mở miệng được, anh đành thở dài rồi nới lỏng vòng tay:

- Tại sao lại tắt máy?

- Không muốn bị người ta tìm thấy. – Cô tựa trán vào lồng ngực anh, không để anh thấy được vẻ mặt mình:

- Anh đã hỏi đủ chưa?

Rõ ràng anh vẫn chưa hỏi đủ nên hàng mi đẹp đẽ vẫn nhúu chặt. Trước khi Hoắc Vĩnh Ninh kịp lên tiếng thì một giọng nói đã vang lên sau lưng anh:

- Hoàn Hoàn, đây là...

Dì út về nhà sau khi đã mua đầy đủ gia vị. Dì nhìn hai người bằng ánh mắt khó hiểu.

Hoắc Vĩnh Ninh xấu hổ buông Thư Hoàn ra, vì lối đi rất chật chội nên anh đành quay người sang ngang một cách khó nhọc rồi chuyển sang nét mặt lịch sự nghiêm túc, chào hỏi:

- Cháu chào dì ạ!

- Vào nhà đi đã. – Dì út không giỏi giao tiếp với người lạ cho lắm nên chỉ bảo Thư Hoàn lấy thêm một đôi dép đi trong nhà nữa ra: - Cậu là bạn của Hoàn Hoàn nhà tôi đúng không? Ở lại ăn trưa với nhà chúng tôi nhé?

Anh vội vàng dạ rồi giải thích:

- Hôm qua đột nhiên Thư Hoàn về đây, cháu sợ cô ấy có chuyện nên vội vàng đến xem thế nào.

Rõ ràng cảm xúc của cô rất tệ nên mới cất công ngồi chuyến bay dài hơn một ngàn km trở về đây. Nhưng anh thì sao? Anh điên rồi chăng? Bây giờ anh lại nói bằng giọng điệu thờ ơ như thế, cứ như khoảng cách không phải một ngàn km mà chỉ là giữa hai căn nhà sát vách nhau vậy.

Thư Hoàn im lặng không nói gì, bỗng nghe thấy anh giới thiệu:

- ... Cháu là Hoắc Vĩnh Ninh, là đồng nghiệp của Thư Hoàn.

Oái, không kịp ngăn anh lại rồi! – Bỗng nhiên dì út nhìn chằm chằm vào gương mặt điển trai của anh bằng nét mặt thẳng thốt cực độ:

- Cậu... cậu tên gì?

Tuy không giấu nổi sự ngạc nhiên nhưng Hoắc Vĩnh Ninh vẫn lịch sự nhắc lại lần nữa:

- Cháu là Hoắc Vĩnh Ninh ạ.

- Thư Hoàn! – Dì út đứng dậy, tay run lấy lấy: - Cháu vào đây cho dì!

Cô đã đoán trước phản ứng này của dì út nên chỉ biết bất đắc dĩ xoa hai bên thái dương đau nhức rồi nghe lời dì đứng dậy.

- Còn nữa... Cậu... Hoắc tiên sinh, nhà chúng tôi không chào đón cậu, cậu, xin cậu ra về cho. Từ nay về sau đừng bao giờ đến tìm Thư Hoàn nữa! – Rõ ràng một người luôn khách sáo với người khác như dì út xưa nay chưa bao giờ nói chuyện với ai bằng thái độ phũ phàng như vậy nên giọng nói của dì hình như cũng đang run lên nhưng vẫn thẳng tay chỉ ra cửa, ý đuổi khách.

Cô đành nở nụ cười ái ngại với Hoắc Vĩnh Ninh rồi bị dì út kéo vào phòng.

Hoắc Vĩnh Ninh ái ngại ngồi trong phòng khách. Anh không hiểu, rõ ràng anh thậm chí còn chưa bao giờ gặp dì út của Thư Hoàn, không hiểu sao dì lại có thái độ thù ghét anh như vậy.

Bố mẹ Thư Hoàn mất sớm, cô được một tay dì út nuôi lớn, đây là địa chỉ của cô trước khi chuyển đến thành phố Hoài – đây là những điều duy nhất anh có thể điều tra được. Lần này anh vội vàng tới đây nhưng cũng không dám chắc liệu có tìm được cô hay không. Anh bắt đầu xem xét một cách cẩn thận căn nhà với cách bài trí và những món tiện nghi cũ kỹ lạc hậu này, sau khi đảo mắt một vòng, lòng anh xuất hiện cảm giác khác thường nhưng lại không thể nói rõ là do nguyên nhân nào.

Không bao lâu sau, hai người từ nhà trong đi ra, dì út vẫn không thèm nhìn anh lấy một lần mà đi thẳng vào bếp.

Thư Hoàn lại kéo anh vào phòng ngủ, khẽ nói:

- Xin lỗi, tâm trạng của dì không được tốt lắm.

Phòng ngủ của cô rất nhỏ, dưới cửa sổ hướng đông là một cái bàn học nhỏ và giá sách, sách vở rất nhiều nhưng không lộn xộn, chắc vì đã lâu không về nên mọi thứ đều được phủ một lớp bụi dày.

Hoắc Vĩnh Ninh bình tĩnh nhìn cô chăm chăm:

- Dì em biết anh à?

- Có thể coi là biết... - Cô lấy một chiếc dây buộc tóc nhỏ từ ngăn kéo tủ rồi buộc tạm mái tóc cho gọn gàng lại: - Em đã từng nhắc đến anh trước mặt dì.

- Sao dì... - Anh đắn đo lựa chọn cách dùng từ, dù sao chẳng nữa thái độ của dì út với anh ban nãy cũng rất kỳ lạ, thực ra không hẳn là thù ghét mà thậm chí ánh mắt dì còn có chút gì đó hốt hoảng, nhưng trong trí nhớ của mình, anh chưa bao giờ gặp người nào như dì.

- Ghét anh chứ gì? – Thư Hoàn nói tiếp: - Không phải dì ghét anh... Mà dì chỉ lo cho em thôi. Từ nhỏ đến lớn dì út luôn biết em là một đứa trẻ như thế nào, ham hư vinh và vô cùng ích kỷ, dì luôn hy vọng em có thể thay đổi trở thành người tốt.

Hoắc Vĩnh Ninh ngồi bên giường nhìn cô ngồi xếp bằng, vì tóc đã được buộc lên gọn gàng cộng thêm bộ quần áo ngủ bằng vải cotton dài tay nửa cũ nửa mới nên trông cô thực sự rất giống một nữ sinh trung học, ngay cả những lời cô vừa nói ban nãy cũng không hề sắc bén mà dường như còn thấp thoáng đâu đó chút buồn rầu.

- ... Nhưng em luôn khiến dì phải thất vọng. Hồi trung học, em đã cướp người yêu của bạn cùng bàn, chàng trai đó giờ đang sống ở Bắc Kinh, cậu ấy đến giờ vẫn chưa biết mình bị em cố tình quyến rũ, bây giờ chắc vẫn cho rằng em là con bé hiền lành. – Cô cười gượng gạo: - Anh là sếp của em, dì biết chuyện này nên muốn em tìm một người đàn ông môn đăng hộ đối bình thường chứ không muốn em qua lại với anh.

Hoắc Vĩnh Ninh nhìn lại căn phòng đơn giản này một lượt, nó hoàn toàn không liên quan gì đến cô gái từ trên xuống dưới diện toàn đồ hàng hiệu, đầy tự tin trong trường đại học.

Rốt cuộc phải có một trái tim hiếu thắng thế nào, cô mới làm ra những chuyện khiến người khác phải kinh ngạc đến thế?

Con người có lẽ chính là một loài động vật như thế.

Khi bạn không có cảm tình với một người hay một chuyện nào đó thì sẽ dễ dàng đứng trên phương diện đạo đức mà khiển trách, phỉ nhổ họ. Nhưng khi bạn có cảm tình với người đó, thì đạo đức, khả năng tự kiểm soát... hay những thứ tương tự đều đã sụp đổ từ lâu.

Và trong mắt bạn lúc này chỉ có cô ấy mà thôi.

Anh nhớ lại lúc ở Hong Kong đã không tiếc lời phỉ báng cô, nhưng bây giờ, cũng vẫn là một cô gái tên Thư Hoàn như thế, anh lại thấy lòng mình đau nhói.

- Anh sẽ giải thích cho dì em hiểu, anh thật lòng muốn được sống cùng em. – Anh nghiêng người sang ôm lấy mặt cô rồi hôn nhẹ lên trán cô: - Em đã phải chịu thiệt thòi rồi.

Có tiếng gõ cửa.

- Hoàn Hoàn, có cơm trưa rồi đây. Chú đang ở dưới sân chờ dì, dì phải đi khám đã, tối nay mới về.

Đến khi họ ra khỏi phòng của Thư Hoàn thì dì út đã đi trước mất rồi.

Bàn ăn bày một bát thịt nạc xào ớt xanh và một đĩa ngó sen xào, tươi ngon mơn mớn, kèm thêm hai bộ bát đũa.

Thư Hoàn vừa ăn bánh bao xong nên không thấy đói lắm nhưng Hoắc Vĩnh Ninh thì rất đói, anh ăn từng miếng cơm một cách ngon lành. Thư Hoàn không ăn nữa mà dừng lại nhìn anh, giờ mới nhận ra vị Hoắc tiên sinh ăn uống lịch sự trên bàn tiệc tiếp khách trong ký ức của mình và cũng chính là anh lúc này, cơn đói đang giày vò khiến anh phải ăn uống một cách vội vàng như thế, nhưng phép lịch sự được duy trì trong suốt hai mươi năm qua của cuộc đời lại đang thúc ép anh vẫn phải ngồi thẳng lưng trên ghế, như đang cố gắng tự nhắc bản thân phải lịch thiệp một chút.

Hoắc Vĩnh Ninh bây giờ thân thiện hơn lúc anh ngồi trên bàn tiệc.

Cô mỉm cười:

- Hoắc Vĩnh Ninh, quà sinh nhật của em đâu?

Anh liếc cô một cái, rồi điềm tĩnh nói:

- Quá ngày không tính.

Cô đặt hai tay xuống mặt bàn rồi gối đầu lên đó nhìn anh, ánh mắt ướt át thật ngây thơ.

Cuối cùng Hoắc Vĩnh Ninh cũng không chịu nổi cảnh tượng này, anh đặt bát xuống, nói giọng hơi mất tự nhiên:

- Anh có mang quà đây. Chỉ sợ em chưa chuẩn bị tâm lý để nhận quà của anh thôi.

Thư Hoàn giật nảy mình, ánh mắt hơi lấp lánh, quả nhiên cô không tiếp tục truy hỏi nữa mà hồi lâu sau mới khẽ cất giọng nói:

- Tạm thời em chưa muốn hứa hẹn gì quá xa vời cả.

Anh không giận:

- Vậy em muốn gì đây?

- Đi ngủ trưa với em nhé? Tối qua em ngủ không ngon. – Mắt cô cong cong, cười vui vẻ: - Anh xem mắt em vẫn còn sưng nè.

Kết quả, hai người chen chúc trên chiếc giường chật hẹp trong phòng ngủ của Thư Hoàn, anh đành để cô gối đầu lên cánh tay mình mới có thể chắc chắn cả hai sẽ không bị ngã xuống đất.

Cứ nằm nghiêng ôm nhau chặt như vậy, môi Hoắc Vĩnh Ninh đặt mãi trên trán Thư Hoàn. Khi suy nghĩ lại một cách cẩn thận anh mới thấy kỳ lạ, tại sao trong nhà không hề thấy một tấm ảnh nào? Anh thấy hơi khó hiểu:

- Thư Hoàn, em ngủ chưa?

- Sắp rồi. – Cô trả lời bằng giọng lười biếng.

- Có ảnh ngày xưa không? – Anh vỗ nhẹ vào lưng cô, hỏi tiếp: - Anh muốn nhìn em hồi nhỏ.

Bàn tay đang ôm anh của Thư Hoàn siết chặt hơn một chút, vẫn nhỏ nhẹ nói:

- Không có.

- Vì ngày bé xấu gái chứ gì? – Anh cười thâm.

- Nghèo lắm... nên chẳng bao giờ chụp ảnh cả. – Hồi lâu sau, cô mới thốt lên như vậy.

Nửa khuôn mặt cô vùi trong lồng ngực anh, lông mi vừa dày vừa dài, tiếng thở nhẹ nhàng khẽ rung động, môi cũng hơi nhếch lên, tĩnh lặng như một đứa trẻ. Nhìn thêm một lúc nữa, hình như cảm giác buồn ngủ đó cũng là một bệnh lây truyền, anh cũng thấy mí mắt mình sụp xuống như bị trúng thuốc mê, dần nhắm hai mắt lại.

Lúc tỉnh ngủ đã là ba giờ hơn.

Bên cạnh chẳng còn ai, Thư Hoàn đã dậy từ bao giờ, cô đang ngồi ngoài phòng khách, cầm cốc nước nóng xem TV.

Cô chỉnh âm lượng TV rất nhỏ, thậm chí chỉ có thể nhìn thấy khuôn miệng hétt khép lại mở của người dẫn chương trình. Thế nhưng Thư Hoàn lại xem rất tập trung, như đang làm việc thật vậy. Vừa ngước lên và nhìn thấy anh, trong con người đen láy của cô thấp thoáng ý cười rồi gơ tay bật to âm lượng.

- Hoắc Vĩnh Ninh, em muốn thôi việc. – Mắt cô vẫn nhìn thẳng màn hình TV, thốt lên bằng giọng điệu đòi chút nũng nịu: - Không muốn bị ông chủ bóc lột sức lao động thêm chục năm nữa đâu.

Anh ngạc nhiên rồi vội mỉm cười:

- Đủ lông đủ cánh rồi chứ gì?

- Nếu thứ hai em để đơn xin thôi việc lên bàn làm việc của anh thì thế nào nhỉ? – Cô vẫn kì kèo nói tiếp câu chuyện này.

- Là ai hùng hồn nói sẽ ở bên anh, giúp anh trong công việc nhỉ? – Anh vỗ nhẹ vai cô: - Bây giờ anh thực sự không thể thiếu em được, em nói phải làm sao đây? Hay là anh bảo phòng nhân sự cứ làm theo trình tự, yêu cầu em đền khoản tiền vi phạm hợp đồng trước đã.

- Anh đền giúp em nhé? – Cô ôm tay anh rồi ngả đầu vào vai anh: - Anh biết em để bụng nhất là chuyện tiền bạc mà.

Anh rút tay mình ra rồi đặt lên vai cô, kiên nhẫn nói:

- Rốt cuộc đã có chuyện gì? Rút lui khỏi công việc không phải tác phong của em.

- Không có gì, chỉ là tự dưng muốn thử cảm giác tiêu điều tự tại như Hàn Tử Kiều, muốn sống cuộc sống thoải mái theo ý mình thôi mà. – Cô duỗi dài hai chân, gần như ngả cả nửa cơ thể vào lòng anh, miễn cưỡng nói: - Trước đây thì không có điều kiện, bây giờ có phiếu ăn miễn phí rồi, dù sao cũng phải giã vò một chút chứ. Anh nói xem có đúng không, Hoắc Vĩnh Ninh?

Anh im lặng trong thoáng chốc nhưng không giận:

- Em ngưỡng mộ cô ấy ở điểm nào?

Cô không trả lời ngay. Vào lúc anh tưởng cô sẽ không trả lời, cô đột nhiên lại hỏi:

- Bọn mình về nhé? Em quậy đủ rồi mà... Còn nhiều việc phải làm lắm.

- Bây giờ á? – Anh thoáng do dự: - Nhưng anh vẫn muốn nói chuyện rõ ràng với dì em.

- Thế anh ở lại chờ dì nhé, em phải đi đây. – Cô quay sang hà hơi vào tay anh, vừa nhẹ vừa mềm.

- Ngày kia bố mẹ anh sẽ về nước, nếu em đã chuẩn bị sẵn sàng thì hãy cùng anh đến ra mắt. – Anh trịnh trọng hạ lệnh.

Thư Hoàn nhắm mắt như muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ cười nhẹ:

- Em biết rồi.

Vì trời đột nhiên trở lạnh nên cô không thể mặc bộ lễ phục kia trên chặng đường về được. Thư Hoàn đành lôi một bộ đồng phục thể dục từ hồi trung học ra mặc nhưng không ngờ vẫn vừa khít, chứng tỏ đã qua bao năm nhưng dáng người cô vẫn không hề thay đổi.

Lúc đi cùng cô ra khỏi nhà, Hoắc Vĩnh Ninh chau mày:

- Cứ như bố dẫn con gái ra ngoài ấy.

Anh cứ nắm tay cô tự nhiên như thế. Lúc đi xuống sân, anh ngoái lại nhìn tòa nhà tập thể cũ kỹ:

- Dì út vẫn sống ở đây à?

- Dì không còn ở đây nữa, nhà là của em... - Lúc trả lời, lòng Thư Hoàn đau nhói, cô không báo cho dì biết mình về, nhưng sáng nay dì vẫn tới ... chắc là vì dì thường xuyên về đây dọn dẹp nhà cửa chẳng? Cô thậm chí có thể tưởng tượng ra cảnh chỉ một lát nữa thôi, dì út lệ khệ xách túi to túi bé đầy các thức ăn tươi sống về, muốn nấu cho cô một bữa thật hoành tráng.

Nhưng cô vẫn phải đi.

Lúc nhìn thấy Hoắc Vĩnh Ninh và kéo cô vào nhà trong, dì đã khóc lóc nài nỉ Thư Hoàn, mong cô hãy dẹp hết mọi tính toán trong lòng, dì bảo cho dù thế nào cũng không sánh bằng cuộc sống bình an hạnh phúc... Dì không thông minh nhưng vẫn có trực giác của người bình thường, dì biết ý định của cô gái do một tay mình nuôi lớn khi bày mưu tính kế tiếp cận với những người và việc kia, mục đích của cô ấy chính là không thể bỏ mặc quá khứ.

Cô phải đi thôi.

Cô sợ nếu dì còn nài nỉ mình nữa, mình sẽ mềm lòng mà đồng ý mất.

Thư Hoàn ngẩn ngơ nhìn cảnh tượng vụt qua trong thoáng chốc ngoài cửa sổ, Hoắc Vĩnh Ninh đang nói chuyện điện thoại. Anh cố tình nói thật khẽ về chuyện công việc, dường như tâm trạng khá tốt.

Nói chuyện xong, anh đột nhiên nghiêng người sang bấm nút đóng mở cửa xe khiến cánh cửa chậm chậm đóng kín lại rồi tự nhiên vuốt tay cô, cảm thấy nó không lạnh lắm mới buông ra.

Cúp máy, anh chợt quay sang nói với Thư Hoàn:

- Sau này chúng ta cũng để con gái nhé?

Cô giật mình:

- Gì cơ?

- Có gì đâu. - Anh thoáng vẻ dăm chiêu: - Sẽ thương yêu nó vô hạn, cho nó cảm giác thật an toàn, sẽ không để nó phải tính toán quá nhiều như mẹ nó khiến mọi người chẳng ai hiểu nổi.

Cô vẫn nhắm chặt mắt, nhưng trước mặt lại hiện lên hình ảnh một cô bé được Hoắc Vĩnh Ninh nâng niu trong tay và coi cô bé quý giá hơn tất cả mọi thứ trên đời.

Mãi đến khi chiếc điện thoại di động cầm trong tay rung lên khe khẽ, cô mới choàng tỉnh.

Là tin nhắn của Tôn Thần, chỉ có một câu ngắn gọn: Hàn Thịnh Lâm đã đưa tiền rồi, thậm chí còn nhiều hơn cô nghĩ, rõ ràng ý của ông ta là “được ăn cả, ngã về không”.

Rời mắt khỏi màn hình điện thoại và định thần lại, cô lộ vẻ ngỡ ngàng, cô vừa bị anh làm mê hoặc sao? Tại sao cô lại cảm thấy tương lai ảm áp mà đáng khao khát đến thế...

Cô nên rời xa anh, nếu không... cô sẽ quá dựa dẫm vào anh.

Tuy nhiên, trên đời này, cô sẽ không bao giờ đặt niềm tin vào bất kỳ một ai nữa.

8. Chương 8: Rời Xa

Thứ tư, Hoắc Vĩnh Ninh ra khỏi nhà sớm hơn Thư Hoàn.

Anh phải ra sân bay, Triển Phong lúc này đã đứng sẵn ở cửa khu nhà chờ anh, anh ta sẽ cùng anh đi công tác hai ngày, vì liên quan đến một vài nghiệp vụ bảo mật nên họ sẽ đàm phán kiểu kín, trong thời gian đi công tác sẽ không bật máy điện thoại.

Vốn dĩ Hoắc Vĩnh Ninh định đưa Thư Hoàn đi nhưng mấy ngày nay cô thấy không khỏe nên anh đã chọn Ngải Lâm đi cùng.

Trời chưa sáng hẳn, anh cúi xuống đặt môi hôn lên trán cô rồi lặng lẽ rời khỏi nhà.

Thư Hoàn chậm chậm ngồi dậy.

Thực ra cô đã thức giấc từ lâu, cứ thế tựa lưng vào thành giường nhìn bầu trời sáng dần ngoài cửa sổ.

Trong thời khắc thành phố rộng lớn này đang dần tỉnh giấc, Thư Hoàn đột nhiên nghĩ đến một điều: thực ra bất kể là thêm vào một người hay bớt đi một người, đối với một thành phố khoảng vài triệu dân mà nói, sự thăng trầm của một con người quả là quá nhỏ bé.

Một con khổng tước vĩ đại như Thụy Đức, từ trên xuống dưới vài nghìn nhân viên, nếu không có mình, khối máy móc đồ sộ đó vẫn có thể vận hành trơn tru như thường. Thư Hoàn đi vào văn phòng của trưởng phòng nhân sự, lúc cô nộp tờ đơn xin thôi việc kia, cô đã đoán trước mình sẽ gặp khá nhiều trở ngại nhưng mấy ngày nay cô đã hạ quyết tâm, thậm chí còn chuẩn bị xong cả tiền bồi thường hợp đồng, không nuôi tiếc điều gì, nhất định phải rời khỏi nơi đây.

Không ngờ trưởng phòng nhân sự không nói gì mà chỉ lấy một tờ hợp đồng đã được soạn thảo trước từ trong ngăn kéo ra:

- Đây, cô xem qua đi.

Cô nhận lấy tờ giấy với vẻ thắc mắc. Đó là bản hợp đồng tạm thời xin nghỉ việc nhưng vẫn bảo lưu vị trí công tác.

- Tôi không xin nghỉ theo chế độ này... - Thư Hoàn giở đến trang cuối cùng: - Chắc anh đã hiểu lầm rồi.

- Đây là sự phê chuẩn đặc biệt của Hoắc tiên sinh. - Trưởng phòng nhần nại giải thích: - Ngài ấy rất hài lòng với biểu hiện trong công việc của cô, nếu cô muốn ra nước ngoài tu nghiệp thì sau khi về nước sẽ không cần phải bắt đầu lại từ đầu, mà điều kiện công ty dành cho cô lại cực kỳ hậu hĩnh.

- Nhưng tôi không có ý định quay trở lại. - Cô thành thật nói: - Xin cứ làm cho tôi thủ tục tạm thời rời khỏi vị trí công tác đi.

- Nhưng... - Tay trưởng phòng có vẻ khó hiểu: - Tập đoàn rất ít khi đưa ra điều kiện này, tôi cần phải hỏi lại ý kiến của Hoắc tiên sinh.

- Hai ngày nay ngài ấy đi công tác, tắt máy. - Thư Hoàn lấy ra một túi giấy tờ: - Bên trong là những giấy tờ cần bàn giao cho thư ký mới, hầu hết đều được trình bày rất chi tiết, còn về các công việc khác, tôi đã dặn dò Ngải Lâm rõ ràng rồi.

- Cô làm thế này thực sự rất khó cho chúng tôi... Hay là chờ vài hôm nữa Hoắc tiên sinh về rồi giải quyết?

- Tôi e là không thể chờ thêm được. - Thư Hoàn mỉm cười ái ngại: - Tiền vi phạm hợp đồng tôi cũng chuẩn bị rồi.

Cuộc họp kết thúc, Hoắc Vĩnh Ninh đứng trong thang máy, Triển Phong đang đứng cạnh anh thì có điện thoại.

Anh ta có vẻ rất ngạc nhiên, chỉ nói ngắn gọn vài câu rồi cúp máy và quay sang nói với Hoắc Vĩnh Ninh:

- Thư Hoàn nộp đơn nghỉ việc.

Hoắc Vĩnh Ninh giơ tay bóp trán:

- Tôi biết rồi.

- Là nghỉ việc đó. – Triển Phong không thể không nhấn mạnh: - Không phải tạm nghỉ giữ chức, và cũng đã thanh toán tiền vi phạm hợp đồng rồi.

Ngón tay anh dừng lại trên ấn đường một lát rồi khẽ nói một tiếng “Tùy tiện!”, vội vàng lấy di động, khởi động máy rồi gọi đi.

Triển Phong lặng lẽ nhìn anh.

Từ thoải mái, sắc mặt Hoắc Vĩnh Ninh dần chuyển sang nôn nóng, cuối cùng là hơi đăm chiêu khi cúp máy.

Anh ta đã làm trợ lý của Hoắc Vĩnh Ninh vài năm nay nên có thể nhận ra giờ phút này ông chủ có tâm trạng như thế nào. Anh ta mạnh dạn hỏi:

- Hoắc tiên sinh, có cần làm gì không ạ?

Hoắc Vĩnh Ninh dùng tay nới lỏng cà vạt:

- Anh đến nói với đối tác, cứ bảo tôi có việc đột xuất, sau khi buổi họp trưa mai kết thúc, chúng ta lập tức quay về thành phố Hoài.

- Vâng, tôi sẽ cố gắng tranh thủ thời gian!

Lại một lần nữa điều chỉnh lịch trình, Hoắc Vĩnh Ninh ngồi trên chuyến bay xuất phát lúc hai giờ chiều hôm sau về thành phố Hoài.

Triển Phong gọi hai chiếc ô tô đến sân bay rồi anh ta giao cho Hoắc Vĩnh Ninh chìa khóa của một trong hai chiếc để anh tự lái xe.

Mới rời khỏi đây chưa đầy hai ngày mà gió lạnh cuối thu đã thổi đến thành phố này.

Khi có nhân viên ở cùng, anh phải cố kiềm chế niềm khao khát muốn tìm thấy cô ngay lập tức của mình. Bây giờ, xe vừa được lái xe cầu cao tốc, anh đã vội vàng gọi vào số điện thoại của Thư Hoàn.

Vẫn là trạng thái không có người nghe và bị chuyển vào hộp thư thoại.

Anh có cảm giác hơi bất an. Tình huống này ngoài suy đoán của anh, anh không ngờ cô lại tùy tiện xin thôi việc, cứ như đây là một âm mưu đã được cô lên kế hoạch trước vậy. Lái xe thẳng đến ngôi nhà cô thuê, tuy mật khẩu vẫn chưa thay đổi nhưng rõ ràng... nơi đây không còn một bóng người, tất cả mọi thứ đều được dọn dẹp sạch sẽ, tủ quần áo, tủ giày dép đều trống không, đích thị là một căn phòng trống.

Ngồi trên sofa suy nghĩ kỹ càng, Hoắc Vĩnh Ninh suy đoán cô sẽ về thành phố Nhạc, nhưng rốt cuộc cô đã đi đâu? Anh lấy điện thoại ra gọi vào số của bộ phận tài vụ của công ty, hỏi họ bằng giọng điệu đều đều không hề trầm bổng quen thuộc của mình:

“Đã hủy thẻ lương của Thư Hoàn chưa? Các anh có thể tra được từ cái đó không?”

Đích thân trưởng phòng tài vụ nghe điện thoại, anh ta mau chóng trả lời anh:

“Chưa hủy ạ.”

Anh ừm một tiếng:

“Gửi cho tôi số thẻ của Thư Hoàn.”

Rồi cúp điện thoại mà lòng không nguôi suy nghĩ.

*

Hai tiếng đồng hồ sau, dù đồng hồ đã điểm sắp đến bảy giờ nhưng con đường Barkhor* không hề có dấu hiệu cho thấy mặt trời sắp lặn.

* Đường Barkhor nằm ở trung tâm thành phố cổ Lhasa - thủ đô truyền thống của Tây Tạng và hiện nay là thủ phủ của Khu tự trị Tây Tạng.

Đa số các quán trà bơ đều đã đóng cửa, Thư Hoàn phải hỏi nhân viên khách sạn mới tìm ra quán nhỏ này trong một con ngõ nhỏ nằm sâu trong khu dân cư.

Bốn đồng, nhân viên của cửa hàng mang đến cho cô một bình nước ấm nhỏ và đầy một bình trà bơ, cộng thêm một cái chén thủy tinh trong suốt.

Cửa hàng được trang trí theo kiểu Tây Tạng điển hình, thoát nhìn có vẻ cũ kỹ tồi tàn, lúc mới vào còn ngửi thấy một mùi hương nào đó khiến người lạ khó có thể chịu được, nhưng ngồi lâu mới nhận ra tấm vải bằng nhung nỉ phủ trên ghế ngồi rất dễ chịu, ánh nắng ấm áp rọi vào khiến con người ta lười nhác đến không muốn động đậy mà chỉ muốn ngồi im như thế, hết như những người dân Tây Tạng sống ở nơi đây, có thể ngồi bên một bình trà bơ đến hết cả buổi chiều.

Cô không muốn nghe điện thoại nên đã chuyển sang chế độ im lặng.

Có lẽ Hoắc Vĩnh Ninh đã trở về thành phố Hoài nhưng anh không tìm thấy cô.

Cô không giận dỗi anh điều gì, nhờ anh, cô mới đi được đến ngày hôm nay. Nhưng bây giờ cô không cần anh nữa.

Mấy tháng nữa, mà cũng có thể là một hai năm nữa, có lẽ anh sẽ đối xử với cô như đối xử với Hàn Tử Kiều, nhưng trong lòng Thư Hoàn hiểu sâu sắc một điều: người nắm tay anh cùng anh đi đến hết cuộc đời chắc chắn không phải mình.

Màn hình di động lóe sáng, nhận một tin nhắn.

Tin nhắn từ ngân hàng, tài khoản của cô vừa tăng thêm một số tiền, người chuyển khoản là Hoắc Vĩnh Ninh.

Sau đó là tin nhắn của anh: Quây đủ rồi thì gọi lại cho anh ngay nhé!

Anh sợ cô không đủ tiền tiêu chẳng? Cô không kiểm chế được mà suy nghĩ như vậy, Thư Hoàn uống ngụm sữa nóng với hương vị rất nồng còn thừa lại trong cốc rồi rời khỏi cửa hàng.

Cuối con đường Barkhor chính là nơi tọa lạc của chùa Đại Chiêu, dân chúng tin vào đạo Phật quỳ xuống nền đất, liên tục khấn vái bằng thái độ thành kính nhất.

Giờ này gió nhẹ chập tối mới bắt đầu thổi, cuối cùng mặt trời cũng khuất dạng, ánh nắng trên thành phố cao nguyên biến mất và thay vào đó là chút lạnh lẽo, Thư Hoàn quấn khăn cổ chặt hơn rồi đi qua đám người đông đúc.

Trong ồn ào, khách sạn hiện lên cực kỳ tĩnh lặng, tọa lạc ngay bên cạnh chùa Đại Chiêu. Cô đặt căn phòng đối diện với cung điện Potala. Lúc này đèn đuốc mới sáng rực rỡ, dưới sự trợ giúp của đèn điện, cung điện trông càng nguy nga tráng lệ. Cô kéo rèm ra làm cho vệt sáng lốm đốm ẩn hiện trên mặt. Thư Hoàn không khỏi nheo mắt lại, như đang thưởng thức một sự phồn thịnh không liên quan gì đến mình.

Anh để ý đến Niệm Niệm, đã để ý nhiều năm như vậy...

Bây giờ, anh cũng sẽ kiên nhẫn với mình nhiều như thế ư?

Thư Hoàn nheo mắt lại, đột nhiên cô rất muốn trêu anh... coi như là trò nghịch ngợm trước khi vụ giao dịch kết thúc đi.

Gọi điện cho anh và được bắt máy rất nhanh.

Nhưng không một ai chịu lên tiếng, hình như cả hai đều đang hít thở sâu, chờ đối phương mở lời trước.

Cô là người thiếu kiên nhẫn trước:

“Anh tìm em à?”

“Bao giờ em về?” Hoắc Vĩnh Ninh không hề hỏi cô lý do xin thôi việc, lý do dọn nhà đi nơi khác mà chỉ nói với cô bằng giọng điệu ấm áp bình thường: “Anh sẽ đến đón.”

“Vẫn chưa muốn về mà...” Cô cười nói: “Em chán làm việc rồi.”

Giọng điệu của cô hết như của trẻ con vậy. Nỗi lo ngại của anh thì lại như của phụ huynh:

“Nếu em đi du lịch thì số tiền anh vừa gửi có đủ không?”

“Hoắc Vĩnh Ninh, anh thích em chứ?” Cô ngắt lời anh, hỏi thẳng.

Ở đầu dây bên kia thật yên lặng, hồi lâu sau anh mới chậm rãi trả lời: “Thích.”

“Nếu thích thì đến tìm em đi.” Cô nói một cách rất tùy tiện: “Ngày mai nhé, em đang ở Lhasa.”

Anh khẽ bật cười, như chẳng còn biết nói gì trước cô gái cố tình gây sự này.

Cô nói liền một mạch:

“Em muốn cùng anh uống trà bơ, muốn cùng anh đi mua đồ trang trí ở phố Barkhor... Em nhớ anh, nhớ lắm.”

“Hoàn Hoàn, em biết hai ngày nữa là cuộc họp quý này của ban giám đốc mà, anh không thể bỏ đi được.” Anh thở dài: “Anh cũng nhớ em, nhưng nếu anh không làm việc thì sẽ không có tiền cho em ở ngoài tự tung tự tác.”

“Có nghĩa là anh không thích em chút gì?” Thư Hoàn khẽ nói: “Em biết rồi, không làm phiền anh nữa.”

Cúp máy, Thư Hoàn đứng bên cửa sổ và nở nụ cười cười giấu cợt. Xem đi, trò chơi này có vui không?

Hôm qua cô đã đến Lhasa, lúc ngồi trên máy bay có cảm giác hơi khó thở nhưng ngoài tình huống đó, cô không hề có phản ứng cao nguyên rõ ràng nào. Chuyến hành trình này quá vội vàng, không có kế hoạch gì trước cả, mà chỉ tùy ý đặt khách sạn thậm chí còn chưa nghĩ ra điểm đến tiếp theo là đâu. Cô bật TV, chương trình tài chính kinh tế hôm nay có mời tới trường quay một vị khách mời, họ đang phân tích một nguồn tin chưa chính thức: Thụy Đức dùng một món tiền lớn thu mua đối thủ cũ là Hàn thị. Vị chuyên gia được mời đến lại là giáo sư ở trường đại học của Thư Hoàn, ông từ tốn nói: sau khi cuộc họp ban giám đốc được tổ chức vào ngày kia kết thúc, thông báo chính thức mới được coi là chỉ thị mang tính quyết định.

Thế nghĩa là anh đang rất bận rộn, vậy mà mình lại làm anh thêm phiền lòng, đúng là không phải hành động nên làm của một người phụ nữ biết điều.

Thư Hoàn ngồi trên sofa quần chặt chần quanh người rồi chậm rãi dùng bữa tối do khách sạn mang tới. Bắt đầu từ bao giờ nhỉ? Bắt đầu từ bao giờ mình dám nói chuyện với anh với thái độ không kiêng dè gì như thế?

Bản tính kiêu ngạo của cô lại bắt đầu phát tác chẳng?

Sau này khi không còn anh nữa, cô phải dẹp bớt cái tính xấu này đi mới được.

Cô ngả người lên chiếc giường rộng rãi thoải mái mềm như nhung của khách sạn, lăn qua lộn lại, thay đổi rất nhiều tư thế nhưng phản ứng cao nguyên lại khiến cô dễ dàng nghe thấy tiếng tim đập của mình, rõ ràng, mãnh liệt. Cảm giác này hơi mông lung nhưng lại rất rõ ràng, cuối cùng vẫn khó mà ngủ được.

Một buổi đêm như thế này hình như không nên bỏ dở trò đùa kia.

Thư Hoàn lấy di động ra: “Em rất nhớ anh!” rồi gửi đi.

Dòng trạng thái dần được lấp đầy. Cô nhìn màn hình chăm chăm rồi tập trung chờ tin nhắn trả lời.

Hoắc Vĩnh Ninh trả lời rất nhanh nhưng chỉ có hai chữ ngắn gọn: Ngủ ngon.

Vô vị... Thư Hoàn chép miệng rồi chỉnh sang chế độ máy bay, tắt luôn cả đèn.

*

Hôm sau cô dậy rất muộn, ngày ở Lhasa rất dài nên người dân sống ở đây thường bắt đầu công việc sau chín giờ.

Cuối cùng chiếc đồng hồ sinh học luôn chăm chỉ khi đi học và đi làm cũng được một lần lười biếng, lúc Thư Hoàn thức dậy đã là buổi chiều. Tây Tạng nắng giòn giã, cô nằm trong chăn neho mắt lại, tắt chế độ máy bay của di động.

Ngay lập tức xuất hiện rất nhiều tin nhắn.

Sau tin nhắn “ngủ ngon” đầu tiên, năm phút sau anh nhắn cho cô một tin:

“Máy bay từ thành phố Hoài đến Trùng Khánh cất cánh lúc 10h30, rồi chuyển máy bay đến Lhasa.”

Chờ 10 phút và không nhận được tin nhắn trả lời, anh lại nhắn tin nữa:

“Ngủ ngon nhé.”

Thư Hoàn lập tức ngồi dậy xem đồng hồ. Nếu không bị muộn giờ, có lẽ bây giờ anh đang ở trên chuyến bay bay từ Trùng Khánh đến Lhasa.

Thử gọi điện cho anh, thì ra tắt máy thật.

Vì vừa ngủ dậy nên cô vẫn chưa được tỉnh táo lắm, thuận tay gọi vào số máy của Triển Phong.

Giọng Triển Phong rất bình tĩnh:

“... Đúng vậy, sắp lập một bản báo cáo một câu rồi đi luôn.”

“...” Thư Hoàn xoa thái dương, đột nhiên không biết phải đáp lại thế nào.

“Có mấy câu này, không biết tôi có nên nói không...” Triển Phong thở dài nói: “Thư Hoàn, một mối tình đi được đến ngày hôm nay không phải là dễ, đừng hành hạ nhau nữa, hãy biết quý trọng!”

Anh nói bằng giọng điệu rất có trọng tâm.

Thư Hoàn đột nhiên không biết trả lời thế nào chỉ biết ngơ ngác cúp máy rồi chạy vội đi đánh răng rửa mặt, mặc thêm áo khoác rồi nhờ khách sạn gọi xe ra sân bay.

Đường đến sân bay Gonggar từ nội thành Lhasa rất xa, đi xe mất hơn một tiếng.

Bây giờ không phải mùa du lịch của Tây Tạng nên sân bay có chút hiu quạnh. Nhìn thông tin về các chuyến bay, chuyến bay từ Trùng Khánh đến Lhasa còn nữa tiếng nữa mới đến.

Cô vẫn chưa ăn cơm nên gọi luôn một suất gà rán ở cửa hàng Dicos trong sân bay, vừa chờ đợi vừa nghịch điện thoại.

Có một thời gian cô rất chú ý đến một trang weibo chuyên đăng tải các hình ảnh về trang trí nhà cửa, căn nhà chỉ khoảng sáu bảy mươi m² nhưng vẫn có thể bố trí theo phong cách ấm cúng, có thể nhận ra chủ nhà đã bỏ ra bao nhiêu tâm sức. Hồi đó, để lấy lòng Hoắc Vĩnh Ninh, cô đã sao chép không ít cách bài trí. Sau này cũng dần phai nhạt.

Một nickname Po nào đó đăng lên một bức ảnh, một đôi tình nhân trẻ đứng ôm nhau trước cửa sổ lớn của căn nhà, cùng với một câu caption ngắn gọn: Nét đẹp nhất của ngôi nhà chính là khi quay lại có thể nhìn thấy em...

Hóa ra là vậy.

Đột nhiên lại bị đánh bại bởi một câu sườn mướt khó hiểu như thế, Thư Hoàn ngẩn ngơ nhìn bức ảnh kia, vô số cảnh tượng, vô vàn lời nói lóe lên trong đầu cô rồi biến mất. Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chuyến bay hạ cánh đúng giờ, đã có hành khách lục tục đi ra.

Người đàn ông kia có lẽ vẫn chưa biết nhiệt độ không khí ở nơi đây nên chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh, thậm chí còn không mang va ly đựng hành lý mà chỉ có hai tay trống không đi ra khỏi đoàn ngoài.

Thật nổi bật!

Ngoài hai từ đó, cô không nghĩ ra từ nào khác có thể hình dung được.

Chưa bao giờ Thư Hoàn muốn ôm chặt Hoắc Vĩnh Ninh như lúc này, chỉ vì ước nguyện nho nhỏ trong căn phòng chật hẹp kia, anh hy vọng chỉ cần mình quay lại là sẽ nhìn thấy cô trong tầm mắt.

Thư Hoàn hồi hải lao ra đến mức va cả vào cô nhân viên đang dọn bàn mà chẳng kịp nói một tiếng xin lỗi, cứ chạy vù vù tiếp cận mục tiêu đó.

Trước khi anh kịp định thần lại, cô nhón chân ghì lấy cổ anh, bàn tay còn dính đầy dầu mỡ của món gà rán không e dè lau hết vào lưng áo anh.

- Hoắc Vĩnh Ninh! Hoắc Vĩnh Ninh! Hoắc Vĩnh Ninh! – Cô ngây thơ gọi tên anh, hân hoan nói: - Anh đến thật rồi!

Mọi người đều tránh xa cặp đôi này và xì xào bàn tán về hai người bọn họ, trên môi những người khác đều là nụ cười thông cảm và đầy thiện ý, không quấy rầy cuộc hội ngộ của người trong cuộc.

Hoắc Vĩnh Ninh không quen lắm cảm giác bị người khác sấm soi như vậy. Đối với sự kích động điên cuồng của Thư Hoàn, anh không đẩy cô ra mà còn giơ tay xoa đầu cô, mỉm cười nói:

- Không phải chính em là người kêu anh đến đây sao?

- Thế cuộc họp của anh thì sao? – Cô dùng ngón tay vẽ thành vòng tròn trên lưng anh.

- Năm nào ban giám đốc chẳng họp mấy lần, nhưng em thì chỉ có một thôi.

Thư Hoàn nằm gọn trong lòng anh cười thầm, chẳng qua cô chỉ muốn nghe câu này từ chính miệng anh mà thôi.

- Đã ôm đủ chưa? – Anh dịu giọng nói: - Nếu em đồng ý tạm thời buông anh ra một lát, anh muốn đi mua một bộ quần áo.

Tay trong tay đi đến bãi đỗ xe taxi, cuối cùng sắc mặt anh cũng thay đổi. Hoắc Vĩnh Ninh thả tay Thư Hoàn ra, nhìn thật kỹ năm ngón tay mình dưới ánh nắng, anh gần giọng gọi tên cô:

- Thư – Hoàn!

Cô nhanh chóng trả lời:

- Ồi.

- Đây là cái gì!? – Anh xòe năm ngón tay ra một cách cứng ngắc, chỉ vào các ngón tay và lòng bàn tay đầy mỡ của mình và hỏi.

- Chắc là do em chưa chùi sạch tay vào lưng anh đấy mà! – Cô kiêu ngạo nhìn lại anh, dáng vẻ đắc ý như một chú cún con.

Hoắc Vĩnh Ninh nghiêm mặt lại một giây rồi cuối cùng vẫn không nhịn được cười.

Bạn ý vào tình yêu của anh ấy nên mới có thể vô pháp vô thiên như vậy; còn anh ấy, vì thích bạn nên mới chịu đựng trong vui sướng như thế.

Cô mỉm cười ngả đầu vào vai anh, chợt có cảm giác giấc mơ trở thành hiện thực.

Sau khi ghé vào một cửa hàng bán quần áo phổ thông trên phố Barkhor và chọn được một bộ đồ rất bình thường, Hoắc Vĩnh Ninh vội vàng mặc luôn bộ quần áo vừa mua ra ngoài bộ quần áo cũ của mình rồi đi theo Thư Hoàn về khách sạn với một bộ dạng khá luộm thuộm.

Tay anh rất lạnh.

Lhasa hôm nay bắt đầu có gió lạnh, Thư Hoàn dùng tay sờ lên mặt anh:

- Môi anh tím lại kia, khó chịu lắm hả?

- Không! – Anh vẫn mạnh miệng: - Anh khỏe mà.

Không một lời giải thích, cô lôi tuột anh vào quán trà bơ hôm qua, nói với chủ quán:

- Một bình trà sữa.

Lúc bước vào cửa hàng, sắc mặt Hoắc Vĩnh Ninh đã có chút khác lạ nhưng anh vẫn cố chịu đựng. lát sau, chủ quán bưng bình trà sữa vào, Thư Hoàn lập tức rót cho anh một cốc:

- Uống đi, có thể giảm bớt phản ứng cao nguyên đấy.

Trong mắt Hoắc Vĩnh Ninh hiện rõ vẻ cảnh giác, anh chau mày nhìn cốc đồ uống nóng hổi đặc đặc sệt sệt chứ không chịu gợn tay ra đón.

Thư Hoàn liền uống ngay một ngụm rồi chép miệng nói:

- Ngon lắm đấy! Anh không thử một hớp à?

Cuối cùng anh cũng gờ súng đầu hàng và đón lấy cốc thứ hai, đưa vào mũi ngửi kỹ một hồi, sắc mặt càng tái mét:

- Mùi gì kinh thế?

- Uống xong thoải mái hết cả con người, thử mà xem! – Thư Hoàn lựa lời khuyên anh.

Hoắc Vĩnh Ninh do dự rất lâu, cuối cùng nghiêng răng uống một ngụm.

- Thế nào, đỡ hơn không? – Thư Hoàn nhìn anh bằng ánh mắt đầy mong mỏi.

Từ xanh đến trắng, lại từ trắng thành xanh, anh bình tĩnh đứng dậy và nói:

- Anh ra ngoài một chút.

Khoảng mười phút sau, Hoắc Vĩnh Ninh lại mở cửa đi vào:

- Đi thôi, về khách sạn.

- Đi gọi điện hả? Công ty tìm anh à?

Hiếm khi anh mới dí dỏm như vậy, từ tốn bảo:

- Đi nôn.

Có thể nói phản ứng cao nguyên là một thứ khá kỳ lạ.

Ai đó bảo người gầy thường không có phản ứng cao nguyên nhưng trên chuyến bay của Thư Hoàn có một người thanh niên gầy như da bọc xương vừa xuống máy bay lập tức ngất xỉu. Cũng có người bảo, tạng người yếu ớt, không giỏi thể dục thể thao sẽ không bị phản ứng cao nguyên nhưng nhân viên ở khách sạn lại nói tối hôm trước họ phải đưa một cô gái vào bệnh viện, cô ấy bảo nửa đời người đã qua chưa bao giờ chạy đủ 400m.

Có thể thấy phản ứng cao nguyên là một thứ tương tự như trúng xổ số.

Một người thể lực tốt như Hoắc Vĩnh Ninh mà cũng bị đánh bại.

Vừa về đến khách sạn anh đã nằm vật ra giường. Tiếc thay đây không phải bệnh cảm cúm nên Thư Hoàn không cách nào đồng cam cộng khổ với anh. Biết anh không muốn ăn gì, cô đành bảo:

- Em đi mua hoa quả nhé?

Thực ra dân bản xứ ở đây ai cũng biết có một cách khá hiệu quả để giảm bớt triệu chứng của phản ứng cao nguyên đối với du khách, đó là chỉ cần truyền một chai đường gluco và uống một vài loại thuốc làm giảm phản ứng cao nguyên là hôm sau có thể thoải mái đi chơi được ngay.

Nhưng Thư Hoàn không đề xuất biện pháp này với Hoắc Vĩnh Ninh vì trong gần một năm làm thư ký của anh, cô biết anh vừa bú đống bình vừa kỳ lạ. Bình thường nếu bị cảm hay sốt đều chỉ xin thuốc ho và vitamin của bác sĩ riêng để điều trị chứ không bao giờ đi truyền nước.

Có lần anh bị ho dữ dội, cô ở ngoài sốt ruột sợ anh bị viêm phổi nhưng anh vẫn nhất quyết không chịu đi bệnh viện, vị bác sĩ riêng kia cũng hết lời khuyên nhủ, vậy mà anh vẫn điềm tĩnh nói một câu :

- Tôi không đi!

Có lần Thư Hoàn hỏi tại sao anh lại ghét truyền nước như thế, đáp án anh nói ra rất đơn giản, chỉ là vì không thích cảm giác bị kim chọc vào người mà thôi.

Khi bạn xui xẻo gặp phải đúng lúc anh ta nổi cơn bướng bỉnh, bạn chỉ có thể đi đường vòng mà thôi.

Phản ứng cao nguyên không phải một loại bệnh, bình thường chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày là khỏe lại, cùng lắm cô ở lại khách sạn nghỉ ngơi cùng anh là ổn.

Thư Hoàn xách một túi cam về phòng. Cửa chỉ khép hờ, cô rón rén đi vào thì nghe thấy có một giọng nói lạ đang cất lên:

- ... Lượng đường trong máu cậu hơi thấp nhưng chỉ cần truyền nước cả đêm nay là ổn thôi.

Quả nhiên anh do dự:

- Có thuốc gì đặc trị không?

- Truyền nước là tốt nhất nhưng cậu còn trẻ, lại khỏe mạnh, chịu đựng vài ngày cũng được. – Bác sĩ rất hiểu ý bệnh nhân.

- Vậy truyền nước đi. – Hoắc Vĩnh Ninh hình như không cần suy nghĩ: - Tôi không được nghỉ nhiều, nếu nằm bẹp giường sẽ không thể dẫn bạn gái đi chơi.

Lòng cô ảm áp.

Cô dựa vào tường, bắt lực nghĩ: anh chàng này đối xử với cô tốt quá, tốt một cách quá đáng...

Túi nylon trên tay tự nhiên bị đứt quai làm mấy quả cam bên trong cứ thế lăn lông lốc ra ngoài.

Cô vội đi nhặt lại, Hoắc Vĩnh Ninh ngồi dậy rướn người nhìn ra:

- Em về rồi à?

Cô không cho anh biết thực ra mình đã về được một lúc, chỉ khẽ đáp:

- Dạ.

- Bác sĩ bảo ngày mai là anh khỏe lại. – Anh thông thả nằm ngả lưng lên thành giường: - Nghĩ xem nên đi đâu chơi đi.

Bác sĩ bố trí chai nước truyền cho anh, để lại số điện thoại rồi nhanh chóng biến mất.

Phòng chỉ bật một bóng đèn bàn, cung điện Potala tường trắng mái đỏ giữa trời chiều xa xôi. Thư Hoàn bóc cam cho Hoắc Vĩnh Ninh nhưng anh lại không ăn mà võ xuống chỗ giường bên cạnh mình:

- Nằm với anh một lúc!

Cô nằm xuống giường, ôm lấy cánh tay anh:

- Hoắc Vĩnh Ninh, em thấy hơi hồi hận vì đã bảo anh đến đây.

Anh giả bộ mạnh khỏe:

- Cảm thấy anh quấn lấy em quá à?

- Không... Anh cứ đối xử với em thế này, em sẽ ngày càng tham lam mất. – Cô sục sục mũi, nói tiếp: - Rồi đến ngày nào đó khi không còn anh bên cạnh, em sẽ đau khổ lắm.

Cô đã từng nói rất nhiều câu kiểu thật thật giả giả như thế, đôi lúc đến cả Hoắc Vĩnh Ninh cũng không phân biệt được là cô đang vui hay buồn... Chỉ có ngày hôm nay anh mới thực sự cảm nhận được niềm vui của cô khi đón anh ở sân bay, và sự lo lắng thừa thãi bấy giờ.

Nếu nói đó là lo lắng thừa thãi thì có vẻ như nên nói là tâm trạng bất an.

Vì không có cảm giác an toàn nên cô mới như vậy chăng?

Anh rút tay ra búng lên trán cô, chậm rãi nói:

- Chúng ta còn có một tương lai rất dài để ở bên nhau, đừng nghĩ lung tung nữa.

Cô lặng lẽ gật đầu, chợt nghĩ đến một chuyện: rõ ràng người bị ốm là anh, vậy mà nhìn đi nhìn lại hình như mình mới là người được chăm sóc thì phải.

*

Ngày hôm sau, lúc thức giấc Thư Hoàn không thấy Hoắc Vĩnh Ninh ở trong phòng.

Cô nóng nảy chạy ngay xuống giường thì thấy anh đi từ ngoài vào phòng với tinh thần sáng khoái.

- Ăn sáng đi, xe đang đợi bên ngoài rồi. – Anh đứng sau nhìn chăm chăm cô đánh răng rửa mặt: - Hôm nay đẹp trời lắm!

- Đi đâu ạ? – Miệng ngậm bàn chải đánh răng, Thư Hoàn ậm ừ hỏi.

- Shigatse chứ còn đâu nữa... - Hoắc Vĩnh Ninh có vẻ ngạc nhiên: - Tối qua em chẳng bảo muốn đến đấy còn gì?

- Em nói thế á? – Thư Hoàn cũng rất ngạc nhiên, cô nhớ lảng máng trước khi ngủ say mình có nói một câu gì đó.

- Anh khỏe hẳn chưa?

Anh nhìn cô chăm chăm rồi bỗng mỉm cười mờ ám:

- Khỏe lắm rồi, muốn làm gì cũng được hết!

Thế là cô vừa quay lại đã bị anh hôn môi, cuối cùng chỉ khi hai đôi môi dính đầy bọt kem đánh răng và đập hồng cả ga giường hai người mới chịu dừng lại.

Khách sạn liên hệ giúp họ một chiếc xe việt dã, người lái xe là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, dân tộc Tạng. Vì sống ở miền nhiều tia tử ngoại như cao nguyên nên da ông ta vừa đen vừa đỏ, tiếng phổ thông không thông thạo và chuẩn mực lắm nhưng lại rất nhiệt tình giới thiệu thắng cảnh trên dọc đường đi.

Từ Lhasa đến Shigatse, xe băng qua núi Cương Ba Lạp, hồ Cách Dương, đường đi gập ghềnh mà lại bị hạn chế tốc độ nên chiều mới tới nơi.

Mùa này tiết trời tối nhanh, chỉ một thoáng đã không còn thấy mặt trời đâu nữa, và cũng là lúc cảm thấy gió thổi lạnh buốt.

Tài xế đã quen với tuyến đường này nên dù đang đi trên con đường núi quanh co khúc khuỷu, ông ta vẫn tiếp tục lái xe với tốc độ vừa phải.

Cờ phong mã sắc sỡ màu bay phấp phật trong gió. Bác tài dừng xe rồi quay lại nói với họ:

- Đến đường vào núi Cương Ba Lạp rồi, hai người có muốn xuống chụp ảnh không?

Thư Hoàn liền mở cửa xe rồi chạy vù xuống, Hoắc Vĩnh Ninh không kịp gọi cô lại để đeo thêm khăn quàng cổ. Nhìn bóng dáng chạy nhảy hiếu động của cô, bác tài dặn anh:

- Nhắc cô bé đừng chạy nhanh quá, ở đây cao hơn năm nghìn mét so với mực nước biển, dễ bị khó thở lắm.

Hoắc Vĩnh Ninh khoác thêm áo rồi sải bước đuổi theo Thư Hoàn, thực ra tầm nhìn xa hôm nay khá hạn chế, nhìn ra ngoài chỉ thấy bầu trời âm u tầm tối, cô lại đứng ở chỗ cao như vậy, như thế chỉ cần một cơn gió cũng có thể cuốn đi mất. Hoắc Vĩnh Ninh đứng ngược chiều gió gọi cô:

- Quay lại quàng khăn vào đã.

Thư Hoàn vui vẻ chui ra từ dải cờ phong mã bên dưới đến đứng trước mặt anh rồi ngoan ngoãn để anh quàng khăn cho mình, xong việc, cô nhìn anh bằng ánh mắt sống động:

- Đẹp không?

Anh vừa khen đẹp, cô lại chạy về chỗ ban nãy tạo dáng cho anh chụp ảnh.

Cả hai đều lười nên không ai mang máy ảnh, anh cầm di động chụp ảnh cho Thư Hoàn.

Thực ra gió mạnh đến mức ngay cả anh cũng đứng không vững, chứ chẳng nói đến việc điều chỉnh để chọn góc ảnh đẹp. Thư Hoàn đứng trên gò đất cao vẫy tay với anh, đợi anh đến chỗ mình, cô chỉ vào khe núi xa xa, nói:

- Mình qua bên đó xem đi.

Dù đã không còn bị phản ứng cao nguyên như hôm qua nhưng từng bước đi đối với Hoắc Vĩnh Ninh vẫn phải rất cố gắng, vậy mà Thư Hoàn thì lại sôi nổi vô cùng.

Cô vẫn đi trước anh khoảng mười bước, sau khi đi đến khe núi cách đó khoảng vài trăm mét, ở độ cao hơn 5000m so với mực nước biển, dưới chân là đường núi hùng vĩ uốn lượn khiến con người có cảm giác thật quá nhỏ nhoi.

Tóc bị gió thổi tung bay, đột nhiên có cảm giác lạnh toát trên trán, cô nheo mắt lại nhìn, không ngờ có tuyết rơi.

Gió vù vù thổi tung những bông tuyết. Khi Hoắc Vĩnh Ninh đến bên cạnh, cô níu chặt lấy cánh tay anh rồi chậm chậm ngồi xổm xuống, sau đó lại ngẩng lên nhìn anh bằng ánh mắt bất lực.

Cơn đau đầu ập đến hoàn toàn bất ngờ như có ai đó rút hết tất cả không khí quanh đây, chỉ để lại một chút, ít đến đáng thương, khiến cô phải há to miệng để thở vào, bông tuyết rơi lả tả trước mặt biến thành trắng sao, cô không thể đứng vững được nữa.

- Phản ứng cao nguyên phải không? – Hoắc Vĩnh Ninh vừa giận vừa buồn cười ngồi xổm xuống trước mặt cô: - Cao thế này mà em cũng dám chạy nhảy, đáng đời chưa?

Môi cô đột nhiên tím tái giống hệt như môi anh hôm qua. Thư Hoàn không cười nổi nữa, vội kéo khăn quàng cổ ra để thở hổn hển.

- Để anh công em xuống dưới. – Hoắc Vĩnh Ninh thở dài rồi cúi xuống để cô trèo lên lưng mình.

- Không cần, em ngồi một lúc là ổn thôi. – Trước mắt cô vẫn là một màu đen kịt nhưng lại cứng đầu không chịu leo lên lưng anh, cứ thế đặt mông ngồi phịch xuống đất nhắm mắt há miệng thở phì phò.

Anh im lặng nhìn cô, khăn quàng cổ màu xanh lam đậm càng làm khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt hơn, lông mi đen như lông chim, mỗi luồng khí thở ra đều lộ rõ sự kiên cường. Gió tuyết ngày càng thổi mạnh hơn, anh đột nhiên thấy giận vô cùng, giờ tay bóp chặt cầm cô, bắt Thư Hoàn phải mở to mắt:

- Thư Hoàn, sao lúc khó chịu em lại không thể ỷ lại vào anh chứ?!

Dường như cô rất ngỡ ngàng nên cứ trợn mắt nhìn anh thật lâu, muốn cãi lại nhưng cuối cùng chẳng thể nói được gì, đành chống gối đứng dậy bò lên lưng anh.

Anh xốc cô lên lưng rồi chậm chậm đi xuống dưới.

Không khí có vẻ căng thẳng.

Hoa tuyết rơi vào mắt, Hoắc Vĩnh Ninh lạnh giọng nói:

- Lau mắt giúp anh đi.

Cô ngẩn ngơ ở một tiếng rồi đưa tay ra, nhẹ nhàng phủ lên mắt anh.

Lúc cô thu tay về anh lại ngẩng lên, đôi môi mỏng chạm nhẹ vào lòng bàn tay cô, hơi thở ấm áp xẹt qua vừa ngứa vừa tê.

- Lúc không hiểu được lòng em, anh cũng thấy lo sợ! – Anh đột nhiên nói: - Thư Hoàn, lần sau đừng như vậy nữa.

Bất giác, cô vòng cả hai tay ôm lấy cổ anh rồi ngày càng siết chặt hơn, nước mắt lặng lẽ chảy khắp mặt rồi rơi xuống sau gáy anh... Lý do tại sao lại khóc, cô thực sự không nghĩ ra mà chỉ cảm thấy xấu hổ, dùng tay chùi mắt rồi nói:

- Em chỉ... khó thở quá thôi mà.

Đường núi cao hơn 5000m, hơi thở của anh ngày một nặng nề nhưng lại không thể nhịn được cười.

Anh dừng bước, đặt cô ngồi vững trên bậc thang, Hoắc Vĩnh Ninh chau mày rồi cố tình chuyển đề tài:

- Em nên giảm cân đi.

- Em không nặng tí nào! – Thư Hoàn lau nước mắt cãi lại.

Anh không nhịn được mà bật cười thành tiếng nhưng vẫn cảm thấy cô nặng thật, nhìn con đường dài mấy trăm mét, anh mới đi chưa được một nửa mà đã sắp chịu hết nổi, trái tim vội vàng đưa máu đến nuôi dưỡng cả tứ chi nhưng từng bước đi vẫn thật khó khăn.

Nhưng anh thà dừng lại nghỉ dọc đường chứ không muốn buông cô ra, bèn nói:

- Thế thì hãy nói mấy câu xuôi tai đi, công em mệt thật!

Thư Hoàn ngẫm nghĩ rồi thì thào vào tai anh:

- Nói em thích anh được không?

Anh mỉm cười:

- Thêm mấy lần nữa.

Chiếc xe việt dã dừng ở bên kia đường, vừa nhìn thấy họ trong bộ dạng này, tài xế vội chạy đến đưa cho mỗi người một bình dưỡng khí.

Thư Hoàn đeo bình dưỡng khí lên rồi ra sức hít thật sâu, ngay lập tức máu trong người lưu thông bình thường, cô nhảy xuống khỏi lưng Hoắc Vĩnh Ninh, mỉm cười nói với bác tài:

- Cảm ơn!

Xe bật điều hòa sưởi ấm, bác tài vừa thông báo đường tuyết khó đi vừa lái xe với tốc độ chậm hơn.

Vừa mệt vừa khó thở, Thư Hoàn ngã vào vai Hoắc Vĩnh Ninh rồi ngủ chập chờn.

Đến khi Thư Hoàn mở mắt, cô mới nhận ra xe đang dừng. Lúc này họ đã đi hết con đường núi nhưng con đường phía trước có vẻ rất khó đi, áo khoác của Hoắc Vĩnh Ninh đang khoác hờ trên người cô. Cô mở mắt nhìn xung quanh với vẻ ngơ ngác:

- Bị kẹt xe à?

Bác tài từ bên ngoài ngồi vào trong xe, lúc ông ta mở cửa, luồng gió lạnh theo đó thổi vào trong:

- Đằng trước có một vụ lật xe bus du lịch, đang xử lý tình hình.

Sắc mặt Thư Hoàn rất tệ, không biết có phải cô đã bị cảm lạnh hay không mà cứ nhìn mãi ra ngoài bằng ánh mắt mệt mỏi rồi khẽ hỏi:

- Vậy hôm nay có thể đến Shigatse được không ạ?

- Được chứ! – Bác tài trả lời rất nhanh: - Con đường này thường xuyên xảy ra tai nạn, khi nào xe tải đến đây là lại thông thoáng ngay.

Trong gió tuyết vẫn có thể nghe thấy tiếng còi hú của xe cứu thương, Thư Hoàn nắm chặt tay Hoắc Vĩnh Ninh:

- Lật xe đằng kia... có người chết không?

Bác tài còn chưa kịp trả lời thì đã có ai đó chạy tới gõ vào cửa xe, sau khi nói một tràng dài bằng tiếng địa phương, bác tài khoác áo dạ rồi chạy xuống.

- Hơn nửa số người trên xe bus đã thiệt mạng... Bên đó thiếu người quá, tôi ra xem có giúp được gì không.

- Bác tài nói: - Cô cậu cứ ngồi đây chờ, khoảng hơn 1 tiếng nữa là đi được.

Bây giờ không phải mùa du lịch nên cũng chỉ có một hai chục chiếc xe bị tắc lại ở phía sau mà thôi. Hoắc Vĩnh Ninh cũng khoác vội áo vào rồi nói:

- Anh cũng xuống xem sao. – Rồi cúi xuống nhìn bàn tay nắm chặt không chịu buông ra của cô, khẽ an ủi:
- Đừng sợ, anh sẽ nhanh chóng trở lại.

Cô chậm chậm thả tay anh ra, ngược lên nói với Hoắc Vĩnh Ninh:

- Em cũng muốn xuống hít thở.

- Đừng ra ngoài. – Anh nghiêm giọng nói rồi hạ cửa kính xe xuống hoàn toàn: - Ngồi im trong xe, đừng đi lung tung.

Một mình cô cuộn tròn trên hàng ghế phía sau, không biết do lạnh hay khó chịu trong người, cơ thể Thư Hoàn run lẩy bẩy. Cô run rẩy lấy hộp phấn trang điểm ra soi thì thấy một khuôn mặt trắng bệch như ma quỷ xuất hiện trong gương.

Hình như tuyết bên ngoài đã ngừng rơi nhưng tiếng gió vẫn rít gào rùng rợn như tiếng mãnh thú gào rú. Chẳng biết phải bao lâu sau Hoắc Vĩnh Ninh và bác tài mới trở lại nhưng họ không vội vào xe ngay mà cùng đi về phía sau xe mở nắp lấy bình nước khoáng, hai người giúp nhau rửa vết máu lấm tẩm trên tay.

Lúc ngồi xuống cạnh Thư Hoàn, sắc mặt Hoắc Vĩnh Ninh rất nặng nề.

Chẳng biết có phải vì quá nhạy cảm hay không, nhưng cô rõ ràng ngửi thấy mùi máu tanh thấp thoáng đâu đó.

Bác tài vẫn luôn miệng than thở về tình hình thê thảm bên đó, đột nhiên Thư Hoàn không nhận được cơn buồn nôn trong cổ họng, cô vội vàng mở cửa xe rồi vịn tay lên thân cây mà nôn khan.

Thực ra bữa trưa cô vẫn chưa ăn gì nên cuối cùng cũng chỉ nôn ra mật xanh mật vàng, tuy nhiên lại không thể ngừng nôn được.

Hoắc Vĩnh Ninh ôm hai vai cô, anh đứng đầu ngọn gió chắn gió cho Thư Hoàn rồi đưa khăn và nước súc miệng cho cô.

Thư Hoàn từ từ đứng thẳng dậy, sắc trời dần tối, ánh đèn trước sau hòa vào làm một. Cô đang định nói không sao thì nhìn thấy ánh mắt sáng rực của Hoắc Vĩnh Ninh, anh ôm nhẹ cô, khẽ hỏi:

- Có phải tháng này em bị muộn không?

Cô vẫn chưa hiểu ra, câu “gì cơ” vừa bật khỏi miệng thì mới giật mình hiểu ý anh. Thư Hoàn đỏ mặt, kinh nguyệt tháng này của cô đã đến muộn hơn nửa tháng, nhưng cô chỉ cho rằng đó là vì thời gian này bản thân đã phải chịu quá nhiều áp lực chứ không nghĩ đến khả năng nào khác.

- Đúng không? – Anh gắng hỏi thêm.

Cô gượng gạo gật đầu, nhưng vẫn chưa dám tin:

- Em nghĩ không phải vậy đâu...

Ánh mắt anh nhìn cô lúc này vừa dịu dàng, vừa vui mừng nhưng cũng có chút giận hờn, chỉ hận không thể khắc cô vào trái tim mình. Mỗi anh cong vút:

- Thư Hoàn! Nếu có thật em cứ chờ đấy!

Nhưng chờ gì chứ?

Anh ngẫm nghĩ rất lâu nhưng vẫn chưa tìm ra lý do.

Mắng cô tùy tiện chạy đến Tây Tạng ư? Nhưng rõ ràng chính anh cũng dung túng cô, đến nỗi còn chạy theo cô đến đây mà.

Hay mắng cô không biết quan tâm đến bản thân, đến cả việc mình có thai cũng không biết?

Nhưng bây giờ anh đang vui đến sắp phát điên, không sao làm mặt lạnh được nữa. Anh thẳng thốt một lúc rồi vội vàng đẩy cô lên xe, ân cần nói:

- Em mà bị cảm thì biết tay anh!

Rõ ràng nhận ra tâm trạng phấn khởi của anh lúc này, đường chữ dọc cảm càng sâu hơn, mặt mày hớn hởi, nụ cười tươi rói làm nhẵn cả khóe mắt, cứ nắm chặt tay Thư Hoàn nhất quyết không chịu buông. Thư Hoàn cúi xuống nhìn bụng mình, trực giác mách bảo thực ra cô không mang thai, nhưng trong bầu không khí kín mít lúc này, cô không sao mở miệng nói gì được.

Bác tài xuống xe hút thuốc rồi tiện thể đi thám thính tình hình phía trước.

Cô khéo léo rút tay ra rồi hắng giọng nói:

- Hoắc Vĩnh Ninh, chu kỳ kinh nguyệt của em thường xuyên không đều đặn.

Anh thần nhiên nhìn cô:

- Anh biết, sau này phải tìm một bác sĩ chữa trị cho em mới được.

- Vì thế anh không cần mừng sớm quá đâu. – Cô cười khổ: - Vừa nãy em chỉ thấy hơi bị say xe thôi.

Anh ừm một tiếng rồi kéo cô vào lòng mình:

- Anh có nói chắc chắn 100% đâu. – Ngập ngừng giây lát, Hoắc Vĩnh Ninh khẽ bảo: - Tối nay đến Shigatse anh sẽ đi mua que thử, ngày mai là biết thôi.

Trước khi cô kịp lên tiếng, anh đã dùng môi chặn lại, thì thào:

- Dù không phải là thật, em cũng phải cho anh vui một lúc chứ!

Anh biết cô khó chịu trong người nên chỉ hôn nhẹ một cái rồi tách ra ngay, sau đó hướng ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tuy không nói gì nữa nhưng niềm phấn khởi không thể giấu giếm trên gương mặt.

Bác tài chạy về xe, vui vẻ nói:

- Đi được rồi.

Quả nhiên chiếc ô tô phía trước bật đèn, hàng xe dài bắt đầu tiến lên.

Lúc đi qua khu vực xảy ra tai nạn, dường như nhận ra nỗi sợ hãi đến run rẩy của Thư Hoàn, Hoắc Vĩnh Ninh đưa tay bịt kín mắt cô, khẽ bảo:

- Đừng nhìn.

Cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, vâng một tiếng.

- Cô bé đừng sợ, hai tiếng nữa là đến nơi rồi. – Bác tài vui vẻ nói: - Tôi đảm bảo cô bé sẽ đến Shigatse một cách bình an rồi lại trở về Lhasa nguyên vẹn.

Hoắc Vĩnh Ninh cười nói tiếp:

- Cô bé này to gan lắm đấy ạ!

Cô nhắm mắt ngả đầu vào vai anh, nghe cuộc đối thoại câu được câu chăng của hai người đàn ông trên xe, một lần nữa lại chìm vào giấc mộng.

Khi Thư Hoàn thức giấc, cô đã đặt chân lên mảnh đất Shigatse.

Thư Hoàn ngồi xe lâu đến mức có cảm giác gầy cả thắt lưng, đang chạy nhảy hai ba bước trong đại sảnh khách sạn thì bị một ánh mắt dữ dằn cản lại. Sau khi hoàn tất thủ tục thuê phòng một cách nhanh chóng, Hoắc Vĩnh Ninh vội xua Thư Hoàn vào phòng rồi hối hả ra ngoài.

Phòng rất rộng rãi, mỗi phòng nhỏ đều được lắp đặt hệ thống máy sưởi nhưng Thư Hoàn vẫn thấy hơi lạnh, bèn nằm cuộn tròn trên sofa xem tv.

Đúng lúc này bản tin địa phương đang đưa tin về vụ tai nạn xe cộ chiều nay, màn ảnh lướt qua rất nhiều hình ảnh, Hoắc Vĩnh Ninh cũng xuất hiện trong số đó. Anh cùng một người nữa đang khiêng một thi thể đã được bọc bằng túi nilon, nét mặt chăm chú và nghiêm túc. Túi nilon không bọc kín được thân thể người đó, một cánh tay nạn nhân buông thõng xuống, trông rất đáng sợ.

Thảo nào anh không hề nhắc gì đến vụ tai nạn, thậm chí còn không dám cho cô xuống xem.

Nhưng có lẽ anh không biết... Từ hồi còn bé xíu, cô đã chứng kiến cảnh tượng thậm chí còn kinh khủng hơn.

Cửa mở, Hoắc Vĩnh Ninh đi từ ngoài vào với hơi lạnh bao quanh cơ thể, anh đặt hộp que thử thai lên mặt bàn rồi nghiêm túc nói:

- Sáng mai dậy kiểm tra xem sao. - Nói xong vẫn thấy chưa yên tâm, bèn do dự sửa lại: - Thôi, mai anh lại nhắc lần nữa vậy.

Cô nhìn anh mà lại thấy hơi buồn cười. Thư Hoàn ngồi bó gối, khẽ nói:

- Hoắc Vĩnh Ninh, em vừa thấy anh trên tv đấy.

- Sao cơ? - Anh vẫn chưa hiểu gì.

- Ở vụ tai nạn chiều nay, anh đã giúp họ khiêng thi thể nạn nhân. - Cô giải thích.

- Đừng sợ, anh rửa tay rồi mới ôm em mà. - Anh lãnh đạm nói tiếp: - Với lại cũng chẳng cần kiêng kị gì đâu, đời người cũng chỉ thế mà thôi, ai mà chẳng còn ngày đó.

- Vâng, em không sợ. - Cô nhắc lại lời anh rồi ngẩng lên nhìn Hoắc Vĩnh Ninh: - Hoắc Vĩnh Ninh, Niệm Niệm... sao lại qua đời vậy?

Anh không ngờ cô tự dưng lại hỏi đến chuyện của Niệm Niệm, nên rất ngạc nhiên:

- Lúc đó sức khỏe cô ấy quá suy nhược, nằm viện... rồi gặp phải hỏa hoạn, rất nhiều người cũng chết...

- Giả sử, em chỉ giả sử thôi... Giả sử có người rắc tâm hại Niệm Niệm, anh có... giúp cô ấy báo thù không? - Cô thì thào, con ngươi đen láy: - Anh có làm như vậy không?

- Em nghĩ lung tung gì thế? - Anh rướn người sang xoa đầu cô: - Năm đó Niệm Niệm còn bé xíu, trận hỏa hoạn là ngoài ý muốn, ai lại đi hại cô ấy làm gì?

- Phải, cô ấy còn bé xíu, trong trận hỏa hoạn... chắc là cô ấy sợ lắm anh nhỉ? - Cô ôm lấy cánh tay Hoắc Vĩnh Ninh, cơ run rẩy không sao kiềm chế được: - Hễ nghĩ đến cảnh tượng đó, em lại thấy buồn kinh khủng.

Hoắc Vĩnh Ninh nắm chặt tay cô rồi nằm xuống cạnh Thư Hoàn, đôi môi mỏng của anh kề sát vào thái dương cô, thủ thủ:

- Anh biết em đang sợ hãi điều gì, em sợ con của chúng ta phải không? - Anh đưa tay xoa lên phần bụng vẫn còn bằng phẳng của cô, dịu dàng nói: - Anh sẽ bảo vệ nó, sẽ không để nó bị như Niệm Niệm.

Qua lớp áo khoác nỉ, cô vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ từ bàn tay anh, Thư Hoàn khẽ run lên... Nếu... Nếu cô thực sự có bầu thì sao? Cô còn muốn làm chuyện đó chứ?

Nếu sau này con của cô biết được, liệu nó có hận mẹ nó không?

Suy nghĩ này bắt giắc làm Thư Hoàn bối rối. Giống như một con đường đã được hoạch định sẵn trong suốt hai mươi năm qua, cô đang tiến lên từng bước trên con đường đó, nhưng khi sắp đến đích, lại có người nói với cô rằng: chúng ta đi con đường khác em nhé? Đích đến của con đường kia không phải ngày tận thế lạnh lẽo mà là những ngày tháng đầy ánh sáng mặt trời, chúng ta cùng đi được không?

- ... Đặt tên là Cao Nguyên nhé? - Anh phấn khởi nói: - Kỷ niệm ba mẹ phát hiện ra sự tồn tại của nó ở chốn Cao Nguyên này.

- Đó là tên cho con gái sao? - Cô chau mày nghi hoặc: - Hoắc Cao Nguyên?

Vừa nói ra mới giật mình phát hiện thì ra mình đang hòa theo luồng suy nghĩ của anh, Thư Hoàn cười khổ nhắm mắt lại rồi ép bản thân phải thức tỉnh khỏi giấc mộng đẹp để đó:

- Em đã nói rồi, kinh nguyệt của em thường không đều, anh đừng vui mừng quá sớm!

- Anh cũng nói rồi, dù chỉ là nhầm lẫn cũng được, chúng ta còn nhiều thời gian mà. – Anh nghiêng người đè cô xuống dưới rồi bắt đầu hôn cô từng chút một, bắt đầu từ trán xuống dưới: - Hoàn Hoàn, chúng ta cưới nhau nhé?

Cô mở to mắt, nhìn anh đầy kinh ngạc.

- Nếu em có bầu thật, chúng ta phải tiến hành nhanh một chút! – Thấy cô không phản ứng, anh đành dùng nụ cười giấu đi sự bất an và ngại ngùng: - Nếu không có... sau này cũng phải cố gắng mà có.

Cô không nhìn vào gương mặt điển trai của anh nữa mà khép hờ mắt lại, bỗng chốc suy nghĩ đặt cược đó đã động vào tâm tưởng cô.

Vậy hãy chờ xem ông trời có ban tặng cho cô một đứa trẻ không, nếu có... cô sẽ ngừng tay.

Nét mặt cô dần trở nên dịu dàng, cô xòe tay ôm lấy anh từ phía sau, thủ thủ:

- Hoắc Vĩnh Ninh, nếu em có con thật... Chúng ta hãy nuôi nấng nó thật tốt được không?

- Được.

- Anh sẽ mua cho nó thật nhiều váy và giày đẹp. Cả đời nó sẽ không phải nghĩ đến chuyện tiền bạc, học nghệ thuật, học văn hóa, chỉ cần nó thích, chúng ta sẽ chiều theo nó cho dù đó là những ngành học tốn kém đến nhường nào đi nữa, chúng ta sẽ chuẩn bị cho con gái thật tốt.

- Được rồi. – Anh mỉm cười hôn lên mũi cô: - Chỉ cần từ nay về sau mẹ của tiểu công chúa đừng tùy hứng như vậy nữa, thì ba của công chúa mới có thể chăm chỉ kiếm tiền nuôi cả nhà được chứ.

Cô mới nói được vài câu đã thấy mệt.

Anh kéo chăn trùm lên người cô, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của cô vẫn nhăn nhó, anh bắt giắc đưa tay ra định nhẹ nhàng vuốt ve lên những nếp nhăn đó, cuối cùng anh đặt lên mặt Thư Hoàn một nụ hôn, sự dịu dàng đọng đầy lòng anh như sắp trào ra, anh nói thật khẽ như chỉ để bản thân mình nghe thấy:

- Trước kia tiểu công chúa xuất hiện, anh cũng sẽ bảo vệ em như vậy.

*

Sáng hôm sau thức giấc, thấy bên cạnh không có ai, Thư Hoàn ngồi dậy thì thấy Hoắc Vĩnh Ninh đang ngồi trên sofa ôm máy tính xem tin tức. Thấy cô ngồi dậy, anh lặng lẽ đưa hộp que thử thai cho cô.

Cô cảm nhận được sự hồi hộp hơi thái quá của anh bèn cầm que thử đi vào nhà vệ sinh. Chầm chậm mở hộp giấy ra, trái tim cô cũng như đang bị treo lên cao.

Nhưng cảm giác nóng lòng ấy không tồn tại quá lâu, chưa kịp kiểm tra cô đã cảm thấy bụng dưới nặng nặng và râm râm đau bụng. Cúi xuống xem, ngay lập tức trái tim như bị bao phủ bởi băng tuyết ngàn năm, biến thành một trái tim cứng đờ và lạnh giá.

Cô không có thai.

Ông trời chỉ đang trêu đùa cô mà thôi, ông ta không định cho cô có một đứa trẻ thực sự.

Ít nhất là bây giờ không có.

Thuận tay ném que thử thai vào sọt rác, cô chỉnh lại quần áo rồi mở cửa đi ra.

Thấy nét mặt lạnh lùng của cô, Hoắc Vĩnh Ninh hiểu ra mọi chuyện, nhưng anh vẫn không chấp nhận:

- Que thử chưa chắc đã đúng, mình đi bệnh viện nhé?

- Em không thử. – Cô cố làm cho giọng nói của mình có vẻ thoải mái: - Bạn cũ ghé thăm.

Giọng anh có chút rầu rĩ nhưng lại không muốn để cô nhận ra nên chỉ à một tiếng, thậm chí còn mỉm cười:

- Để lần sau vậy.

- Lần sau? – Giọng nói Thư Hoàn có gì đó hơi lạ, giống như đang cười cợt rồi khẽ bật cười.

Chẳng hiểu sao nụ cười này... lại khiến anh thấy bất an một cách khó hiểu.

Giống như đã bỏ lỡ một thứ gì đó mà anh hoàn toàn không hay biết.

- Hoàn Hoàn, anh nói rồi, dù là giả vờ cũng chẳng sao. – Anh chậm chậm tiến lại gần cô, muốn ôm cô vào lòng, muốn dùng cách đó nhằm khẳng định sự tồn tại của cô: - Chúng ta còn trẻ, rồi sẽ có con mà.

Cô không nói gì, một lúc sau mới đẩy anh ra, qua quýt nói một câu:

- Em biết rồi.

Bữa sáng hôm nay trải qua thật nặng nề. Trong lúc Hoắc Vĩnh Ninh đi lấy hoa quả, Thư Hoàn nhận được cuộc điện thoại từ ngân dạm xa xôi của Tôn Thần.

- Sao hôm qua không liên lạc được với cô hả?! – Qua điện thoại, anh ta không giấu nổi sự phẫn khích ngay từ trong giọng nói, Thư Hoàn không khỏi đưa điện thoại cách xa mình một chút: - Vừa lên sàn đã tăng giá rồi! Hôm nay chắc vẫn tăng nghìn ngẹt.

- Ồ. – Cô thần nhiên đáp lại.

- Thư Hoàn, cô vẫn đang mơ ngủ đấy hả? Cô có biết chúng ta đã cãi nhau được bao nhiêu rồi không?

- Cãi bao nhiêu mà chẳng vào túi Hàn Thịnh Lâm? – Thư Hoàn ấn mạnh vào trán, có vẻ không hứng thú lắm.

- Còn không phải như vậy sao? Hàn Thịnh Lâm lắm to, hôm qua còn nói với phóng viên là ông ta đủ khả năng chống lại việc thu mua của Thụy Đức đấy. – Tôn Thần nói giọng châm biếm: - Không ngờ ông ta lại nghĩ bản thân có khả năng đó. Đúng rồi, Hoàn Hoàn này, nên để số tiền này lại trong bao lâu mới an toàn?

Cô liếc mắt thấy Hoắc Vĩnh Ninh đã đi lấy hoa quả về, khẽ nói:

- Tạm thời đừng làm gì cả, chờ tôi về rồi tính.

Lúc Hoắc Vĩnh Ninh đến gần, Thư Hoàn mới tắt máy, quay đi không nhìn anh.

Nhưng ánh mắt cô... thấp thoáng chút gì đó tàn ác. Anh không chắc có phải mình đã nhìn lầm không, bèn gọi cô một tiếng theo bản năng:

- Thư Hoàn?

- Dạ? – Cô ngược lên, đôi mắt trắng đen rõ ràng giờ đây thấp thoáng đâu đó chỉ còn vẻ ỉ ề.

- Thấy mệt thì ăn đi rồi nghỉ ngơi. – Anh cẩn thận để hoa quả xuống trước mặt cô.

- Không cần đâu, mình ra ngoài chơi đi anh. – Cô ngơ ngác nở nụ cười: - Anh không được nghỉ lâu mà, nên tranh thủ thời gian.

Ngôi chùa Tashilhunpo lớn nhất Shigatse tọa lạc dưới chân núi Niger, không xa lắm từ khách sạn mà họ đang ở, chỉ khoảng mười phút đi bộ. Ngôi chùa rất rộng lớn, được xây dựng theo kiểu kiến trúc tựa lưng vào dãy núi, phóng tầm mắt nhìn về phía xa từ cửa chính, các đền tháp nối đuôi nhau nhiều như hàng hà sa số, tường đỏ mái vàng, rặng rõ lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Suốt quãng đường đều đi trên sườn núi, Hoắc Vĩnh Ninh cố tình đi thật chậm.

Anh không tin vào tôn giáo, chỉ thuận miệng hỏi Thư Hoàn:

- Em tin Phật à?

- Không tin, nhưng lúc căng thẳng sợ hãi cũng niệm kinh. – Cô nghiêng đầu, dùng tay che ánh nắng, thoát nhìn có vẻ vẫn trẻ con.

Hoắc Vĩnh Ninh rung động. Mẹ của Niệm Niệm là người rất tin vào đạo Phật, kiến thức về tôn giáo ít ỏi đến đáng thương của anh bắt đầu chính từ lúc nghe thấy mẹ của Niệm Niệm tụng kinh. Anh bất giác lại đưa mắt nhìn Thư Hoàn lần nữa. Dưới ánh nắng, da thịt cô trắng đến mức gần như trong suốt, đeo kính râm càng khiến khuôn mặt cô nhỏ nhắn hơn. Bất giác, anh lắc đầu cười tự giễu, mình đang suy nghĩ gì vậy... Chỉ cần nhìn hình thức đã thấy hai cô gái hoàn toàn không có chút gì giống nhau rồi.

- ... Nếu đức Phật thực sự tồn tại trên đời, nếu có chúa Jesus thì sao còn lắm kẻ xấu xa như vậy được? – Thư Hoàn lay lay cánh tay anh: - Dù trong phim ảnh, những người tốt bị hãm hại cuối cùng cũng báo thù được thì cũng phải nỗ lực hết mình! Nhưng nếu có Bồ Tát thật thì ngay từ đầu họ đã không bị kẻ xấu hãm hại.

Mấy lời cô nói tuy hơi lộn xộn nhưng lại quá ấu trĩ, Hoắc Vĩnh Ninh không nhin được cười:

- Em nói thế nghe cũng xuôi tai đấy.

Bước vào điện phật Di Lặc, Thư Hoàn gỡ kính râm xuống.

So sánh với ánh nắng rạng rỡ bên ngoài, trong điện có vô số những ngọn đèn dầu đang sáng, mùi dầu hỏa sực nức trong không gian. Cành phan thẳng tắp chỉ tận lên bầu trời, bức tượng phật đồ sộ tọa lạc ở chính giữa điện thờ, cúi xuống bằng tư thế hơi nghiêng, thân tượng bằng đồng vàng óng ánh uy nghiêm mà rộng lớn, quanh tượng dát đầy kim cương, hổ phách, san hô và nhiều thứ đá quý khác. Từ đó có thể tưởng tượng sự thành kính và niềm tin tưởng của những người đức nên bức tượng.

Thỉnh thoảng lại có một nhóm phật tử đi qua họ tới đổ thêm dầu vào đèn rồi thành kính lui ra.

Trong điện hơi bí bách, anh sợ cô khó chịu trong người bèn ôm lấy vai Thư Hoàn, nói:

- Ra ngoài thôi.

Cô cố chấp không chịu động dậy mà quỳ mãi trước bức tượng, chắp tay trước ngực, không biết đang thì thầm điều gì.

Anh liền quỳ xuống cạnh cô, nghe thấy cô nói:

- Hoắc Vĩnh Ninh, mình chia tay thôi.

Anh tưởng như mình nghe nhầm nên quay lại nhìn cô theo bản năng.

Cô vẫn giữ nguyên tư thế đó không hề thay đổi:

- Anh đừng nhìn em... Nếu nhìn em, em sẽ không còn dũng khí nói tiếp đâu.

Hoắc Vĩnh Ninh im lặng một lúc rồi rời tầm mắt:

- Em nói đi.

- Từ ngày đầu tiên em đã lừa dối anh, em đã có bạn trai rồi, em rất yêu anh ấy, muốn kết hôn với anh ấy. Nhưng bọn em lại chia tay nhau. – Cô khẽ nói: - Vì vậy em mới dùng trăm phương ngàn kế để ở bên anh, không phải vì cơ hội gì cả mà em muốn có được mạng lưới quan hệ của anh, nhờ đó em sẽ quen được nhiều nhân vật trong giới, và một ngày nào đó, anh ấy sẽ từ bỏ nàng tiểu thư nhà giàu vô tích sự kia để trở lại bên em.

- Bây giờ em đã làm được, em đã kiếm được một món lớn, anh ấy trở về rồi.

Dù đang quỳ nhưng dáng người anh vẫn cao ráo, anh không động dậy, giọng nói lạnh toát:

- Thư Hoàn, anh cho em thêm một cơ hội nữa, em hãy cân nhắc xem có nên thu lại những câu nói đó không?

Cô thành kính chắp tay lại, dập đầu lạy ba cái.

Cơ thể mềm mại vẫn cúi rạp xuống nền, cô khẽ nói:

- Tuy em không tin Phật nhưng vẫn kính trọng. Hôm nay em nói thật với anh tại nơi này, anh cứ coi như... em đang sám hối đi.

Anh đột ngột đứng phắt dậy, đi ra khỏi điện thờ.

Có vẻ như do nơi này không phù hợp nhưng anh không hiểu đã sai sót ở đâu mà giờ phút này lồng ngực lại cuộn trào và không sao bình tĩnh lại được để hiểu xem tại sao đột nhiên cô lại nói ra những lời này.

Thư Hoàn thông thả đi từ trong điện thờ ra. Thấy bóng lưng cao gầy, đơn độc của anh, bỗng nhiên cô muốn òa khóc.

Nhưng cô vẫn cố chịu đựng, kéo cao khóa áo khoác rồi đi tới bên cạnh anh:

- Hoắc Vĩnh Ninh, em xin lỗi.

- Là Tôn Thần ư? – Anh hỏi: - Mấy tháng trước em hỏi anh về những thông tin nội bộ kia rồi đầu tư kiếm lời, tất cả đều làm vì hần ta sao?

Tôn Thần? Cô trầm tư suy nghĩ, một lúc sau mới mơ hồ nhớ ra cái tên này, bèn tùy ý gạt đầu:

- Đúng vậy, chính là anh ấy.

Hoắc Vĩnh Ninh bật cười. Vậy, hôm qua lúc ở sân bay cô vui vẻ nhảy nhót, rồi đến tối nằm gọn trong lòng mình, cảnh cô khao khát có con... đều là đang đóng kịch sao?

Anh biết cô xưa nay rất biết diễn và khó nắm bắt nhưng niềm vui ánh lên từ sâu trong đáy mắt đó không thể là giả được.

Giọng anh khàn khàn:

- Thư Hoàn, hôm qua chúng ta...

- Chỉ là giả thôi. Ngay cả lần đầu tiên đêm đó... cũng là em lừa anh đấy. – Cô liền thoáng trả lời anh: - Em chỉ đến bệnh viện làm thủ thuật đơn giản mà thôi. Hoắc Vĩnh Ninh, em vốn định sẽ chơi trò mất tích, vậy sẽ không cần nói thật với anh nữa.

Cô dừng lại một lúc rồi gần giọng nói:

- Nhưng hôm qua... Anh quá tốt với em, dù bản thân em là người xấu xa thì vẫn có lúc lương tâm trỗi dậy, em cảm thấy... thực sự không thể hưởng thụ thêm nữa.

Đây chẳng khác gì đánh thẳng vào mặt anh. Thư Hoàn vừa nghĩ câu tiếp theo nên nói thế nào vừa nghĩ... một người kiêu ngạo như anh, nghe thấy chuyện bản thân phải hy sinh nhiều như vậy để đổi lấy một sự thương hại, chắc anh sẽ chẳng thèm nói gì nữa, và sẽ không bao giờ nhìn cô thêm một lần nào nữa.

Đứng trên sườn núi cao, gió mùa thu thổi mạnh làm mắt cô cay cay.

Cơ thể anh động đậy. Trong một khoảnh khắc, cô nghĩ anh định bỏ đi.

Nhưng anh không làm thế. Hoắc Vĩnh Ninh hít sâu một hơi rồi nói bằng hết sức lực của mình:

- Vậy bây giờ thì sao... Anh đã như vậy với em... Đứng giữa anh và hần, em vẫn chọn hần sao?

Thư Hoàn trợn mắt, nếu không cắn mạnh vào môi, cô nghĩ bản thân sẽ bật khóc mất.

Cô chưa bao giờ nghĩ có một ngày, người đàn ông này lại cúi mình nhường bước, so sánh bản thân với người đàn ông khác chỉ để níu kéo cô... nhưng cô không thể không tuyệt tình nói với anh:

- Nhưng tình yêu lại là một thứ hoang đường như thế đấy. Tình yêu sẽ khiến chúng ta không hiểu sao lại yêu người đó, cho dù anh ta thực sự xấu xa đến cùng cực, cho dù bên cạnh có nhiều người tốt hơn gấp bội nhưng chúng ta vẫn không cam tâm từ bỏ người ấy.

Cô cúi gầm mặt, nói:

- Xin lỗi, em không yêu anh.

Du khách qua qua lại lại, thậm chí còn có cả hòa thượng mặc áo cà sa đỏ, mây tụ dày đặc, ánh nắng nhạt nhòa.

Anh vẫn không định đi, cô lặng lẽ nhìn chằm chằm bóng lưng anh rồi quay lưng bỏ đi.

Trên con đường mòn dẫn xuống núi, chùa chiền san sát nhau, chiếc áo khoác không tay cô mặc trên người bị gió thổi tung bay nhưng một phiến lá không gốc rễ.

Đi đến cổng lớn Thư Hoàn bèn ngoái lại nhìn từ phía xa, thực ra cách bao nhiêu đèn thờ như vậy, cô cứ nghĩ bản thân không thể nhìn thấy gì nữa.

Cô chỉ muốn lưu luyến thêm chút nữa, bây giờ cô vẫn còn có anh bên cạnh, nhưng sau này, cho dù đi trên lưỡi dao, máu chảy ướt đầm thì cũng chỉ có mình cô mà thôi.

*

Thư Hoàn không có nhiều hành lý, chỉ cần thu dọn qua loa một chút là xong. Cô gọi điện cho tài xế, nói mình phải về Lhasa trước.

Tài xế vội đến khách sạn, thấy nét mặt vô cảm của cô, ông ta biết ngay là hai người cãi nhau, đang định khuyên nhủ thì Thư Hoàn kéo hành lý đi ra, một mình nói:

- Anh ấy sẽ không về với cháu. Mình đi thôi.

- Ấy, thế thì cậu ta về kiểu gì được? – Bác tài lo lắng: - Cô bé, dù có giận mấy cũng đừng để cậu ấy ở lại đây chứ?

Cô ngồi im lặng trên hàng ghế sau, thấy bác tài đang gọi điện thoại, chắc là muốn liên lạc với Hoắc Vĩnh Ninh.

Vừa nghĩ đến cái tên này, lòng cô vừa khó chịu vừa đau đớn, cô chẳng muốn nghĩ thêm gì nữa mà ngả lưng vào thành ghế rồi nhắm mắt lại. Một lúc sau, bác tài mở cửa đi vào, rầu rĩ nói:

- Cậu ấy không nghe điện thoại. Vậy đi, tôi sẽ gửi cậu ấy số điện thoại của một anh bạn tôi, lão đó cũng chạy taxi trên tuyến này, yên tâm, không bị chém đẹp đâu.

Cô vẫn im lìm.

Bác tài gửi tin nhắn đi rồi cười nói với cô:

- Cô bé, có khi còn chưa kịp đến Lhasa hai đứa đã làm lành rồi cũng nên. – Bác tài giẫm chân ga: - ... Tôi thấy cậu ấy rất tốt. Hôm qua rất nhiệt tình giúp đỡ, xong còn dặn tôi không được nói với cô, sợ làm cô sợ.

Đường về vẫn thế. Cô nhớ lúc có anh ngồi bên cạnh thì bản thân có thể yên tâm mà ngủ say như chết. Nhưng bây giờ, tuy đang rất mệt nhưng cô lại cực kỳ tỉnh táo.

Đường núi Cương Ba Lạp, Hồ Dương, thời gian khác nhau nên cảnh sắc cũng khác biệt.

Thư Hoàn mở điện thoại nhìn bức ảnh anh chụp cho mình, và cả tấm ảnh hai người đang thân mật chụm sát đầu vào nhau. Cô di chuyển ngón tay trên màn hình, lần lượt xóa đi từng tấm ảnh.

Từ nay trở đi, cô không cần đến chúng nữa.

Khi về đến Lhasa thì đã gần mười giờ tối, cô không muốn ở tại khách sạn cũ để đề phòng một khả năng rất thấp là gặp lại anh lần nữa nên xuống xe ngay trên đường cái.

Sau khi thanh toán tiền xe xong, bác tài xế vẫn rề rà chưa chịu đi ngay:

- Cô bé, cô tìm được nơi ở chưa? Đừng giận dỗi với bạn trai nữa nhé.

Đột nhiên cô thấy mình không đủ kiên nhẫn để ý đến cái gọi là quan tâm đầy thiện ý của một người xa lạ, cô đứng ra mép đường vẫy taxi rồi bỏ đi mà không một lần ngoái lại.

Suốt một tuần sau đó, cô vẫn ở lại trong nhà trọ sinh viên tự tìm được. Chỉ là một căn phòng đơn, điều kiện sống tất nhiên không thể so với khách sạn, nhưng sân vườn ở đây rất rộng, xếp rất nhiều ghế sofa và đệm ngồi nên có thể ngồi dưới đó được.

Hễ Thư Hoàn ngồi xuống là sẽ ngồi nguyên cả ngày. Trong thời gian đó, rất nhiều chàng trai trẻ tuổi đến tiếp cận nhưng cô chỉ mỉm cười chứ không đáp lại để họ tự thức thời mà bỏ đi. Tiết trời ngày càng rét nhưng bầu trời vẫn trong trẻo và xanh ngắt, cô thường nhớ lại khoảng thời gian trước đây, khi mà cô phải sống trong bệnh viện tâm thần... phòng ốc bẩn thỉu vì không có người quét dọn, cô nằm ngửa trên giường, chỉ biết nhìn ra ngoài khung cửa sổ bé con con chỉ to bằng miếng đậu hũ, trời bên ngoài mới xanh lam sao, xanh đến tận cùng.

Sau đó có một ngày, y tá bế cô đến một căn phòng sạch sẽ rồi tiêm thuốc vào bắp tay gầy guộc của cô.

Cô mơ màng nhìn thấy một cậu bé bước vào phòng, cầm tay cô hỏi bằng giọng đầy lo lắng:

- Niệm Niệm, bao giờ em mới khỏe lại?

Cậu bé đến thăm cô với một hộp socola trắng.

Cô khóc nức nức nở, xin cậu bé hãy đưa mình rời khỏi nơi đó.

Cậu bé lại bảo:

- Anh mà dẫn em về thì bệnh của em sẽ không khỏi được! Niệm Niệm, em khỏe lên đi, rồi anh sẽ bảo ba mẹ đến đón em về, em ở luôn nhà anh là xong!

Cậu bé ngồi lại với cô suốt một buổi chiều, mấy lần y tá muốn dẫn cậu đi nhưng cậu không chịu, mãi đến khi bà vú nhà cậu vào bế đi, đầu tiên cậu không chịu, cuối cùng òa khóc nức nở.

Nhưng vẫn bị bế đi.

Nhìn bóng dáng nhỏ bé dần xa của cậu, cô nằm nguyên trên giường, nỗi sợ hãi trĩu nặng trong lòng hết như một con cá phải rời khỏi hồ nước, cuối cùng là cái chết...

Y tá mang hộp socola đó đi mất, còn nói với đồng nghiệp:

- Ô, hàng Tây cơ đấy!

Cô chỉ biết nắm bàn tay nhỏ bé vào thật chặt rồi nhắm mắt lại, nhiều lần nói với bản thân “hãy xem như anh ấy chưa từng xuất hiện!”

Sự xuất hiện của cậu chẳng khác gì không xuất hiện, vì cậu bé không thể cứu được cô.

Cô khởi động cái cổ đã cứng đờ rồi thoát khỏi dòng hồi ức, mỉm cười giấu cợt.

Vẫn chưa thể bình tâm lại ư?

Thực lòng cô không thể trách Hoắc Vĩnh Ninh. Lúc ấy anh còn chưa đến mười tuổi, cô có thể trông cậy vào anh, chờ anh đến cứu mình ư?

Cô không trách anh, nhưng suy cho cùng, ở một thời khắc nào đó, cô đã không còn tin vào anh nữa và suy nghĩ này đã ăn sâu vào tiềm thức của Thư Hoàn.

Bắt đầu từ thời khắc đó, cô biết mình không thể dựa dẫm vào bất kỳ ai.

Đến bây giờ, cô vẫn chỉ có một mình mình mà thôi.

Thấy điện thoại đang đặt ở chế độ im lặng lóe sáng, cô bật lên thì thấy tin nhắn của Tôn Thần, hỏi cô bao giờ mới về, anh ta nói đã tìm được nhà cho cô rồi.

Cô đứng lên vặn người một cái rồi nhắn lại: “Sắp về.”

Đi vòng qua hai miếng đệm được xếp không hề thẳng hàng trở về phòng, nhân viên của nhà trọ ngơ ngác nhìn cô: Suốt một tuần nay, cô gái trẻ này chẳng khác gì một gốc cây sắp chết vì héo hon, tuy xinh đẹp nhưng quá yếu đuối.

Nhưng giờ phút này đây, sức sống đã trở lại với cô ấy, bước chân nhẹ nhàng, ánh mắt sáng ngời.

- Chào cô gái, trông cô có vẻ khá hơn nhiều đấy! – Anh ta chào hỏi Thư Hoàn.

Cô cười đáp lại:

- Cảm ơn. – rồi nói một câu không đầu không đuôi: - Có lẽ nơi đây chính là thánh địa chữa lành vết thương.

*

Về đến thành phố Hoài đã là lúc mùa đông bắt đầu ngự trị, Tôn Thần đến sân bay đón Thư Hoàn rồi bắt đầu lái nhai không ngớt về những rung chuyển trong giới tài chính của thành phố Hoài gần đây. Thái độ giao tiếp với Thụy Đức của Hàn Thịnh Lâm từ khiếm tốn biến thành cứng rắn, đa phần là do khoản hời béo bở kiếm được dạo trước, có tiền trong tay ông ta dĩ nhiên bắt đầu giương oai. Tôn Thần cười nói:

- Hai hôm trước tôi gặp Hoắc Vĩnh Ninh, trông anh ta tiêu tụy đi nhiều, xem ra lần này gặp nhiều phiền toái đây.

Giọng anh ta có vẻ phấn khởi khi thấy người khác khốn khổ, Thư Hoàn lặng lẽ nhìn anh ta rồi cất giọng với vẻ mặt vô cảm:

- Anh ấy làm gì anh?

- Không thù không oán, anh ta có thể làm gì được tôi chứ! – Tôn Thần cười khẩy: - Nhưng giới doanh nhân họ khinh thường mấy con tép chơi trò tài chính như chúng ta cũng là sự thật đấy.

Thư Hoàn nhắm mắt lại, trong lòng cô dâng lên cảm giác có lỗi với anh:

- Người kiêu ngạo như anh ấy đôi khi rất dễ rơi vào tình trạng này.

- Nói thế nào đi nữa, tuy cô đã nghỉ việc nhưng nếu được thì cứ để ý đến nó nhé, biết trước vài điều mang đến cho chúng ta cơ hội đầu tư tốt lắm đấy.

Sau hồi lâu im lặng, Thư Hoàn không từ chối thẳng mà chỉ nói:

- Để tôi xem đã.

Nơi ở mới là Tôn Thần kiếm cho cô, đó là một căn nhà được đăng ký dưới tên anh ta, vì là kiểu bất động sản dự trữ sẵn sàng mang ra đầu tư bất cứ lúc nào nên trong nhà không có đồ đạc gì. Tôn Thần giúp cô mang hành lý vào, trước khi ra về còn nói:

- Đúng rồi, hai hôm trước Hàn Thịnh Lâm muốn mời cô ăn cơm. Ông ta hỏi bao giờ cô có thời gian?

Cô ừ một tiếng rồi lúc sau mới nói:

- Anh có người quen ở bệnh viện không?

- Sao thế? Ốm à?

- Không, giúp tôi một việc nhỏ thôi. – Thư Hoàn ngẫm nghĩ: - Nếu là bệnh viện số hai thành phố thì tốt quá.

Và thế là sau khi biết cô muốn nhờ vả chuyện gì, Tôn Thần tỏ ra rất ngạc nhiên:

- Rốt cuộc cô bị làm sao? – Rồi cười xấu xa: - Của ai thế? Tôi nghĩ cách giùm cho.

Thư Hoàn chau mày, không kiên nhẫn nói:

- Không liên quan đến anh.

- Em gái, em muốn làm thế để gã kia day dứt chứ gì, nhưng phải xem là ai mới được... - Tôn Thần ân cần khuyên nhủ: - Chẳng may lại chữa lợn lành thành lợn què thì chết.

Thư Hoàn chỉ lạnh lùng lườm anh ta một cái. Tôn Thần thức thời không hỏi đến nữa:

- Cô cứ nghỉ ngơi đi. Chuyện bệnh viện cứ giao cho tôi. Với lại cuối tuần Hàn Thịnh Lâm muốn gặp cô để bàn chuyện trước đây Mạn Văn không công khai dự trữ vốn đấy.

Sau khi nghỉ việc Thư Hoàn vẫn chưa nghĩ ra tiếp theo mình sẽ làm công việc gì nên cô có rất nhiều thời gian rảnh rỗi, ngày nào cũng đi xem nhà trong rất nhiều khu chung cư ở thành phố Hoài.

Đắn đo từ kích thước đến vị trí xem có gần trường học và giao thông có thuận lợi không làm cho tiêu chuẩn của cô ngày một cao hơn, cuối cùng cô thích một căn ở đường vành đai hai phía đông thành phố, nhà ở xây theo phong cách đương thời, 140m², phù hợp với một gia đình có ba thành viên, trường cấp 1 cấp hai gần khu đó cũng là những trường dạy tốt. Nhưng quả thực giá không hề rẻ, đáng để một gia đình với mức thu nhập bình thường phấn đấu cả đời vì nó.

Sau khi nộp tiền đặt cọc, Thư Hoàn gọi cho dì út, bảo dì mang một số giấy tờ đến thành phố Hoài vào cuối tuần này.

Dì út chưa đi xa bao giờ, lại đang mang thai nên hơi dấn đo.

Thư Hoàn không cho dì thời gian do dự, lạnh giọng nói:

- Cháu đã mua vé cho dì rồi. Dì không đến được thì thôi.

Giận dữ cúp máy. Cô mang tất cả túi xách và đồ trang sức hàng hiệu thu thập được trong hai năm nay đến bán ở cửa hàng chuyên kinh doanh hàng hiệu, sau khi làm xong thủ tục, Thư Hoàn xem đồng hồ rồi bắt xe đến bệnh viện.

Cô vừa gọi điện cho bác sĩ thông báo mình đến lấy báo cáo xét nghiệm xong, còn đang ngồi trên taxi dậm thêm phần thì đã nhìn thấy đồng nghiệp.

Thì ra hôm nay là ngày khám phụ khoa cho nhân viên nữ của tập đoàn Thụy Đức. Các đồng nghiệp cũ thấy cô đều chào hỏi, Thư Hoàn tám chuyện với họ một lúc rồi đi lên tầng đã hẹn trước với chuyên gia.

Sau khi lấy báo cáo từ chỗ bác sĩ, Thư Hoàn ra hành lang bệnh viện ngồi một lúc.

Huyết áp Thư Hoàn hơi thấp, hai ngày nay lại chạy đôn chạy đáo đi xem nhà nên thường bỏ bữa, thậm chí giờ giấc còn không quy củ bằng hồi đi làm. Lúc cúi xuống nhét tiền vào máy bán hàng tự động, Thư Hoàn xây xẩm mặt mày, tay run lấy bẫy. Khi tiếng xoảng vang lên kèm theo lon trà sữa Kỳ Lân được đẩy ra, cô ngồi xổm xuống thò tay ra lấy, muốn mở lon nước nhưng thử mấy lần mà tay vẫn không có lực.

Một bàn tay xuất hiện bên cạnh Thư Hoàn, người đó mở lon rồi trả lại cho cô.

Thư Hoàn nhận lấy rồi vội vàng uống ngay một ngụm to. Khi nhìn thấy người đó, nét mặt cô hơi cứng lại:

- Triển Phong?

- Tôi đưa vợ đến khám. – Vợ cũng là nhân viên của Thụy Đức nên Triển Phong chủ động giải thích: - Cô sao thế? Ốm à?

- Không. – Thư Hoàn cười gượng: - Tôi đến lấy báo cáo kiểm tra sức khỏe.

Anh ta nhìn cô thật cẩn thận:

- Sếp Hoắc biết không?

- Tôi và anh ấy không còn quan hệ gì nữa. – Thư Hoàn tu cạn lon nước rồi chậm rãi đứng dậy, đi được vài bước rồi dừng chân: - Hôm nay anh gặp tôi ở đây... có thể đừng nói với anh ấy được không?

Anh ta không trả lời chỉ nói:

- Có cần tôi đưa về không?

Mặt mũi cô tái nhợt, lắc đầu từ chối rồi tự đi đến thang máy, nhanh chóng biến mất trong đám đông.

Ngồi trên xe taxi, mới đi được nửa đường đã thấy Hoắc Vĩnh Ninh gọi điện thoại đến.

Đã gần một tháng không liên lạc với nhau, giọng anh hạ thấp và lạnh lùng vô cùng: “Cô đang ở đâu?”

Tay cầm di động của Thư Hoàn hơi gồng lên. Cô biết anh sẽ tìm mình nhưng không ngờ lại nhanh đến thế. Lúc trước cô vô cùng bình tĩnh, nhưng vừa nghe thấy giọng nói khàn khàn của anh, tự nhiên thấy bản thân không còn kiên quyết như vậy nữa.

Anh cũng đau lòng phải không? Nhưng phải làm sao đây? Cô vẫn phải quyết định như vậy.

Thư Hoàn tự nói với mình những lời này rồi trả lời bằng giọng điệu lạnh lùng không kém: “Chúng ta còn cần gặp nhau nữa sao?”

Anh đáp bằng giọng điệu không mang theo chút tình cảm nào: “Tôi cho cô một tiếng đồng hồ, cô về nhà cũ ngay lập tức!”

“Anh đâu còn là ông chủ của tôi nữa, Hoắc Vĩnh Ninh?” Cô ho nhẹ một tiếng: “Bây giờ tôi không có thời gian!”

“Không có thời gian hả?” Anh cười lạnh lùng: “Có cần tôi tự tay tìm kiếm nơi ở của Tôn Thần rồi kêu người đến từng nơi một để tìm cô không?” Anh dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Hay là tôi kiểm tra giúp cô xem Tôn Thần đang ở đâu trước?”

“Anh có ý gì?” Cô ương ngạnh hỏi: “Anh muốn làm gì anh ấy?”

“Thư Hoàn, không phải tôi muốn làm gì anh ta, mà cô muốn làm gì tôi...” Giọng anh có vẻ mệt mỏi: “Năm giờ. Chúng ta hẹn nhau ở đó.”

Thư Hoàn kêu lái xe vòng lại rồi mệt mỏi dựa lưng lên thành ghế, cuộc đời là một bộ phim dài, cô đã trải qua hai mươi năm đầu tiên. Tám tuổi ở bệnh viện tâm thần, trong bóng đêm, cô nghe thấy tiếng chuột chít chít cắn tủ gỗ, cô không dám ngủ, sợ nó sẽ trèo lên giường, đêm nào cũng vậy, mãi đến khi nó cắn cô thật, bả vai và gối thấm đẫm máu tươi. Cô hét lên rồi khóc nức nở hồi lâu mà vẫn không có ai xuất hiện...

Thư Hoàn dường như nhìn thấy chính mình hơn mười năm trước, thấy con vật hoành hành đang hiên ngang đứng ở góc phòng, cô bé ôm chiếc gối nhồi bông hạt mạch trên tay rồi tiến về phía đó.

Con vật giãy dụa mãnh liệt dưới chiếc gối, cô sợ đến phát khóc nhưng vẫn phải đè xuống thật mạnh, trước khi nó kịp thoát ra ngoài, cô dùng chân trần giẫm lên. Thấy cái chết đang đến gần, nó kêu lên tiếng chít chít chói tai.

Nếu thời gian có thể quay trở lại, xuyên không về quá khứ, cô nhất định sẽ trở lại giây phút đó... rồi nhẹ nhàng ôm lấy cô bé bất lực kia, nói với cô bé: “Đừng sợ, em đã làm rất tốt.”

Nhưng cho dù bản thân đã trưởng thành, đã có nhận thức rõ ràng, cô biết thời khắc một cô bé tám tuổi giẫm chết con chuột kia chẳng qua chỉ là điểm bắt đầu mà thôi. Một cô bé còn nhỏ xíu như vậy nhưng đã định trước là phải đi trên một con đường rất dài.

Niệm Niệm, mày phải dũng cảm thêm một chút mới được!

Về nhà cũ, nhìn đồng hồ mới có 4:30.

Lái xe dừng xe trước cổng, cô xuống xe rồi trả tiền sau đó đi vào cửa hàng tiện lợi mua một cốc cà phê như trước kia vẫn làm. Ngồi ngoài trời uống từng ngụm đến hết cốc cà phê, dạ dày tự nhiên thấy đau nhói, cô đành ngồi thêm một lúc mới bước vào trong khu nhà.

Đến tầng 1, bảo vệ niềm nở chào hỏi cô: “Cô đi du lịch về rồi đấy à? Bạn trai cô đến lâu rồi đấy, đang chờ cô kìa.”

Người bảo vệ chỉ tay vào đại sảnh tầng một, quả nhiên Hoắc Vĩnh Ninh đã ngồi ở đó. Thấy cô, anh đứng lên với sắc mặt lạnh tanh, rồi đi về phía thang máy.

Cô nhìn đồng hồ, mới 5 giờ kém 10 phút. Thực ra anh là người đúng giờ đến từng phút từng giây, không bao giờ đến sớm nhưng cũng tuyệt đối không đến muộn... Bất kể là khi làm bạn gái hay khi làm thư ký, ấn tượng về thói quen tôn trọng giờ giấc của anh đã ăn sâu trong suy nghĩ của cô.

Trong ấn tượng của cô... Anh rất ít khi chủ động chờ một ai đó.

Cô muốn cất tiếng gọi anh nhưng anh không thèm nhìn cô lấy một lần mà đã chầm chệ đứng trong thang máy, nhắm mắt nghĩ ngợi, chẳng nói chẳng rằng.

Thư Hoàn không sợ hãi. Cô đã chuẩn bị tâm lý nghênh đón “bão táp” sắp tới, nhưng khi lại gần anh, hơi thở sắc bén lạnh lẽo đó vẫn khiến cô thấy hơi run sợ, cho dù cô từng không ngần ngại khiêu chiến giới hạn cuối cùng của anh, nhưng lần này đây, anh sẽ không tha thứ cho cô thêm một lần nào nữa.

Hai người đứng cạnh nhau trong thang máy, cửa thang máy bằng kim loại trong suốt phản chiếu hình ảnh cao gầy của người đàn ông. Cô không cố tình nhìn ra chỗ khác... Anh gầy đi rất nhiều, hai má hóp lại, cũng có thể vì cô mà cũng có thể vì công việc. Hai tay buông thõng hai bên, gân xanh trên mu bàn tay hằn rõ.

Cửa thang máy mở ra, anh đứng trước nên bước thẳng ra ngoài.

Nhìn bóng dáng anh, đột nhiên Thư Hoàn mất đi dũng khí. Chờ đến khi anh hoàn toàn bước ra khỏi thang máy, bản năng thúc giục cô ấn nút đóng cửa.

Như có khả năng đoán trước hành động của cô, Hoắc Vĩnh Ninh đưa tay chặn ngang cửa thang máy rồi kéo cô ra ngoài.

Cô xô vào lồng ngực anh. Qua lớp áo sơ mi và vest, dường như Thư Hoàn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh. Cảm giác thân thuộc đó khiến tim cô loạn nhịp trong giây lát. Hoắc Vĩnh Ninh cúi xuống nhìn

cô, trong đôi mắt sâu thẳm ánh lên tâm trạng phức tạp rồi khẽ đẩy để cô rời khỏi lòng mình. Giọng anh có vẻ đã mất kiên nhẫn: “Vào đi.”

Tại sao vừa nãy lại dao động?

Tại sao phải trốn tránh?

Chấp nhận một điều gì đó không phải cá tính của cô... Thư Hoàn cắn môi rồi đi vào cùng Hoắc Vĩnh Ninh: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tất cả mọi bài trí trong phòng đều vẹn nguyên nhưng không có người ở nên căn phòng có vẻ lạnh lẽo và trống vắng.

Anh đốt một điếu thuốc rồi ngồi xuống ghế sofa, nơi sâu thẳm trong đôi mắt hẹp dài là nét âu lo bất chợt: “Cô đi bệnh viện?”

Cô cảnh giác lùi về phía sau: “Triển Phong báo cho anh biết à?”

“Cô tới đó làm gì?” Anh nhìn cô chằm chằm, vẻ âu lo đó càng sâu sắc hơn, gần hời hợt tiếng.

Cô nghiêng rằng: “Thấy khó chịu trong người.”

Dường như đoán trước được cô sẽ nói vậy, Hoắc Vĩnh Ninh đứng lên, chậm rãi tiến về phía Thư Hoàn: “Cô nhắc lại một lần nữa đi!”

Cô đành phải ngược lên, cố gắng nói bằng giọng trấn tĩnh: “Sao? Bây giờ tôi thấy trong người không khỏe mà cũng cần phải có sự đồng ý của anh hả?”

Còn chưa dứt lời, một cái tát của anh đã giáng xuống mặt cô, ánh mắt hoàn toàn lạnh lùng: “Cô không dám nói ra sao?”

Một tờ giấy đập thẳng vào mặt Thư Hoàn, anh nói: “Buổi sáng ở Shigatse đó, cô đã nói với tôi như thế nào? Đây là gì?”

Cái tát này anh dùng toàn bộ sức lực của bản thân. Thư Hoàn chỉ cảm thấy tai mình ù đi rồi lão đảo ngồi bệt xuống đất, mặt nóng ran, mùi máu tươi xộc trong miệng, chẳng thốt lên lời.

Tờ giấy kia dừng lại trước mặt cô. Giấy phẫu thuật được viết rõ ràng bằng giấy trắng mực đen, trên đó là chữ ký của cô, thời gian là sáu hôm cô từ Lhasa trở về. Trong báo cáo, phôi thai bị phá khi mới được 37 ngày tuổi.

Hai mắt Hoắc Vĩnh Ninh đỏ sòng sọc, Triển Phong chẳng tốn mấy công sức đã điều tra giúp anh được những thứ này. Xem ra, nửa tháng trước anh đúng là một thằng ngốc, niềm vui chân thật từ tận đáy lòng cứ thế phơi bày trước mặt cô rồi lại bị chà đạp. Tất cả mọi thứ, bao gồm cả tình cảm, đều như một trò cười.

“Anh đã thấy rồi còn cần tôi giải thích gì nữa?” Thư Hoàn ôm mặt đứng dậy, nụ cười nhạt thếch.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt không thể tin nổi. Anh biết cái tát đó của mình không nhẹ, thậm chí còn làm cô chảy máu nhưng khi vừa nhận được điện thoại của Triển Phong, anh đã không do dự đình chỉ cuộc họp để tới đây. Trong lòng thực ra vẫn ôm một tia hy vọng, dù sao tối hôm đó, anh thấy được niềm vui bất ngờ trong mắt cô là thật lòng, nhưng chỉ trong chớp mắt, cô đã không do dự đâm anh một nhát, dùng hết toàn bộ sức lực của mình, hoàn toàn không nương nể.

“Phải đó... Tôi đúng là đã biết mình có thai nên phải chia tay anh.” Thư Hoàn khẽ nói: “Tôi không thể có thai được. Anh hiểu không? Nếu anh phải hy sinh rất nhiều vì một thứ, thì liệu đến phút cuối, anh có giữ bỏ tất cả không?”

“Có đáng không?” Giọng anh khò khè: “Anh ta có đáng không?”

“Tôi biết anh muốn nói gì, tôi cũng biết ngoài tôi, anh ta còn có nhiều bạn gái khác...” Thư Hoàn cong môi, dường như không cảm nhận được cơn đau vì da thịt bị xé rách bởi cái tát kia, chỉ bình tĩnh nói: “Nhưng rung động chính là như vậy đó, chưa đến đường cùng chưa quay đầu.”

Điều thuốc kia đã cháy đến hết nhưng dường như anh không hề nhận ra, mà cứ bình tĩnh nhìn cô mãi như vậy. Bất giác, trên môi anh nở nụ cười lạnh lùng: “Thư Hoàn, người cô yêu nhất... vẫn là bản thân. Nên cô mới không nói thật với tôi.”

“Anh muốn nghe tôi nói thật? Nhưng nói thật... sẽ không dễ nghe lắm đâu...” Thư Hoàn húng hắng ho, hai má cô đang sưng vù, chắc cả bầu mắt cũng sưng, nhưng cô vẫn hiên ngang nhìn thẳng anh, không hề né tránh, đôi mắt trắng đen rõ ràng ánh lên vẻ tuyệt tình: “Tôi nói thật nhé... Đứa bé đó... Tôi không dám chắc có phải của anh hay không.”

Cô thấy sắc mặt anh tái nhợt, hai tay nắm chặt lại, có lẽ ngay giây tiếp theo thôi, anh sẽ lại giáng cho cô một tát nữa: “Tôi không dám đánh cược.”

Không khí lập tức như quánh lại.

Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng khi thấy nét biến hóa rất nhỏ trên mặt anh, Thư Hoàn vẫn phải bặm chặt môi.

Dường như chỉ khi làm thế, cô mới ngăn được bản thân mở miệng giải thích... chỉ cần một câu của cô thôi, anh sẽ không đau đớn và thất vọng như vậy nữa...

“Anh đánh tôi đi.” Cô khẽ nói: “Tôi cũng biết mình dè tiện lắm. Anh đánh tôi đi.”

Anh vẫn kiềm chế bản thân, thậm chí còn không thấy biểu cảm phẫn nộ hay khinh bỉ trên mặt mà chỉ lạnh lùng bỏ đi.

Tàn thuốc lá rơi xuống nền nhà tạo thành vết cháy đen trên tấm thảm lông dê mềm mại mới tinh. Cô bất lực ngồi bệt xuống nền nhà, vùi mặt vào hai đầu gối, muốn khóc mà không chảy được một giọt nước mắt.

Hoắc Vĩnh Ninh chưa bao giờ cảm thấy trái tim mình đập nhanh và mạnh đến thế. Đủ thứ suy nghĩ thay phiên nhau xuất hiện ồ ạt trong đầu anh. Có lẽ biện pháp tốt nhất là mau chóng rời khỏi đây, nhưng anh cứ nghĩ mãi về ánh mắt của cô vào giây phút cuối cùng ban nãy, nỗi hoảng hốt và bất đắc dĩ được giấu sau lớp vỏ bình tĩnh nhẹ nhàng chạm vào lòng anh, thậm chí trong giây phút cơn thịnh nộ đang chiếm cứ con người anh.

Đó là gì?

Tại sao anh lại thấy quen thuộc đến thế?

Đột nhiên bước chân anh khựng lại, thời gian như quay lại rất nhiều năm trước, khi anh đến thăm một cô bé, trước khi ra về, cô bé đó không khóc mà chỉ nằm trên giường, nhìn anh bằng ánh mắt như vậy.

Có lẽ... Nếu khi đó anh nhất quyết đưa cô đi thì cô bé chắc sẽ không chết trong biển lửa.

Nhưng năm đó anh cũng chỉ là một cậu bé chưa đến 10 tuổi mà thôi.

Hồi ức và thực tại thay nhau xoay chuyển trong đầu óc anh. Anh không vội đi mà cứ quay lưng về phía Thư Hoàn như thế, nói bằng giọng nhạt nhẽo vô cùng: “Thư Hoàn, Tôn Thần không phải người để cô có thể gửi gắm cả đời.”

“Dù sẽ có ngày phải hối hận, thì đây cũng quyết định của chính tôi.” Cô ngẩng lên nhìn anh, giọng khô khốc: “Khi nằm trên bàn mổ, tôi đã lựa chọn rồi!”

Anh khẽ cười: “Cô chắc chắn sẽ hối hận!”

Cuối cùng không còn âm thanh nào nữa, tất cả trở về yên tĩnh.

Thư Hoàn chống tay xuống nền nhà rồi chậm chậm đứng lên.

Bây giờ anh đi rồi, cô mới dám ngẩng lên, bối rối xoa hai má mới nhận ra cuối cùng mình vẫn rút nước mắt. Cô còn tưởng rằng mình kiên cường đến mức không rơi một giọt nước mắt chứ!

*

Chuông di động vang lên, trước khi bắt mắt, cô cố dang hắng để chỉnh lại giọng rồi mới “alo” bằng giọng cổ bình tĩnh.

Điện thoại của Chung Nam, hẹn cô đi uống trà.

Thời gian này quan hệ của cô và Hàn gia đã rất thân thiết. Vì nghe theo đề nghị đầu tư của cô và có lãi nên Hàn Thịnh Lâm ngày càng coi trọng Thư Hoàn nhưng lại không tiện liên lạc trực tiếp nên thường để Chung Nam ra mặt.

Một hai lần đầu cũng gọi cả Hàn Tử Kiều nhưng gần đây phòng làm việc của cô ấy vừa ký được hợp đồng biểu diễn cho một bộ phim nên phải tập luyện hàng ngày. Chung Nam bắt đầu hẹn một mình Thư Hoàn, và khi có thông tin gì đó, Thư Hoàn cũng báo cho bà như một lẽ đương nhiên.

Cô đồng ý đi uống trà nhưng lại không kịp về nhà mới nên đành vào thẩm mỹ viện dưới tầng đắp tạm mặt nạ. Lúc đắp xong, mặc dù không rứt rứt nhưng không còn quá đáng sợ nữa.

Hồi còn trẻ Chung Nam là một diễn viên kịch, vì có ngoại hình bắt mắt nên được Hàn Thịnh Lâm để mắt tới. Sau khi cưới nhau, bà nhanh chóng rời khỏi đoàn kịch. Hơn hai mươi năm đã trôi qua, vì được chăm sóc thường xuyên nên dáng người vẫn thon thả như xưa, chỉ có điều năm tháng không ngoại trừ một ai, gương mặt bà không còn được săn chắc nữa mà đã lỏng lẻo thấy rõ. Vừa thấy Thư Hoàn, bà nhiệt tình chào mời: “Hoàn Hoàn, lại gọi cháu cùng đi dạo với bác, bác thấy ngại quá.”

Thư Hoàn cười: “Có gì đâu ạ. Bác khách sáo quá!”

“Haiz, con gái của bác chẳng bao giờ chịu cùng bác ra ngoài đi dạo gì cả.” Chung Nam vừa ngắm những đôi giày hàng hiệu trong cửa hàng vừa than thở: “Nó cũng chẳng hứng thú với mấy thứ này, sao chẳng giống bác gì hết vậy!”

“Chị ấy xinh đẹp giống bác mà!” Thịnh thoảng Thư Hoàn cũng nịnh nọt như vậy, “Vây là đủ rồi ạ!”

Chung Nam mỉm cười khi nghe thấy câu nói đó của cô. Bà thử hai đôi giày rồi vờ vô tình hỏi: “Sáng nay Tôn Thần gọi đến, nói là trước cuối tuần phải nhanh chóng bán hết cổ phiếu của Mạn Văn, rẻ cũng phải bán. Có thật không cháu?”

“Vâng. Cháu nói với anh ấy như thế.”

“Tại sao? Vụ giao dịch ngầm ấy lần trước đã thu được một khoản béo bở, sau khi niêm yết, cổ phiếu của công ty vẫn tăng giá đều, chắc vẫn chưa đạt đỉnh. Bây giờ bán đi chẳng phải đáng tiếc hay sao?”

Thư Hoàn im lặng một lúc: “Bác biết đấy, nếu hai bác kiếm được nhiều hơn thì cháu cũng được hưởng nhiều tiền hoa hồng hơn. Vì thế sao cháu có thể không muốn kiếm tiền chứ?”

“Vây rốt cuộc là sao?” Chung Nam thăm dò.

“Bác có nghe nói chuyện của ngôi sao HongKong không? Chính là người đang bị điều tra vì trốn hơn mười triệu tiền thuế đó!” Thư Hoàn đột nhiên nói sang một chuyện khác không liên quan.

“Dĩ nhiên bác biết, đó là người phát ngôn cho dòng đồ uống chứa axit amin của Mạn Văn* mà.”

* Mạn Văn là công ty chuyên sản xuất các loại thực phẩm sinh học.

“Lần này anh ta bị điều tra không chỉ vì tội danh trốn thuế đơn giản đó, mà có khi còn dính đến chuyện đại diện phát ngôn cho dòng sản phẩm “giả” nữa. Bác cũng biết mà, bây giờ mấy cái được gọi là “thực phẩm sinh học” gì đó đa phần chỉ là trò bịp bợm thôi, việc này liệu có bị bại lộ không còn phải xem bản lĩnh của bộ phận quan hệ công chúng.”

Chung Nam chọn hai đôi giày rồi đưa thẻ cho nhân viên, sắc mặt có vẻ nghiêm trọng.

“Còn nữa, báo cáo kết quả hoạt động kinh doanh sắp tới của Mạn Văn không lý tưởng như mong đợi, cho nên bất luận thế nào, cổ phiếu giảm giá là điều hiển nhiên thôi.” Thư Hoàn mỉm cười nói: “Bác à, chúng ta còn nhiều cơ hội kiếm tiền, tuyệt đối đừng tham lam quá!”

“Đúng, cháu nói đúng!” Chung Nam định thần lại, nói bằng giọng giận dỗi: “Nếu Tôn Thần sớm giải thích rõ ràng, bác đã không cần phải lo lắng thừa.”

Thư Hoàn thầm cười khẩy. Thực ra Tôn Thần không cho họ biết tình hình thực tế là vì anh ta còn tốt bụng muốn bảo vệ họ. Nhưng những kẻ lòng tham không đáy này ngược lại có khi còn cho rằng người ta đang cản trở con đường phát tài của mình. Thư Hoàn không tỏ vẻ gì, chỉ tủm tỉm cười nói: “Tôn Thần đôi khi hơi cẩn thận quá. Thế này đi, tình hình bên công ty, cháu sẽ để tâm hơn rồi có gì sẽ báo ngay cho bác trai, vậy hai bác cứ yên tâm đi.”

Chung Nam gật đầu hài lòng rồi vỗ nhẹ vào tay cô: “Vất vả cho cháu rồi. Đúng rồi Hoàn Hoàn, cháu có thích gì ở đây không? Để bác tặng cháu nhé, nếu không gọi cháu ra thế này bác ngại lắm.”

Thư Hoàn nghe lời thử một đôi giày đế bằng rồi vô tình hỏi: “Tử Diệp vẫn còn ở nước ngoài ă? Thực ra bằng tuổi cậu ấy, Hoắc Vĩnh Ninh đã đảm đương nhiều việc ở Thụy Đức rồi.”

Chung Nam thờ ơ nói: “Thằng bé Tử Diệp thích học hành, chẳng có hứng thú gì với Hàn thị cả. Hai bác cũng chiều theo ý nó.”

Thư Hoàn cúi xuống nhìn đôi giày mới dưới chân, nơi sâu thẳm trong đáy mắt lướt qua tia lạnh lùng sắc bén: “Tiếc thật đấy, hình như chị Tử Kiều cũng không muốn tiếp quản Hàn thị bác nhỉ?”

“Haiz, nó thì càng không phải nói.” Chung Nam thở dài, thoáng vẻ buồn bã: “Cháu không biết đấy thôi, vốn dĩ nó và Hoắc Vĩnh Ninh có thể... Thôi, không nhắc lại nữa... Bác với bác trai vất vả cả đời, giờ cũng nghĩ thông suốt rồi, công ty cứ để người ta mua đi, chỉ cần giá cả hợp lý, có thể để dành cho Tử Kiều cũng tốt.”

Thư Hoàn ngẩng lên, mắt lộ vẻ khó tin.

Chung Nam cũng nhận ra mình nói sai, bèn cười ái ngại rồi bổ sung: “Tử Diệp là con trai, dù sao cũng không nên dựa vào gia đình chứ, cháu nói đúng không?”

Cuối cùng Chung Nam tặng cô đôi giày đó rồi kêu lái xe đưa cô về nhà, nói bằng giọng đầy hàm ý: “Hoàn Hoàn, những vụ đầu tư tiếp theo, bác cháu mình có thể trực tiếp làm ăn với nhau.”

Ý của bà là gạt Tôn Thần đi sao?

Thư Hoàn mỉm cười đồng ý: “Cháu hiểu.”

9. Chương 9: Kết Thúc

Một tuần sau, Mạn Văn trình báo cáo kết quả hoạt động kinh doanh, vì không đạt được mức lợi nhuận như mong đợi nên cổ phiếu liên tục rớt giá.

Sau khi nhận được thông tin, Hàn Thịnh Lâm ủy thác cho Tôn Thần bán tháo tất cả số cổ phiếu trong tay nên không chỉ tránh được tình trạng thua lỗ mà còn thu về một món lớn.

Vốn tưởng mọi chuyện cứ trôi qua như thế, ai ngờ vụ án trốn thuế của ngôi sao đình đám Hong Kong nào đó lại một lần nữa bị khơi ra. Sau khi bị nghi ngờ cho tội danh “đại diện phát ngôn cho dòng sản phẩm ‘giả’”, ai đó đã đến hiệp hội người tiêu dùng tố cáo anh ta, cơn phong ba trong giới showbiz ngày càng lan rộng.

Về phía Thụy Đức, trong khoảng thời gian này, vụ việc thu mua Hàn thị cơ bản đã đàm phán xong xuôi, sau một tháng kiếm được món hời cổ phiếu lớn, Hàn Thịnh Lâm đã mua về không ít cổ phiếu từ trong các cổ đông nên trong quá trình đàm phán thu mua công ty, ông ta đã lấy số cổ phiếu đó ra làm căn cứ, thậm chí lạng tăng giá lên khá cao.

Cuộc đàm phán cuối cùng kết thúc. Khi Hoắc Vĩnh Ninh cầm trong tay bản hợp đồng do luật sư hai bên cùng soạn thảo thì đã là đêm khuya.

Thời gian này anh gầy rộc đi, lại vì công việc bận rộn nên thường xuyên ngủ lại công ty, thỉnh thoảng còn làm việc suốt đêm.

Nếu hai bên không còn ý kiến gì nữa thì hai ngày nữa sẽ là ngày hợp đồng được ký kết, Thụy Đức sẽ mua lại Hàn thị với giá 1,4 tỷ USD và đồng thời có được cả thương hiệu, quyền sở hữu trí tuệ, quyền sử dụng... Đang lần lượt xem lại hợp đồng một lượt thì đột nhiên có tiếng chuông di động.

Giọng nói của Triển Phong vô cùng hồi hã: “Ngài Hoắc, có thể hoãn việc ký hợp đồng lại vài ngày được không? Hôm nay tôi mới nghe nói về chuyện của Mạn Văn, liền kêu cấp dưới điều tra thì thấy rất trùng hợp với thời gian Hàn Thịnh Lâm bán tháo cổ phiếu, tôi cho rằng có điều khuất tất!”

Hoắc Vĩnh Ninh bóp trán, mặt mũi nói: “VẬY Ạ?”

“Nếu thật sự có vấn đề, những giao dịch nội bộ lần này liên quan đến một khoản tiền rất lớn, ông ta phải nghĩ cách bảo vệ bản thân, không thể huênh hoang như vậy được nữa!” Sau khi đi theo Hoắc Vĩnh Ninh hai năm, Triển Phong đã biết cách làm việc chắc chắn, nếu quyết định báo cáo với sếp thì chắc hẳn anh ta đã xây dựng được một phương án hoàn hảo, nên bắt đầu phân tích ngay lập tức.

Hoắc Vĩnh Ninh không để anh ta nói hết, anh gấp các ngón tay lại rồi gõ nhẹ lên chiếc cặp tài liệu một cách loạn xạ, rõ ràng trong lòng người đàn ông này đang có chút bất an.

“Tôi biết vậy nhưng tạm thời không nên làm gì cả.” Anh dừng lại một lúc mới thông thả tiếp lời: “Tôi vẫn còn chút đắn đo.”

“Đắn đo?” Triển Phong giật mình, sếp không đành lòng ra tay là vì tình bạn nhiều năm giữa Hoắc gia và Hàn gia sao? Hình như không giống với phong cách của Hoắc Vĩnh Ninh cho lắm.

Hoắc Vĩnh Ninh thẳng tay cúp máy, sau khi xoay một vòng, chiếc ghế chủ tịch của anh quay ra đối diện với cửa sổ lớn, ngoài cửa kính kia là khu CBD, ngân hàng, vườn công nghệ phồn hoa nhất thành phố... Đèn quảng cáo rực rỡ sắc màu, tiền tài lặng lẽ lưu chuyển dưới lớp vỏ hào nhoáng. Ngày qua ngày, để làm một người đứng ở vị trí tối cao tại đây, anh phải lạnh lùng và mạnh tay hơn đối thủ.

Nhưng lúc này đây, anh lại đắn đo.

Với khoản tài chính “bất minh” của Hàn Thịnh Lâm, anh đã cho người đi điều tra từ lâu. Quá trình điều tra không phức tạp, chắc vì ông ta quá vội kiếm tiền nên đã để lại rất nhiều sơ hở. Tiếp tục điều tra theo quá trình này tất nhiên sẽ biết được người đứng giữa là Tôn Thần và người cung cấp tất cả thông tin là Thư Hoàn. Đường dây móc nối này thực sự đã quá rõ ràng.

Thư Hoàn...

Anh đưa một tay lên sờ lồng ngực thắt của cà vạt rồi cởi thêm hai nút áo, nỗi buồn phiền không biết từ đâu ùa tới.

Anh đã cảnh cáo cô đừng đến gần khu vực màu xám đỏ nhưng vì người đàn ông đó, cô mới liều lĩnh làm sao!

Cổ chấp và ương bướng như thế quả giống với tác phong của Thư Hoàn.

Hoắc Vĩnh Ninh châm thuốc rồi hút một hơi. Hôm đó, khi nói với cô câu “Rồi cô sẽ phải hối hận”, lòng anh đã lạnh như tro tàn.

Nhưng bây giờ... Ý nghĩ kia lại rục rịch trong đầu... Nếu... Nếu anh dùng nó để uy hiếp cô thì sao? Cô có vì tình yêu nực cười kia mà quay về bên anh không?

Anh hận cô... Nhưng còn hy vọng cô trở lại bên mình nhiều hơn... Ý niệm này như sấm đánh vào đầu óc anh.

Suy nghĩ bí ẩn và đáng khinh bỉ này làm anh thấy phấn khởi nhưng chỉ sau một giây, anh lại vô cùng căm ghét bản thân... Cô đề tiện thật, nhưng chẳng lẽ mình không như thế?

Ngón tay đã đặt lên màn hình cảm ứng tự bao giờ, chỉ cần ấn nhẹ một cái thôi, đêm nay cô sẽ trở lại bên anh... Ý nghĩ này như một thứ thuốc phiện làm anh nhớ lại những khi họ còn bên nhau: lúc anh giúp cô làm bài tập, lúc hai người đi dạo trên bờ biển, sau đó là cảnh anh công cô từng bước đi xuống ngọn núi cao hơn 5000m.

Những lúc đó ngoài rung động, còn có khiêu khích và cả cãi vã. Nhưng còn tốt hơn khoảng thời gian vùi đầu vào công việc như một cái máy này gấp nghìn vạn lần.

Anh rít một hơi thuốc thật sâu rồi từ tốn nhả khói.

Suy nghĩ điên rồ đó nhạt dần trong đầu, anh chỉnh lại điện thoại về chế độ ngủ đông rồi để nó sang một góc. Sau đó Hoắc Vĩnh Ninh ngả lưng vào thành ghế rồi mệt mỏi nhắm mắt lại.

Sáng sớm hôm sau anh thức giấc vì ánh nắng ngoài cửa sổ lớn rọi vào. Lúc mở mắt tim vẫn đập nhanh một lúc. Đang định đi sang phòng vệ sinh bên trong để rửa mặt thì đột nhiên có tiếng gõ cửa dồn dập. Anh nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến giờ đi làm nên không khỏi lấy làm ngạc nhiên.

Triển Phong đến đột ngột thế này, nhìn sắc mặt cũng biết đêm qua không ngủ ngon. Vừa mở miệng đã nói: “Sếp Hoắc, tôi thấy sự dẫn đầu của sếp thật không cần thiết!” Dừng lại một chút rồi nhấn mạnh: “Nếu đem so sánh với lợi ích của tập đoàn.”

Hoắc Vĩnh Ninh biết anh ta cũng đã điều tra ra, lập tức sắc mặt anh xám lại, gằn giọng nói: “Tôi nhắc lại một lần nữa, trước khi tôi quyết định anh không được tiết lộ thông tin này cho bất cứ ai!”

Triển Phong vẫn cố gắng thuyết phục: “Người phụ nữ đó không đáng để sếp làm vậy... Hơn nữa, vụ án kinh tế kiểu này cũng xem như cho cô ta một bài học, suy cho cùng cô ta cũng không phải người được lợi nhiều nhất!”

Hoắc Vĩnh Ninh đã quay phắt lại, lạnh lùng chặn lời anh ta: “Tôi nói cho anh biết, dừng lại tất cả mọi chuyện ở đây, tôi sẽ đưa ra quyết định trước thứ sáu!”

*

Lúc đó, ở một nơi khác trong thành phố, Thư Hoàn hoàn toàn không mảy may biết gì về cuộc tranh cãi nổ ra vì mình. Cô đến nhà ga rất sớm để đón dì út. Tàu hỏa vào ga đúng giờ, Lâm Cường và dì út của cô cùng xuất hiện. Cô đến đón họ nhưng không chào hỏi nhiều mà gọi xe đưa họ về khách sạn nghỉ ngơi trước.

Khách sạn năm sao, đại sảnh tráng lệ, ánh sáng ngập tràn. Lúc nhân viên phục vụ đón lấy hành lý của họ, đôi vợ chồng có vẻ hiền lành kia không khỏi mất tự nhiên, đi theo Thư Hoàn rồi hỏi nhỏ cô: “Ồ đây đắt tiền lắm phải không?”

Thư Hoàn thấy họ có phần nực cười, thậm chí cô còn không buồn trả lời mà đi đến bàn lễ tân làm thủ tục thuê phòng.

Cô không đưa họ lên phòng mà chỉ nói: “Chú dì sắp xếp hành lý rồi lấy giấy tờ tùy thân ra để làm vài thủ tục. Cháu đợi ở đây.”

“Hoàn Hoàn, sao lại phải lấy tên của dì vậy?” Dì út sợ cô phật lòng: “Cháu một thân một mình làm việc ở đây, nên mua nhà cho mình chứ!”

“Chẳng phải đã giải thích với dì là vì cháu không muốn đóng thuế sao?” Thư Hoàn có vẻ mất kiên nhẫn: “Có giải thích dì cũng không hiểu, với lại dì có nhà ở đây thì sau này nếu đến đây làm việc còn xin được hộ khẩu thành phố, tốt hơn ở quê nhiều!”

Thực ra không muốn đóng thuế chỉ là lý do cô bịa ra mà thôi. Cô biết dì út không hiểu lại không dám hỏi nhiều nên chỉ cần bịa ra lý do gì đó là được. Quả nhiên dì út gật đầu nói: “... Dì biết rồi!”

Nửa giờ sau, một mình dì út đi xuống.

Thư Hoàn cùng dì ngồi lên taxi, nói: “Căn nhà mang tên dì, cháu sẽ đi công chứng, như vậy không dây dưa gì đến chú ấy hết, sau này đỡ phải tranh chấp tài sản.”

“Chú của cháu... Lâm Cường không ham nhà cháu mua đâu, với lại, chẳng phải một thời gian nữa lại chuyển về tên cháu sao?” Dì út ngơ ngác, để bảo vệ chồng nên dì vội vàng giải thích.

“Phòng ngừa rủi ro ấy mà.” Thư Hoàn im lặng một lúc, sau đó giọng cô dễ chịu hơn: “Còn một chuyện nữa cháu muốn nhờ dì.” Cô lấy ra một phong bì: “Trong này là một ít tiền, cháu để dưới tên dì. Một thời gian nữa dì giúp cháu tìm Hàn Tử Diệp, kể cho nó biết chuyện năm xưa, cứ nói là cha mẹ để lại cho nó.”

Đột nhiên dì út thấy rất bất an, nhưng nét mặt Thư Hoàn lại quá bình tĩnh khiến dì không tài nào nhận ra chút manh mối nào, đành nói: “Em cháu được họ nhận nuôi, sao có thể thiếu tiền được? Hoàn Hoàn, sao cháu lại làm vậy?”

“Không tại sao cả.” Thư Hoàn mỉm cười: “Cháu xin được học bổng đi du học, trong vòng ba năm tới sẽ không về nước. Còn gia đình kia, họ đã làm quá nhiều việc ác, cháu đoán ông trời sẽ chẳng cho họ vui vẻ được lâu đâu!”

Dì út nhận lấy phong bì tiền rồi dè dặt hỏi: “Họ sắp phá sản sao?”

Thư Hoàn không nhịn được cười: “Đúng đấy dì ạ! Dì xem xem... ác giả ác báo mà. Nói đúng ra thì tài sản đó cũng chẳng phải của họ, ông trời đương nhiên phải lấy lại!”

Mất cả một buổi chiều mới làm xong thủ tục cho ngôi nhà, sau khi thanh toán xong tiền nong, Thư Hoàn có vẻ dễ chịu hơn nhiều.

Thấy khỏe miệng còn vương nụ cười của cô, dì út cuối cùng không nhịn được nữa, bèn hỏi chuyện mà mình vướng mắc đã lâu: “Cháu với Hoắc Vĩnh Ninh... còn yêu nhau không?”

“Không ạ! Dì cứ yên tâm!” Nụ cười chưa tắt trên môi Thư Hoàn, cô nói rất tự nhiên: “Cháu cũng xin nghỉ việc ở Thụy Đức rồi.”

“Cậu ấy có biết cháu chính là Niệm Niệm không?”

Cô thu lại nụ cười, lạnh lùng nói: “Dì út, chuyện đó không liên quan đến dì. Cháu nói rồi, cháu thích thì ở bên anh ấy, nếu không hợp nhau thì vui vẻ chia tay!”

Dì út cảm thấy cô nói không thật lòng nhưng lại không thấy có gì không đúng, đành lúng túng gật đầu.

“Phải rồi, hai ngày tới cháu bận lắm, không có thời gian đi dạo với dì, cháu đã đặt khách sạn cho dì hai đêm rồi. Dì tự xuống quầy lễ tân lấy vé tàu để ngày kia về nhé!”

Dì út giật mình: “Nhưng dì muốn đến thăm nơi ở của cháu xem có cần mua thêm gì không, hay là để dì nấu cho cháu một bữa cơm nhé?”

“Dì buồn cười thật đấy! Cháu bây giờ còn thiếu thốn cái gì nữa đâu!” Thư Hoàn hít sâu một hơi, cố làm cho giọng mình nghe có vẻ lạnh lùng và mất kiên nhẫn: “Tốt nhất dì nên nghỉ ngơi dưỡng thai cho tốt thì hơn!”

Cô đưa dì đến trước cửa khách sạn, nhưng không chịu đi vào.

Núp sau cột trụ rất lớn, cô nhìn thấy cơ thể đã rõ bụng bầu của dì út, dì đi đến cạnh cửa xoay rồi dừng bước nhìn xung quanh một lúc, không thấy người mà mình mong chờ, ánh mắt dì có vẻ ảm đạm và thất vọng sau đó mới chậm rãi đi tiếp vào bên trong.

Thư Hoàn dựa lưng lên cột trụ, đột nhiên rất nhớ món thịt kho đầu sư tử mà dì thường nấu, thịt được băm thật nhỏ, nước tương rất ngon, vừa vào miệng là tan ngay. Cô đột nhiên rất muốn được dì nấu cho ăn một lần nữa, nhưng lại không thể... ăn thêm một miếng đồ ăn giàu mùi vị gia đình, cảm nhận thêm một lần ấm áp, cô sẽ không nở ra đi...

Dẫu sao trên đời này ngoài những thứ xấu xa bẩn thỉu, còn có cả những thứ cô yêu thích và muốn bảo vệ.

Cô lau nước mắt rồi không lưu luyến thêm nữa mà nhanh chóng rời đi.

*

Thành phố Hoài đã bắt đầu lên đèn.

Cô không bắt xe mà đi bộ trong dòng người đông đúc của giờ tan tầm. Ai nấy đều vội vã, có người mệt mỏi, có người vui vẻ, có người hối hả... dường như mỗi người đều biết nơi mình sắp tới, chỉ có mình cô là mơ hồ, không có nơi để về.

Đi qua lối đi bộ. Cách đó không xa là một bến xe bus, đám người đang trước đột nhiên ồn ào, một người đàn ông rẽ đám đông chạy về phía Thư Hoàn, một chàng trai khác đuổi theo người đàn ông, hô to “Trộm!”

Người đi đường dạt sang hai bên, thấy đèn xanh cho người đi bộ phía trước đã chuyển sang màu đỏ, người đông nghìn nghịt, tên trộm quăng lại thứ đang cầm trong tay rồi nhân lúc đông đúc chạy vào trong ngõ.

Là một chiếc điện thoại Iphone, chàng trai kia nhặt lên đầy trân trọng rồi thở hổn hển, nét mặt vô cùng nhẹ nhõm.

Một cô gái trẻ chạy tới, vừa thấy chàng trai đứng đó liền chạy tới, vừa lo lắng vừa giận dữ, lớn tiếng nói: “Anh có bị điên không! Nhỡ tên trộm kia có dao thì sao?”

Chàng trai nở nụ cười hiền hậu, đưa di động cho cô gái: “May mà lấy lại được!”

Cô gái đón lấy điện thoại nhưng vẫn không nhịn được nói: “Lần sau đừng làm thế, nguy hiểm quá đi mất!” rồi lại tự trách mình: “Tại em lúc lên xe không cẩn thận...”

Chàng trai vỗ vai cô gái, lúng túng nói: “Không sao, nếu mất thật thì mua cái khác.”

Hai người mỉm cười đầy yêu thương. Cô gái vừa ngẩng lên, thấy Thư Hoàn đứng cạnh đó, sắc mặt có vẻ ngượng ngùng: “Thư Hoàn?”

“Hi, đã lâu không gặp.” Cô gái chính là cô bạn Lâm Lộ cùng phòng với Thư Hoàn trước cô, cô ta vội vàng kéo bạn trai sát về phía mình rồi thay đổi nét mặt, mỉm cười điềm nhiên.

“Cô ấy là bạn của em hả?” Chàng trai kia trông rất bình thường, dáng người cũng không cao to nhưng nụ cười rất ấm áp: “Xin chào, tôi là ông xã của Lâm Lộ.”

Lúc này Thư Hoàn mới chú ý tới đôi nhẫn trên tay hai người, là một đôi nhẫn bạc nho nhỏ, không có kim cương nhưng đã khẳng định rõ ràng quan hệ đôi bên.

“Cậu kết hôn rồi hả? Chúc mừng nhé!” Thư Hoàn chuyển tầm mắt, giọng nói thoáng vẻ ngạc nhiên.

“Vừa đi đăng ký, hôm nay là ngày đẹp mà.” Lâm Lộ hơi đắn đo: “Bây giờ bọn mình đi ăn cơm, cậu có muốn đi cùng không?”

Lâm Lộ cứ nghĩ Thư Hoàn sẽ từ chối, không ngờ cô lại mỉm cười đáp: “Ok, cho tớ hưởng sái niềm vui của hai người một chút!”

Theo quyết định của Lâm Lộ, ba người vào một quán lẩu cay Tứ Xuyên.

Không ngờ tối nay quán lẩu cay lại đông đến vậy, ba người đành ngồi cầm tích kê chờ bàn trống, ông xã Lâm Lộ chu đáo: “Hay là hai người đi dạo phố mua đồ đi, để anh chờ cho, lúc nào có bàn thì anh gọi điện.”

Lâm Lộ gật đầu. Trước khi đi, Thư Hoàn nhìn thấy chàng trai đưa cho Lâm Lộ một tấm thẻ ngân hàng rồi Lâm Lộ cẩn thận nhét vào túi xách. Chàng trai mỉm cười nói: “Đi mua váy mới đi nhé, hôm nay anh vừa được lĩnh lương xong.”

Trước mặt Thư Hoàn, Lâm Lộ ngại ngùng gật đầu. Rồi khỏi quán ăn, đường phố vắng tanh vì đang là giờ cơm tối, bất chợt Lâm Lộ cất tiếng: “Cảm ơn cậu chuyện xin việc nhé.”

“Tớ cứ tưởng cậu giận tớ lắm chứ!” Thư Hoàn lấy làm ngạc nhiên: “Cậu cảm ơn tớ á!”

“Cảm ơn cậu đã không đánh trượt tớ, tuy nhiên lần đó cậu cũng quá đáng thật!” Lâm Lộ khẽ nói: “Nhưng suy cho cùng hồi còn đi học, bọn tớ cũng không phải dạng vừa!”

Bây giờ nghĩ lại đó dường như là những câu chuyện đã quá xa xôi, những trận cãi vã rồi ganh tỵ nhau đầy trẻ con, thực sự cô đã sắp quên hết đến nơi rồi. Thư Hoàn nhún vai nói: “Nhưng tớ thực sự bất ngờ khi cậu kết hôn sớm như vậy đấy!”

Lâm Lộ xoay xoay chiếc nhẫn bạc trên tay, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng đầy vui sướng: “Thực ra vì muốn mua nhà nên quyết định đi đăng ký luôn.” Rồi nhìn Thư Hoàn bằng ánh mắt xấu hổ: “Nhưng chắc cậu không hiểu được đâu, dù sao cậu cũng nhiều tiền, chẳng phải quan tâm đến những chuyện này!”

Đi làm được một thời gian, đột nhiên Lâm Lộ hiểu được Thư Hoàn – một người mà trước kia cô thấy rất chướng mắt.

Có lẽ cô ấy chỉ trưởng thành sớm hơn bọn cô, sớm quen với xã hội bao la này và sớm dung nhập vào nó mà thôi.

Cho dù cô vẫn không thể chấp nhận một số việc làm của Thư Hoàn nhưng nhận thức của cô ngày càng trưởng thành hơn.

Chưa kịp trả lời thì chuông điện thoại của Thư Hoàn reo vang.

Giọng Tôn Thần có vẻ rất vội vàng, anh ta hỏi cô về việc điều tra đội ngũ lãnh đạo của công ty Mạn Văn một cách đầy bất an. Cô đành năm lần bảy lượt khẳng định lại rằng vụ án sản phẩm của Mạn Văn bị dư luận lên án mạnh mẽ gần đây tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng gì đến giao dịch trước đây của họ.

Sau khi cúp máy, Thư Hoàn chủ động giải thích với Lâm Lộ: “Tớ thôi việc rồi, giờ đang đi đầu tư với bạn.” rồi nhẹ nhàng nói: “Ai mà chẳng có những mối quan tâm của riêng mình, cũng như nằm trong chăn mới biết chăn có rận.”

“Phải đó. Tuy là sắp tới mỗi tháng bọn tớ đều phải oằn lưng gánh vác hơn mười ngàn tiền nhà và còn đủ thứ áp lực khác, nhưng vẫn rất mong đợi tương lai.” Nụ cười trên môi Lâm Lộ thật đủ đầy và thỏa mãn: “À phải, Cố Hiểu Thần cũng thi đỗ kỳ thi công chức... Nhưng cậu ấy...”

“Không tha thứ cho tớ chứ gì?” Thư Hoàn mỉm cười, nói thẳng: “Tớ cũng không tha thứ cho cô ta, coi như hòa nhau.”

Điện thoại Lâm Lộ đổ chuông, cô nói qua quýt vài câu rồi cúp, sau đó nói với Thư Hoàn: “Về thôi, được ăn rồi!”

Thư Hoàn đứng im tại chỗ: “Thôi, tớ không đi nữa, tớ còn chút việc.”

Lâm Lộ vốn không thân thiết với Thư Hoàn, trước kia lại từng có khúc mắc nên không nói nhiều, chỉ do dự bảo: “Thư Hoàn, như vậy chúng ta hóa giải hiềm khích trước kia chứ?”

Thư Hoàn gật đầu rồi đứng im tại chỗ, nhìn bóng dáng xa dần của người bạn cũ.

Thực ra cô không đặt nặng vấn đề có hóa giải hiềm khích trước kia không, chỉ là tận mắt trông thấy cuộc sống nhỏ bé, vật vãnh, đầy mùi vị nhân gian và những lo toan thường nhật của Lâm Lộ, một khoảnh khắc nào đó, nó làm lòng Thư Hoàn đông đầy xót xa.

Liệu có một ngày nào đó... trong tương lai, cô tìm được một người đàn ông như vậy không?

Không nhiều tiền nhưng lại sẵn lòng đưa hết tiền thưởng của mình cho vợ đi mua váy.

Hình ảnh đó trong đầu óc cô lúc này mới chân thực làm sao. Cô như nhìn thấy cảnh tượng cả hai vất vả với công việc để mua một căn nhà thuộc về riêng mình... Người đàn ông đó có dáng người cao ráo và khuôn mặt điển trai, Hoắc Vĩnh Ninh?

Cô hoảng hốt giật mình định thần lại rồi không khỏi mỉm cười đau khổ.

Đúng thế, nếu là cô với Hoắc Vĩnh Ninh thì chắc chắn sẽ không có ngày đó trong tương lai.

*

Sáng thứ năm, Tôn Thần gọi điện cho Thư Hoàn, nói với giọng nhẹ nhõm: “Chắc chắn chúng ta sẽ không bị cuốn vào vụ đại diện phát ngôn cho thực phẩm giả của Mạn Văn đâu.”

Thư Hoàn ngạc nhiên: “Sao anh có thể chắc chắn như vậy?”

“Mấy hôm trước tôi cũng sợ bị Thụy Đức nhìn ra vấn đề bởi món tiền trong tay Hàn Thịnh Lâm đến quá nhanh, nhưng vừa rồi luật sư bên Thụy Đức mới gửi bản hợp đồng chính thức cho Hàn Thịnh Lâm, ngày mai hai bên sẽ ký hợp đồng. Có vẻ như họ không phát hiện ra.” Tôn Thần thoải mái nói: “Đúng rồi, nếu cô còn tiền, tôi đề nghị cô nên đầu tư vào hai công ty này, tin tức vẫn chưa lọt ra ngoài đâu, chắc chắn có lãi!”

“... Anh chắc chắn Thụy Đức sẽ ký hợp đồng?” Thư Hoàn chau mày, dường như diễn biến này nằm ngoài dự tính của cô. Rõ ràng cô đã để lại cho Hoắc Vĩnh Ninh rất nhiều manh mối, nếu anh thông minh và cần

thận... Bây giờ những giao dịch nội bộ của Hàn Thịnh Lâm đã sắp bị phanh phui, vậy cổ phiếu của Hàn thị chắc chắn sẽ rớt giá, đó mới là thời cơ thu mua tốt nhất dành cho Thụy Đức.

Vấn đề ở đâu?

Cho dù Hoắc Vĩnh Ninh không biết đi nữa thì những cấp dưới đầy tài năng của anh chắc chắn cũng không làm ngơ.

Cô vội vàng suy nghĩ đến vấn đề này, rồi le lói trong đầu là một đáp án... lý giải tại sao Hoắc Vĩnh Ninh không làm vậy.

Tại sao ư?

Cô thẳng thốt ngồi trên sofa. Cô đã dày công tính toán rồi làm ra bao chuyện như vậy cốt là để Hoắc Vĩnh Ninh hận mình, nhưng sao anh không mượn cơ hội này mà ra tay, chẳng phải một mũi tên trúng hai đích sao?

Di động ting một tiếng báo hiệu có email mới trong hòm thư dành cho công việc.

Điều này làm Thư Hoàn rất bất ngờ vì đây là hòm thư dành cho công việc mà cô dùng khi còn công tác ở Thụy Đức trước kia, theo lý mà nói, cô đã nghỉ việc lâu như vậy thì đáng lẽ nó phải bị khóa rồi mới đúng. Ngón tay cô run rẩy bấm vào màn hình để đọc email. Người gửi email là cấp trên cũ của cô, chỉ có một câu ngắn ngủi:

“Đây là lần cuối cùng tôi làm việc điên rồ vì cô, sau này tự đi mà giải quyết!”

Nước mắt bất ngờ đọng đầy đầy mắt rồi lăn rơi xuống màn hình điện thoại.

Tại sao anh lại làm vậy? Tại sao anh lại tránh khỏi kế hoạch mà cô đã cẩn thận dàn dựng, tại sao lại làm việc ngốc nghếch đó?

Cô nhào lên sofa rồi khóc nức nức khóc nức. Phần máu thịt mềm mại nhất trong tim tan nát vì câu chữ lãnh đạm nhưng lại ẩn chứa tình cảm sâu nặng của anh, đau đến không thở nổi.

Nhưng vừa khóc cô lại vừa hoảng hốt nghĩ: Thư Hoàn, mày còn chuẩn bị cả Plan B cơ mà!!!

Cả đời này, vì mục đích duy nhất kia, mày đã chuẩn bị một kế hoạch không chút sơ hở... Làm sao đây? Người đó đang ân cần đợi mày, liều lĩnh giúp đỡ mày, nhưng mày không thể quay đầu lại được.

Cô khóc đến mặt lạnh nhưng lại cố chống đỡ, gạt nước mắt gửi email đã sớm chuẩn bị chu toàn đi rồi nằm lên sofa, ngủ say.

Cô ngủ đến tận giữa trưa, khi thức giấc, những suy nghĩ hỗn loạn đã hoàn toàn bình ổn. Thư Hoàn xem điện thoại, có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, Tôn Thần, Hàn Thịnh Lâm và Chung Nam đều có cả. Cô mỉm cười lạnh lùng, vào nhà vệ sinh rửa mặt bằng nước lạnh rồi đắp mặt nạ, sau đó mới thông thả trang điểm, bật loa ngoài rồi gọi đi.

Giọng Chung Nam sắc nhọn nhưng đầy âu lo: “Thư Hoàn, xảy ra chuyện rồi, có thông tin rò rỉ đề cập đến những giao dịch nội bộ của Thịnh Lâm và Mạn Văn rồi phanh phui chuyện ông ấy dùng tiền để tăng giá thu mua Hàn thị. Cháu có biết ai tung tin không?”

Bà nói rất nhiều, Thư Hoàn lơ đãng nửa nghe nửa không rồi bình tĩnh chặn ngang lời Chung Nam: “Bác với bác trai có ở nhà không ạ? Cháu đến nhà bác nhé!”

“Được, đúng lúc bác cũng muốn tìm cháu!” Chung Nam thở phào nhẹ nhõm.

Cô cúp điện thoại rồi ngâm nga hát một bài. Thư Hoàn ngồi trước gương trang điểm cho gương mặt long lanh rồi mỉm cười hài lòng, sau đó cô chọn một bộ váy màu trắng tinh khôi dài đến đầu gối rồi cầm thêm cả chiếc áo khoác dạ vừa vận màu đen. Lúc đi tới cửa, cô quay lại phòng ngủ rồi cẩn thận đeo lên cổ chiếc vòng ngọc trai đó.

Hình bóng cô gái trong tấm gương toàn thân có dáng người mảnh mai, tóc dài uốn xoắn thả xõa sau lưng, váy trắng phối với áo đen cực kỳ trang nhã. Cô nhẹ nhàng thoa thêm son môi sau đó hít nhẹ một hơi, đôi

mắt lộ rõ vài phần quyền rũ, giọng nói trong lòng vừa sung sướng vừa cuồng dại: Cuối cùng cũng đợi được đến ngày này!

*

Cùng lúc đó, tầng 1 tòa nhà Thụy Đức, đang là giờ nghỉ trưa, nhân viên văn phòng tụ tập ở đại sảnh, không một ai chú ý tới một thai phụ đang ngồi trên ghế chờ, đôi mắt lo âu nhìn về phía thang máy.

Người đó ăn mặc đơn giản, chân đi một đôi giày vải, người đàn ông kế bên mặc một chiếc áo khoác gió kiểu cũ, quần bộ đội màu xanh, đi đôi giày da vừa nhìn đã biết là hàng rẻ tiền, nhẹ nhàng trấn an người phụ nữ.

Nhân viên lễ tân cuối cùng cũng trở về sau giờ ăn trưa. Người phụ nữ dè dặt đến hỏi: “Hoắc Vĩnh Ninh có ở đây không?”

“Chị tìm Hoắc tổng?” Cô gái lễ tân nhìn hai người với ánh mắt hết sức ngạc nhiên: “Có hẹn trước không?”

“Không.” Người phụ nữ lấp bắp giải thích: “Nhưng tôi quen cậu ấy!”

Dù vẫn rất lịch sự và giữ nụ cười niềm nở trên môi nhưng cô lễ tân vẫn không nhin được mà chế giễu: “Chúng tôi đều quen Hoắc tổng, nhưng nếu không hẹn trước, tôi không thể để chị lên trên được.”

Người phụ nữ rất sốt sắng, mồ hôi vã ra như tắm: “Tôi có chuyện quan trọng muốn tìm cậu ấy, cầu xin cô gọi điện thoại cho cậu ấy giúp tôi được không?”

“Bảo vệ...” Cô gái bấm điện thoại nội bộ gọi đến bộ phận an ninh, hạ giọng nói: “Có hai người lạ đến tìm Hoắc tổng, lắng nghe mãi không chịu đi, các anh vào đây đi.”

Nhân viên bảo vệ nhanh chóng xuất hiện rồi lịch sự mời họ đi nhưng người phụ nữ nhất quyết không chịu. Nhưng vì đây là một thai phụ nên bảo vệ không dám giằng co, đành phải kéo người đàn ông ra ngoài trước, cuối cùng ngày càng trở nên ồn ào, làm mọi người xúm lại xem.

“Đến tìm Hoắc tổng sao?”

“Không phải Hoắc tổng làm người ta to bụng đấy chứ?”

Giữa tiếng cười nói xì xào, không ai chú ý đến một chiếc thang máy vừa đáp xuống tầng 1, vừa ra khỏi thang máy, Hoắc Vĩnh Ninh đã chú ý đến động tĩnh bên này: “Chuyện gì vậy?”

Thư ký chạy đi hỏi thăm rồi nhanh chóng trở lại, thần sắc có vẻ khác lạ: “Hoắc tổng, bên đó có một thai phụ đến tìm sếp. Vì không hẹn trước nên lễ tân không cho lên trên...”

“Thai phụ?” Hoắc Vĩnh Ninh giật mình, đi về phía đó.

Đám người nhanh chóng rẽ đường cho anh đi rồi tò mò hạ giọng thật khẽ: “Hoắc tổng đến thật kìa...”

“Hoắc Vĩnh Ninh!” Người phụ nữ nhanh chóng nhìn thấy anh, vội đến muốn khóc: “Tôi đây...”

Lâm Cường vẫn đang bị bảo vệ lôi đi, Hoắc Vĩnh Ninh bèn bước lên đỡ lấy người phụ nữ, giọng nói đầy ngờ vực: “Dì út?”

“Oái... Vỡ ối kìa...” Có người hô to: “Sắp sinh rồi!”

Thư ký của Hoắc Vĩnh Ninh đã nhanh nhẹn gọi 120, bảo vệ cũng biết điều buông Lâm Cường ra. Lâm Cường vội lao vào, ôm lấy vợ luôn miệng hỏi han.

Nhưng dì út vẫn không chịu buông tay khỏi người Hoắc Vĩnh Ninh rồi nhìn anh chăm chăm. Có lẽ vì nỗi đau trên cơ thể và tâm trạng căng thẳng nên móng tay dì đã bấm vào thịt anh không biết tự bao giờ. Dì gằn giọng nói: “Niệm Niệm còn sống, Niệm Niệm nó...”

Anh đứng im tại chỗ, thế giới xung quanh như biến mất trong giây phút đó, tất cả âm thanh và hình ảnh như dừng lại. Anh chỉ trông thấy đôi môi đang mấp máy của người phụ nữ trước mặt, hình như câu nói đó là:

Hoàn Hoàn chính là Niệm Niệm.

Nói xong câu đó, dì nhắm mắt lại vì kiệt sức, dường như sắp ngã xuống nền nhà.

Hoắc Vĩnh Ninh nhìn dì, vũ trụ như liên tục biến đổi trước mắt anh. Giọng anh đã khàn đến nỗi không còn là giọng mình nữa: “Dì nói sao?”

Cơn đau bụng đang hành hạ khiến dì út nhất thời không thốt lên lời.

Bảo vệ đã giải tán đám đông, chỉ còn mấy cấp dưới và thư ký đi theo Hoắc Vĩnh Ninh là đang đứng ngơ ngác. Ai đó lập cập tiến lên nhắc nhở: “Hoắc tổng, bây giờ phải đi họp...”

Anh không quay lại, chỉ nói đúng hai chữ “Hủy đi!” rồi ngồi xồm xuống, giọng run rẩy: “Dì út, dì vừa nói Thư Hoàn là Niệm Niệm?”

Dì út nhắm chặt hai mắt nhưng không ngừng gật đầu.

Xe cấp cứu đã tới, dì út nhanh chóng được chuyển lên băng ca. Anh cũng đi theo lên xe, Lâm Cường nắm chặt tay vợ, nói: “Cô ấy lo Thư Hoàn sẽ làm chuyện ngốc nghếch, vốn đang ngồi trên tàu về thành phố Hoài nhưng lại quay về đây, nghĩ đi nghĩ lại, trước đây Thư Hoàn đối xử với cậu tốt nhất nên vợ tôi mới quyết định tới đây thử xem sao.”

Chắc đang căng thẳng vì vợ sắp sinh nên Lâm Cường nói năng rất lộn xộn nhưng Hoắc Vĩnh Ninh vẫn hiểu được ít nhiều. Anh quay lại nói chuyện với bác sĩ trên xe cấp cứu: “Khoảng bao lâu nữa thì sinh?”

“Bây giờ mới chỉ đau bụng, chắc phải một thời gian nữa.” Bác sĩ chau mày nói: “Người nhà nên trò chuyện với bệnh nhân trong lúc đau bụng thế này!”

Cơn đau bụng của dì út đã bớt đi phần nào, bèn thì thào nói: “Con bé ngốc nghếch... sau khi được tôi cứu ra khỏi bệnh viện tâm thần, nó liền thay tính đổi nết, chỉ một lòng muốn báo thù. Cậu... phải cẩn nó lại!”

“Báo thù?” Hoắc Vĩnh Ninh nhìn dì út bằng ánh mắt mơ hồ.

“Chú thím nó không chịu ký tên vào giấy thỏa thuận phẫu thuật cho cha mẹ nó, làm chậm trễ việc cứu người... Nó chứng kiến mọi chuyện, chú thím lại sợ nó nói lung tung nên tống cổ nó vào viện tâm thần suốt 2 năm.” Dì út cố tóm lược mọi chuyện, ý đồ giải thích cho anh hiểu thời gian rắc rối đã qua: “Nó... mua nhà cho tôi, lại còn đưa tiền nhờ tôi giao cho em trai nó, tôi sợ nó nghĩ quẩn...”

“Em trai?”

“Em trai nó chính là đứa con được chú thím nó nhận nuôi...” Dì út hít sâu một hơi rồi nắm chặt tay anh: “Cậu hãy đến với nó, đừng để nó làm chuyện điên rồ!”

Mãi đến lúc này thần trí anh mới khôi phục lại trạng thái bình thường. Hoắc Vĩnh Ninh thầm xâu chuỗi những chuyện này và bắt đầu tin vào những lời người phụ nữ này nói.

Năm đó Niệm Niệm còn có một cậu em trai mới sinh chưa được bao lâu, sau đó anh bị đưa ra nước ngoài, khi trở về không thấy ai nhắc gì đến đứa bé đó, chỉ nói bị chết yểu. Tuy vậy, đột nhiên Hàn Tử Kiều lại có thêm một cậu em trai, xem tuổi tác thì rất trùng khớp. Anh vẫn cho rằng người lớn đã thỏa thuận với nhau, coi cậu bé này là con nuôi của Hàn Thịnh Lâm và Chung Nam, và giao hẹn không nhắc đến thân thế thật của Hàn Tử Diệp.

Nhưng... Người phụ nữ này nói thật sao?

Như nhận ra sự nghi hoặc của anh, dì út khẽ nói: “Hoắc tiểu thiếu gia, năm xưa cậu và Niệm Niệm... đều thích ăn bánh mít táo tôi làm...”

“Là dì!” Hoắc Vĩnh Ninh hô lên đầy kinh ngạc: “Dì là người đó!”

“Đúng... Mẹ của Niệm Niệm đón tôi từ quê lên, chị ấy rất tốt với tôi...” Sắc mặt dì út trắng bệch: “Chị ấy giao cho tôi giữ rất nhiều thứ. Còn chu cấp tiền cho em trai tôi học hành... Sau khi anh chị qua đời, tôi không thể để họ đối xử với Niệm Niệm như vậy nên đã tìm cơ hội mấy lần đến bệnh viện tâm thần thăm nó nhưng họ không cho tôi vào.” Dì thở hỗn hển: “Sau đó bệnh viện tuyển lao công, tôi liền xin vào đó... Tối ngày xảy ra vụ cháy, tôi thừa cơ đi tìm Niệm Niệm và đưa nó ra ngoài... Nó... Nó vẫn chưa chết, nó chính là Hoàn Hoàn!”

Xe dừng lại trước cửa bệnh viện, sắc mặt của Hoắc Vĩnh Ninh cũng tái nhợt như dì út. Anh xuống xe rồi nói với dì út: “Cháu sẽ tìm cho dì bác sĩ khoa sản tốt nhất, dì cứ yên tâm, Hoàn Hoàn còn chưa biết dì sắp sinh... Để cháu đưa cô ấy đến thăm dì...”

Nhìn băng ca được đẩy vào bệnh viện, trong đầu Hoắc Vĩnh Ninh chỉ còn một suy nghĩ: Cô gái khiến anh vừa yêu vừa hận đó, là Niệm Niệm cũng được, là Hoàn Hoàn cũng được, không có gì quan trọng cả.

Anh phải tìm thấy cô.

Câu chuyện quá khứ mà anh vẫn cho rằng đã tan thành mây khói thì hôm nay lại bị người ta vén bức màn đen tối, nói cho anh biết cả quá khứ lẫn hiện tại, cô vẫn luôn bên anh. Điều này làm từng tắc da thịt của anh, từng giọt máu đang chảy trong người anh bùng cháy hy vọng... Cô lún sâu vào giao dịch ngầm thì sao? Cô một lòng muốn báo thù thì sao?

Anh không còn là cậu bé lực bất tòng tâm của mười năm về trước nữa, bây giờ anh đã đủ lòng đủ cánh rồi, anh sẽ cứu được cô, anh sẽ báo thù cho cô!

Chỉ cần cô trở lại bên cạnh, anh không tiếc bất cứ thứ gì!

Triển Phong theo Hoắc Vĩnh Ninh đến cửa bệnh viện, thần sắc có vẻ kích động, đỏ mồ hôi như tắm trong thời tiết tháng mười một: “Hoắc tổng, chuyện gì vậy?”

Triển Phong đến thật đúng lúc. Hoắc Vĩnh Ninh hạ giọng hỏi: “Tài liệu lần trước anh điều tra Tôn Thần còn giữ không?”

Triển Phong rút một tập tài liệu từ trong ca táp luôn mang bên người ra, thấy ánh mắt nghi hoặc của cấp trên, anh ta cười ngược nghịu: “Tôi nghĩ anh có thể thay đổi bất cứ lúc nào nên luôn mang theo nó.”

“Để xe lại cho tôi.” Anh ngồi lên ghế lái, giơ tay đón lấy tất cả tài liệu về Tôn Thần: “Giúp tôi chủ trì cuộc họp chiều nay.”

Thấy dáng vẻ vội vàng của anh, Triển Phong chỉ biết đứng ngoài xe, hấp tấp nói: “Giới truyền thông đã biết về những giao dịch ngầm của Hàn Thịnh Lâm rồi, vừa mới biết xong.”

Hoắc Vĩnh Ninh liếc nhìn anh ta bằng ánh mắt sắc như dao, Triển Phong cười khổ nói: “Không phải tôi làm! Thực ra lúc điều tra tôi cũng thấy nghi ngờ, một con cáo già như Tôn Thần sao lại có thể lộ ra nhiều sơ hở để người ta dễ dàng điều tra như thế, cứ như có ai đó thực sự muốn cho Hàn Thịnh Lâm một bài học vậy...”

Nhưng đối với Hoắc Vĩnh Ninh, đáp án đã nằm trong lòng anh từ lâu.

Là Thư Hoàn.

Những manh mối kéo dài và phong phú này anh đã xâu chuỗi được rất nhiều. Từ ngày đầu cô cố tình tiếp cận anh rồi dựa vào các mối quan hệ của anh để đến gần giới đầu tư, thiết kế một cái bẫy kỳ công, cuối cùng dụ dỗ Hàn Thịnh Lâm cuốn vào những giao dịch bất minh. Cô thật kiên nhẫn và kín đáo.

Có lẽ đối với cô, điều nằm ngoài kế hoạch duy nhất là anh lại yêu cô... vì thế mới đột nhiên chia tay một cách khó hiểu ở Shigatse, cô hy vọng anh có thể biến tình yêu đó thành thù hận, rồi ra tay ác độc hơn với Hàn Thịnh Lâm.

Nhưng với anh, tất cả đã trở thành quá khứ. Càng nghĩ càng thấy rõ ràng, anh đã bắt đầu nghĩ ra từng bước đối phó. Hàn Thịnh Lâm có thể tảo thoát hay không không quan trọng, vụ án thu mua liệu có thất bại hay không cũng không quan trọng, anh nhất định phải dùng hết khả năng của bản thân để kéo Thư Hoàn đang lún sâu trong vũng bùn ra.

Hoắc Vĩnh Ninh cho xe hòa vào đường phố, liên tục gọi vào điện thoại của Thư Hoàn hết lần này đến lần khác.

Lần nào cũng là âm thanh báo máy bận không có người nghe. Anh lập tức gọi cho Triển Phong, chau mày nói: “... Cho dù có chuyện gì, trước khi tôi tìm thấy Thư Hoàn, anh phải yêu cầu bộ phận quan hệ công chúng dùng toàn lực đối phó, giấu kỹ chuyện này!” Anh dừng lại, nghĩ đến một khả năng khác: “Bộ phận

quan hệ công chúng bên Hàn Thịnh Lâm chắc chắn sẽ nói rằng họ không biết gì về vấn đề này rồi đổ mọi tội lỗi lên đầu người môi giới và cố vấn đầu tư... Vậy càng phải giấu kỹ tin tức!”

“Nhưng tình hình bây giờ rất có lợi cho vụ thu mua của chúng ta...”

“Không nhưng nhị gì cả.” Hoắc Vĩnh Ninh hạ giọng nói rồi giẫm mạnh chân ga: “Cứ làm theo lời tôi nói!”

Mất 15 phút anh mới tìm thấy một căn nhà dưới tên Tôn Thần. Cửa tầng 1 mở toang, anh vội vàng chạy thẳng lên tầng 4, bấm chuông cửa.

Bên trong có tiếng động rất nhỏ, trái tim Hoắc Vĩnh Ninh đập mạnh.

Người mở cửa là Tôn Thần.

Đồng tử anh co lại rồi bước lên túm lấy cổ áo Tôn Thần: “Thư Hoàn đang ở đâu?”

“Hoắc tổng?” Giật mình bởi giọng điệu đáng sợ của Hoắc Vĩnh Ninh, Tôn Thần lắp bắp nói: “Tôi cũng đang tìm cô ấy đây, nhưng cô ấy không có nhà!”

Hoắc Vĩnh Ninh buông anh ta ra rồi đảo mắt nhìn bốn phía: “Cô ấy sống ở đây hả?”

“Một tháng nay đều sống ở đây!” Tôn Thần sợ sệt lùi về sau mấy bước: “Hôm nay có chút chuyện nên tôi vội đến tìm cô ấy...”

Hoắc Vĩnh Ninh nhìn thấy máy tính của cô đang nằm gọn gàng trên bàn uống nước, màn hình còn sáng. Rõ ràng ban nãy Tôn Thần đã xem trộm máy tính của cô.

“Anh biết cô ấy đi đâu không?”

Tôn Thần cảnh giác nhìn người đàn ông trẻ tuổi đầy vẻ âu lo đối diện, lưỡng lự nói: “Có lẽ Hàn gia cũng đang tìm cô ấy!” Nhìn theo tầm mắt Hoắc Vĩnh Ninh, anh ta xấu hổ: “Tôi chỉ muốn xem trong máy tính cô ấy có manh mối gì không mà thôi... Anh nói xem liệu cô ấy có mất tích không?”

Hoắc Vĩnh Ninh đi về phía bàn, kích chuột vào ổ D. Nếu anh nhớ không nhầm thì cô luôn có một thư mục “bí mật” ở đây.

Quả nhiên tìm thấy.

Sau một thoáng do dự, anh bấm vào, trong đó là hai file Word.

Tôn Thần vẫn muốn thân thiết hơn với Hoắc Vĩnh Ninh nên nở nụ cười nịnh nọt đáng ghét: “Trước đây tôi có hỏi Thư Hoàn: bạn trai cô là ai? Cô ấy không chịu trả lời, thì ra là Hoắc tổng.” Thấy Hoắc Vĩnh Ninh không phản ứng, anh ta bạo dạn nói tiếp: “Hoắc tổng, thực ra tháng trước Thư Hoàn có nhờ tôi đến bệnh viện làm một tờ báo cáo giả, cái đó... anh đừng để ý, phụ nữ giận dỗi ấy mà. Nó không phải là thật đâu!”

Động tác của Hoắc Vĩnh Ninh khựng lại, anh bình tĩnh ngược lên nhìn người đàn ông kia: “Anh và Thư Hoàn có yêu nhau không?”

“Không!” Tôn Thần gơ tay: “Chúng tôi chỉ đơn thuần là bạn làm ăn thôi!”

Dĩ nhiên anh biết đáp án là vậy, nhưng khi nó được chính miệng gã này nói ra, thật không khác gì một lần nữa khẳng định sự kiêu ngạo của anh mới ngu ngốc làm sao... Khi còn ở Tây Tạng, anh chỉ về Lhasa sau cô mấy tiếng, bác tài tốt bụng tiết lộ cho anh nơi ở mới của Thư Hoàn. Hôm sau anh không về thành phố Hoài ngay mà chuyển đến một khách sạn ngay sát nhà trọ của Thư Hoàn.

Khách sạn anh ở có ban công rất cao. Đứng trên đó, anh thấy Thư Hoàn ngồi ngoài sân, tay cầm ly trà bơ ngồi thần thờ.

Anh không sang hỏi cô rốt cuộc tại sao lại đối xử với mình như vậy mà chỉ đứng nhìn từ xa. Hôm sau thì trở về thành phố.

Nhưng anh chưa thấy ai ngu ngốc như mình...

Dáng vẻ đó của cô có giống như đang vui vẻ không?

Rõ ràng là đau khổ, đau khổ như những cô gái bình thường bị thất tình vậy. Sao khi đó anh lại tin ngay vào câu chuyện vợ vẫn cô bịa ra nhỉ?

Hoắc Vĩnh Ninh hít sâu một hơi rồi mở hai file word ra. Trong file Plan A, cô có ghi rõ kế hoạch để lại những manh mối mà Thụy Đức có thể dễ dàng điều tra ra trong thời gian Mạn Văn chuyển bị công khai lên sàn chứng khoán. Xem tình hình trước mắt, đúng là Triển Phong đã điều tra được ngọn nguồn như mong đợi của cô, anh ta đã nắm được trong tay toàn bộ chứng cứ. Vậy... Plan B của cô thì sao?

Hoắc Vĩnh Ninh bất an mở file thứ hai.

Đó là nhiều cách liên hệ với giới truyền thông, cùng với các trang web về tài chính uy tín được nhiều người theo dõi trên mạng Internet, tất cả đều được ghi chép và dẫn chứng hồ sơ rõ ràng. Thậm chí cô còn tạo ra một bài báo hoàn chỉnh, cẩn thận và đáng tin cậy, bài báo chỉ rõ vai trò của cô trong sự việc lần này để gửi cho giới báo chí.

Trái tim co lại mãnh liệt, ngón tay anh lạnh dần... Anh không muốn xem nữa, vì anh không muốn thấy cô phải ngồi tù, nhưng cô đã lựa chọn kế hoạch thứ 2, kế hoạch liên lụy đến cả bản thân mình.

Kế hoạch thứ hai rất thê thảm. Sau vài ngày tin tức bị tiết lộ, sự lên án của dư luận cùng với quảng cáo về thực phẩm giả của Mạn Văn, nhiều yếu tố cùng ập đến một lúc, chắc chắn cơ quan công quyền sẽ không thể ngồi yên. Dựa theo chính sách xử lý mạnh tay với những giao dịch ngầm (giao dịch ngầm có thể hiểu là những giao dịch có sự tham gia tư vấn của các gián điệp thương mại), dựa vào không khí của các công ty khác cùng niêm yết trên sàn chứng khoán, chắc chắn số tiền đầu tư có lãi mà Hàn Thịnh Lâm mới có được gần đây sẽ bị tịch thu, đồng thời còn phải trả số tiền phạt khổng lồ, vì thế, ông ta sẽ nhanh chóng bán đi tất cả số cổ phần của Hàn thị đang nắm trong tay để trả tiền phạt.

Hoắc Vĩnh Ninh nhớ đến chuyện dì út bảo cô đã mua nhà cho dì và để lại tiền cho Hàn Tử Diệp... Như vậy, cô cơ bản không để lại đường lùi cho mình. Nói tóm lại, để ép Hàn Thịnh Lâm phá sản, cô chấp nhận để bản thân cũng rơi vào hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, lạnh ít dữ nhiều.

Mặt anh tái mét, đầm mạnh xuống mặt bàn. Rốt cuộc cô đã đi đâu???

Bỗng nhiên di động của Tôn Thần đổ chuông, anh ta nghe một lúc rồi nói với Hoắc Vĩnh Ninh: “Thư Hoàn đến Hàn gia, Chung Nam kêu tôi cũng sang đó ngay lập tức.”

Đến Hàn gia?

Nỗi bất an càng trào dâng mãnh liệt trong lòng anh. Hoắc Vĩnh Ninh lập tức đứng dậy rồi chạy vội xuống dưới.

*

Thư Hoàn lúc này đang ngồi trên xe taxi, thanh thoi ngắm cảnh trên con đường dẫn đến nhà họ Hàn.

Thực ra con đường này rất quen thuộc với cô. Dẫu sao khi còn nhỏ cô cũng lớn lên ở đây, trước kia cô vẫn cố không trở lại đây... Nhưng bây giờ cô có thể đường đường chính chính trở về rồi!

Cửa sắt chậm rãi mở ra, xe bon bon chạy vào. Vườn hoa không còn như trước nữa.

Lại là phẩm vị chẳng ra sao của Chung Nam. Hồi đó mẹ cô đã tốn rất nhiều công sức mới thiết kế vườn hoa thành lâm viên kiểu Giang Nam đầy cổ kính: hành lang này, đình nhỏ này, hồ nước này, bụi trúc này... Thế mà bây giờ lại đầy rẫy những hoa hồng và mấy loại cây theo mùa dễ tu sửa. Đúng là xấu chết đi được!

Chung Nam đã chờ sẵn ở cửa, hồi hã như kiến bò trên chảo nóng, vừa thấy cô liền ủa ra: “Bác trai đang đợi cháu trong nhà!”

Qua phòng khách tầng một là thư phòng của Hàn Thịnh Lâm trên tầng 2, ngoài đó là một ban công ngoài trời có thể ngắm nhìn toàn bộ vườn hoa bên dưới. Thư Hoàn đi vào phòng sách, Hàn Thịnh Lâm đang đốt thuốc liên tục, trong phòng nồng nặc mùi thuốc lá.

Cô đi vào với sắc mặt lạnh tanh, gọi một tiếng “Bác”.

Hàn Thịnh Lâm dụi thuốc vào gạt tàn. Lúc cất tiếng, giọng ông ta khàn khàn, những lời này ông ta đã chuẩn bị từ rất lâu: “Tiểu Thư, Mạn Văn xảy ra chuyện rồi, bác tìm cháu để thương lượng đổi sách tạm thời.”

Cô tao nhã cởi áo khoác ra rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh cửa sổ, lịch sự nói: “Bác cứ nói đi ạ!”

“Chuyện này suy cho cùng đều là trách nhiệm của cháu, dĩ nhiên... bác cũng hơi tham lam...” Hàn Thịnh Lâm chau mày, nói thẳng: “Nhưng bây giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm. Bác và luật sư đã nghĩ ra một cách vẹn toàn cho tất cả mọi người. Chỉ cần cháu và Tôn Thần không khai thì manh mối chỉ dừng lại ở chỗ hai đứa mà thôi. Bác sẽ tìm cho hai đứa một luật sư giỏi, đến lúc đó bồi thường vài trăm triệu là xong!”

Dù đã bao năm trôi qua, con người cũng có thể nói là lặn lội lâu năm trong giới, vậy mà khi gặp phải tình huống này, ông ta vẫn không hề do dự, vô liêm sỉ đẩy trách nhiệm cho người khác.

Thư Hoàn thầm cười lạnh nhưng lại tỏ ra sợ hãi: “Vậy cháu sẽ ngồi tù sao?”

“Không đâu, không đâu, cùng lắm chỉ bị tù treo thôi.” Chung Nam đứng cạnh nói: “Yên tâm, bác và bác trai sẽ chuẩn bị tất cả mọi thứ cần thiết cho cháu!”

Thư Hoàn đổi một tư thế khác. Lốp trang điểm của cô hôm nay cực kỳ hoàn mỹ và đẹp đẽ, lúc hơi chau mày, đôi mắt trắng đen rõ ràng đọng đầy âu lo: “Nhưng... bác à, rõ ràng bác lãi được nhiều tiền như vậy cơ mà? Tại sao lại muốn cháu và Tôn Thần đứng ra gánh vác trách nhiệm chứ?”

“Ồ... Cháu cũng biết bác đang trong quá trình đàm phán với Thụy Đức mà, nếu xảy ra chuyện thì cả Hàn thị sẽ tiêu đời.” Ông ta cười bất đắc dĩ rồi miễn cưỡng nói: “Bác cũng biết làm vậy thiệt thòi cho cháu nhưng sau khi trả tiền phạt xong, bác tuyệt đối không bạc đãi hai đứa!”

“Nghe cũng hay đấy...” Thư Hoàn chống tay dưới cằm, đôi mắt lấp lánh ánh sáng nhìn Chung Nam: “Thím, chú thím suy nghĩ chu đáo quá!”

Cô nói rất nhỏ, nhưng Chung Nam vẫn nghe thấy.

Ban đầu, bà ta nghĩ mình nghe nhầm nên mới giật mình rồi theo ánh nắng, bà ta nhìn Thư Hoàn thật kỹ.

Ánh mắt... Đôi mắt đó...

Bà ta lập tức nhớ ra!

Con ranh kia cũng có đôi mắt trong suốt y hệt như vậy, trong đó chứa đầy thù hận, nên bà ta mới tống cổ nó vào bệnh viện tâm thần, chỉ có vậy cả nhà bà ta mới có thể thoải mái hưởng thụ mọi thứ!

“Mày... Mày là...?” Bà ta run rẩy đứng dậy, chỉ vào Thư Hoàn: “Rốt cuộc mày là ai?”

“Chú thím không nhớ cháu sao??” Thư Hoàn nghiêng đầu, ngồi một cách thoải mái nhất rồi gần giọng nói: “Thế nhưng không một ngày nào cháu không nhớ đến hai người!”

“Mày vẫn chưa chết?” Sắc mặt Hàn Thịnh Lâm tái mét, lập tức đứng bật dậy khỏi ghế: “Mày là Niệm Niệm?”

Niềm vui của việc báo thù nhanh chóng chiếm cứ lòng Thư Hoàn, cô đã ấn nhẫn lâu như vậy, trăm phương nghìn kế suy tính, đánh đổi bằng cả lòng tự trọng và nhiều thứ khác, cuối cùng cũng đến ngày hôm nay.

Sự phẫn nộ, kinh hoàng, hãi hùng của họ đều nằm gọn trong mắt Thư Hoàn. Con quái thú trong lòng và cả lòng thù hận giờ phút này đang nhảy ra ngoài, vui quá, vui đến mức cô muốn cười thật to!

“Ông bà hại chết ba mẹ tôi, còn muốn đưa tôi đi xa, để em tôi nhận kẻ thù làm cha... Ông bà làm nhiều chuyện táng tận lương tâm như vậy nhưng vẫn không giữ được Hàn thị!” Thư Hoàn hơi lắc đầu, khẽ nói: “Người ngu ngốc là vậy đấy, cho dù ông trời có ngáp ngủ đưa cho ông bà mọi thứ, thì cũng phải xem ông bà có bản lĩnh giữ được nó không!”

“Chú ơi, chú có biết tiếp theo sẽ xảy ra những chuyện gì không?” Nụ cười trên môi cô càng đậm: “Chú sẽ bị những người chơi cổ phiếu nhỏ lên án rồi bị đưa ra pháp luật, tịch thu tất cả số tiền lãi bất chính mà chú

thu được trong mấy tháng nay. À đúng rồi, còn vài triệu tiền phạt nữa... Dĩ nhiên, chú có thể bán vót vát Hàn thị đi, chắc nộp đủ tiền phạt thì có thể không phải ngồi tù nữa đâu.”

“Thím, quần áo với túi xách hàng hiệu của thím có lẽ nên được gom lại và mang ra hàng buôn đồ cũ mà bán, cháu quen mấy chủ hàng mua lại với giá cao đấy, có cần giới thiệu không?”

“Dĩ nhiên sau này Hàn gia sẽ biến thành một gia đình nghèo rớt mùng tơi. À, ông bà cũng có thể mong đợi gã Hàn Tử Kiều cho một gia đình giàu có nào đó để giúp đỡ cho mình.” Cô khẽ thở dài: “Nhưng nhà giàu cũng cần một thông gia có lợi cho mình, không biết liệu họ có chịu chấp nhận con gái của kẻ phá sản như Hàn Tử Kiều không nhỉ?”

Chung Nam rú lên một tiếng, muốn bỏ nhào về phía cô thì bị Hàn Thịnh Lâm kéo lại.

Ông ta nghiêng răng nói: “Chính mày và Tôn Thần khuyên tao đầu tư, đừng đắc ý như vậy, tao cơ bản không biết gì hết!”

“Tất cả những cuộc gặp mặt và thư từ tôi với ông qua lại với nhau, tôi đã giữ lại cả rồi... Bây giờ có lẽ báo mạng và giới truyền thông đang hô hào phóng viên của họ viết bài đấy, không lâu nữa đâu, hai chữ Hàn thị sẽ tràn ngập trên mạng và trên báo chí.” Thư Hoàn cười cười rồi đứng dậy nói: “Chú thím, nếu không ngại có thể cho tôi ra ban công ngắm nghía được không? Lâu rồi không tới đây, nhớ quá đi mất!”

Cô đứng dậy rồi như chợt nhớ ra gì đó: “Chú có biết không? Thực ra nhiều năm trước, à, chính là trước khi ba tôi qua đời vì tai nạn, chẳng phải Hàn thị và Thụy Đức cũng đang tranh nhau mua lại công ty Tập Nguyên sao? Tôi biết sau khi tiếp quản công ty ông đã không tiếc bỏ ra một số tiền lớn để mua lại Tập Nguyên đó, ông còn vì chuyện này mà đắc ý rất lâu đúng không?” Cô nhìn ông ta đầy thù hận: “Nhưng ông biết không? Tập Nguyên là cái bẫy ba tôi giăng ra cho Thụy Đức đấy. Hồi đó tuy cơ cấu tổ chức của Tập Nguyên rất nhiều phòng ban, thiết bị và quyền sở hữu trí tuệ của nó tương đối tốt nhưng tổng công ty ở Mỹ của nó hoàn toàn không có ý định bán đi những thiết bị và quyền sở hữu trí tuệ này của Tập Nguyên. Ba tôi muốn để Thụy Đức nuốt chửng Tập Nguyên, sau đó không thể tiêu hóa nổi và chết nghẹn... Còn Hàn thị thì chỉ cần ngồi im hưởng lợi mà thôi. Nhưng chú mới đại dột làm sao, không ngại mua với giá cao ngắt ngưỡng, sau khi hắt cẳng Thụy Đức, tự mình nuốt cái bẫy đó vào bụng.”

“Như rắn nuốt voi vậy đó, bây giờ không thể ngọ nguậy nổi đúng không? Đành trơ mắt nhìn Thụy Đức nuốt chửng mình.” Thư Hoàn cười nhạo báng: “Nếu ngày xưa ông cứ là một cổ đông an phận ngồi hưởng số tiền lãi được chia từ công ty thì tốt biết bao, ít nhất không đến bước đường phá sản hôm nay... chắc nữa đời còn lại của ông phải trôi qua trong ngục mắt.”

Hàn Thịnh Lâm nhìn cô bằng đôi mắt đỏ sọc, lúc đó... sau khi mua được Tập Nguyên với mức giá cao ngắt ngưỡng, ông ta đã đắc ý và tự mãn biết bao, vì điều này đã chứng minh, cho dù không có anh cả, ông ta vẫn có thể làm tốt.

Nhưng từng câu từng chữ của con bé này lại như lưỡi dao cứa vào da thịt ông, nó bám vụn quá khứ mà ông vốn tưởng là huy hoàng rồi bỏ vào nỗi nhin nhừ.

“À phải, thím đừng mong đợi vào Hoắc Vĩnh Ninh nữa.” Nụ cười của Thư Hoàn rạng ngời đặc biệt: “Thực ra anh ấy đã không còn thích Hàn Tử Kiều nữa rồi... À, để tôi nhớ lại xem, hình như là khoảng nửa năm trước anh ấy đã tỏ tình với tôi... Mà anh ấy vẫn chưa biết thân phận thật của tôi đâu. Bà nói xem, ngày xưa anh ấy tốt với tôi như vậy... Nếu anh ấy biết được, liệu có hận ông bà như tôi không nhỉ?”

Cô không cần xem phản ứng của họ nữa. Rảo bước ra ban công đón nắng, ánh nắng rạng rỡ quá, mặc dù đang là mùa đông nhưng cũng khiến người ta thấy ấm áp.

Cuối cùng cô cũng làm được rồi.

Con chuột rất to này đã ẩn nấp ở một nơi nào đó trong lòng cô gần 20 năm. Cô cẩn thận đến gần rồi giẫm mạnh lên nó, nghe tiếng kêu thảm thiết của nó, lòng cô vui không tả xiết!

Ba mẹ, con gái đã báo thù cho ba mẹ rồi... Cô thì ào nói: những thứ không thuộc về họ, con bắt họ nhất định phải nôn ra hết!

Tiếng vật nặng đổ xuống đất vang lên sau lưng cô, Thư Hoàn nghe thấy tiếng hò hét của Chung Nam: “Thịnh Lâm, ông sao vậy? Người đầu mau tới đây! Ông chủ ngất rồi!”

Ông ta bị huyết áp cao, liệu có gặp nguy hiểm đến tính mạng không nhỉ?

Thư Hoàn càng vui hơn. Cô nheo mắt nhìn xuống khu vườn rộng rãi từ ban công, nơi đó trước kia có cái xích đu cô thích nhất... những ngày đẹp trời, mẹ thường đứng cạnh cô, đẩy cho cái xích đu bay lên thật cao...

Bỗng nhiên có tiếng bước chân thình thịch từ phía sau, người đàn bà nói năng điên cuồng: “Tao phải giết chết mày...”

Thư Hoàn chỉ kịp quay lại thì đã thấy Chung Nam cầm trong tay một con dao gọt hoa quả, chạy thục mạng về phía mình.

Lưỡi dao chiết xạ ánh nắng khiến đôi mắt cô như mờ đi trong nháy mắt...

*

Từ trung tâm chạy đến phía Tây thành phố, Hoắc Vĩnh Ninh cảm thấy mình đã bắt kịp tất cả các cột đèn đỏ.

Anh không biết nổi bất an trong lòng mình đến từ đâu. Có lẽ khi anh đến Hàn gia, Thư Hoàn vẫn ngồi an vị ở đó. Cho dù cô đã nói rõ chân tướng mọi chuyện thì sao chứ? Hàn Thịnh Lâm và Chung Nam có thể làm gì cô?

Rõ ràng là họ nợ cô mà?

Nhưng nhờ chẳng may... Họ giận quá mất khôn thì sao?

Hoắc Vĩnh Ninh buồn bực kéo cà vạt xuống. Lại một cột đèn đỏ nữa...

Chỉ ngần ngừ mấy chục giây nhưng lại dài như cả thế kỷ với anh lúc này.

Mỗi giây trôi qua đều giày vò anh, làm khổ anh.

Anh đã hoàn toàn hiểu được cảm giác hối hận... Hối hận đến cùng cực, chỉ hận không thể quay ngược thời gian về quá khứ... Như vậy liệu tương lai có thể khác đi không?

Nếu năm xưa ở Hong Kong, lúc anh phát hiện ra cô cũng thích chơi trò ghép đồ ăn thành hình ngộ nghĩnh, hay là nhiều thời điểm khác, như vào dịp sinh nhật Niệm Niệm, anh nhận ra cô cũng đang lặng lẽ ăn bát mì đó (ở TQ trong ngày sinh nhật của một người, người đó thường ăn mỳ trường thọ với ý nghĩa là mong sao được sống thọ), mà không cho rằng chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên.

Nếu anh có thể nghi ngờ về thân thế của cô sớm hơn, nếu anh đi tìm hiểu sâu hơn tại sao cô lại có mối hiềm khích lớn với Hàn gia, tại sao lại không thích Hàn Tử Kiều một cách cố chấp như thế...

Nếu ở Tây Tạng, lúc cô hỏi anh: giả sử Niệm Niệm là bị người ta hại chết, anh có báo thù giúp cô bé không? Nếu câu trả lời của anh khi đó là “có”... thì liệu cô có tiết lộ mọi chuyện cho anh không?

Chắc chắn là có!

Lúc đó cô mới yếu đuối nhường nào, nét mặt sợ hãi của cô vẫn khắc sâu trong tâm trí anh đến tận bây giờ, cô nói: “Niệm Niệm còn nhỏ như vậy, lúc lửa cháy lớn... chắc chắn cô ấy sợ lắm anh nhỉ? Cứ nghĩ đến cảnh tượng đó là em lại thấy sợ!”

Cô như muốn nói cho anh biết sự thực...

Nhưng anh lại chỉ cho rằng cô lao lực quá độ, rồi anh dỗ cô như một đứa trẻ, khuyên cô ngủ một giấc thật ngon, sau đó sẽ không sao nữa.

Thái dương Hoắc Vĩnh Ninh giật giật. Thời điểm đó anh không nhận ra một chút khác lạ nào!

Anh đắm mình lên vô lăng rồi hạ cửa xe xuống để gió lạnh mùa đông thổi vào trong xe khiến đầu óc tỉnh táo hơn nhiều.

Cuối cùng cũng ra khỏi trung tâm, chỉ còn năm phút nữa là đến Hàn gia.

Anh giẫm chân ga mạnh hết sức có thể, không còn quan tâm bản thân đã nhận bao nhiêu phiếu phạt vi phạm tốc độ, anh không muốn lần chần thêm một giây phút nào nữa, chỉ muốn đi đến ngay trước mặt Thư Hoàn rồi ôm cô thật chặt, nói với cô rằng: Cho dù thế giới này hiểm ác đến đâu chẳng nữa thì từ nay trở đi, anh đều gánh vác giúp cô.

Cổng chính Hàn gia mở toang, anh cứ thế lái vào... Dừng lại và ngược lên nhìn thì thấy quả nhiên Thư Hoàn đang đứng đó...

Cô đưa lưng về phía anh, anh không thể không ngẩng lên, rất muốn gọi thật to tên cô.

Nhưng cô còn chưa kịp phản ứng thì một người phụ nữ đã lao tới, trên tay bà ta là con dao gọt hoa quả nhọn hoắt, thẳng tay đâm ra.

Trái tim Hoắc Vĩnh Ninh như ngừng đập, thời gian ngừng trôi trong giây phút đó, máu nóng xông lên tận đỉnh đầu. Anh muốn làm một việc gì đó, muốn kéo cô ra thật xa, muốn chắc chắn không gặp bất trắc gì, nhưng cơ thể lại không động đậy nổi... chỉ biết trơ mắt nhìn cô lao đảo lù về phía sau, vòng eo thon thả cong lên trên lan can của ban công rồi từ từ rơi xuống...

Cô mặc một bộ váy màu trắng, quá trình rơi từ trên xuống dưới rất dài... không khác nào một con chim bồ câu trắng, gãy cánh...

Cuối cùng anh cũng định thần lại, vội vàng chạy ra đỡ cô nhưng không còn kịp nữa... Cô nằm trên bãi cỏ ngay trước mặt Hoắc Vĩnh Ninh, tiếng rơi nặng trĩu giống như một con rối bị bẻ gãy chân tay... Thư Hoàn nằm lặng ở đó, máu đỏ đã thấm đẫm bộ váy trắng từ lâu.

Cô không động đậy!

“Hoàn Hoàn...” Hoắc Vĩnh Ninh chỉ cảm thấy mình không sao hít thở nổi, thậm chí còn không dám chạm vào cô, anh quỳ xuống bên cô, không ngừng gọi: “Hoàn Hoàn... Hoàn Hoàn...”

Dường như cô có nghe thấy nhưng lại không chịu mở mắt, đầu ngón tay giật giật như muốn hướng về phía anh.

“Hoàn Hoàn đừng sợ!” Anh cầm tay cô, cố kiềm chế cơn run rẩy của bản thân, dò dẫm lấy điện thoại: “Có anh ở đây... em sẽ ổn thôi!”

Mất khoảng 10 giây để gọi cho 120. Trong suốt thời gian đó anh vẫn giữ nguyên tư thế quỳ trên đất, nắm chặt bàn tay vẫn còn hơi ấm của cô, cơ thể đã tái tê nhưng vẫn vô thức lặp đi lặp lại: “Hoàn Hoàn, anh không cho em chết!!!!”

Mười phút sau xe cấp cứu tới nơi. Bác sĩ và y tá cùng xuống rồi tới xem tình hình. Sau khi kiểm tra qua loa, họ thở dài, không có động tác tiếp theo mà chỉ đưa cô lên cáng.

Tay cô thoát khỏi cái nắm chặt của Hoắc Vĩnh Ninh, buông xuống mềm oặt.

Anh túm lấy bác sĩ như một kẻ điên: “Mau cứu người đi! Cứu cô ấy đi!”

Ai đó tiến lên giữ anh lại, nói nhỏ “Xin bớt đau buồn”. Lúc này anh mới nhận ra thì ra xung quanh mình có nhiều người như vậy... Nhân viên y tế, cảnh sát, Tôn Thần vừa tới, người làm của Hàn gia, và cả Chung Nam đang đứng ngơ ngác bên cạnh...

Cảm giác có tên là “hối hận” lại một lần nữa trào dâng mãnh liệt trong anh.

Nếu vòng xoay thời gian có thể trở lại, anh sẽ liều lĩnh vượt qua một... à không, hai lần đền đờ. Chỉ cần thế là đã đủ để cứu cô rồi!

Nhưng giờ đây nghĩ thế còn có tác dụng gì nữa đâu?

Anh không cho cô chết nhưng cô vẫn chết!

Trên đời này, mọi việc không thể tuân theo ý muốn của con người.

Cho dù sở hữu quyền lực mạnh nhất, giàu nứt đổ đổ vách thì con người vẫn không thể vãn hồi sống chết.

Bạn mãi mãi không thể làm được gì cả.

Hồi nhỏ, anh khóc suốt hai ngày mới chấp nhận được sự thật là Niệm Niệm đã qua đời, rồi mất hơn 10 năm để nhưng nhớ về người con gái đã không còn sống trên đời ấy. Nhưng ông trời, hoặc là vận mệnh, lại còn tàn nhẫn hơn anh tưởng tượng. Nó lặng lẽ đưa cô trở về, thậm chí còn an bài ở bên anh suốt một khoảng thời gian dài, rồi nói cho anh biết: đó chỉ là một trò đùa mà thôi.

Ngày xưa Niệm Niệm không thuộc về anh.

Bây giờ Thư Hoàn vẫn không thuộc về anh.

Nhưng lần này anh muốn khóc cũng không khóc được, chỉ biết ngồi ngoài nhà xác ở tầng dưới cùng của bệnh viện, chỉ biết tê tái ngồi đó mà thôi.

Mãi đến khi cảnh sát tới đưa cho anh một túi nylon chứa dây chuyền: “Đây là di vật của cô ấy, người nhà có muốn lấy lại không?”

Đó là chiếc dây chuyền cô trân trọng nhất!

Hoắc Vĩnh Ninh nhận lấy rồi mở túi ra, đặt chiếc vòng nhẹ nhàng vào lòng bàn tay.

Anh nhìn thấy viên ngọc trai tròn trịa, màu sắc ôn hòa.

Tại sao cô lại trân trọng nó đến thế?

Anh thần thờ nghĩ, chắc hẳn đây là vòng cổ mẹ cô để lại, để vài ngày nữa cầm đi hỏi di út là biết ngay.

Hoắc Vĩnh Ninh đang định cất trở lại túi thì đột nhiên chạm phải đường gờ nhỏ xíu trên viên ngọc trai. Anh cầm viên ngọc trai lên xem thật kỹ, hóa ra viên ngọc này có thể mở ra.

Anh nhẹ nhàng dùng móng tay cạy ra thì thấy trong đó là một chiếc vỏ kẹo được gấp rất nhiều lần.

Nhãn hiệu quen thuộc... Là kẹo sô cô la trắng khoai khoai ngày xưa của cô, lần đó anh mang một hộp đến bệnh viện thăm Niệm Niệm nhưng sợ bác sĩ không cho ăn nên đã lén lút nhét một chiếc kẹo vào tay cô.

Cô quý trọng nó rồi nhét cả vào viên ngọc trai này, luôn mang bên mình.

Anh nhiều lần bắt gặp Thư Hoàn vô thức xoa nhẹ lên viên ngọc trai khi tâm trạng không vui, hóa ra... đây là dũng khí để cô chiến đấu với cả thế giới này.

Anh hồi nhỏ chính là luồng ánh sáng ấm áp duy nhất của cô trong những ngày tháng tối tăm không có mặt trời đó, thậm chí còn là người cho cô dựa vào cho đến những ngày cuối đời.

Anh thẳng thốt nhìn vỏ kẹo, không thể kiềm chế suy nghĩ của mình: từ bé đến lớn, người con gái anh thích phải chịu bao nhiêu đau khổ và bị hành hạ thể thảm đến thế mà anh hoàn toàn không hay biết!

Thậm chí khi cô mới trở lại bên cạnh, anh còn đối xử với cô thậm tệ, coi cô là công cụ thỏa mãn ham muốn, lạnh lùng chế nhạo cô, dùng vật chất sỉ nhục cô, mới cách đây không lâu, anh còn tát cô một cái rất mạnh.

Cô phải sống ở bệnh viện tâm thần không có ánh sáng mặt trời suốt hai năm trời khiến lúc nào Thư Hoàn cũng không có cảm giác an toàn, cô nói: “Hoắc Vĩnh Ninh... Nếu em mang thai thật thì chúng ta phải nuôi nấng con thật tốt nhé?... Anh sẽ mua cho con thật nhiều váy áo, giày dép, cả đời con mình sẽ không phải lo lắng đến chuyện tiền bạc, muốn học nghệ thuật, học văn hóa, hay bất cứ thứ gì dù là tốn kém đến mấy, chúng ta cũng sẽ ủng hộ, chỉ cần nó thích là được...”

Cô cũng từng khao khát có một đứa con như vậy.

Nhưng số mệnh lại không cho cô được như ý.

Trong thành phố rộng lớn này, con người mỗi ngày có bao nhiêu thứ cảm xúc...

Bây giờ, câu chuyện của anh và cô đã thực sự đến hồi kết rồi.

*

Một tháng sau, Hàn Thịnh Lâm bị khởi tố vì nhiều tội danh như giao dịch ngầm, ăn hối lộ và nhận hối lộ... nhưng vì bị liệt do tai biến mạch máu não nên được phóng thích. Chung Nam bị bắt vì tội danh cố ý giết người, cổ phiếu Hàn thị rớt xuống tận đáy, cuối cùng bị Thụy Đức thu mua với giá siêu thấp.

Dì út thuận lợi hạ sinh một cậu con trai khá khinh.

Hoắc Vĩnh Ninh giấu dì chuyện của Thư Hoàn, chỉ nói là cô ra nước ngoài giải khuây để dì không lo lắng.

Anh thường xuyên tới thăm dì rồi lần la hỏi chuyện ngày xưa của Thư Hoàn với nét mặt bình thản.

Dì út không mấy may nghi ngờ, hỏi gì đáp nấy.

Mãi đến một hôm, dì nghi ngờ hỏi Hoắc Vĩnh Ninh: “Tại sao Hoàn Hoàn không gọi điện cho dì?”

Anh thoáng khựng lại: “Dì cũng biết tính cách của cô ấy mà. Cô ấy một khi đã không muốn liên lạc thì không ai bắt ép được!”

“Cũng phải.” Dì út thở dài: “Năm xưa khi dì bế nó ra khỏi bệnh viện, nó cứ nắm tay thật chặt. Khuyên bảo mãi mới để dì tắm rửa cho, dì bỏ vỏ kẹo vào túi nylon rồi đưa cho nó, phải ôm khư khư nó mới yên tâm.”

Rất nhiều chuyện của cô đến giờ anh mới biết.

Mỗi câu chuyện như một lưỡi dao vô hình đâm vào vết thương vẫn chưa lành miệng đó.

Lặp đi lặp lại, không biết đến bao giờ mới kết thúc.

Hoắc Vĩnh Ninh nghĩ, có lẽ mình điên mất rồi, không hiểu sao lại cảm giác đau đớn như vậy.

Vì cảm giác đau đớn này mới chứng minh anh vẫn còn sống, anh vẫn còn nhớ cô.

Nhớ khi cô trở về bên cạnh mình lần nữa, nhớ khoảng thời gian ngắn ngủi đó.

Hôm đó anh ngồi nói chuyện với dì út đến gần trưa thì nhận được điện thoại của cục cảnh sát, người ta nói với anh rằng việc điều tra bước đầu đã hoàn tất, thông báo anh có thể đến lấy đồ đạc cá nhân của Thư Hoàn.

Anh nhận về một gói to, trong đó có điện thoại của cô.

Sau một thoáng do dự, anh sạc điện thoại trên xe một lúc rồi bật máy lên.

Trong những biểu tượng thường dùng của cô có biểu tượng của weibo.

Anh biết cô thường lướt weibo, thường đọc chuyện cười trên đó rồi đọc lại cho anh nghe, anh không cười nhưng cô thì lần nào cũng cười rũ rượi.

Đã một khoảng thời gian dài trôi qua, nếu cô còn sống, hẳn là đã đọc cho anh nghe thêm vô số câu chuyện cười rồi.

Anh mở ra rồi lần lượt xem hết, đang định đóng lại thì ma xui quỷ khiến thế nào lại nhấn vào “thiết lập”.

Trong mục quản lý tài khoản còn có một người dùng khác.

Cái tên làm tim anh đập nhanh một nhịp: Đọc thoại của Niệm Niệm.

Lý trí nhắc nhở anh không nên nhấn vào.

Giống như anh không nên hết lần này đến lần khác nài nỉ dì út kể chuyện ngày xưa của Thư Hoàn... Mỗi lần nghe xong, có lần nào anh không thấy buồn hơn?

Nhưng anh vẫn nhấn vào.

Trang weibo này của cô không có bạn bè.

Trên trang cá nhân có rất nhiều status.

Cái sớm nhất là từ năm kia.

“Hôm nay nhìn thấy anh ấy rồi, ngoài đời đẹp trai hết như ngày xưa vậy! Mình ngồi ngay bàn đầu mà anh ấy không nhận ra. Buồn!”

“Hôm nay anh ấy nhờ mình mang kẹo sô cô la trắng cho chị Tử Kiều, là loại mình thích nhất. Buồn quá nên ăn vụng một cái trên xe. Chị Tử Kiều không lấy nên cho mình cả túi nhưng ăn vào chẳng thấy ngon nữa!”

Sau đó một thời gian dài cô không đăng status.

Hình như cô cố tình quên đi khoảng thời gian cô cố tình tiếp cận anh rồi những ngày tháng hai người làm tổn thương nhau, chỉ viết về những việc lặt vặt trong cuộc sống và chuyện trường lớp học hành.

Mãi đến khi cô đăng lên một tấm ảnh, anh thấy hơi quen quen.

Là buổi tối nào đó anh đến đón cô, cô chụp vô lăng và bàn tay anh dưới nhiều góc độ rồi lẩm bẩm nói đó là “khoe của trá hình”.

Cô đăng nó lên weibo thật, chỉ có hai chữ: bạn trai và đằng sau là biểu tượng mặt cười thật vui, thật ấm áp.

Hoắc Vĩnh Ninh không nhìn màn hình nữa, sau một lúc lâu tự ổn định tâm trạng anh mới dám đọc status cuối cùng.

Đó là bức email anh gửi cho cô, cô lại: “Đây là lần cuối cùng tôi làm việc điên rồ vì cô, sau này tự đi mà giải quyết!” Sau đó cô chỉ viết thêm mấy chữ ít ỏi: Tại sao mình không mất trí nhớ?

Đúng vậy... Tại sao lại không mất trí nhớ?

Anh chậm chậm nhắm mắt lại.

Niệm Niệm... Anh vẫn luôn cho rằng trong mấy năm gần đây, Thư Hoàn đã hoàn toàn chôn vùi bản thân của ngày xưa, kể từ đó cô chỉ còn là một Thư Hoàn ham hư vinh, thèm giàu có và đầy mưu mô.

Nhưng hóa ra không phải, cô bé Niệm Niệm tốt bụng vẫn còn ở một nơi nào đó trong trái tim Thư Hoàn.

Đó là vì ông trời quá bạc đãi cô, bắt cô ngày ngày đều phải nhớ đến những nỗi đau và thù hận kia.

Anh đột nhiên nhớ lại một lần mình đã nói với cô trong men rượu: “Trên đời này chắc chẳng ai còn nhớ Niệm Niệm, nhớ đến ngày sinh của em ấy nữa rồi...”

Nhưng chỉ cần một người còn nhớ thì cô vẫn còn tồn tại, chẳng phải vậy sao?

Anh tắt máy điện thoại rồi khẽ nở nụ cười, cũng may là anh còn nhớ cô... Như vậy cô vẫn còn sống...

Bên anh, cho đến ngày cuối cùng của thế giới này.

10. Chương 11: Ngoại Truyện

Giáo sư “rùa biển” trẻ tuổi nhất được học viện tâm lý của đại học P tiến cử.

(Rùa biển: chỉ những người từ nước ngoài về)

28 tuổi, tốt nghiệp tiến sĩ đại học Stanford Hoa Kỳ, được bộ giáo dục giới thiệu vào kế hoạch ngàn người(1), Hàn Tử Diệp.

(1) Kế hoạch của chính phủ TQ từ năm 2008, còn gọi là “kế hoạch tiến cử nhân tài cao cấp từ nước ngoài về”, chủ yếu xoay quanh mục tiêu của chiến lược phát triển quốc gia. Nội dung của nó là các bộ ngành và địa phương sẽ tiến cử khoảng 2000 nhân tài trong đủ mọi lĩnh vực để đưa ra những đột phá về kỹ thuật công nghệ, phát triển sản xuất tiên tiến, đề ra chiến lược phát triển khoa học mới... Có thể hiểu là chiến lược thu hút nhân tài người TQ từng học tập ở nước ngoài về xây dựng đất nước.

Câu chuyện đó dường như đã là quá khứ rất xa.

Năm đó thậm chí Hàn Tử Diệp còn không có ở trong nước, sau khi biết gia đình gặp chuyện, cậu mới vội vã trở về... trông thấy tình cảnh này, cậu đột nhiên không biết nên phải làm sao.

Cha phá sản, mẹ bị tử hình, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, chị cậu gầy đến nỗi chỉ còn da bọc xương.

Nhưng đối với cậu, những điều này chưa phải là khó chấp nhận nhất.

Điều khó chấp nhận nhất là cha mẹ là kẻ thù của mình, còn người phụ nữ mà cậu từng vô cùng coi thường kia mới là chị ruột cậu.

Người chị đó đã để lại cho cậu một số tiền không phải là nhỏ.

Đúng là nực cười, Hàn Tử Diệp này thiếu số tiền đó sao?

Chị ta nghĩ mình là ai chứ?

Chịu đựng bao gian truân vất vả để báo thù, cuối cùng ném cả mạng của bản thân vào đó.

Hàn Tử Diệp ngồi giữa bãi cỏ, bên cạnh cậu là một nắm mộ nhỏ. Cứ một thời gian cậu lại đến đây một lần.

Nói đúng ra thì cậu với Thư Hoàn không thân thiết lắm, cùng lắm chỉ là đến tâm sự vậy thôi.

“Em vẫn cho rằng phụ nữ có thể khiến lãng tử quay đầu chẳng có gì giỏi giang cả, chẳng qua thành cha lãng tử đó đã quá mệt mỏi nên muốn nghỉ ngơi thôi mà. Nhưng người phụ nữ có thể khiến một gã đàn ông bị cấm dục thời gian dài thay hết bạn gái này đến bạn gái kia thì mới là giỏi!” Cậu thì thào: “Nếu nói theo góc độ tâm lý học, khả năng kiềm chế và độ khó của đàn ông cấm dục hơn lãng tử rất nhiều.”

Năm thứ hai sau khi Thư Hoàn qua đời, Hoắc Vĩnh Ninh bắt đầu có bạn gái.

Thấy vậy, Hàn Tử Diệp không phải không khó chịu nhưng cậu không thể ỷ kiến gì được.

Dù sao con người cũng phải hướng về tương lai.

Hoắc Vĩnh Ninh đã cố gắng thoát khỏi khổ đau, đây là chuyện tốt.

Nhưng không bao lâu cậu đã thấy khó hiểu, Hoắc Vĩnh Ninh thay hết bạn gái này đến bạn gái kia.

Nhiều khi chỉ một hai ngày, người bên cạnh anh đã khác.

Anh cơ bản không có thời gian để nhớ hết những cô bạn gái của mình nữa.

Một lần Hàn Tử Diệp gặp Hoắc Vĩnh Ninh ở khách sạn, cô gái bên cạnh dịu dàng e ấp trong lòng anh ấy, cô gái rất xinh, hai người tay trong tay thì thầm nhỏ to. Trông Hoắc Vĩnh Ninh có vẻ khá vui, cúi xuống hôn bạn gái rồi đi cùng cô gái ấy vào thang máy.

Hàn Tử Diệp không gọi Hoắc Vĩnh Ninh, nhưng cậu nhớ cô này không phải cô cậu đã gặp ở dưới sân tòa nhà Thụy Đức mấy hôm trước.

Tối hôm đó cậu nhận được một tin nhắn, Hoắc Vĩnh Ninh gửi: Mai là sinh nhật chị cậu, đến với cô ấy một lúc đi.

Cậu thấy khó hiểu, bèn gọi cho Hoắc Vĩnh Ninh: “Chị em không phải sinh vào mùa xuân sao? Em nhớ là như vậy mà.”

Giọng anh ngà ngà say nhưng rõ mồn một: “Cô ấy có hai sinh nhật. Tháng ba là sinh nhật Niệm Niệm, mai là ngày cô ấy được đưa ra khỏi bệnh viện tâm thần, là sinh nhật Thư Hoàn.”

Hôm sau Hàn Tử Diệp liền mua một bó hoa đến nghĩa trang thăm mộ, và gặp Hoắc Vĩnh Ninh ở đó.

Anh mặc áo sơ mi, tay áo xắn lên cao. Thấy Hàn Tử Diệp, Hoắc Vĩnh Ninh đứng dậy tự nhiên nói: “Cậu đến rồi thì tôi về đây, ngồi nói chuyện với cô ấy một lúc.”

Hàn Tử Diệp thoáng do dự: “Lâu rồi không gặp anh, anh em mình nói chuyện đã.”

Anh ừ một tiếng rồi ngồi xuống.

“Em lấy được giấy phép hành nghề bác sĩ tâm lý rồi.” Hàn Tử Diệp nói thêm: “Tháng trước.”

Hoắc Vĩnh Ninh mỉm cười: “Chị cậu nghe được chắc vui lắm.”

“Ý em là anh có muốn tâm sự với em không?” Cậu bình thản nói: “Chị ấy ra đi lâu rồi, anh đừng làm bản thân tê liệt như vậy nữa.”

Gương mặt anh vẫn điềm nhiên: “Tôi không sao cả.”

Hàn Tử Diệp cười, càng là người có vấn đề thì càng không chịu nhận bản thân có vấn đề. Nhưng cậu cũng không định gượng ép Hoắc Vĩnh Ninh, một người đàn ông như anh chắc sẽ chẳng mở lòng với người con gái nào ngoài chị cậu nữa.

Hoắc Vĩnh Ninh hỏi cậu mấy câu về tình hình học hành ở nước ngoài và dự định cho tương lai. Họ đều là những người đàn ông ít nói nên không khí hơi buồn tẻ.

Mặt trời sắp lặn, mãi đến khi không còn gì để nói nữa, Hoắc Vĩnh Ninh mới đứng dậy: “Cậu tới đây bằng gì thế?”

“Taxi.”

“Về về thôi.” Anh nhìn đồng hồ: “Về cùng tôi luôn.”

*

“Chị, anh ấy bắt đầu quen với sự muội ở trường Stanford của em chính từ lần đó.” Hàn Tử Diệp nhẹ nhàng dựa vào tấm bia mộ.

Phó Đình và Hàn Tử Diệp cùng theo một thầy hướng dẫn, cô kém cậu hai khóa, theo cậu về nước tham gia hội nghị học thuật. Đó cũng là một cô gái tốt nghiệp từ trường đại học hàng đầu Trung Quốc, có bằng thạc sỹ ở nước ngoài, thông minh tài giỏi, không phải dạng nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng ưa nhìn, giỏi giao tiếp và rất khéo léo.

Lúc Hoắc Vĩnh Ninh đến đón Phó Đình, cậu không thể không nhắc khéo anh: “Mấy ngôi sao gì đó anh muốn chơi bởi thể nào cũng được nhưng sự muội em là con gái nhà lành, từ nhỏ đến lớn chỉ biết học hành nên đầu óc đơn giản lắm. Anh mà đùa bỡn cô ấy thì em chẳng còn mặt mũi nhìn cô ấy nữa đâu!”

Hoắc Vĩnh Ninh cúi xuống mân mê chìa khóa xe, khẽ nói: “Lần này anh không chơi bởi nữa.”

Cậu thực sự không ngờ cặp đôi này lại nên duyên vợ chồng.

Hôn lễ chỉ sau đó nửa năm.

Ngay sau đó Phó Đình bỏ dở việc học tiến sỹ ở nước ngoài, cầm bằng thạc sỹ về nước, vào làm việc trong một viện nghiên cứu.

Hoắc Vĩnh Ninh cũng hoàn toàn tu tỉnh. Ngoài công việc và công tác, anh lập tức về nhà quây quần với vợ, nấu cơm, đọc sách, thỉnh thoảng ra rạp xem phim, hai người chẳng khác gì một đôi vợ chồng bình thường.

Trong cuộc sống gia đình êm ấm, công việc của Phó Đình có bước tiến lớn, chức vụ của cô không ngừng nâng cao, không bao lâu sau đã thành phần tử cốt cán của viện nghiên cứu.

Hồi đó Hàn Tử Diệp nhận lời mời tham gia “kế hoạch ngàn người” nên về nước, Hoắc Vĩnh Ninh gọi cậu đi ăn.

Chỉ có hai người nên uống hơi quá chén.

Hàn Tử Diệp nói: “Bây giờ anh sống rất tốt đúng không? Chuyện quá khứ cuối cùng đã trôi qua rồi...”

Anh chuyển đề tài: “Đúng là rất tốt, có con nữa thì càng tốt!”

Lúc nói câu này, ánh mắt của Hoắc Vĩnh Ninh ánh lên thần thái khác lạ: “Anh muốn có con gái.”

Cuối cùng anh ngược lên nhìn Hàn Tử Diệp: “Chẳng phải Phó Đình gọi cậu là anh sao, thế thì cũng coi là cậu của con gái anh rồi!”

(Ở Trung Quốc, anh trai hay em trai của mẹ đều gọi là cậu)

Trong giây phút đó, Hàn Tử Diệp biết anh vẫn chưa từ bỏ suy nghĩ có chấp đó.

Trong một góc bí mật, vẫn chỉ có một mình chị gái cậu mà thôi.

Một năm sau, Phó Đình thực sự hạ sinh một bé gái.

Con bé mềm mềm trắng trắng, Hoắc Vĩnh Ninh đặt tên ở nhà cho con gái là “An An”.

Sau khi An An ra đời, Hoắc Vĩnh Ninh gần như từ chối tất cả tiệc tùng xã giao, dồn hết sức lực vào việc chăm con.

Tuy trong nhà có người giúp việc và vú em nhưng anh vẫn tự mình chăm sóc vợ con, chỉ cần là việc anh làm được thì sẽ không nhờ đến người khác.

Tính cách An An không ngoan ngoãn lắm, kể cả người dễ tính như Phó Đình cũng có chút không chịu nổi nó nhưng anh thì khác, cho dù bị con gái hành hạ đến nổi sáng hôm sau đến công ty với đôi mắt thâm quầng, Hoắc Vĩnh Ninh vẫn vui vẻ không hề oán trách một câu.

Sách hướng dẫn nuôi dạy trẻ em có nói nếu khi còn bé đứa trẻ được tiếp xúc nhiều với cha thì sau khi lớn lên sẽ không sinh ra tính cách quái gở vì thiếu thốn cảm giác an toàn. Mặc dù hai vị chuyên gia tốt nghiệp thủ khoa của khoa tâm lý trường đại học Stanford đều năm lần bảy lượt nói với Hoắc Vĩnh Ninh rằng sách nói không sai nhưng cũng không nên nuông chiều trẻ con quá nhưng anh vẫn khư khư làm theo ý mình, tranh thủ mọi lúc mọi nơi chăm sóc con gái.

Sau khi bạn nhỏ An An ra đời, thời gian trôi rất nhanh, nháy mắt Hàn Tử Diệp đã tốt nghiệp, về nước làm thầy giáo.

Cô bé thường chạy theo cậu gọi “cậu” ngọt sốt bằng giọng nói còn thơm mùi sữa của mình rồi lén lút đòi cậu thường sô cô la.

Hôm qua không biết cô bé xem được ở đâu, năm lần bảy lượt hỏi Hoắc Vĩnh Ninh: “Ba có yêu mẹ không?”

Anh kiên nhẫn trả lời con gái: “Yêu chứ, tất nhiên là yêu rồi, nếu không thì sao có con được?”

Sau khi hỏi liên tục vài chục lần, cô bé yên tâm ngủ gục trong lòng cha.

*

“Con bé đáng yêu lắm luôn!” Hàn Tử Diệp mỉm cười nói: “Chị ơi, nhìn nó em cũng muốn lấy vợ.” Nói đến đây, cậu lại ngược lên nhìn bầu trời, nghĩ bụng: cho dù vết thương trong lòng anh có rộng, có sâu đến đâu thì chắc chắn rồi cũng sẽ khỏi, được An An chữa khỏi.

Cậu thông thả đứng dậy dọn sạch cỏ dại bên mộ chị gái.

Lần đó, sau khi Hoắc Vĩnh Ninh nói mình muốn có con gái liền ngủ gục ngay trên mặt bàn. Cậu đẩy anh rồi nói: “Lái xe đang chờ dưới sân kia.”

Nhưng lại nghe thấy anh lầm nhảm gọi “Hoàn Hoàn”.

Hàn Tử Diệp giật mình, nghe thấy anh nhất ngừng nói: “Anh không chờ được đến kiếp sau đây, kiếp này luôn đi... Em hãy làm con gái anh được không... Tình thân, cảm giác an toàn, anh... sẽ bù đắp cho em tất cả, nhé...”

Lần đó Hoắc Vĩnh Ninh thực sự say rượu, say đến mức nói lầm nhảm.

Cậu cúi xuống, bàn tay nhỏ cỏ khựng lại vì Hàn Tử Diệp nhìn thấy một bông hoa dại không biết tên đang nở rộ, màu vàng nhạt, rất đẹp, rất xinh xắn.

Hàn Tử Diệp không khỏi hé môi mỉm cười, mùa xuân đã đến rồi.

Hoa đã nở rồi, chị ơi, mọi người đều hạnh phúc, nhưng chị đang ở đâu?

Nếu thực sự có kiếp sau, chắc hẳn chị sẽ đợi anh ấy ở một nơi nào đó phải không?

Chắc chắn là như thế!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-ve-noi-tinh-yeu-bat-dau>